KAYLA OLSON

IMPERIUL CASTELULUI DE NISIP

www.trafic-portocalie.ro

KAYLA OLSON

IMPERIUL CASTELULUI DE NISIP

Original: *The Sandcastle Empire* (2017)

Traducere din limba engleză de:
LAVINIA ȘERBAN

virtual-project.eu

LITERA®

2018

Unu

Nu-mi vor lipsi dimineţile astea.

Nu-mi vor lipsi nisipul, marea, aerul sărat. Nici aşchiile din scândurile pontonului vechi şi uzat, care îmi intrau în piele.

Nu-mi va lipsi soarele strălucitor şi orbitor, care mă fixează ca un reflector în timp ce mă uit şi aştept. Nu-mi va lipsi liniştea.

Nu, nu-mi vor lipsi absolut deloc aceste dimineţi.

Cobor pe ponton în fiecare zi, înainte să se lumineze. M-am străduit din răsputeri să par doar o fată care iubeşte răsăriturile de soare, o fată care n-ar riposta niciodată. Măcar unul dintre lucrurile astea e adevărat. Lupii care păzesc plaja aproape că nici nu mai clipesc când mă văd, o dovadă atât de preţioasă de indiferenţă, pe care am cumpărat-o cu preţul consecvenţei şi al răbdării. Doi *ani* de consecvenţă şi de răbdare, în fiecare dimineaţă, începând din ziua în care ne-au răpit viaţa atât de dulce pe care o aveam şi ne-au aruncat în lagăre. Stau într-un loc în care gardienii mă pot vedea – din care îi pot vedea şi *eu* pe *ei* –, un loc din care pot vedea totul. Privesc apa, mă uit la valuri. Văd mai mult decât apă, mai mult decât valuri. Caut puncte vulnerabile.

Nu au existat niciodată puncte vulnerabile. Totul este bine păzit, impenetrabil, singurul motiv pentru care nu am încercat să fug până acum. Dar o voi face. Sunt o pasăre, o pasăre hotărâtă să zboare, deşi are aripile tăiate şi picioarele frânte. Colivia asta, insula, n-o să mă ţină în veci pe loc.

Într-o zi, când războiul se va termina, voi mânca din nou îngheţată. Voi alerga desculţă pe plajă, fără să mă tem că aş putea călca pe vreo mină. Voi intra într-o librărie, într-o cafenea sau în oricare dintre sutele de locuri ocupate acum doar de lupi şi voi

sta acolo ore întregi, doar pentru că voi putea. Voi face toate astea și multe altele. Dacă o să supraviețuiesc.

Sunt mereu pregătită să evadez, să găsesc o cale să fug. Trecutul îl port întotdeauna cu mine, sub orice formă: în pantaloni la spate, agățat la gât, îndesat adânc într-un buzunar. O carte galbenă, ruptă. O verighetă lată pe un lănțișor. O eprubetă cu sânge și dinți. În mâinile mele goale am un aliat de nădejde – nu-mi pot înfige unghiile decât în propria piele, nu mai am de cine să mă agăț, sunt liberă să recuceresc această lume distrusă de război. Asta dacă planul nu va da greș.

Poate că ceilalți nu-și dau seama, dar lucrurile se schimbă. Văd peste tot semne subtile ale schimbării, în bine și în rău totodată. Dacă la postul de observație de pe țărm erau doar doi gardieni înainte, acum sunt patru. Dacă înainte gărzile mai călcau din întâmplare pe unele petice de nisip – unde ne spuseseră limpede că erau îngropate mine acum merg cu atenție, făcând câte un pas, asta dacă își mai părăsesc postul de observație. Până săptămâna trecută, în fața postului de observație era trasă o șalupă roșie ca sângele. Acum au renunțat la ea pentru o barcă verde mai simplă, cu pânze, menită să condamne orice om care ar încerca să evadeze cu ea. De parcă ar putea ajunge cineva atât de departe fără să fie spulberat.

Schimbările îmi confirmă că zvonurile sunt adevărate.

Oamenii spun că săptămâna trecută a evadat cineva. Și că altcineva are de gând să încerce. Astăzi, mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare, am auzit toate variantele. Zvonurile nu sunt despre mine – dacă ar fi fost, nu m-ar mai fi lăsat niciodată să stau aici să mă uit la mare, cum fac întotdeauna. Din punctul ăsta de vedere, lucrurile au mers exact cum am sperat, că, dacă voi sta aproape de plajă, îi voi face să creadă că nu pun

nimic la cale, că nu e nimic ieșit din comun. Dacă n-aș mai face asta, ar deveni suspicioși.

Acum aștept momentul în care se vor întoarce cu spatele la mine, așa cum fac uneori când se duc să-și mai pună cafea în turnul lor prăpădit de pe plajă. Sunt mult prea relaxați când mă văd atât de liniștită. Prea siguri că n-o să plec nicăieri. Își îndreaptă ochii bine antrenați spre dig, spre cei care au devenit brusc interesați să vadă răsăritul.

Pontonul a fost pustiu aproape doi ani, dar acum nu mai e. Nici ieri n-a fost, nici alaltăieri. Poate că pun la cale o evadare sau speră doar să vadă una, habar n-am. Acesta este, fără îndoială, cel mai bun loc și pentru una, și pentru alta, mi-am dat seama încă din prima săptămână. Din orice altă parte a acestei insule, ajungi în Texas. Mai bine la oceanul nesfârșit decât așa ceva.

Fețele astea noi de pe dig, care se uită la apă și le distrag atenția gardienilor de la mine… E bine, și nu prea. Oricine ar putea să încerce să fugă, în orice moment. Iar măsurile de securitate se vor înăspri atunci, fără îndoială, și o ploaie de gloanțe și de bombe va cădea peste tot lagărul. Nu pot fi aici când se va întâmpla asta. Trebuie să fug la barcă astăzi, în dimineața asta, *acum,* pentru că s-ar putea să nu mai am niciodată șansa asta.

Trebuie să fiu prima.

•

Când răsare soarele, cerul se colorează într-o sută de mii de nuanțe atât de strălucitoare, că abia le poate cuprinde pe toate.

Doi gardieni intră în postul lor de observație, iar al treilea se întoarce cu spatele – asta e asta e asta e –, dar apoi se simte o mișcare. Totul începe cu un pescăruș, care se avântă deasupra oceanului ca o prevestire, de parcă ar vrea să ajungă cât mai departe. Cei doi gardieni rămași se privesc în ochi. Aud freamătul pașilor, nu de pe plajă, ci de dincolo de digul din spatele meu, dinspre barăci, dinspre

micul dejun și dinspre laboratorul de mătase, pe care l-am lăsat în urmă.

O explozie îndepărtată zguduie întreaga insulă. Urmează imediat încă două, apoi alte cinci. Focuri de armă, ca o furtună – sunt așa de multe gloanțele astea blestemate, că le pierd șirul. Țipete, haos. Zgomotul devine mai greu de suportat cu fiecare clipă. Se aude tot mai tare și tot *mai aproape.*

Încremenesc, și fiecare mușchi din corpul meu paralizează. Am întârziat o fracțiune de secundă – probabil cineva a încercat deja să evadeze din partea greșită a insulei.

Se pare că nu sunt singura care a vrut să fie prima.

Toți cei patru ofițeri au ieșit acum din postul de observație și fug în zigzag pe nisip, în direcția din care se aude zgomotul, atenți să nu calce pe vreo mină. Nu mă privesc când trec pe lângă mine.

Ar fi trebuit să încerc la miezul nopții, să nu aștept momentul perfect – nimic nu e perfect. Gloanțele și bombele astea sunt consecința unei tentative de evadare, sunt sigură de asta, iar acum măsurile de securitate vor fi înăsprite. Am pierdut ocazia.

Sau poate că nu.

Barca verde cu pânze se leagănă ușor la capătul pontonului. N-a mai rămas nimeni s-o păzească.

Îmi schimb poziția, sunt pregătită s-o iau la goană spre barcă, dar apoi sărmanul pescăruș aterizează pe plajă unde nu trebuie și declanșează o mină. Explozia asurzitoare e destul de aproape cât să mă țintuiască locului de frică. Fumul și penele ascund urmele lăsate de pașii gărzilor pe nisip, ștergând singurele semne care îmi arătau pe unde era sigur s-o iau. Până săptămâna trecută, când au îngropat sute de mine noi, aș fi putut traversa plaja alergând cu ochii închiși. Nu și acum.

Oamenii se revarsă peste dig, cinci, zece, cincisprezece, din ce în ce mai mulți cu fiecare

secundă. Dacă sunt atât de disperați încât să alerge încoace, direct spre plajă, peste minele de teren, atunci nu vreau să știu de *ce* anume fug. Mă năpustesc spre marginea pontonului. Există un locaș dedesubt, unde vântul a adus nisipul de pe stâlpi și scânduri. Voi aștepta să treacă pericolul și voi încerca din nou – ori voi muri. Mă chinui să intru, e destul loc, dar nu și pentru a respira. Eu oricum nu respir cum trebuie, adânc, ci superficial și repede. Nisipul mi se lipește de la transpirație pe gât și pe obraz, acoperindu-mi toată partea dreaptă a corpului. Am nisip peste tot: în nas, între dinți, sub pleoape. Dar respir – nu m-am simțit niciodată atât de vie ca în clipa asta, când mă aflu atât de aproape de moarte.

Zgomotul se aude din ce în ce mai tare – zgomotul celor disperați, care fug de moarte spre distrugere. Pașii bubuie pe ponton, făcându-l să vibreze. Dacă scândurile cedează, o să mă zdrobească.

Nisipul explodează sub prima pereche de picioare curajoase, nu foarte departe. Urmează alte două perechi, apoi încă zece. Apoi douăzeci.

Minele de teren împrăștie în aer nisip și bucăți de carne. Pe toată plaja izbucnesc explozii, ca niște focuri de artificii. Cu toate astea, picioarele continuă să vină, ocolind coloanele de fum, până când – bum! – trebuie să se oprească.

Nu e o priveliște deloc plăcută. E un haos dezgustător și insuportabil.

Ceva greu cade pe ponton, chiar deasupra mea. Scândurile scârțâie, îndoindu-se atât de mult, că mă apasă pe omoplați. Presiunea dispare rapid, dar apoi niște degete lungi, bronzate și delicate se apucă de marginea scândurii, la câțiva centimetri de fața mea. Aproape îmi scapă un icnet; îmi mușc limba.

În apropiere se aud împușcături asurzitoare, care despică lemnul. Nu simt nimic – dar oare gloanțele ard ca focul sau aruncă în aer? Degetele se

încleștează mai puternic, încheieturile se văd albe chiar și în întunericul ăsta, apoi dispar. Îmi schimb poziția, atât cât pot în spațiul ăsta îngust, și văd prin lemn trei cercuri perfecte de lumină exact deasupra capului meu.

Se mai aude o împușcătură și apoi, ca din senin, se face întuneric, iar deasupra mea se aude o *bufnitură,* chiar mai puternică decât prima, și peste marginea pontonului începe să atârne un braț fără viață, îmbrăcat într-un material deschis la culoare, care s-ar fi confundat cu nisipul, dacă n-ar fi fost sângele.

Un ofițer. A căzut un ofițer și ei îl vor găsi, iar dacă rămân aici unde sunt acum, mă va umple de sânge, care-i picură printre crăpături.

Aș putea să fug în clipa asta. Aș putea urma pașii celor morți, să calc doar în locurile în care au călcat ei. Aș putea să ajung la barca cu pânze dacă aș fi deșteaptă. Deșteaptă și rapidă. Iar apoi, aș putea naviga până la sanctuar.

Mă strecor cu grijă din ascunzătoare, ca să nu atrag atenția. Cine nu e de partea ofițerilor este de partea mea, dar asta nu înseamnă că sunt în siguranță – tot trebuie să fiu cât de atentă pot. O adiere sărată mă izbește, și o simt rece din cauza transpirației.

— Stai.

Încremenesc locului, deși e evident că m-a văzut deja.

— Gardienii patrulează, îmi spune vocea. O voce șoptită, stăruitoare. Nu sunt așa aproape, dar o să mă vadă dacă o iau la fugă.

Îmi întorc doar puțin capul, cât să mă uit la ea. E o fată minionă, cu trăsături asiatice – nu cred c-am mai văzut-o vreodată. Degetele ei lungi și bronzate îl buzunăresc pe ofițerul prăbușit. Oare chiar ea să-l fi ucis, ca David pe Goliat?

— Poftim, spune ea, aruncându-mi un șnur greu cu chei. Inteligentă mișcare, o încercare de-a împărți vina dacă ne vede cineva, pentru că altfel

ce motiv ar avea să-mi ofere șansa asta de-a scăpa? Dar nu mă plâng – n-am de gând să mai stau pe-aici atât de mult, încât să apuce să dea vina pe mine. Își îndeasă în buzunar plăcuțele lui de identificare, iar în pantaloni, la spate, bagă pistolul. Vin cu tine.

Pistolul mă neliniștește, dar măcar nu e îndreptat spre mine.

— Nici măcar nu știi unde mă duc.

Își înclină capul spre plajă, spre peisajul oribil plin de sânge și oase din fața noastră.

— Știu că nu rămâi aici, spune ea. Nu-mi trebuie altceva.

— E liber?

Sunt încă ghemuită în ascunzătoarea de sub ponton și nu-i văd decât pe fată și pe ofițerul mort de la picioarele ei. Chiar și sângele îmi întoarce stomacul pe dos, dar încerc să mă stăpânesc. Trebuie.

— Destul de liber cât să mai câștigăm timp. Acum nu prea o să mai vină lume pe plaja asta… Își îndreaptă privirea spre grămada de morți de pe nisip. Mareea nu ajunge până aici, ca să mai spele din sânge, și niciuna dintre noi nu se poate uita la ei mai mult de câteva secunde. Mai devreme sau mai târziu, o să-i ucidă pe toți. Gărzile nu vor fi distrase prea mult timp.

— Bine, accept eu. Bine. Putem să-ncercăm.

— *Trebuie.* Avem încotro?

Are dreptate. Și nu e ca și cum aș mai avea la cine să mă întorc. Respir adânc.

— Hai cu…

— Rahat, sunt pe dig, ne văd. Ne văd! Fugi!

Mă ridic în picioare și o iau din loc. Fumul s-a risipit – nu de tot, dar suficient. Nu mă uit în urma mea, să văd dacă e acolo. Nu mă uit la ce a mai rămas din toți oamenii cu care aș fi putut lua micul dejun în dimineața asta. Mă uit doar înainte, la plaja pustiită, țopăind în stânga și-n dreapta așa cum au făcut și ofițerii când au simțit mișcare.

Gloanțele intră-n nisip, în trupuri deja neînsuflețite, în oamenii care vin după noi. Atâtea gloanțe – îmi iau inima-n dinți și mă uit înapoi – trase de numai doi gardieni. Mă feresc, continui să alerg până nisipul devine neted înaintea mea, necălcat de picior omenesc. Mă opresc brusc, fără să știu exact ce să fac mai departe, și fata de pe ponton se izbește tare de mine. Încerc din răsputeri să nu-mi pierd echilibrul, să nu fac vreun pas greșit care ar putea distruge totul.

Dar, dintre cei care au început să fugă odată cu noi, doar doi se opresc. Ceilalți ne depășesc în viteză, cu privirile ațintite la barca verde cu pânze. Între pașii lor și ploaia de gloanțe, nisipul se împrăștie – și mor – în doar câteva secunde.

Trag aer în piept, mă înec cu nisip și fum, dar mă străduiesc să alerg mai departe. Fata de pe ponton mă urmează, la fel și celelalte două fete care s-au oprit odată cu noi. Le știu de pe dig, unde au stat să privească în larg azi, ieri și alaltăieri.

Sunt în fruntea lor și fug cât de repede pot. Barca gărzilor nu e departe. Dacă grăbim pasul, putem ajunge la ea. Se aud mai multe gloanțe, dar de data asta sunt trase de fata de pe ponton spre ofițerul care păzește barca de obicei – punct ochit, punct lovit, iar el se prăbușește înainte să apuce să se întoarcă la ponton –, apoi spre celelalte gărzi care ne urmăresc și care și-au terminat gloanțele. Fata asta țintește impresionant de bine, ciudat chiar, și continuă să apese pe trăgaci după ce rămâne fără gloanțe.

Nu mai trage nimeni în noi.

Nu ne mai urmărește nimeni.

Dar eu continui să alerg. Nu pot să mă opresc. Am trecut de câmpul minat acum, am intrat în zona gardienilor – unde s-ar fi aflat gardienii dacă n-ar fi fost morți sau plecați la vânătoare – și o luăm pe pontonul lung, de care este legată barca lor.

Mă urc în barcă și mă prăbușesc înăuntru, să-mi trag sufletul. Abia-mi dau seama că urcă și celelalte trei fete, iar una dintre ele, blondă, se chinuie să dezlege funia înnodată, singura ancoră care ne ține legate de ponton. Cerul începe să se legene în timp ce mareea ne trage în larg. Doare să respir, doare să gândesc. Totul doare.

Dar merită.

Doi

Nu pot face diferența între lacrimi și picăturile de sudoare.

Aș putea sta cu ușurință ore întregi întinsă pe puntea asta, arătând ca naiba, dar mă adun după numai câteva clipe. Pauza s-a terminat.

— Știe vreuna dintre voi să conducă o barcă? le întreabă fata de pe ponton pe celelalte două care au venit cu noi.

— Știu eu, răspund înainte ca oricare dintre ele să apuce să spună ceva.

Am visat mult la acest moment și nu mi-a trecut niciodată prin cap să las pe altcineva s-o facă în locul meu.

— Treci aici, atunci.

Fata de pe ponton ne întoarce spatele și se îndreaptă cu pași mari spre capătul bărcii, care nu este atât de departe, însă suficient cât să nu audă ce șușotim despre ea.

Nu șușotim. Nu încă.

Una dintre fete, cea blondă, îmi aruncă o privire și ridică din sprâncene.

— Vrei să te ajut? Eu și ai mei mergeam mult cu barca, înainte de…

Atâtea propoziții se încheie astfel în lumea noastră postpace. „Înainte de” și puncte de suspensie. Nu mai trebuie să spună nimeni nimic altceva. Completăm spațiile goale cu propriile amintiri, de nerostit.

— Da. Ghiul mi se pare familiar în palmă, de parcă mi-aș fi petrecut toată viața într-o barcă cu pânze. Da, te rog.

Ea vine să mă ajute, și cealaltă fată, cu părul ușor ondulat, arămiu ca moneda de un penny, câțiva pistrui pe obraji și pe nas și ochi gri-argintii, ne privește foarte serioasă.

„Înainte de” și puncte de suspensie: zile de vară însorite, despre care toți credeam că vor dura la infinit, pline de zâmbete care înfloreau cu ușurință pe chipurile noastre. În vara aia am mers cu barca în fiecare zi, uneori cu tata, alteori cu Emma, dar mai ales cu Birch. Birch era numai sare, nisip și sărutări sub clar de lună, proaspăt ca o ploaie de primăvară: cea mai frumoasă parte din fiecare zi.

Cât de drastic s-au schimbat lucrurile.

— Pe mine mă cheamă Hope, apropo, spune fata blondă.

Atitudinea ei prietenoasă mă ia prin surprindere. Nu întâlnești așa ceva în fiecare zi. De fapt, nu mai întâlnești aproape deloc.

Din obișnuință, mă uit în jos, la mâna ei stângă, și iată-l acolo, tatuat cu litere subțiri pe degetul mic: „H O P E”. Cu tuș roșu, spre deosebire de al meu, care este verde. Barăcile noastre se află la capete opuse în lagărul din New Port Isabel, deci nu-i de mirare. N-o cunosc pe niciuna dintre fetele astea, le-am văzut abia acum, în ultimele zile, la dig.

— Pe tine? întreabă ea când vede că nu spun nimic.

— Eden.

„Ca Grădina”, adaug în sinea mea, așa cum mă prezentam întotdeauna. A trecut atât de mult de când nu m-a mai întrebat nimeni cum mă cheamă și de când nu m-a mai strigat nimeni pe nume, că aproape am uitat cum e să-l rostesc.

Mă simt liberă.

— Ne duci într-o direcție greșită.

Mă uit în spate. Fata de pe ponton stă lângă Păr-Arămiu-și-Pistrui, cu brațele încrucișate. „A L E X A” e tatuat pe degetul ei mic, cu violet. N-am mai văzut pe nimeni cu litere violete până acum. Nici măcar nu știam că era posibil.

— Eu cred că e bună orice direcție care nu ne duce spre barăci, spun eu, fără să schimb poziția cârmei.

— Vor veni după noi, spune Alexa sigură pe sine. Avem nevoie de o barcă mai rapidă.

— Și cum o să facem rost de o barcă mai rapidă?

Acum vorbește Păr-Arămiu-și-Pistrui. Începusem să mă întreb dacă nu cumva rămăsese mută din cauza șocului, dar numai mută nu este.

— Să ne ducem la sediul central și să cerem una?

Alexa se uită urât la ea.

— Da. E barca lor asta, așa că poate reușim să-i păcălim.

— Și dup-aia ce facem? continuă fata. „F I N N L E Y”. Litere roșii, la fel ca la Hope. Eschive în fața gloanțelor când își dau seama că n-avem uniformă? Și dacă reușim să furăm o șalupă, ce-o să facem cu ea, o să încercăm să-i depășim? Și ce propui să facem când o să se termine benzina? Am putea să-notăm până ne cad mâinile, dar…

— Gata, am înțeles, izbucnește Alexa. Tu știi mai bine ce e de făcut. Sigur ai o idee mai bună.

Finnley scrâșnește din dinți. Schimbă o privire tăioasă cu Alexa, care o provoacă.

— Matamoros.

Încerc să nu râd. Și dacă lupii n-au ajuns încă în Mexic, lucru de care mă îndoiesc, de când mă știu se spune că e împărăția cartelurilor.

— Ce? întreabă Finnley, întorcându-și privirea glacială spre mine. Ar putea să meargă. Știu exact pe unde trebuie să…

— N-o să meargă *niciodată*! se răstește Alexa. Delirezi dacă ai impresia asta.

— Eden? După glas, Hope pare liniștită, dar vorbește la fel de răspicat ca Alexa. Matamoros?

I se citește pe față ce gândește: noi suntem singurele care știu să conducă o barcă. Am putea s-o ignorăm pe Alexa, dacă vrem. Dacă vreau *eu.*

Încerc, chiar încerc să pară că mă gândesc serios la propunere.

— De ajuns, am ajunge la mal, spun eu. Nu ne-ar împușca, dar ne-ar îndopa cu heroină, ne-ar îmbrăca și dezbrăca, și viața noastră ar fi un coșmar până s-ar plictisi de noi. Eu așa cred.

Hope știe că e adevărat ce spun, îmi dau bine seama, la fel și Finnley. Speranțe mari, planuri slăbuțe.

— Mă gândeam, încep eu, pregătindu-mă sufletește să fiu privită cu o suspiciune cât Matamorosul de mare, că am putea s-o luăm spre sanctuar.

Privirile lor ard mai tare ca soarele, în special a Alexei. Își pune mâna în șold și întoarce capul într-o parte.

— Tu *știi* că sanctuarul este doar un mit, nu-i așa?

Oamenii știu zvonurile. Eu știu adevărul.

— N-ai de unde să știi, spun eu.

Reglez vela, mai ales ca să nu mă uit la ea.

— Și tu știi? se răstește Alexa la mine.

— Și dacă sanctuarul e-un mit, unde altundeva am putea să ne ducem? întreabă Finnley. Nu în Matamoros, evident, și sigur nu înapoi la barăci. Eu cred că Eden are dreptate. N-ar trebui să excludem insula amnistiei – altfel, de ce s-ar fi chinuit să pună atâtea mine pe plajă, dacă nu ca să împiedice oamenii să evadeze într-acolo?

— Pentru că sunt sadici? răspunde Alexa. Pentru că cine naiba mai ține ceva de valoare pe o insulă?

— Nu e un mit, intervin eu, dar nu am de gând să intru în amănunte de unde știu.

Nu le spun cum m-a luat tata deoparte, în secret, chiar înainte să fie ridicat de lupi. Cum mi-a spus că a fost chemat de șeful lagărului nostru și interogat ore întregi cu privire la cunoștințele lui de inginerie și de navigație. Asta se întâmplase de multe ori înainte, pentru că fusese șeful echipei de cercetare în proiectul care provocase scandalul Envirotech – proiectul care a declanșat *războiul mondial.* Nici nu mai țin minte de câte ori îl

chemaseră la interogatoriu. Dar de data asta nu mai fusese la fel.

Nu le spun cum îi străluceau ochii când mi-a spus că mai bine ar muri decât să ajute lupii cu ceva, nici măcar la proiectul pe care i-l propuseseră, oricât de bine ar fi sunat: să proiecteze un spațiu insular neutru, un loc izolat în care să se desfășoare negocierile pentru încheierea războiului. Un loc care să demonstreze că lupii nu încălcau drepturile fundamentale ale omului, că puteau fi îngăduitori, chiar și iertători, cel puțin cu unii dintre deținuți. Cu alte cuvinte, un spectacol siropos pentru restul lumii. Un spectacol în care speram să mi se dea și mie un rol.

Și bineînțeles că nu le-am spus că tata nu s-a mai întors acasă niciodată, cum au apărut doi ofițeri la ușa barăcii în care stăteau cu verigheta lui, ghidul de supraviețuire și o eprubetă cu sângele și dinții săi.

Dacă le-aș fi spus toate astea, probabil că am fi luat-o spre Matamoros, pentru că cine ar mai fi putut avea încredere în mine dacă ar fi știut adevărul? Că munca tatălui meu a avut un rol esențial în declanșarea războiului, în tot ce am suferit din cauza lupilor? Că sanctuarul ar putea foarte bine să însemne și moarte, nu o viață mai bună?

Eu, una, n-aș avea încredere în mine.

Alexa se îndreaptă spre mine, încolțindu-mă.

— Și dacă insula asta există și oceanul n-a înghițit-o cu totul, crezi că acolo există libertate?

Verigheta pe care-o port la gât și eprubeta cu moarte din buzunar spun că nu.

Dar informațiile pe care le-am găsit în ghidul tatii de supraviețuire, așternute pe hârtie cu scrisul lui perfect, specific, spun altceva: sunt convinsă că tata s-a răzgândit, sunt convinsă că a crezut că pe insulă ne-am putea bucura de libertate mai mult timp, că și-a dat viața pentru a o întemeia. Și că

încerca să mă călăuzească într-acolo, dac-aș fi găsit o cale să evadez.

Și am făcut-o.

— Am nevoie să cred în ceva. Îndrăznesc s-o privesc în ochi. Și cred că și tu. Nimeni nu fuge cu atâta hotărâre dacă nu știe încotro s-o ia.

— Te înșeli, spune Alexa, uitându-se în ochii mei. Eu am vrut doar să fug.

Trei

Pagina patruzeci și șapte din *Supraviețuirea. Ghid de buzunar* este plină de însemnări cu creionul, cu un scris aplecat, subțire și lunguieț, cu litere înclinate mult spre dreapta, care n-au nici în clin, nici în mânecă cu textul tipărit. Nu există nicio pagină sau margine fără însemnări – a folosit fiecare spațiu, oricât de mic, și mai mult decât atât. Am citit de atâtea ori notițele tatălui meu, că, practic, le-am învățat pe dinafară, dar e o alinare să simt paginile pe care le-au atins mâinile lui, să mângâi petele maronii de murdărie și sudoare.

„Insula sanctuarului" scrie chiar sus de tot, și e subliniat cu două linii.

Pe restul paginii e un singur paragraf neîntrerupt, dar ochii îmi cad imediat pe fragmentele care m-au fascinat întotdeauna.

„Teritoriu neutru. Zonă demilitarizată.

Temple ascunse printre ferigi, clădiri din piatră și secrete.

Călugări care îi pun la adăpost în mănăstire pe refugiații din ambele tabere. Tatuaje holografice pentru cei care vin cu gânduri pașnice, fără urmă de ostilitate".

Toate astea ne așteaptă și pe noi, dacă e să ne luăm după notițele tatii.

Dar nimeni nu știe sigur.

Reglez velele orientându-mă după harta desenată la sfârșitul ghidului și după soarele aflat la apus acum, pe care îl folosesc ca pe un punct cardinal. Simt privirile celorlalte fete ațintite asupra mea, dar nimeni nu obiectează, așa că o iau ca pe o permisiune de a alege singură direcția.

— Alexa, spun eu. Ai găsit vreo busolă în banca aia?

Mai devreme am cotrobăit prin toate compartimentele bărcii – cheile ofițerului căzut ne-

au ajutat să deschidem doar jumătate dintre încuietori – și am găsit o grămadă de provizii, batoane energizante și o sticlă de apă Havenwater. Cartușul e pe ducă, dar ar trebui să ne mai ajungă măcar câteva zile ca să filtrăm și să desalinizăm apa, dacă ne gospodărim așa cum trebuie. Alexa a mai descoperit și o grămadă de echipamente de navigație – în mare parte, hărți și manuale, dar și două veste portocalii de salvare, depozitate într-una dintre bănci.

Scoate o busolă dintr-un buzunar de la pantaloni și mi-o aruncă.

— Distracție plăcută.

— Ai putea să ne ajuți și tu, să știi.

— Da, răspunde ea. Aș putea.

Dar n-o face. Se retrage în celălalt capăt al bărcii, acolo unde a stat aproape tot timpul în prima noastră zi pe mare. Am auzit-o rupând ambalajul unui baton energizant.

— Probabil că e mai bine așa, spune Hope. Are o voce atât de blândă și de dulce, că nici măcar nu trebuie să vorbească încet. Mă face să mă simt aiurea.

— Din cauza armei? Dacă asta e, să știi că a rămas fără gloanțe.

— Nu atât arma, cât modul în care trage cu ea, explică Hope. Și… totul. Felul în care e în general.

Hope este prea drăguță ca să intre în amănunte, dar îmi dau seama prea bine la ce se referă. Felul în care Alexa ne bagă în seamă doar când este absolut necesar, cum nu poate fi deranjată decât dacă e în joc confortul ei.

— Am înțeles, spun eu. Nici pe mine nu mă face să mă simt în largul meu.

Mă întind spre bancă, acolo unde cu ceva timp în urmă lăsasem ghidul tatălui meu, dar cărticica nu mai e acolo. Intru în panică, sunt gata să răstorn barca, dacă e nevoie, pentru a o găsi. Cercetez cu privirea puntea de lemn și băncile și, în cele din urmă, o zăresc: îmi atrag atenția coperțile ei

galbene-mustar, strălucitoare, și mâinile lui Finnley. Ceva din mine pare să explodeze când o văd la ea. Finnley nu e ca Alexa – e irascibilă și încăpățânată, da, dar Hope o cunoaște dinainte s-o ia la fugă spre barca asta. Hope are încredere în ea. Nu Finnley e problema, ci faptul că ghidul este un obiect intim.

E doar o carte, îmi zic în sinea mea. E doar o carte despre gândaci și plante și cum să-ți construiești un adăpost și să faci focul și să purifici apa, cu notițele tatălui meu pe margine. Și apoi mai sunt însemnările lui despre insula sanctuarului, hărțile și câteva schițe care îmi amintesc de anul în care a câștigat un premiu pentru planurile lui arhitecturale. Cu banii pe care i-a primit, m-a scos la restaurant și a comandat fripturi de trei sute de dolari.

Harta spre insulă a devenit publică de cum am scos ghidul din buzunar, dar întrebările pe care mi le vor pune, cu siguranță, despre celelalte lucruri… La ele nu sunt încă pregătită să răspund.

— Ce? întreabă Finnley, ridicându-și privirea peste ghid. Vrei să ți-l dau înapoi?

Mi-aș dori să-i spun: „Nu poți să iei, pur și simplu, lucrurile altor oameni fără să le ceri voie”. Vreau să-i spun că e tot ce mi-a mai rămas de la el. Dar nu reușesc să zic decât:

— Nu, stai liniștită.

Nu trebuie să mă las afectată de situație. N-a făcut-o intenționat.

— De unde ai chestia asta, oricum? Finnley mijește ochii pe măsură ce frunzărește cartea. Te-ai chinuit ceva s-o ții ascunsă.

Habar n-are.

Habar n-are că ghidul mi-a căzut în mână din greșeală. Nu mi l-ar fi dat niciodată dacă ar fi făcut efortul să-l descifreze. De citit, cu siguranță l-au citit – și de ce nu, la urma urmei?

Dar mi l-au dat în ziua aia și n-au mai întrebat nimic de el. De-atunci, am fost mai mult decât

precaută.

— Ăăă…

Un val de căldură mi se ridică în obraji. Ghidul e atât de legat de amintirea tatălui meu, încât mă chinui să mă gândesc la altceva, la orice altceva aș putea spune despre el. Orice-aș răspunde n-ar face decât să stârnească și mai multe întrebări.

— Serios, totuși, de unde-l ai? insistă ea, mai îndoind colțul unei pagini.

Mă cutremur, deși am îndoit și eu o mulțime de pagini, de parc-ar fi fost hârtie de origami.

— Zău așa, Finn, nu-i treaba ta. Hope îi ia cartea și-o închide. Nu vezi că Eden nu vrea să vorbească despre asta? Îmi pare rău, spune ea, întinzându-mi cartea. Oamenii iau atâtea lucruri de la ceilalți. Ar trebui să fie lăsat fiecare să păstreze măcar ceva doar pentru sine.

Finnley nu mai spune o vorbă despre ghid, deși sunt sigură că-i vine. Poate că și ea are lucruri pe care ar vrea să le păstreze numai pentru sine – fiecare om are secrete, mă gândesc. Îi mulțumesc lui Hope în minte de o mie de ori.

— Deci, încep eu, disperată să schimb subiectul, și arăt spre tatuajul de pe degetul mic al lui Finnley. Amândouă sunteți roșii. De unde v-au adus?

Culoarea diferă în funcție de locul în care am fost înregistrați prima dată și de ce aveau lupii de acolo la îndemână. Cei mai mulți oameni din Texas s-au ales cu verde.

— Santa Monica, răspunde Hope.

Dintr-odată, încep să înțeleg de unde ideea cu Matamoros. Ea și Finnley speraseră s-o taie prin Mexic, sunt sigură, și s-o ia în sus apoi, spre California. Încercau să fugă *înapoi.*

Asta dacă ar mai fi existat vreo casă sau vreo familie la care să se întoarcă. Dacă lupii n-ar fi distrus lumea din temelii, dacă n-ar fi năruit totul. Nu mai avem la ce să ne întoarcem.

— Unde v-au pus să lucrați? întreb eu.

— La metale, răspund Hope și Finnley în cor, cu jumătate de gură.

Nimeni nu a fost trimis la muncă de la bun început – preferau să-și închipuie că nici nu existăm. Gândaci de bucătărie, asta eram. Abia după ce au intervenit Aliații, iar lupii au fost nevoiți să-și intensifice eforturile de război, am fost puși să muncim. Ne-au transformat în furnici, forțându-ne să ducem o greutate de cinci mii de ori mai mare decât propriul corp.

Finnley începe să povestească despre cât de fierbinți erau creuzetele de la turnătorie. Își ridică mâinile.

— Vezi toate cicatricile astea unde m-am ars?

Linii încrețite și lungi se întretaie pe antebrațele și palmele ei. O cicatrice groasă și noduroasă îi deformează buricul degetului arătător de la mâna stângă.

— Și astea nici măcar nu sunt arsuri grave în comparație cu altele pe care le-am văzut, explică Hope. Ca ăla care și-a vărsat creuzetul doar ca să demonstreze ceva.

Nu intră în amănunte. Probabil că e mai bine așa.

— Am învățat să fim atente, continuă Finnley. Lupii ne-au amenințat că ne vor turna plumb topit pe picioare dacă avem prea mulți răniți. Așa ne-au motivat, încheie ea.

Prin comparație, slujba mea de la crescătoria de viermi de mătase părea parfum. Aveam grijă de larve, le dădeam frunze de dud de trei ori pe zi, de parcă ar fi fost animalele mele de companie, și apoi le recoltam coconii, care urmau să fie expediați la filatură. Era o slujbă sufocantă, la care transpirai mult, dar nu era o fabrică de metal. Totuși, am avut și eu arsuri. Trebuia să fierb coconii la sfârșitul fiecărui ciclu, cu moliile vii încă în interior. Uram chestia asta. Era ca și cum m-aș fi sinucis de fiecare dată când aruncam în cuvă aceste creaturi care nu aveau să zboare

niciodată, care erau ținute în viață doar pentru a munci și a muri. Procesul de fabricare a mătăsii este uimitor, a schimbat lumea, dar ia naștere din atât de multă moarte…

— Ai impresia că cicatricile sunt groaznice, spune Finnley, și abia acum îmi dau seama că mă holbez la ea. Dar motivul pentru care le avem e și mai groaznic.

Îmi ridic privirea.

— Pe bune?

— Am lucrat într-o fabrică de gloanțe.

Nu știu ce e mai cumplit: faptul că fetele astea au fost rănite în timp ce fabricau arme chiar pentru oamenii care le înrobiseră sau faptul că lupii au nevoie de o fabrică de gloanțe. Au pus mâna pe fiecare raft din fiecare magazin – și pe fiecare subsol abandonat chiar și pe toate bazele militare, mulțumită lupilor bine infiltrați, șiretlicurilor și norocului. Și când te gândești că și-au consumat toate rezervele de gloanțe… Sau, dacă n-au făcut-o încă, cu siguranță au de gând.

Așa cred. Aș fi vrut să nu.

— Carevasăzică, spun eu, mai mult ca să schimb subiectul ăsta înfiorător, voi vă cunoașteți dinainte.

Hope și Finnley tac câteva clipe.

— Ne cunoaștem de la Zero, spune Finnley.

S-a zis cu intenția mea de a îndulci conversația.

Zero: ziua în care lupii au preluat controlul, ziua în care au luat totul. Mă aflam la coadă la cantină, în prima săptămână din clasa a zecea la Veritas. Voiam să-mi iau salată în loc de pizza sau cartofi prăjiți, în primul rând pentru ca fusta mea mov, care deja mă strângea, să nu pocnească pe mine în laboratorul de biologie, și tocmai mâncam o roșie cherry, când ușile s-au dat de pereți. Și au năvălit ei: zece, douăzeci, cincizeci de ofițeri. Într-o amărâtă de cantină de liceu.

— De la triere? întreb eu. Sau de la barăci abia?

— De puțin mai înainte, răspunde Hope. O văzusem la școală, dar nu ne cunoșteam. Am ajuns în același grup când ne-au luat.

— Un ofițer a lovit-o, continuă Finnley. A lovit-o atât de tare, că a căzut în parcare și și-a julit genunchii pe pietriș. Am rămas mai în spate ca s-o ajut.

— Te-a *lovit*? Mă uitam la Hope și nu-mi venea să cred. Nu-mi puteam închipui cum ar putea cineva, nici măcar un ofițer, să ridice vocea la ea, cu atât mai puțin s-o lovească atât de tare, încât s-o pună la pământ. De ce?

Lacrimile îi strălucesc în ochi.

— Am spus „nu”. „Nu, nu mă poți lua”.

Un cuvânt atât de scurt, care explică totul. Nimeni nu spune „nu”. L-am văzut pe Birch făcând ultimii doi pași din viața lui pentru că spusese „nu”.

— Și cum de ai…

— Scăpat cu viață?

Se reazemă de catarg și privește spre orizontul nesfârșit.

— Era fratele meu mai mare.

Patru

Dușmanul a umblat în haine de oaie mulți ani înainte să-și scoată colții și să caute sânge.

Părinți. Frați. Barmanul care îți făcea cafeaua cu lapte în fiecare zi, tipul din spatele tejghelei cu pește de la băcănie, fata de la Sephora care te-a învățat cum să-ți faci ochii cu tuș. Aparent, nu exista nicio legătură între ei, până într-o zi, când au devenit o forță.

După Zero, totul a început să se explice: afișele fosforescente lipite pe stâlpii de telegraf, hashtagul #lupi, despre care toată lumea credea că e o pagină a iubitorilor de lupi, pandantivele, despre care se spunea că sunt doar o modă. Indiciile erau peste tot în jur, dar noi eram prea ocupați cu viețile noastre ca să ne punem vreo întrebare.

Iar asta era, cred, și motivația lor. Era o motivație bună în sine, deși tristă – că prea puțini oameni mai erau cu picioarele pe pământ, că trăiau pe spinarea altora, care se omorau între ei pentru a supraviețui. Că prea mulți dintre noi simțeam că ni se cuvine totul, că eram prea nerecunoscători. Prea obișnuiți ca tot ce atingem să se transforme în aur.

Aveau dreptate, într-un fel.

Sunt probleme vechi de când lumea, întotdeauna au existat oameni care au și oameni care nu. Dar apoi au venit inundațiile. „Vrem să trăim mai bine” a devenit „Vrem doar să trăim”.

Societatea a făcut implozie.

Totul a început cu arhipelagul Kiribati. Nivelul oceanului a crescut, înghițind șaptesprezece dintre cele treizeci și trei de insule, câte erau la început, dar apoi – ca din senin, ni s-a părut nouă – s-au scufundat toate. Întâi a venit taifunul. Apoi tsunamiul. E groaznic, dacă te gândești că, în realitate, evenimentele care au culminat cu declanșarea războiului au pornit de la natură – de

la ocean, mai precis –, care a nimicit un popor întreg care își vedea de treabă în mijlocul Oceanului Pacific. Oricui i se poate întâmpla orice pe lume, chiar dacă o merită sau nu.

Dar, așa cum se întâmplă, de obicei, nimănui nu i-a păsat de ei până când nu au început să se scufunde și țărmurile noastre. Dezastrele începuseră să se țină lanț și la noi, în San Francisco și pe coasta Carolina și New York. Muriseră turiști când se prăbușiseră hotelurile de pe stânci, la fel și fete de la Cercetași, când stâlpii pontonului de pe plaja Kure cedaseră.

Inundațiile nu erau majore, nu ajungeau la știri, dar erau tot mai mari – în unele locuri crescuseră chiar de treizeci de ori doar în 2049. Odată cu mareea, veneau și pagubele, și moartea. Rănile care nu apucaseră să se vindece erau zgândărite la nesfârșit.

Echipele de intervenție nu mai făceau față. Apa contaminată, sistemul de canalizare care inunda fiecare stradă, bolile care se răspândeau printre încăpățânații care refuzau evacuarea din zonele aflate în pericol. FEMA[1] distribuia sticle Havenwater, un cartuș la câteva mii de oameni care nu și le puteau permite, un cartuș pentru fiecare familie bogată care putea. Abia când au fost decretate evacuările obligatorii, când economia s-a prăbușit și dolarul și-a pierdut aripile…

Atunci au intrat oamenii în panică.

Voiau o lume sigură. O lume care să dureze la nesfârșit. O lume care să nu fie luată de valuri, în care să nu aibă de ce să-și facă griji că le vor flămânzi copiii sau că vor intra până la gât în apă sărată și contaminată, pe care n-o vor putea bea niciodată.

Revolta a început cu Kiribati și a fost potolită cu o promisiune: Envirotech o să ne salveze. Envirotech, pionier al sticlelor Havenwater, al tehnologiei pe bază de mătase și al multor altor

soluții ecologice salvatoare. Atunci a început tatăl meu să piardă nopțile, când tapetul pe care l-a ales mama înainte să moară a fost tencuit cu schițe, cercetări despre recife artificiale de calcar și orașe biosintetice, cultivate din protocelule. În anul ăla, Envirotech i-a acordat tatălui meu premiul care ne-a adus masa aceea senzațională la restaurant și o mașină nouă-nouță.

Dar și războiul.

Envirotech plănuia să demareze Proiectul Atlas – un habitat al viitorului, în largul oceanului, pe care tatăl meu ar fi trebuit să-l conducă –, dar atunci au apărut știrile cum că locuințele aveau să fie extrem de puține și vândute la licitație. Vino și tu, e loc pentru toată lumea – dacă ești bogat. Partea asta nu ar fi trebuit să fie făcută publică, nu încă, dar n-a fost nevoie decât de un angajat supărat – un colaborator la proiect pe care îl cunoștea și tata, deși nu prea bine, din departamentul financiar – pentru a da în vileag o mulțime de secrete.

Frica amestecată cu ranchiună nu aduce niciodată nimic bun, iar frica amestecată cu putere aduce sfârșitul lumii.

Ceea ce la început era doar o sămânță a luat avânt și a căpătat putere, până când s-a transformat într-o ghiulea distrugătoare, așteptând momentul potrivit ca să lovească. Momentul acela a sosit când Curtea Supremă a recunoscut dreptul companiei Envirotech de a-și stabili singură prețurile, în numele pieței libere, al capitalismului și al unor idealuri seculare. Bineînțeles că onorabilii judecători voiau și ei să îmbătrânească alături de nepoții lor, ca toată lumea. Diferența era că ei își puteau permite.

Ghiuleaua distrugătoare a lupilor s-a dovedit rapidă și teribil de nimicitoare, destul de puternică și cu suficiente resurse umane pentru a face bucăți întreaga țară. Și azi, când am coșmaruri cu Ziua Zero, îi aud scandând: „Închisoare pentru

privilegiu! Opriți Envirotech! Acum e vremea noastră!” „Acum e vremea noastră”, „acum e vremea noastră”: tatuat pe fețele și pe antebrațele lor, pe spate, ca niște aripi de înger, pe memoria mea pentru totdeauna.

La început, în primele săptămâni în lagăr, după ce am fost triați și însemnați, câțiva ofițeri – noi le ziceam „lupi”, deși erau, fără îndoială, umani în adâncul sufletului – ne salutau și nu ridicau vocea la noi. Mânați mai mult de frică decât de ranchiună, aproape ne cereau scuze că nu aveau voie să ne lase în zonele mai frumoase, care erau teritoriul lupilor. Unul chiar și-a aruncat jumătate de înghețată în fața mea, spunându-mi că nu exista nicio regulă care să ne împiedice să mâncăm gunoi. Sună crud, dar a făcut-o din bunătate, ceea ce am știut și atunci.

Dar nu toate facțiunile erau la fel. Unele erau mai militante, cu ofițeri care se purtau cu noi ca niște psihopați. Și nu doar cu noi – și cu restul lumii, când încerca să se amestece în planurile lupilor de a răsturna ordinea existentă. Toate tentativele de comunicare ale Alianței Globale de Teritorii și Regiuni au fost întâmpinate cu tăcere, apoi cu ostilitate, după cum se zvonea prin lagăr. Lupii deja puseseră stăpânire pe viețile după care tânjiseră – spărseseră toate sistemele bancare și îi înghesuiseră pe privilegiați în barăci cu scânduri în loc de paturi. Iar mai târziu în fabrici, în turnătorii și pe câmpuri. Iar toate astea ca să poată mânca, bea, trăi, iubi, dormi*, fi* ca noi, înainte. Mă îndoiesc că războiul mondial a făcut parte din vreo propagandă motivațională vreodată, dar în fine. Oamenii apără ceea ce iubesc. Restul lumii iubea dreptatea, drepturile omului.

Lupii *au impresia* că iubesc dreptatea, că au reușit să aducă egalitatea prin inversarea rolurilor.

Eu cred că lupii se iubesc doar pe sine.

Au trecut aproape doi ani de când am mâncat înghețată din coșul de gunoi și aproape la fel de

mult de când țin în buzunar eprubeta cu sângele și dinții tatălui meu.

Doi ani îți pot distruge toată viața, se pare.

Cinci

Pe cerul negru sclipesc o mulțime de stele, ca fulgii de zăpadă care rămân lipiți pe pereții unui glob de sticlă. E frig pentru perioada asta a anului, un frig aspru ca șmirghelul, care te zgârie indiferent cum ai încerca să te așezi în calea lui. Aș fi vrut să n-am doar jacheta aceea tricotată galbenă, pe care mi-am luat-o de dimineață pe ponton. Aș fi vrut să-l am pe Birch.

Finnley și Hope s-au ghemuit una într-alta la babord, iar eu stau întinsă pe banca de la tribord. Azi au vorbit mult timp în șoaptă. Cel puțin Finnley – Hope mai mult ascultă, cu o răbdare pe care n-am mai văzut-o la nimeni până acum. Mi-aș face griji că pun la cale un plan de a prelua controlul, de a schimba direcția spre Matamoros, deși e cea mai proastă idee, dar Hope nu are forța necesară ca să regleze velele. Nu știu ce fac acolo, dar sigur nu asta.

Pe de altă parte, Alexa e tăcută și stă mai mult singură, nu a scos o vorbă de câteva ore bune. Mă gândesc că îi e la fel de greu să adoarmă ca și nouă.

Oceanul ne cântă și ne leagănă, ca un cântec de adormit copiii. Dar nu este o mamă în care să avem încredere. Mâine ar putea să ne zgâlțâie și să ne ucidă. Ne-ar putea arunca din barcă, îneca și înghiți cu totul.

Pe puntea de lemn se aude un zgomot slab de pași. Alexa.

— Se spune că noaptea ies la suprafață rechinii, spune ea, așezându-se în mijlocul bărcii. Dacă are de gând să adoarmă acolo, eu și Hope va trebui să trecem peste ea când o să reglăm velele. Sunt morți de foame și au un șir nesfârșit de dinți ascuțiți ca niște lame.

Cuvintele ei se târăsc și se încolăcesc în mințile noastre. Rămânem nemișcate și tăcute, de parcă i-am putea împiedica să ne mănânce dacă ne prefacem că nu sunt acolo.

— Mai degrabă ne vom îneca decât să fim mâncate de rechini.

Cuvintele lui Finnley. Valurile le alungă aproape imediat după ce le rostește.

Hope schimbă subiectul.

— Tu cum crezi că va fi?

Are o voce liniștită.

— Înecul? întreabă Alexa pe un ton mai jovial decât era cazul. Sau rechinii?

— Insula. Sanctuarul.

Pietrele templului vor fi mărunte și cenușii, netede și curate, sau acoperite de mușchi și distruse de timp? Și călugării? Eu mi-i imaginez în robe drapate roșii, cu capete rase, care lucesc în lumina soarelui, cântând într-un singur glas, destul de tare pentru a invoca balenele și a alunga fantomele.

— Dacă există cu adevărat, lucru de care mă îndoiesc, cred că va fi o junglă, spune Alexa. Cu șerpi boa care ne vor strangula în somn și o mie de specii de gândaci, care abia așteaptă să ne devoreze ca să ne mănânce inima.

Mă chinui să nu mă mai gândesc la șerpii boa – pe rechini îi mai tolerez, dar nu și pe șerpi. Primele mele coșmaruri au fost cu șerpi, cu mult înainte ca atâtea alte atrocități să se strecoare în ele.

Barca scârțâie și se leagănă, iar valurile pleoscăie în jurul nostru. Un singur val mai mare, și ne-ar putea înghiți cu totul.

Abia când o aud pe Hope îmi dau seama că tac de câteva minute.

— Cred că o să mâncăm mult pește, își dă ea cu părerea. Și cred că o să fie un loc pașnic. Nisip, apă, pescărușI și scoici. Apusuri de soare cu cer atât de portocaliu, că nici nu-ți vei mai aminti cum e când e albastru.

Foarte mult timp am crezut că eu eram singura căreia-i plăceau atât de mult asfințiturile. Majoritatea oamenilor nu țin prea mult să le privească. Sunt prea deprimante, spun ei, ne amintesc de lucrurile pe care le-am pierdut și pe care nu le vom mai recupera niciodată. De lucrurile care ne-au fost furate.

Poate e ceva obișnuit în partea aceea a New Port Isabelului, de unde vine Hope, ca oamenii să fie așa – cum să zic? – plini de speranță. Dar apoi vorbește și Finnley:

— Mă gândeam la ceva. Ați văzut și voi știrea aia, nu? Despre cum au distrus lupii orașele portuare în ultimele luni, până în Hong Kong? Se pare că sunt foarte violenți. Gărzi și arme, asta cred eu că vom găsi.

Și atunci îmi dau seama: Finnley este pragmatismul întruchipat, iar Hope, idealismul.

Știrile astea sunt un lucru pe care încerc să-l uit. Le dădeau mereu seara, după masă, înainte să ne culcăm. Ecranele gigantice, instalate acolo unde înainte erau panouri publicitare cu hoteluri de pe coastă, propaganda de război proiectată pe pereți, în fiecare colț al barăcilor noastre, anunțurile audio difuzate din parcări degradate și năpădite de vegetație. Buletinele acestea de știri erau pentru lupi, nu pentru noi. Chiar și așa, erau peste tot.

Unii oameni trăiesc pentru asta, oameni care ar trebui să fie la fel de dezgustați ca mine. Dar această formă bolnavă de reality show este evadarea lor. Nu conta că aveam voie să ne plimbăm prin New Port Isabel doar când nu eram la muncă – eram prizonieri, la fel ca oamenii despre care se vorbea la știri. Doar că noi mai eram în viață ca să auzim despre cum erau arse alte orașe, despre atacurile cu arme chimice, despre contraofensive. De multe ori se uită că suntem în viață doar pentru că nu ne-au omorât încă.

Faptul că oamenii preferă să se uite la știri decât la un apus de soare – și să creadă că un asfințit e

mai deprimant – este, probabil, cel mai groaznic lucru pe care l-a făcut războiul.

Alexa se ridică în picioare.

— Tu ce crezi? Mai zi și tu ceva.

În capul meu nu e niciodată liniște, așa că nu-mi dau seama că nu vorbesc prea mult.

— Cred… Ce cred oare? Cred că va fi frumos. Asta cred. Și mai există o mulțime de insule pe lumea asta. Și încă sper că măcar una dintre ele poate să fie un refugiu.

Dacă nu, înseamnă că tot ce-a făcut tata a fost în zadar.

De data asta, Alexa nu spune nimic. Ochii ei sunt luminați de stele și sclipesc cu fiecare legănare a bărcii. Mă urmărește cu privirea.

E foarte greu s-adormi așa.

Șase

Mă trezesc înecându-mă cu propria vomă, îmi vărs mațele peste bord. Valurile risipesc mizeria, ascuțite ca niște lame de cuțit și la fel de gri.

— Îmi pare rău! Vântul aduce spre mine scuzele lui Hope, apoi le aruncă în mare. Fac tot posibilul să… să…

Vela noastră e la fel de zbuciumată ca valurile, zgomotoasă ca un elicopter. Hope se luptă cu ghiul, în timp ce Finnley aruncă găleți cu apă de pe punte. Chiar și Alexa participă.

— De ce nu m-ați trezit?

Îmi prind părul într-un nod și o înlocuiesc pe Hope la ghiu.

— Ne-am gândit că trebuie să te odihnești și tu înainte să-ți vină iar rândul, răspunde ea.

Un val se revarsă peste marginea bărcii, la tribord, distrugând toată munca lui Finnley.

— E posibil să nu se mai întâmple asta, izbucnesc eu.

Ghiul este încăpățânat. Mă împing cu toată greutatea în el, mă opintesc în punte ca să mă ajut, până cedează. Vela se mai potolește. Mai împing o dată și se liniștește de tot, umflându-se în aerul sărat. Marea este în continuare agitată, dar măcar valurile sunt mai blânde acum.

Alexa se reazemă de catarg și se lasă să alunece până jos, de parcă efortul meu ar fi secat-o de puteri. Pentru prima dată, văd ceva straniu în comportamentul ei țâfnos, o slăbiciune pe care n-o avea înainte. Sau cel puțin o ținuse ascunsă. De parcă tocmai ar fi descoperit că nu este invincibilă, că s-ar putea termina cu viața asta dacă barca se înclină prea mult.

Cum ar putea cineva să trăiască pe timp de război și să nu știe asta?

Respir adânc.

— Cât a trecut până ne-am redresat?

Hope e roșie la față de la efort și, probabil, de la stânjeneală, în mare măsură.

— Nu mult. Te-ai trezit când s-a înclinat.

— Și înainte mergeam în direcția bună?

Se uită la Finnley, care dă din cap.

— Am mers destul de lin toată noaptea, până când o rafală puternică ne-a luat pe nepregătite.

Mă uit atent la Hope, încercând să văd în ochii ei dacă spune adevărul.

— *Juri* că mergem în aceeași direcție? Spre sanctuar, nu Matamoros?

— Doar dacă n-am citit eu greșit busola, se bâlbâie Hope, și pe chip i se vede nesiguranța. Nici dac-aș vrea, n-aș fi în stare să găsesc direcția spre Matamoros de-aici.

Răspunsul ei nu e prea liniștitor, cum ar trebui să fie, având în vedere că ea a condus barca toată noaptea, dar sunt aproape sigură că nu minte. Din câte se pare, nici măcar nu i-a trecut prin minte să schimbe direcția.

— Matamoros a fost o idee proastă, intervine Finnley din capătul bărcii. Am trecut peste.

Tonul ei mă îngrijorează, e ca o petală de trandafir înfiptă-ntr-un spin. Mă hotărăsc s-o cred pe cuvânt și să nu mușc momeala – să ne certăm e tot ce ne-ar mai lipsi.

— Mersi mult că te-ai chinuit cu asta, spun eu în schimb. Arată mult mai bine.

S-a descurcat extraordinar de bine să scoată apa din barcă. N-a mai rămas decât foarte puțină, prea puțină ca să fie o problemă.

O pată galbenă îmi atrage atenția în partea din față a bărcii, aproape de picioarele lui Finnley.

Nu.

— Am încercat să am grijă de el cât am putut, o aud pe Hope spunând în timp ce mă grăbesc spre ghid. A căzut când am încercat să fixez pânza.

Ghidul tatălui meu plutește cu fața în jos în apa care a mai rămas. Mă așez în genunchi și îl întorc

pe toate părțile. Nu este umflat sau ud de tot, dar coperta zdrențuită e moale. „O să fie bine”, îmi spun în sinea mea. „O să se usuce până la amiază, dacă iese soarele”.

— Îmi pare rău, spune Hope. Eden? Îmi pare rău, sunt atât de…

— Nu-i nimic! mă răstesc eu.

Încerca doar să ajute, încerca doar să ajute.

Asta e o chestie cu care nu mai sunt obișnuită – ajutorul.

Apa se învolburează în jurul genunchilor mei, între degetele de la picioare. Deschid ghidul și mă simt ușurată când văd că el însuși a fost făcut să supraviețuiască în condiții improprii. Paginile sunt groase; deși pline de apă, abia dacă s-au ondulat. Și deși tușul se scurge din capetele fiecărui „t” și „k” și se adună în fiecare linie curbată, literele tipărite nu s-au deformat mai mult ca trupul ud al unei fete care iese din mare.

Cuvintele scrise cu cerneală de tata sunt neclare, de parcă ar fi mucegăit, dar sunt în continuare lizibile, în cele mai multe locuri. Se unesc și devin neclare numai spre marginile paginilor. Harta este încă intactă – deocamdată, asta e tot ce ne trebuie. Să sperăm că părțile pe care nu le mai putem descifra nu sunt de o importanță vitală.

Mă întorc la fete, care par aproape moarte. Hope e palidă de epuizare, i-a pierit roșeața din obraji. Părul lui Finnley este și pleoștit, și răvășit, în același timp, câteva șuvițe rebele încercând să-și ia zborul, iar altele obosite să tot încerce; pare chinuită de gânduri.

— Voi două ar trebui să dormiți, le spun eu, chiar dacă asta înseamnă să lucrez cu Alexa, care încă stă ghemuită la baza catargului.

Sunt destul de puternică să navighez fără ajutorul ei, dar niciuna dintre noi nu este destul de puternică încât să rămână trează și concentrată la nesfârșit.

Finnley îi aruncă Alexei o privire tăioasă, dar ea se uită pierdută în larg.

— Ești sigură? Aș mai putea rezista o oră sau două, cred.

— Deja ai stat trează toată noaptea. Ne descurcăm noi. Alexa nu dă niciun semn c-ar ști că ne uităm la ea. Dă-i busola Alexei. O să fie bine.

Finnley scoate busola din buzunar și i-o întinde.

— Știi să citești o busolă, Alexa, nu-i așa?

Alexa se întoarce, dar prea puțin ca s-o privească pe Finnley în ochi.

— Bineînțeles că știu să citesc o busolă. Nu sunt idioată.

Întinde mâna și așteaptă, ca un copil răsfățat care cere bomboane.

Finnley e de treabă și se abține să spună mai mult, deși se vede clar tot ce ar vrea să zică. Trântește busola în mâna Alexei și se retrage spre babord, unde Hope deja s-a ghemuit ca să doarmă, folosind ca pernă una dintre vestele portocalii de salvare.

— Să ne treziți dacă aveți nevoie de noi, adaugă Finnley, lăsându-și capul pe brațe.

Amândouă adorm în mai puțin de un minut.

Mergem lin o bună bucată de timp. Eu și Alexa nu prea vorbim, rămânem ascunse fiecare în propria minte. Eu mă gândesc la Birch, la tata. Cum mi-ar fi plăcut să fiu în barca asta cu oamenii pe care-i iubesc, în care am încredere. Cum aș da orice ca ei să fie aici cu mine, să mă ajute să mențin direcția bună – pe mare și nu numai.

După vreo două ore, Alexa se întoarce spre mine pe bancă.

— A, începe ea, e normal să se-nvârtă săgeata asta așa?

Ține busola în palmă.

Mă aplec să arunc o privire. Acul busolei a luat-o razna și oscilează de la nord-vest la nord-est, trecând uneori pe la sud.

— N… nu e normal, zic eu.

Acul sare de la vest la est cât mă uit la cerneala violetă de pe degetul ei mic. Cerneala violetă, cu care ieri era scris clar „A L E X A”.

Acum, jumătate din „X” lipsește, iar „E” a dispărut complet.

Șapte

Alexa înclină busola, urmărind săgeata.

— Ce-nseamnă asta?

Și eu aș vrea să-i pun aceeași întrebare.

Nu-mi pot lua privirea de la degetul ei, mă uit de trei ori ca să fiu sigură că nu a fost o iluzie optică – sigur n-a fost –, dar mă hotărăsc să-mi stăpânesc curiozitatea până rezolvăm problema mai importantă a busolei defecte. La urma urmelor, suntem prizoniere amândouă în barca asta, până ajungem sanctuar. E destul timp.

— Ceva interferează cu busola. N-ai nimic magnetic la tine, nu?

Ea își dă ochii peste cap.

— Sunt aici de atât timp doar. Nu crezi că, dacă aș fi avut, l-aș fi aruncat pân-acum?

Aici are dreptate.

— Atunci, habar n-am. Asta nu e în întregime adevărat, dar nu sunt destul de sigură ca să-i dau un răspuns. Să fie oare o anomalie geomagnetică, poate?

Așa că mă rezum la asta.

Dar sunt aproape sigură că e o întrebare retorică.

— Hm, spune ea, întorcând busola pe toate părțile.

Din câte-mi amintesc, însemnările făcute de tata în ghidul de supraviețuire nu spun nimic explicit despre Triunghi, dar, pe harta desenată de el, insula sanctuarului se află în interiorul unui imens triunghi cu laturi inegale din puncte și liniuțe de cerneală albastră. Însemnările lui nu prea povestesc întâmplările stranii prin care a trecut, ci oferă mai mult informații care dovedesc asta.

Desprind cu grijă paginile, care deja încep să se usuce, și o găsesc pe cea pe care o aveau în minte. În partea din stânga, sus, a paginii, cu litere îngroșate, scrie „CUM SĂ NAVIGHEZI FĂRĂ BUSOLĂ”.

Este pagina al cărei colț a fost îndoit de cele mai multe ori din toată cartea. Pe margine, tata a făcut o coloană cu ore și, în dreapta, o coloană cu notițe. Unul dintre paragrafele tipărite este marcat cu un asterisc albastru. Îl citesc în grabă și descopăr că sunt o grămadă de lucruri acolo care ne-ar putea folosi.

Faptul că pe pagina asta sunt atâtea informații utile mă liniștește, dar mă și sperie, în același timp. Mă liniștesc pentru că probabil nu ne vom pierde – cel puțin nu din cauza unei busole stricate. Pentru că o parte din echipa tatălui meu a traversat extremitatea vestică a Triunghiului și s-a întors la țărm întreagă, destul de întreagă încât să-i aducă rămășițele.

Rămășițele lui: aici începe grozăvia.

•

N-am stat să mă gândesc niciodată prea mult la ce anume l-ar fi putut reduce pe tata la o eprubetă de sânge și o mână de dinți, iar ofițerii care mi l-au livrat în această formă nu s-au deranjat să-mi explice. Asta nu înseamnă că nu mi s-a-ntâmplat niciodată să mă scufund într-o mlaștină de gânduri înfiorătoare, ci doar că am reușit întotdeauna să ies de-acolo înainte să mă înec.

Nu am multe lucruri pe care să mă bazez, nu chiar, dar eu cred că e mort.

Nu atât din cauza eprubetei, deși mi-a înghețat sângele în vine, cât a verighetei. Dacă a iubit vreodată pe cineva, pe *oricine,* mai mult decât pe mine în viața asta, atunci aceea a fost mama. Sunt o mie la sută sigură că nu s-ar fi despărțit de verighetă decât dacă i-ar fi smuls-o cineva de pe mâna rece și moartă.

Așa că mă gândesc la tot felul de teorii.

Poate că a căzut peste bord în timpul unei furtuni, în drum spre casă, poate că a fost înghițit de oceanul flămând, la fel ca arhipelagul Kiribati, poate că cei care erau cu el i-au tras trupul umflat înapoi cu o plasă de pescuit. Sau poate că, pur și

simplu, a murit de foame pe insula sanctuarului și cadavrul lui a fost prea greu și lipsit de importanță pentru a-l aduce înapoi acasă. Oricum, ce să fi făcut eu cu un cadavru?

Mă agăț de aceste teorii când mă simt rațională. Plină de speranță.

Dar apoi există și zile în care, după ce am fost condusă înapoi la baracă de o mână care m-a strâns prea tare de braț, încep să gândesc instinctiv, intuitiv.

Și atunci încep să-mi umble prin minte teorii stranii, cumplite.

Poate că a fost capturat de ceva misterios, de exemplu.

Ceva neașteptat, peste care a dat echipa în misiunea ei de pe insulă, ceva care l-a făcut să-și transpire sufletul și sângele.

Sau poate că dispariția lui n-a fost deloc misterioasă. Poate că, pur și simplu, lupii n-au mai avut nevoie de el și atunci l-au descompus – ca prin minune – în sânge și oase. După ce a suferit, cu siguranță, o moarte cruntă și violentă. Poate a spus „da”, „da”, „da”, până când într-o zi a spus „nu” și a fost împușcat, rapid și mortal, la fel ca Birch în Ziua Zero.

Și apoi, ca întotdeauna, mă întorc la singurul lucru pe care-l știu cu certitudine: tata nu era un mincinos. Iar dispariția lui nu schimbă cu nimic asta.

Orice ne-ar aștepta pe insulă, dacă există chiar și cea mai mică șansă să găsim libertatea despre care a scris el, atunci sigur o să fie ceva mai bun decât cuștile și aripile frânte pe care le-am lăsat în urmă.

•

Urmând instrucțiunile din ghidul de supraviețuire, improvizez cu Alexa o busolă din pixuri și frânghie, folosind lumina soarelui și ceasul ei ca să găsim drumul.

Acestea sunt, de fapt, două tehnici diferite, pe care le-am combinat parțial, pentru că nu avem tot

ce ne trebuie ca să folosim doar una dintre ele, așa cum sunt prezentate în carte.

După ce ne întoarcem pe direcția bună și începem să navigăm fără probleme, scot sticla Havenwater și un baton energizant dintr-una dintre băncile pe care le-am deschis. E destul de greu să scoți batonul din ambalaj fără să faci zgomot, dar pe Alexa nu pare c-o interesează prea mult acest aspect. Mototolește hârtia și pare că o trezește pe Hope, care se află tocmai în celălalt capăt al bărcii, dar Hope doar se mișcă puțin și se întoarce pe partea cealaltă. Devorăm batoanele de parcă ar fi mană cerească, numai lapte și miere.

Alexa se uită în larg. Stă pe bancă, cocoșată și cu coatele pe genunchi, întorcând sticla Havenwater pe toate părțile. Aerul sărat îi face părul negru să fluture. Ea îl lasă în voia vântului, fără să se grăbească să și-l aranjeze.

Eu mă străduiesc și-mi prind părul într-o coadă împletită cam dezordonat. Am cel puțin douăzeci de nuanțe nisipii în păr, de la nuanța deschisă a nisipului decolorat de soare, până la nuanța nisipului ud după ce se retrage mareea. Îmi leg coada cu o șuviță subțire de păr.

Acum ar fi momentul potrivit s-o întreb de literele care i-au dispărut de pe deget, dar, cu cât trece mai mult timp fără să spunem nimic, cu atât îmi vine mai greu să rup tăcerea, în special cu o întrebare care ne-ar putea face să ne certăm.

— De ce n-ai fugit? întreabă ea, întorcându-se spre mine. Privirea ei e ca o cafea, ca o ciocolată neagră – aspră, dar intensă. Mă refer acolo, pe plajă. Te ascundeai. De ce nu fugeai?

Răspunsul mi se pare evident, dar, pe de altă parte, nu eu stăteam peste un ofițer mort când ne-am întâlnit. Nu e ca și cum aș fi avut pistol, ca ea.

— Tu l-ai ucis pe ofițerul ăla?

Și cu asta s-a dus și intenția mea de a nu isca o ceartă.

Totuși, nu reacționează violent la întrebarea asta directă, ceea ce nu pot să nu apreciez.

Fierbe încet, se vede din felul în care mijește ochii, însă nu izbucnește.

Încerc să sparg gheața.

— M-am ascuns pentru că am vrut să aștept să se mai liniștească lucrurile înainte s-o iau spre barcă, răspund eu. Și pentru că fusesem de multe ori pe pontonul ăla și știam că erau mine în nisip.

— Să aștepți, repetă ea.

Nu e o întrebare, doar o afirmație. Poate o judecată.

— Am… Îmi caut bine cuvintele. Mi s-a părut o idee bună să învăț din greșelile altora.

— Adică să îi lași pe ei să calce primii.

Este evident că exact la asta mă refeream, dar, când o spune așa, sună groaznic. O senzație sumbră se trezește în mine, ca un nor de cerneală de caracatiță care îmi împroașcă busola morală.

Nu e vina mea că minele se aflau acolo și nu e ca și cum, dacă aș fi călcat eu pe vreuna, aș fi salvat pe cineva. Iar dacă m-aș fi ridicat și aș fi avut curajul să-i avertizez pe ceilalți să nu treacă pe-acolo, aș fi fost călcată în picioare sau împușcată.

Și, cu toate astea, acolo au murit oameni, iar eu sunt aici, în barca asta, foarte vie, pentru că am avut grijă să calc pe lângă cadavrele lor dezmembrate.

— Înseamnă că am gândit la fel, spune ea. În principiu.

Nu pricep, și probabil că se vede pe fața mea, pentru că ea rânjește de parcă s-ar bucura că a făcut o glumă pe care doar ea o poate înțelege. Duce la gură sticla pe jumătate plină cu apă și bea, bea, bea, până o golește.

— Amândouă ne-am folosit de ei ca să detoneze minele în locul nostru, repetă ea, în cele din urmă. Ca să putem evada. Nu-i așa?

Asta nu e nimic nou. Dau din cap de parcă aș vrea să spun: „Evident”.

— Diferența dintre noi este că tu ți-ai făcut planul când era deja prea târziu ca să mai poți salva pe cineva, continuă ea, pe când eu am declanșat exploziile din fabrică de care fugeau așa, mâncând pământul.

Opt

Odată ca niciodată, lumea era plină de visuri, în ciuda suferinței, și plină de iubire, deși nu era dreaptă.

Odată ca niciodată, lumea era plină de culoare: galbenul liniilor de pe șosele, înconjurate de smoala neagră ca tăciunele și de florile sălbatice de toate culorile.

Acum lumea este înghițită de mare, iar ceea ce rămâne e sufocat de verde, de buruienile invidiei și-ale puterii. Și, câteodată, de o iubire de dreptate dusă la extrem.

Acum e greu să mai faci diferența între buruieni și flori.

Nouă

Alexa e o păpădie. Își ascunde bine secretele, ca pe niște petale aflate pe punctul de a se transforma în puf. Nici măcar mărturisirea asta – colosală, uimitoare, dureros de sinceră – nu face decât să ridice și mai multe întrebări.

Încerc să le formulez în cuvinte. Nu pot.

— Să nu le spui fetelor, adaugă ea. O să fie ciudat.

Hope și Finnley au dreptul să știe, dar, pe de altă parte, lucrurile au devenit deja ciudate, acum, că mi-a zis secretul ăsta.

— Mie de ce mi-ai spus?

Se uită la mine de câteva minute, dar ceva în ochii ei s-a schimbat. Are încă o privire tăioasă, atât de tăioasă, că mă rănește, dar e ca și cum te-ai uita la cuțitul unui bucătar și ți-ai da seama că e făcut să taie roșii, nu inimi de om.

Asprimea din ochii ei nu are legătură cu mine – nu mai are.

— Pentru că știi că l-am ucis pe ofițerul ăla, și nu ți-e frică de mine.

Vreau să-i spun că se înșală. Chiar *mi-e* frică, sunt îngrozită, dar nu de trecutul ei, ci de capacitatea de a vorbi atât de ușor despre asta. De celelalte lucruri pe care le-ar mai putea ține doar pentru sine, departe de mintea și de ochii noștri. De motivul pe care l-a avut să facă toate astea.

Poate că își dă seama că vreau să intru pe sub pielea ei pentru a-i descoperi secretele și a le înțelege. Poate că empatia îmi ascunde frica.

Ar trebui să pun întrebările acum, să profit cât încă mă ascultă. Va trebui să-i câștig încrederea ca s-o întreb de tatuaj, totuși. S-o fac să lase garda jos.

— Îți pare rău? întreb.

— De ce să-mi pară rău? Își mușcă absentă degetul mare. Că l-am omorât sau că ți-am spus ție?

Nu spun nimic, pentru că n-ar trebui să-mi explic întrebarea.

Ea nu răspunde. Cred că ăsta *este* răspunsul pe care îl așteptam.

— Aveam de gând s-o iau la fugă, spun eu. Aș fi putut să fac și eu asta. Chiar cred că aș fi reușit.

Fără explozii.

Fără moarte.

— Eu aș fi murit într-o clipită, spune ea. Ochii ei licăresc spre mine un moment doar, după care se îndreaptă din nou spre mare. Fiecare face ce are de făcut, nu?

Atunci îmi dau seama: Alexa e la fel de singură ca mine. Nu avea pe nimeni în lagăr – n-ar fi avut cum, altfel n-ar fi provocat nicio explozie. Ar fi fost cinci oameni în barca asta, nu patru, dac-ar mai fi vrut să scape cineva.

Dacă Finnley și Hope încercau să se întoarcă acasă, în Santa Monica, poate că și Alexa încerca să ajungă la cineva.

— Cum îl cheamă? o întreb. De cine ți-e ție dor?

Și așa, ca din senin, se închide din nou în sine.

— Nu contează, răspunde ea. S-a dus.

Sunt zece mii de volți în acel cuvânt, „dus”, când îl rostește ea, iar eu n-am de gând să-l ating.

Încerc, în schimb, s-o fac să se simtă mai bine.

— Știu exact ce…

Deodată, Alexa ridică mâna, iar eu tac dintr-odată. Privirea ei spintecă aerul sărat peste umărul meu, spre fete.

Mă uit în spate. Finnley și Hope s-au trezit și se uită la ceva în larg. Niciuna dintre ele nu pare să fi auzit ce vorbeam cu Alexa. Oare la ce se uită? Cercetez oceanul, dar nu văd decât lumina soarelui care sclipește pe suprafața apei.

La infinit, în toate direcțiile.

— Eden? întreabă Finnley. Aia o fi?

Schimb o privire cu Alexa. Cel puțin nu sunt singura confuză.

— Ce… să fie? E posibil ca vederea mea perfectă să nu mai fie așa de bună cum am eu impresia – să fi început să mă lase cu vârsta de când am fost la oftalmolog ultima oară, cu o jumătate de an înainte de Ziua Zero dar fiecare linie pe care o văd e clară, fiecare culoare e vie. Pur și simplu, în larg nu e nimic, în afară de apă și cer.

— Desenul din cartea ta, ăla cu insula, spune Finnley. Seamănă foarte mult, nu ți se pare?

Nu se poate referi decât la o singură carte și la un singur desen care seamănă cu o insulă. Deschid la paginile respective, care – e prima dată când îmi dau seama – conțin o grămadă de informații despre cum să prinzi pește. Dar tata a acoperit complet textul tipărit cu un desen în cerneală albastră, cu linii de grosimi diferite, umbre hașurate și punctulețe. De la o margine la cealaltă se întinde o plajă, în spate e un pâlc de copaci, iar în față se văd valurile înspumate. Apoi, la stânga, e o schiță alambicată a unui stâlp totemic, înalt, clar, acolo unde se termină copacii și începe plaja. Cerneala de pe marginile paginilor s-a întins, dar, chiar și așa, e un desen care reprezintă foarte bine ceea ce căutăm.

Și chiar ne-ar fi de ajutor, dac-ar mai fi și altceva în jur în afară de apă.

— Pot să mă mai uit o dată? Finnley întinde mâna spre mine, dar se uită la altceva. La desen, adică?

Mă duc la ele, în capătul celălalt al bărcii, cu ghidul de supraviețuire în mână.

Dar scap cartea din mână înainte să i-o dau lui Finnley. Și aproape că mă prăbușesc și eu odată cu ea. După numai trei pași, fără să mijesc ochii, văd că orizontul are o formă nouă.

— Alexa, spun eu, n-ai cum să ratezi asta.

Zece

Tata era un perfecționist. Vorbea o engleză impecabilă, fața lui era mereu fină ca a unui bebeluș și mirosea a mentă și nu suporta să aibă unghiile murdare. Pasiunea lui pentru detalii și perfecțiune se răsfrângea asupra fiecărui lucru din viața lui. Văd asta în fiecare punct, în fiecare linie dreaptă și curbă din desen, care corespund fiecărui punct, fiecărei linii drepte și curbe ale insulei din fața noastră.

De-asta nu-nțeleg de ce am ajuns mai devreme, după ce am urmat instrucțiunile sale scrise cu atâta meticulozitate.

Ca să nu mai vorbesc despre faptul că n-a scris un cuvânt despre acest truc ciudat al naturii. Cum este posibil ca o insulă întreagă să poată fi zărită doar dintr-o parte a bărcii, rămânând ascunsă privirii în cealaltă parte?

Dar este, fără îndoială, insula sanctuarului. Mă simt ca o salcie în bătaia vântului, trec de la bucurie la frică și apoi din nou la bucurie, gândindu-mă la ce înseamnă toate astea – ce demonstrează toate astea. Insula sanctuarului există! Dacă vom găsi aici vreun refugiu este un alt mister. Dar măcar acum știu că e *posibil.*

Eu și Hope ne străduim cot la cot să reglăm velele și să întoarcem barca în așa fel încât să putem vedea insula din orice unghi de pe punte. Când nu mai încape îndoială că am reușit, cârmim spre ea.

La început pare aproape, la câteva zeci de minute. Și mică, pare că ar putea fi înconjurată într-o oră. Prea mică pentru un paradis al refugiaților.

Dar, deși tăiem valurile cu ușurință și destul de repede, ajungem pe plajă abia la lăsarea serii. Când

ajungem, ne dăm seama că insula e mult mai mare decât părea la început.

Când ne apropiem de mal, unde apa e mai puțin adâncă, albastră, strălucitoare și transparentă, priveliștea ne face să ne simțim niște pitici. Copacii sunt de patru ori mai înalți decât vela noastră, o forță dezarmantă a plajei pustii. Pe fâșia de nisip, mai încolo, se află totemul, alcătuit din nouă blocuri imense de piatră, pe ale căror laturi sunt sculptate chipuri chinuite, cu trăsături exagerate. Singurul lucru care pare mic aici e cerul, devenit acum o întindere îngustă de albastru, mărginită de frunzele copacilor care se leagănă în vânt. Briza lasă razele de soare să pătrundă prin perdeaua altfel impenetrabilă de frunze.

Sar peste balustrada bărcii, în timp ce Hope coboară velele. Apa e îmbietoare, liniștită și rece și îmi îmbrățișează gambele. Finnley sare și ea cu mine și, împreună, împingem barca pe nisip.

Întâmpinăm rezistență și începem să ne mai pierdem din elan; fără oceanul care să ne ajute, barca devine un monstru îndărătnic. Alexa și Hope sar în apă, care ne ajunge acum până la glezne. Cu o sforțare puternică, reușim s-o împingem din nou, centimetru cu centimetru, până când apa nu mai ajunge la ea.

Alexa este prima care se aventurează pe plajă. Picioarele ei lasă urme clare pe nisipul umed, singurul semn de viață de pe insula asta, în afară de stâlpul de piatră.

— Stă destul de bine, strigă ea spre noi, uitându-se în spate. N-ar trebui s-o ia apa.

Nu sunt convinsă că are dreptate. De fapt, sunt aproape sigură că nu, dar mă doare tot corpul de la cât am târât-o până aici. Simt privirile lui Hope și Finney, care rămân cu mâinile pe barcă, de parcă ar fi gata să mai împingă o oră dacă le spun eu așa. Hope e roșie la față și are mâinile și picioarele atât de subțiri, încât mă mir că nu i-au ieșit din

articulații. Finnley e puțin mai voinică, dar nu cu mult.

— Și dacă o iau valurile, intervine Finnley, nu e ca și cum am mai avea unde să mergem cu ea.

Are dreptate, deși asta nu e o consolare.

— Să ne mai întoarcem să verificăm, spun eu. Deocamdată, n-o să se-ntâmple nimic. Luați sticla și cât de multe batoane puteți, pentru orice eventualitate.

Văd ușurarea din ochii lui Hope, dar ea nu spune nimic. Ne umplem brațele cu provizii și o luăm pe urmele Alexei, până când nisipul devine fin și ni se lipește de picioare. Urmele pașilor ei o iau spre totemul de piatră; pornim și noi într-acolo. Alexa analizează totemul și pare foarte mică pe lângă stâlpul totemic și jungla din spate. Ajungem și noi la ea.

— Nu ăsta e… templul, nu-i așa? întreabă Hope.

— Nu corespunde cu descrierea din ghid, nu, răspund eu.

Ating șanțurile sculptate și contururile curbe ale unuia dintre chipuri.

— Ghidul pare să arate că templul se află undeva în partea aia, adaug și înclin capul spre junglă.

Ne uităm lung la totem. Și el se uită la noi.

— OK, se aude glasul Alexei. N-aveți decât să vă uitați la pietre cât vreți, mie mi-a ajuns.

Își aruncă părul pe spate și se întoarce spre apă.

Frunzele foșnesc sub adierea brizei; valurile mângâie plaja. E o atmosferă liniștită, senină. Complet diferită de locul din care am venit, unde nisipul era înțesat cu explozibil și sânge. Nu există gardieni, nici gloanțe și nici săbii.

Cu toate astea, ideea de-a fi prizonieră aici – „și dacă o iau valurile, nu e ca și cum am mai avea unde să mergem cu ea” – îmi dă fiori, care radiază de la coloana vertebrală spre coaste și persistă acolo, ceea ce nu mă face să mă simt prea bine.

Nu mi-a spus nimeni că uneori speranța și frica pot fi inseparabile.

Unsprezece

— M-aș fi gândit c-o să ne-aștepte un comitet de primire, spune Alexa în timp ce eu și Finnley ne târâm cu ultimele provizii peste ea.

Se întoarce și își pune brațul la ochi. E plină de nisip pe burtă și pe piept.

Hope aranjează cu grijă rezerva noastră de batoane energizante într-o piramidă, aproape de copacul pe care l-am ales ca adăpost temporar, la o distanță destul de mică de totem, dar destul de mare pentru ca figurile de pe el să nu se mai poată holba la noi. Aici, chiar la intrarea în junglă, există un petic de iarbă destul de mare cât să încăpem toate, una lângă alta. Alexa s-a întins pe el din clipa în care l-am descoperit.

— Pe mine nu mă surprinde deloc că e așa, spune Finnley, în ciuda faptului că vociferase atât de mult că vom fi întâmpinate de o ploaie de gloanțe și gardieni.

Probabil că nu-i e ușor să spună că a greșit. Logic ar fi ca templul să se afle undeva cât mai departe de plajă, ca oamenii care caută refugiu să se străduiască să-l găsească.

Aruncă un braț de tot felul de chestii într-o groapă pe care tocmai am terminat-o de săpat.

Pentru prima dată, sunt de acord cu Alexa.

— Dar oamenii care caută refugiu nu ar trebui să fie obosiți… ba chiar *pe moarte*? Nu mi se pare corect să pui niște oameni epuizați să facă eforturi și mai mari ca să-și găsească pacea.

— Dacă cineva își dorește atât de mult pacea, atunci efortul pe care ar trebui să-l facă pentru asta nu-l va opri s-o caute.

Ne întoarcem toate trei spre Hope. Ea nu vorbește mult, dar, când o face, toată lumea ascultă. Să fi fost întotdeauna așa? Cât din

personalitatea ei a fost construită de război și cât se datorează genelor și educației primite acasă?

— Mă-ntreb totuși, continuă Hope, de ce *nu există* niciun gardian?

— Poate că sunt. Poate că nu îi putem vedea noi.

Ceea ce a format-o pe Hope pe Alexa a ocolit-o.

Arunc repede o privire în spate, convinsă dintr-odată că are dreptate. Poate că, la urma urmelor, teoria inițială a lui Finnley nu era chiar atât de trasă de păr. Văd doar copaci, o armată amenințătoare de copaci, colorată în toate nuanțele de verde acolo unde nu o înnegrește umbră. Și apoi, mai sunt ochii pătrunzători și lipsiți de viață ai sculpturilor de pe totem.

— N-au decât să ne urmărească. Finnley scotocește printre lucrurile pe care le-am pus mai devreme în groapă. Da, răsuflă ea și scoate de acolo un cuțit pliant Leatherman și o cutiuță. Am fi fost terminate fără arme. Și, o! chibrituri rezistente la apă, excelent!

Eu și Finnley luăm situația în propriile mâini și începem să construim tabăra, pentru că Hope e un executant entuziast, iar pe Alexa o interesează mai mult să stea la plajă. Planul este să ne facem, în primul rând, o tabără, apoi să plecăm în căutarea templului. Insula e mare, iar jungla pare deasă. În funcție de cât de bine este ascuns templul, l-am putea găsi într-o după-amiază sau într-o săptămână. Sau mai mult. Mai ales că nu avem niciun comitet de primire care să ne ajute.

Mă uit prin ghidul tatii.

— Adăpost, foc, mâncare și apă, spun eu. Astea par a fi prioritățile. În ce stare e cartușul Havenwater?

Hope se uită pe sticlă.

— Ar trebui să-l mai putem folosi de aproximativ patru ori.

— Bine, atunci ar trebui să facem, mai întâi, focul și abia apoi să căutăm mâncare și apă,

conchid eu, pentru că va fi nevoie să frigem sau să fierbem tot ce vrem să mâncăm.

Finnley este de acord cu mine, ceea ce mă convinge că e o decizie bună. Ea vede lumea în alb și negru, din câte am observat, și trece totul prin filtrul logicii. Nu-i stă în fire să riște. Tocmai firea ei meticuloasă o face un membru important al echipei. Mă ajută mult să știu că i se par bune ideile mele.

— Eden, tu și Alexa ar trebui să adunați niște frunze din alea lungi și subțiri și să vă apucați să țeseți niște rogojini, spune Finnley. Noaptea trecută ai spus că ai lucrat într-o fabrică de mătase, nu?

Nu am spus chiar așa, dar nu o corectez. Coconii pe care îi îngrijeam erau folosiți pentru tehnologie, nu pentru textile, singura legătură fiind că și una, și alta provin din saliva viermilor de mătase. Cu toate astea, știu principiile de bază ale țesutului. Am cunoscut odată la fabrica de mătase o fată care a furat un cocon și l-a ascuns în buzunar când nu eram eu atentă. Îl scotea doar noaptea și țesea din firul delicat un material moale și alunecos. Țesătura ajunsese cât un semn de carte când au prins-o în spatele fabricii de mătase, vopsind-o în roșu – atâtea păcate odată. Atunci a fost ultima oară când am văzut-o. Mi s-a spus să ard simbolul acela superb al răzvrătirii, singurul lucru care o ajuta să supraviețuiască în fiecare zi.

Dar l-am ascuns în ghidul de supraviețuire.

Finnley scutură cutia de chibrituri și i-o aruncă lui Hope.

— Noi ne ducem să adunăm vreascuri pentru foc.

— Și pentru arme, adaugă Hope. Cuvântul sună ciudat pe buzele ei. Le putem ascuți ca să facem sulițe, cu care să prindem pește. Sau animale mici. Face o pauză. Sau… animale mari.

— Sau oameni. Sprijinindu-se în cot, Alexa pare, în sfârșit, interesată și ea de ce se discută.

Ce? Ridică din umeri. Poate-o să trebuiască să ne apărăm.

Mărturisirea pe care mi-a făcut-o în barcă – „eu am declanșat exploziile din fabrică de care fugeau așa, mâncând pământul” – a rămas suspendată undeva la marginea conștiinței mele. Nu știu dacă să fiu îngrozită sau impresionată, dacă să-mi fie teamă de ea sau s-o admir.

Țesutul de covoare nu pare atât de neplăcut în comparație cu sarcina mult mai grea care mă așteaptă: să scot tot ce pot de la Alexa.

•

Singurul lucru care o convinge să se miște din locul ei confortabil este promisiunea că va avea și *mai mult* confort.

— Chiar îți place să ai nisip… ăă… peste tot?

Întrebarea lui Hope, în contextul discuției despre faptul că va trebui să ne spălăm hainele cândva, inclusiv lenjeria, și că va trebui să stăm pe rogojini până ni se vor usca hainele, e suficientă.

— Bine. *Bine.* Alexa se ridică și se scutură de nisip. Să mergem.

Deși nu prea putem vedea soarele de aici, cerul este brăzdat de o sută de nuanțe de roz și portocaliu.

— Ne întâlnim aici înainte să se-ntunece? întreb eu.

Finnley dă din cap și pornește cu Hope prin desiș. Mă bucur în sinea mea că noi nu trebuie să intrăm în junglă deocamdată. Ar trebui să găsesc cu Alexa tot ce ne trebuie aici, la marginea junglei.

Plantele cu frunze subțiri, perfecte pentru țesut, se leagănă în briza mării ca niște evantaie menite să răcorească niște regi care suferă de căldură. Smulgem cât de multe frunze putem și facem un snop, pe care îl legăm cu mânecile de la puloverul meu galben. Pe căldura asta, n-o să-l mai port prea curând.

— Hai, scuipă tot, începe Alexa și trage tare de snopul de frunze. Te porți ciudat.

Încerc să copiez stilul ei direct, pe care și l-a cultivat, cu siguranță, o viață-ntreagă. Problema e că eu nu știu cu ce să încep. În cele din urmă, mă hotărăsc:

— Spune-mi cum ai făcut.

Tai cu cuțitul un mănunchi gros de frunze, făcând să tresalte tulpinile goale.

— Avem destule frunze ca să ne-apucăm? întreabă ea.

Avem, dar nu-i spun. Mă mut de pe un picior pe altul și sper ca tăcerea să fie îndeajuns pentru a scoate ceva de la ea.

Ea rupe, una câte una, cinci frunze dintr-o plantă distrusă și le îndeasă în snopul legat cu puloverul. Când vede că tot nu zic nimic, își dă ochii peste cap.

— Cum am făcut ce, mai exact? Cum am făcut bombele? Sau cum le-am ascuns de ofițeri?

Cuvintele ei se ridică între noi ca un tsunami violent, iar capacitatea mea de a vorbi e măturată în mare.

— Sau, continuă ea brusc, cu dinții încleștați, cum am reușit s-o fac singură? Sau cum de pot trăi cu mine însămi când am mâinile pătate de atâta sânge?

Ochii ei lucesc de lacrimi care nu-i alunecă pe obraji. Încep să mă simt vinovată că o presez atât de mult, dar mă gândesc apoi că ea și-a spus secretele doar. Și nu numai secretele.

— Lasă cuțitul din mână, spune ea.

Mă uit și eu la mâna mea și îmi văd degetele cu încheieturile albite, încleștate pe mânerul cuțitului. Nici măcar nu mi-am dat seama că îl strângeam atât de tare. Nici măcar nu mi-am dat seama că îl strângeam.

Închid cuțitul cu grijă și îl bag în buzunar la pantaloni, unde alunecă imediat pe lângă eprubeta cu sângele tatălui meu.

— Ți-am mai spus o dată, când ne-am întâlnit prima oară, că eu nu fugeam *spre* ceva, doar

fugeam de-acolo. Și ăsta-i adevărul.

Cu o mișcare lină, desface cureaua de la ceasul pe care-l are la mână. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, ea îl poartă invers, cu cadranul pe partea interioară a încheieturii. Îl lasă să cadă pe nisip fără să se uite la el și ridică mâna, de parcă ar vrea să-și ia rămas-buri.

Încheietura ei e albă ca porțelanul, cu excepția unui tatuaj mic, aflat imediat sub palmă: un chip de lup.

Chipul *lupului.*

Doisprezece

— Ai fost de-a *lor*?

Chipul ei, scăldat în lumina soarelui și brăzdat de umbre, se schimbă odată cu briza. Un chip aspru, care mă pune în gardă. Mă uit la ea și îi văd pe cei pe care lupii i-au luat de lângă mine.

— Nu te uita așa la mine, spune ea și mai smulge o mână de frunze.

Mă uit departe, în larg. Am un nod în stomac, un nod în care s-au adunat toate lucrurile pe care-aș vrea să i le spun, toate întrebările. Ea îndeasă frunzele în pulover atât de tare, că snopul cade pe nisip.

— A fost o greșeală, mormăie Alexa și pornește grăbită înapoi spre poienița care va deveni casa noastră.

Nu zic nimic.

Mă aplec să adun frunzele de pe jos și văd catarama de la cureaua ceasului ei strălucind în lumina soarelui. N-ar fi trebuit să fie atât de neglijentă – nu-și dă seama că, fără ceas, va fi forțată să-și dezvăluie toate secretele? Aș putea s-o strig să vină înapoi, dar n-o fac. Fetele au dreptul să știe. Iar eu n-am de gând să suflu o vorbă, nu vreau să fac lucrurile mai ușoare pentru ea – merită să le privească în ochi când o să-și dea și ele seama. Să le vadă furia. Și durerea.

Mă duc spre țărm, până acolo unde valurile îmi ating picioarele. Mulțumită lupilor – mulțumită *Alexei* –, au trecut ani buni de când n-am mai avut libertatea de-a sta atât de aproape de apă. Fiecare val îmi trezește amintiri care acum mă dor: familia noastră mică, doar eu și tata atâția ani, pe ponton. Focuri de tabără la lumina lunii cu Birch, bezele moi rumenite în foc, cu bășicuțe negre. Scoici, stele de mare, castele de nisip. Pescărușii care ne-au furat pâinea atunci, la picnic.

Toate lucrurile despre care am crezut că ni se cuvin.

Bate o briză rece, care îmi face pielea de găină. Scot frunzele din pulover și îmi bag mâinile în mânecile astea atât de admirate. Nu-mi trebuie mai mult deocamdată, cât e încă soare. Sper că rogojinile ne vor ține mai bine de cald când va veni timpul să ne culcăm.

Mă apuc să fac o rogojină din frunze, țesându-le pe deasupra și pe dedesubt, ceea ce mă relaxează. Până termin de împletit trei covorașe, soarele a apus deja, și acum cerul are nuanța aceea de gri de la lăsarea serii, iar degetele mi s-au zdrelit. Grămada de frunze a scăzut drastic – nu mai ajung și pentru al patrulea.

Lângă mine apar două picioare goale: e Hope.

— Pot să m-așez și eu?

— Îți urez succes, îi zic eu și împrăștii frunzele care-au mai rămas. Plaja e destul de aglomerată în perioada asta a anului.

— *Turiștii.* Ea se așază pe nisip și își întinde picioarele bronzate. Clatină din cap. Te-ai gândit vreodată că, dintre toate lucrurile, îți va fi dor de turiști?

— N-am crezut că-mi va fi dor de multe lucruri.

Nu m-așteptasem niciodată să *pierd* atâtea.

— Sora mea mai mare se plângea întotdeauna că turiștii sunt cei mai groaznici, continuă ea. Era ospătăriță la un restaurant cu fructe de mare, pe pontonul din Santa Monica.

— A venit și ea cu tine în Texas?

După Zero, oamenii, au fost trimiși în lagăre în toată țara, majoritatea pe coastele vulnerabile, pentru a le distruge cât mai multe relații apropiate. Eu am fost printre puținii care au rămas în același loc. Un bunic din fiecare parte, doi unchi – în afară de tata, habar n-am pe unde a ajuns restul familiei mele. Sau dacă mai sunt în viață.

Când văd că nu răspunde, întorc privirea de la ocean pentru prima dată și mă uit la ea. Își îndoaie

picioarele la piept și le cuprinde cu brațele, lăsându-și bărbia pe genunchi.

— Nici măcar n-am apucat să-mi iau rămas-bun.

Nu-mi amintesc să fi întâlnit vreodată pe cineva care să fi apucat să-și ia rămas-bun.

— Nici eu, spun eu. Nici de la mama și nici de la bunici.

Deși mama a murit cu mult înainte să înceapă războiul.

— Mai ai frați?

— Nu, îi răspund eu.

Practic, Birch făcea parte din familie, și, dacă am fi rămas împreună până la douăzeci și ceva de ani, probabil că am fi devenit *oficial* o familie.

— Uneori mă gândesc că e mai bine așa, spune ea. Mai ușor, adică. Nu neapărat mai bine.

Deși nu am pierdut frați, știu exact la ce se referă. M-am gândit și eu la asta, de sute de ori: când ți se smulg bucăți din inimă, e ușor să-ți dorești să nu fi știut cum e să ai inima întreagă. Dar nimeni nu poate spune că o inimă întreagă nu bate mai bine decât o inimă frântă.

Hope își afundă degetele de la picioare în nisip.

— E atât de întuneric, spune ea. S-a întunecat foarte repede.

Dacă n-ar fi discul argintiu al lunii deasupra orizontului, nu ne-am mai putea vedea una pe alta. Ar trebui să ne întoarcem la poieniță – vântul s-a întețit, iar răcoarea pe care o aduce fiecare adiere nu e deloc plăcută. Ne-ar prinde bine un foc de tabără.

— Mi-ar plăcea să putem sta în noaptea asta aici, lângă apă, spun eu.

Momentan, nicio parte din mine nu vrea să fie în preajma Alexei. Chiar dacă s-a dezis de lupi și a fugit, este și vina ei că din lumea noastră n-a mai rămas decât otravă. Nu e vorba că nu-i respect curajul de-a fugi, n-am cum să nu-l respect.

Dar lupii sunt prădători și ne-au făcut să ne temem de ei.

În poieniță pare a se fi iscat un conflict, care ne spulberă momentul de liniște: se aud glasuri ridicate, tonuri dure. Mai întâi Finnley, apoi Alexa. Panică. Un foc pâlpâie lângă un copac mare – e greu de spus dacă arde normal sau dacă vântul l-a întețit și a scăpat de sub control.

Hope a pornit deja într-acolo și mai are puțin. Aproape că nu vreau să ajut. În nopțile alea pe care le-am pierdut uitându-mă în tavan și visând la sanctuar, n-am luat niciodată în calcul posibilitatea de a avea un fost lup alături. Dar acum asta e casa mea – casa *noastră.* Vreau, nu vreau, asta e singura familie pe care o voi mai avea vreodată.

Așa că strâng cele trei covorașe și o iau la fugă.

— E *lup*! izbucnește Finnley când ajung la ele. Focul arde liniștit într-un cerc din pietre albe, netede. Când aveai de gând să ne spui, Alexa? Sau urma să ne omori în seara asta, în somn? Credeai că vom ignora la nesfârșit pistolul ăla pe care-l ții ascuns?

Alexa e fix în fața lui Finnley, cu ochii ascuțiți ca niște cristale negre.

— Dac-aș fi vrut să vă omor, n-ați mai fi ajuns în barcă.

Oricât aș urî-o pentru trecutul ei, un lucru e sigur: m-a apărat acolo, pe ponton, când am ieșit prima dată din ascunzătoare. M-a avertizat să nu mă mișc. Ar fi putut trage, ca să-mi curme suferința.

— Poate că te-ai folosit de noi ca să ajungi pe insulă, spune Finnley, rămânând pe poziție. Poate că o spionezi pe Eden de câteva luni, poate că întotdeauna ai crezut că sanctuarul există și te-ai gândit s-o folosești pe ea ca să ajungi acolo.

Alexa scrâșnește din dinți.

— Dacă vă mai amintiți ce s-a întâmplat ieri, spune ea, eu n-am vrut să venim aici.

— Și dacă nu fugeai spre locul ăsta, intervin eu, atunci unde-aveai de gând să mergi?

În momentul acesta se întoarce spre mine și văd cu uimire că are lacrimi în ochi.

— De câte ori să-ți spun? Pur și simplu, fugeam de-acolo.

La fel cum am știut că spune adevărul când a zis că nu vrea să ne ucidă, ceva din felul în care vorbește și reacționează mă pune pe gânduri, e ca și cum s-ar chinui să nu clacheze. Poate că nu e o minciună, dar sunt aproape sigură că nu e nici purul adevăr.

— Stai, *cum adică* „De câte ori să-ți spun”? Finnley se uită când la una, când la alta, iar privirea ei e ca un tăiș de oțel. Tu știai, Eden? Și n-ai spus nimic?

— Tocmai am aflat…

— Și? Te-ai gândit că nu-i nicio problemă dacă nu ne spui?

— Nu, am…

— Poate că și tu ești de-a lor, continuă ea. Îmi smulge din brațe rogojinile și îmi sucește încheietura ca s-o inspecteze.

Îmi trag repede mâna. Scrâșnesc din dinți atât de tare, că îmi iese numai abur pe gură și mă uit cu ură la ea, deși ochii mi se umplu de lacrimi. Trădătorii.

— Arăt eu ca un om care ar renunța la toată viața sa ca să calce în picioare visurile altora? întreb printre dinți, pe un ton cât de liniștit pot.

Hope se bagă între noi.

— Nu cred c-a vrut să…

— Nu crezi c-am vrut să ce? îi închide Finnley gura lui Hope. Nu contează așa de mult cum pari, Eden. Doar pentru că arăți ca o fată privilegiată care locuia într-o vilă de cinci milioane de dolari nu înseamnă că așa a și fost.

Sunt uluită că încă se văd urmele a tot ce-am fost înainte, destul de bine, dacă le observă și ea, după tot ce-au făcut lupii ca să le șteargă. Pe de altă parte, poate că n-ar trebui să fiu surprinsă. Invariabil, toți cei oprimați acum au fost cândva

privilegiați. Însă nu toată lumea era la fel de privilegiată ca mine – mulți oameni din clasa de mijloc au ajuns și ei în barăci, împreună cu noi.

— Am dreptate, nu-i așa? Ce să zic, ești *norocoasă,* spune Finnley. În sfârșit, înflăcărarea din voce i se stinge. Pălește ca tăciunii care se transformă în cenușă. Măcar tu ai avut niște amintiri frumoase de care să te-agăți în zilele alea groaznice în care hrăneai viermii de mătase.

Alexa se strâmbă în spatele ei. Eu îmi mușc limba.

— Finnley. Vocea lui Hope e calmă. De data asta n-o mai împiedică nimeni să vorbească. Niciuna dintre noi nu vrea să ne certăm. Suntem… tot ce ne-a mai rămas.

Finnley aruncă o mână de vreascuri în foc; flăcările le înghit și ies scântei.

— Habar n-aveți, șoptește ea, cum e să fii exclus. Lacrimile ei tremură în timp ce se rostogolesc pe pietrele fierbinți. Cum e să fii lăsat pe dinafară, de izbeliște, când toți prietenii tăi trec de partea lupilor, iar tu nu ești nici măcar invitat să li te alături. Cum este să-ți dorești să fii și tu ca ei, pentru că *meriți,* pentru că nu ai fost niciodată privilegiat, nu ai fost niciodată bogat. Înghite în sec. Și apoi să te urăști că ai gândit așa. Să te urăști că ai fost prieten cu niște oameni care voiau doar sânge.

Mă așteptam la orice, dar nu la asta. Mă uit la Alexa și mă aștept să aibă o replică la tot ce-a zis Finnley, dar se pare că e cu gândurile în altă parte.

— Eu știu cum e, spune Hope, uitându-se la foc. Să îi urăști, dar să-l iubești pe unul dintre ei. Să te întrebi dacă l-ai cunoscut vreodată cu adevărat și cum de ai putut să nu observi nimic din ce se petrecea, când tu stăteai în camera de-alături.

Se referă la fratele ei, fără îndoială.

Vreascurile trosnesc, șuieră. Așa e războiul: mistuitor, nesătul, înghite tot ce îi iese în cale până nu mai rămâne decât cenușă.

— Eu n-am vrut niciodată sânge, spune Alexa, tot cu gândurile departe. Am făcut doar ce-am crezut că trebuie să fac pentru a supraviețui.

Treisprezece

Supraviețuirea:

Nu e la fel de ușoară ca inspiratul și expiratul.

Nu e la fel de ușoară ca mușcatul, mestecatul, înghițitul.

Nu e ușoară.

Nu toți lupii simțeau nevoia de sânge la început; chiar cred asta. Nu toți lupii voiau viață cu prețul altor vieți. Lupii voiau o viață – dar nu cu prețul *propriilor* vieți.

Așa că setea de sânge a câștigat. Dinți și gheare, dorința de a supraviețui cu orice chip. Cei slabi au lăsat să se întâmple asta, altfel ar fi murit și ei.

Mușcă. Mestecă. Înghite.

Supraviețuirea e și rodul fricii, și al curajului, în aceeași măsură.

Paisprezece

Trecem în vârful picioarelor una pe lângă cealaltă. Nimeni n-a mai declanșat vreo mină emoțională, dar aproape că n-am vorbit deloc în ultimele două ore.

— Iau eu astea. Finnley pune mâna pe ambele veste de salvare din mormanul cu provizii, fără să se sinchisească.

— Cine-a zis că iei tu pernele? se răstește Alexa.

— Ia-o pe-a mea, spune Hope. E OK.

Smulge una dintre veste din mâna lui Finnley și o azvârle lângă foc, unde stă Alexa. Alexa stă acolo de-o oră, cât poate de aproape ca să nu-i ia foc rogojina sau părul.

Hope și Finnley își aleg locul de dormit chiar la intrarea în junglă. Ne despart câțiva metri și o perdea deasă de frunziș.

Eu o să dorm sub un copac mare, nu foarte aproape, dar nici departe. Nisipul e rece și zgrunțuros în ciuda focului, iar puloverul meu nu prea ține loc de pernă. Am ales să renunț eu la rogojină – mai bine așa, decât să mă urască cineva că nu am mai făcut una. O să fie o noapte lungă: nu prea confortabilă, pentru că sunt prea multe gâze.

— Eu nu stau să păzesc focul toată noaptea, ca să știți, ne anunță Alexa după un moment de tăcere.

Nu se oferă nimeni voluntar. Nu spune nimeni un cuvânt.

Cum Finnley stă departe de Alexa, iar Hope are grijă ca Finnley să nu se enerveze prea tare, sarcina cade pe umerii mei, mă gândesc.

— Am eu grijă de foc, spun. Nu mă deranjează. Oricum n-o să adorm prea curând.

Nu cred că sunt singura – e liniște, dar tensiunea plutește în aer. Alexa se preface că doarme, dar la

lumina focului se vede că e foarte încordată. Și, din când în când, mi se pare că le aud pe Finnley și pe Hope mișcându-se dincolo de desiș, dar frunzișul se mișcă prea încet, prea controlat.

De două ore tot încerc să-mi dau seama cum de-a ajuns Finnley de cealaltă parte a barierei dintre noi și lupi. Câți alții or mai fi ca ea, de care n-am aflat niciodată? Mă gândesc la barierele dintre noi, cum le-am putea trasa încontinuu, la nesfârșit, până când fiecare om ar ajunge închis de unul singur în interiorul propriei vieți distruse. Și cum unele bariere sunt mai ușor de trecut decât altele.

După cum bine se știe, barierele trasate pe nisip sunt fragile. Nu e nevoie decât de un val mai iute, de o maree puternică pentru a le șterge. Barierele trasate de lupi sunt totuși trasate cu sânge, violente, bazate pe instinct și pe presupoziții. Dacă păream bogați, dacă implanturile făcute cu tehnologia mătăsii din buricele degetelor noastre n-aveau urme de sutură – o operație fără suturi costa mii de dolari și era ușor să-ți dai seama cine nu putuse să-și permită așa ceva –, eram ținte sigure. Dacă mergeam la o școală privată sau locuiam la o anumită adresă sau conduceam mașini de lux ori aveam propriile cartușe Havenwater, dacă îndeplineam *oricare* dintre aceste criterii, eram trecuți de cealaltă parte a baricadei. Era o știință bazată pe emoție, nu o știință exactă. Era surprinzător de precisă.

Buricul degetului lui Finnley e brăzdat de cicatrici. La majoritatea implanturilor, cicatricile sunt la dreapta, pentru că oamenii plătesc, de obicei, cu mâna pe care o folosesc cel mai mult. Probabil că degetul ei arătător de la mâna dreaptă, care nu are nicio cicatrice și pielea fină, le-a făcut lupilor o impresie greșită. Dar ea nu era bogată, doar stângace.

Tehnologia mătăsii avea un mod aparte de-a trasa singură barierele.

Ca barierele invizibile care străbat lumea: granițele țărilor din lumea a treia care încep să devină puteri mondiale, după decăderea puterilor mondiale de pân-atunci.

Eforturile umanitare care s-au făcut în lumea a treia au avut un mare impact asupra sănătății și prosperității națiunilor. Mai întâi au fost sticlele Havenwater, șase mii la număr, trimise în cea mai îndepărtată parte a lumii. Apoi, când Envirotech a descoperit că proteinele din mătase pot avea nenumărate utilizări, la care inginerii doar visau, au apărut medicamente sub formă de cartele de plastic comestibile, care nu trebuiau să stea la rece. Au început să prospere noi familii, noi *orașe.* Țările africane și asiatice fără ieșire la mare nu mai arată deloc ca acum treizeci de ani. Viermii de mătase au răsturnat raporturile de putere dintre națiuni, dând naștere la ceva ce nimeni nu-și imaginase.

Pentru ele, tehnologia mătăsii a fost bună. Aici a creat numai probleme aproape, segregând și mai mult oamenii care doar încercau să supraviețuiască. Aici nu s-a dat nimic pe gratis – situația a devenit disperată abia după ce deja fuseserăm mai mult decât generoși cu ajutoarele, după ce alte părți ale lumii începuseră să prospere, iar noi, să intrăm ușor în declin. Existau doar oameni cu bani și oameni fără bani. Cei care aveau apă curată și cele mai bune medicamente și cei care nu le aveau. Cei cu piele fără cusături și cei cu cicatrici.

Nimeni n-a scăpat întreg, nici măcar unul dintre noi.

Doar că există cicatrici care nu se văd atât de bine ca altele.

•

Deschid ochii pentru că aud o creangă trosnind. Lumina argintie a lunii cade direct deasupra poieniței noastre, iar focul s-a domolit și au rămas doar câțiva tăciuni: cred că am ațipit și am dormit

ceva timp. La flux, valurile se sparg de țărm mai zgomotos ca înainte.

Mai pun niște crengi pe foc, asigurându-mă că măcar una se aprinde. Groapa noastră cu provizii e la o mână depărtare; scotocesc prin ea până găsesc lanterna.

Aud o altă creangă trosnind. Adică, așa mi se pare, că e o creangă, și nu doar lucrurile printre care scotocesc.

— Hei, șoptesc.

Nimic.

— Alexa? Întorc lanterna spre rogojina ei, sperând că s-o fi trezit ca să facă pipi. Nici gând – doarme liniștită, ghemuită ca un copil. Nici măcar nu se mișcă atunci când o strig.

Simt fiori reci pe șira spinării. Încerc să alung senzația, dar sunt și mai agitată ca înainte.

— Hope? Mă duc tiptil spre desișul care ne desparte. Finnley? Lumina lanternei este puternică, dar nu destul de lungă cât să ajungă până la ele. Mai fac câțiva pași și văd că și ele au adormit.

Focul trosnește și scoate scântei, devorând crengile proaspete. Luminez cu lanterna nisipul, în toate direcțiile. Tot nimic, nimeni. N-am văzut încă țipenie de om pe insula asta, dar asta nu înseamnă că suntem singure. După notițele tatii din ghid, nici nu ne-am *așteptat* să fim, dar nici ca prima noastră întâlnire cu cei de-aici să fie-n toiul nopții.

Mă strecor înapoi spre copacul lângă care am dormit, cu urechile ciulite după orice alt semn că se întâmplă ceva.

În inima junglei, frunzele foșnesc. O maimuță, îmi spun eu, o adiere puternică.

Mai aud niște crengi trosnind, dar nu la fel de tare ca înainte. Mă așez lângă copac și îmi las capul pe el. Încerc să nu mă mișc, în caz că ce se află acolo se dovedește o amenințare. Stau așa și ascult mult timp, mi se pare că trec ore întregi, dar nu apare nimic. În cele din urmă, zgomotele încep să se suprapună, la intervale destul de mici cât să

mă conving că e doar respirația junglei, care freamătă de viață, și nimic altceva.

Ultimul lucru pe care îl văd înainte să adorm este cerul roz-violet al zorilor care stau să se mijească.

Primul lucru pe care îl văd apoi este chipul lui Hope, care mă zgâlțâie să mă trezesc.

— A dispărut, spune ea agitată, cu o agitație pe chip care nu-i stă în fire. A dispărut Finnley.

Cincisprezece

— Ți-aduci aminte să-ți fi spus c-ar vrea să dea o raită prin împrejurimi? întreb eu.

Alexa se preface că n-o interesează subiectul și desface liniștită unul dintre puținele batoane care ne-au mai rămas – în curând va trebui să învățăm să folosim sulițele ca să pescuim, bag eu de seamă dar se uită urât la noi pe furiș, crezând că n-o vedem.

Ar fi putut face Alexa ceva ca să scape de Finnley? Oricât de simplă ar fi explicația asta, mi se pare cam exagerată. Alexa a dormit toată noaptea, n-a tresărit nici măcar o dată când am mai pus lemne pe foc. Și Finnley a fost cea care n-a mai vrut să aibă de-a face cu ea, nu invers.

Hope umblă încolo și-ncoace prin poiență. Se foiește de atât de mult timp, că nisipul a început deja să i se bătătorească sub tălpi.

— Mi-a spus că vrea să se ducă să caute templul, dar am presupus că după ce ne vom trezi toate, nu cum se luminează de ziuă.

— Acum stau să mă gândesc că n-am făcut niciodată vreun plan concret, spun eu. Ni s-a părut de la sine înțeles că vom merge împreună. Pe lumină.

Asta trebuie să fie, îmi spun în sinea mea. S-a trezit devreme, nu s-a odihnit prea bine din cauza zgomotelor acelora care mie mi-au dat fiori și a vrut să se ducă singură, fără Alexa, fără mine. Eu n-aș intra în junglă de una singură, când abia s-a crăpat de ziuă, dar e clar că Finnley e supărată pe noi de noaptea trecută. Pe mine și pe Alexa, cel puțin. Nu le spun fetelor că am auzit zgomote – ar fi trebuit să le spun imediat când a trosnit creanga aia, azi-noapte, acum faptul e consumat. Ce-ar spune dacă ar ști că aș fi putut preveni… orice s-a întâmplat?

Nu s-a întâmplat nimic. Nu, nu.

Dar zgomotele acelea ciudate… Nu mi le pot scoate din minte.

Am văzut tot felul de lucruri de când a început războiul, am auzit prea multe lucruri pe care mi-aș dori să le pot uita, destul de multe încât să știu când ceva nu e-n regulă.

Fata din baie, de exemplu. O vedeam în fiecare dimineață, în fiecare noapte. N-am vorbit niciodată, ne spălam, pur și simplu, pe dinți, cu periuțe tari, fără pastă – până într-o dimineață, când nu a mai apărut. Am întrebat de ea, dar nimeni nu mi-a dat niciun răspuns. Era ca și cum s-ar fi evaporat.

Și omul în vârstă care servea acolo, la cantină: își cufunda cu îndârjire polonicul în ceaunul negru cu ovăz fierbinte, deși avea mâinile carne vie, pline de bășici, cu pielea descuamată. Îl ardeau cu fierul încins de fiecare dată când coada mergea prea încet. N-a rezistat nici șase luni.

Apoi mai era pastorul care nu voia să își trădeze misiunea, a cărui congregație secretă l-a găsit într-o duminică răstignit ca mântuitorul său.

Am sperat că am scăpat de cei care pândesc în noapte, de cei care trăiesc pentru a fura, a omorî și a distruge.

Acum nu mai sunt așa de sigură.

•

Ne punem de acord să rămânem în poiență până cioplesc eu trei sulițe cu vârfuri ascuțite din trei bețe mai groase. Până și Alexa pare dornică s-o caute pe Finnley, ceea ce mă surprinde – nu mi se pare genul de om căruia să-i pese prea tare de ceilalți –, dar nu zic nimic. Se duce să investigheze pe plajă, fără să se îndepărteze prea mult, cât să nu o mai vedem, dar, în cele din urmă, se întoarce în poiență. Singură.

Hope răsfoiește ghidul în timp ce eu cioplesc. Împreună am ajuns la concluzia că, dacă Finnley *chiar* ar fi plecat să caute templul, s-ar fi uitat în

carte și și-ar fi făcut un plan. Adevărul e că pe drum a întors ghidul pe toate fețele și ar fi putut învăța pe dinafară tot ce a scris tata. Îi spusesem că poate să răsfoiască ghidul cât vrea, dacă nu pune întrebări. Acum îmi doresc să-l fi ținut doar pentru mine, așa cum avusesem de gând inițial.

— Nu găsesc nimic în afară de ce știm deja, spune Hope. „Temple ascunse printre ferigi, clădiri din piatră și secrete" – ar fi fost drăguț dacă cine a scris asta ar fi desenat și o hartă.

Poate că tata nu mai apucase să fie atât de meticulos. Gândul își înfige ghearele în creierul meu și mă chinui din răsputeri să-l alung. Îi spusesem deja lui Hope că nu mai scrie nimic altceva, dar tot a vrut să caute singură. Să vadă dacă găsește vreun indiciu ascuns pe care să-l descifrăm.

— Finnley crede că ar putea exista un cod, continuă ea, și aproape îmi dau cu cuțitul peste mână când aud asta.

— Ce? Ce fel de cod?

Dacă ar fi existat un cod, eu ar fi trebuit să-l descifrez. Mi-am dedicat ani întregi din viață ca să învăț ce scrie în cartea aia. Ca să învăț despre tata.

Hope e stânjenită.

— M-am străduit s-o ascult cu atenție, dar tot adormeam – și, sinceră să fiu, vorbea și foarte încet. Îmi amintesc că a zis ceva de niște semne, parcă. Oftează. Îmi pare rău, știu că n-ajută la nimic.

Semne. Semne?

Mă întind după carte, și ea mi-o dă fără să spună nimic. Singurele semne care îmi vin în minte sunt cele pe care le-a făcut tata acolo unde a notat câți pești au mâncat. Dar poate a fost ceva simbolic? Dau paginile până acolo și, da, sunt două liste – peștii prinși, peștii mâncați. Treizeci și două de semne pe fiecare coloană. Dar orice interpretare le-aș putea da mi se pare ridicolă. Uneori, un pește e doar un pește.

— Mă întrebam dacă astea… Hope întinde mâna spre carte și i-o dau înapoi; răsfoiește până la insula pe care a desenat-o tata… ar putea fi codul Morse? Arată spre valurile desenate, ale căror umbre sunt făcute din linii și puncte pe jumătate din pagină.

A. *A*. Acum, că mi le-a arătat, nu pot să nu le văd. Cum de n-am observat ceva atât de evident? Și sunt peste tot, în toate desenele pe care le-a făcut.

Alexa stă în spatele nostru, uitându-se și ea.

— Știe vreuna dintre voi codul Morse?

— Doar „SOS”, răspund eu. Iar aici scrie mult mai mult.

— Eu nu știu nici măcar atât, spune Hope.

Alexa chicotește.

— Dacă există un lucru pe care ar trebui să-l găsești în orice ghid de supraviețuire, ăla e o foaie cu codul Morse.

Mă întristez. Dacă ar fi fost un mesaj pentru mine, sigur tata s-ar fi asigurat că am tot ce-mi trebuie ca să îl descifrez. Nu? Poate că îmi scapă mie ceva. Iar dacă Finnley știe codul, poate că acum a aflat lucruri despre tata pe care nici măcar eu nu le știu.

Ar putea ști lucruri pe care nu *vreau* să le știe.

Alexa se duce la groapa noastră cu provizii și scotocește absentă până găsește un carnețel negru, cât palma ei, nu mai gros decât o cutie de chibrituri.

— De unde a mai apărut și ăsta?

Ea ridică din umeri.

— L-am găsit în barcă. Poate găsim ceva folositor aici.

Dacă l-aș fi găsit eu, li l-aș fi arătat tuturor imediat. Și l-aș fi și învățat pe de rost deja. Eu și Alexa nu semănăm prea mult.

Când îl deschide, se vede clar că nu e un carnețel, ci un calendar.

— M-am gândit că merită să încercăm, spune ea. Vrea cineva un suvenir, ca să-și amintească de 2055?

De vara anului ’55, poate. De luna septembrie, nu tocmai. Sunt surprinsă că acest calendar nu începe cu Ziua Zero. Că datele sunt negre și îngroșate, nu cafenii ca seva de mesteacăn, de parcă lumea nici nu s-ar fi schimbat.

În realitate, pare mai mult că lumea a făcut implozie.

Șaisprezece

Planul e următorul: mergem să căutăm templul, pentru că cel mai logic ni se pare s-o fi luat într-acolo, și ne uităm pe drum după urme de pași, crengi rupte și alte semne pe care le-ar fi putut lăsa fără să vrea.

Ca să fiu sinceră, nu țin atât de mult s-o găsim pe Finnley, cât să aflu dacă a reușit să descifreze mesajul. *Trebuie* să aflu mai multe despre tata, mai multe despre insula asta. Poate scrie ceva despre locul în care se află templul; poate că știe ceva ce noi nu știm. Poate că a avut un *motiv* să se ducă singură.

Sau poate că cineva scrie chiar acum un calendar cu sângele ei.

Încerc să nu mă gândesc la asta.

— Mai putem folosi filtrul de apă de două ori doar, ca să știți, ne anunță Alexa.

— Minunat, răspund eu. Trebuie să adăugăm și apa potabilă pe lista lucrurilor pe care trebuie să le găsim. Poți să înfășori tu sticlele astea în pulover?

Am găsit în barcă două bidoane militare sigilate, pline cu apă, dar le-am păstrat pentru situații de urgență – cum filtrul mai poate fi folosit doar de două ori, va apărea categoric o astfel de situație. Am putea să mai tragem de el și să-l mai folosim de până la patru ori, dar e riscant.

Este prima dată, de când o cunosc, când Alexa nu ripostează sau, și mai rău, nu mă ignoră complet. Le dau sulițele pe care le-am cioplit, câte una pentru fiecare.

Hope o întoarce pe toate părțile.

— Ne mai trebuie ceva?

— Ceva cu care să marcăm drumul? sugerez eu. Ceva din care să tăiem fâșii pe care să le legăm de crengi?

— Am putea folosi vestele de salvare? propune Alexa.

— Sunt prea stridente, răspund eu. Avem nevoie de ceva care să nu iasă prea mult în evidență. Dacă a luat-o cineva *prizonieră* pe Finnley, nu pare o idee bună să lăsăm indicii ca să ne găsească.

— Dar nu ne-ar fi luat și pe noi deja, dacă tot ar fi avut de gând? spune Hope. Și de unde știm că mai există *cineva*? N-am văzut țipenie de om pe insula asta.

— Doar pentru că nu ne-au luat încă, intervine Alexa, nu înseamnă că n-o vor face. Poate e un joc – poate că suntem cobai într-un experiment social sadic; poate că așteaptă să vadă cât durează până ne întoarcem una împotriva celeilalte. Până ne omorâm între noi, ca să-i scutim de-o treabă.

Cuvintele Alexei mă iau pe nepregătite. Nu pentru că n-ar avea noimă – din contră, e o teorie înspăimântător de plauzibilă. Doar că e atât de diferită de orice mă așteptam să fie insula asta, dacă e să mă iau după notițele tatii. Atât de diferită de tot ce încă *sper* că este.

Este cea mai însuflețită replică a Alexei de până acum, așa că nu vreau s-o demoralizez.

— E posibil, spun eu, dar cred că e mult mai probabil ca Finnley să fi plecat, pur și simplu, fără noi. Asta îmi place mie să cred cel puțin, îmi zic în sinea mea. E cea mai logică teorie, mai ales după cum au degenerat lucrurile între noi noaptea trecută și dacă ne gândim că e posibil să fi descifrat mesajul ascuns. Dar pierdem timpul, continui cu voce tare. Mai bine nu folosim nimic ca să marcăm drumul, decât vestele de salvare, care ies în evidență atât de mult. Pentru orice eventualitate.

— Putem să tăiem pantalonii ăștia ai mei, propune Hope. Dar ea e mai slabă decât mine, și nu mi s-ar părea cinstit să-i accept oferta, mai ales pentru că noaptea se face foarte frig. Mă uit la Alexa, dar ea nu are nimic de care s-ar putea lipsi – pantalonii ăia ai ei abia dacă-i acoperă fundul.

— Mai bine îi tăiem pe-ai mei. Oricum mă gândeam să-i scurtez, mint eu.

Va trebui doar să țes o pătură cu care să mă învelesc.

— Ești sigură? întreabă Hope. Nu mă deranjează să-i tai pe ăștia, să știi.

— Nu, e OK, mă trezesc eu spunând, deși nu sunt foarte sigură, dar deja am zis, și Hope pare ușurată, așa că îmi tai pantalonii în fâșii.

•

Pornim spre templu, ca niște orbi conduși de alți orbi, lăsând semne în copaci. Jungla e luxuriantă și verde și mustește de viață, iar frunzele sunt atât de cărnoase, încât ne dăm seama că e un sol nisipos și că n-am ajuns în centrul pământului.

Crengile mă zgârie și mă gâdilă pe picioarele goale. E o senzație stranie, liniștitoare și tulburătoare, în același timp. Când stăteam în baracă, am tânjit de atâtea ori să ajung într-un loc exact ca acesta: un loc virgin, un loc în care viața crește fără intervenția nimănui. Un loc complet diferit de ceea ce a devenit lumea noastră, acum doar beton fisurat și buruieni, aflate într-un război continuu pentru supremație.

Acum, că sunt aici, nu este așa cum mi-am imaginat. Mi-am închipuit că libertatea o să vină la pachet cu un sentiment de pace. Calm. Liniște și odihnă.

Nu a fost să fie.

Când e liniște, mă întreb *de ce.*

Lianele bătrâne de sute de ani se răsucesc una în jurul celeilalte și se agață de copaci mai groși decât noi trei la un loc. Îmi imaginez șerpi boa constrictori încolăciți în jurul lor, gata să atace, ca în atâtea coșmaruri pe care le aveam în copilărie. Cu cât înaintăm mai mult, cu atât mai dese sunt tufișurile. Începe să mă cuprindă paranoia: nu pot să nu mă gândesc la ce s-ar putea ascunde sub frunzele care umbresc nisipul. Numai dacă mă gândesc la șerpi, și-mi vine să fug să mă ascund pe

plajă. Și dup-aia? Doar n-am venit pân-aici ca să mă ascund.

Dau frunzele la o parte cu sulița ca să-mi croiesc drum printre ele, uitându-mă bine pe unde merg. Nu există șerpi, nici măcar vreo șopârlă rătăcită. Nici vreo urmă sau vreun indiciu sau vreo creangă sau frunză ruptă care să arate că cineva a trecut pe-aici – absolut nimic care să indice direcția în care ar fi putut s-o ia Finnley. Nu e nimic în afară de nisip.

Poate că *ea* nu vrea s-o găsim. Poate că n-are de gând să se întoarcă.

Pe de altă parte, probabil că există sute de cărări pe care ar fi putut-o lua. În acest moment, cel mai productiv pare să ne concentrăm la templu ca destinație finală, indiferent de calea pe care am putea s-o apucăm ca să-l găsim.

După o oră și ceva, poate două, singurul indiciu de progres pe care îl avem este faptul că am ajuns în inima junglei și că trebuie deja să începem să economisim materialul cu care marcăm drumul. N-am văzut nicio urmă a lui Finnley și nimic care să semene cât de cât cu vreun templu. Mă îngrijorează faptul că tata a lăsat instrucțiuni atât de precise despre cum să ajungem pe insulă, dar n-a scris aproape nimic despre cum să găsim templul.

Mă îngrijorează foarte tare.

Dăm peste un luminiș, în care ramurile de la picioarele noastre încep să se mai rărească. Pietre mari, acoperite de mușchi se înclină ca niște exploratori obosiți care au cedat în fața procesului de pietrificare. Din luminiș, frunzișul copacilor începe să se arcuiască în trei direcții, formând bolte înalte, ca niște tuneluri. La fel ca toate lucrurile de pe insula asta, sunt asimetrice și luxuriante.

— Chiar ar trebui să facem o hartă, spune Hope. Pipăie încet una dintre pietrele acoperite de mușchi. Nu pare prea greu să te pierzi pe-aici.

„Nu pare prea greu să se fi pierdut Finnley aici”, citesc eu printre rânduri.

Alexa își dă ochii peste cap și se tolănește pe una dintre pietrele mai mari, care e lungă și plată ca un pat.

— Punem semne, spune ea. N-o să se-ntâmple nimic.

Eu am un creion bont – altă minune descoperită de Alexa în barcă dar nu mai am loc să scriu în ghidul de supraviețuire. Paginile sunt complet acoperite de scrisul îngrijit, albastru al tatii.

— O să rămânem fără material în curând, spun eu frunzărind cartea ca să văd dacă nu cumva mai există colțuri goale pe undeva. E o idee bună.

În schimb, rup foaia cu luna septembrie din calendarul de buzunar pe care l-a găsit Alexa în barcă. Aș putea face o hartă mică pe spate și poate chiar și câteva însemnări.

Hope, care ține puloverul cu provizii, deșurubează capacul de la sticla Havenwater și bea puțină apă, după care măsoară cu privirea poiența de la un capăt la celălalt.

Mă așez și încep să notez chestii pe lângă care am trecut până acum, pe care le putem folosi ca repere.

— Vrei să stai jos, Hope? Pot să mă dau mai încolo.

Ea se uită lung la mușchi și face o grimasă.

— Nu, stai liniștită. Dar mersi, oricum.

Mușchiul e alunecos și rece sub coapsele mele. Nu știu cum poate Alexa să stea întinsă acolo așa de relaxată, când are atâta piele în contact direct cu stratul ăla groaznic de mușchi. Eu scriu cât de repede pot, doar ca să mă mai ridic, deși corpul meu se bucură de acest moment de odihnă. Drumul n-a fost chiar drept, a tot urcat ușor până aici.

O văd cu coada ochiului pe Hope, care se ține de rădăcina nasului, cu ochii închiși. E puțin

palidă. Ia o gură de apă atât de mică, încât nu sunt convinsă c-o simte alunecând pe gât.

— Sigur? o întreb. Nu arăți prea bine.

— M-a luat puțin amețeala, dar mă simt mai bine acum, după ce-am băut apă. Mai ia o gură. Am încercat să nu beau mai mult decât partea mea, dar… cred că sunt puțin deshidratată.

Îmi amintesc vag că așa a pățit și mama odată, când eram foarte mică. Stătuserăm toată ziua în soare, plimbându-ne cu barca, și n-avusese decât grija mea. În cele din urmă am ajuns la Urgență, unde am stat toată noaptea, așteptând ca niște tuburi bizare să umple la loc ceea ce ea pierduse.

— Bea cât simți nevoia, îi spun eu. Oricum o să trebuiască să mai găsim pe undeva.

Dar asta e o problemă. Mai mergem s-o căutăm pe Finnley? Sau ne reorientăm, mai bine, spre găsirea unei surse de apă, ca să fim *în stare s-o* căutăm în continuare?

Eu știu ce-aș face, dac-ar fi după mine.

Le spun fetelor ce opțiuni avem.

— Eu votez pentru apă, se grăbește Alexa.

Sincer, nu e nicio surpriză.

— Hope? întreb eu.

Ea rămâne tăcută un moment, dar, în cele din urmă, ridică ochii și se uită la mine. Are ochii pleoștiți, pare că abia îi mai ține deschiși.

— Și eu votez pentru apă, spune ea. Nu *vreau,* dar ăsta e votul meu. Știe ce știm și eu, și Alexa: că nici dacă am rătăci prin junglă până seara n-am găsi-o pe Finnley.

— Asta nu înseamnă c-o abandonăm, OK? îi spun eu. Doar că… ne mai punem pe picioare ca s-o putem căuta *mai bine.*

Hope înghite în sec și dă din cap.

— Da, îngână ea. Da, e OK așa. Deja arată mult mai bine acum, că a băut un pic mai multă apă și a desfăcut un baton. Întinde o mână ca s-o ajute pe Alexa să se ridice de pe patul de piatră. Ești gata?

Alexa scoate un oftat exagerat și alungă mâna lui Hope.

— Duceți-vă fără mine, zice ea. Vă întoarceți voi și-mi spuneți când găsiți.

Mă mușc tare de obraz, înainte să spun ceva ce-aș putea regreta. Observ prea târziu schimbarea din privirea lui Hope, o furie pe care n-am mai văzut-o la ea până acum.

— Nu mai face pe *prințesa,* Alexa. Nu suntem sclavele tale.

Alexa se ridică brusc în fund, uluită. Dar Hope nu a terminat încă.

— Eu și Eden am fost răbdătoare cu tine încă de când am avut ghinionul să ajungem împreună în barca aia. Iar tu? Tu n-ai fost decât nerecunoscătoare și nu ne-ai ajutat deloc. Lui Hope îi strălucesc ochii și e roșie la față. *Ți-am luat apărarea* în fața lui Finnley noaptea trecută, știai? Sunt foarte îngăduitoare cu oamenii pe care nu îi înțeleg – niciodată n-ai cum să privești din toate perspectivele, așa că încerc să le acord prezumția de nevinovăție. Dar m-am *săturat* aproape să te văd stând degeaba și lăsându-ne pe noi să facem toată treaba. Ești la fel de pierdută pe insula asta ca și noi, și de acum înainte ai să pui umărul și tu, pentru că răbdarea mea s-a *terminat.*

O clipă nesfârșită parcă, foșnetul frunzelor pare să încremenească la fel ca pietrele astea străvechi.

Și apoi liniștea este spulberată de pașii lui Hope, de respirația ei adâncă și sacadată. Își croiește drum încet printr-unul dintre tunelurile cu boltă de frunziș și pleacă, fără să arunce o privire în urmă.

Mă uit urât la Alexa câteva clipe, înainte să mă duc și eu după Hope. Privirea sa e goală, indescifrabilă, dar nu trece mult și încep să-i aud pașii în spatele meu.

Șaptesprezece

Când eu și Alexa o prindem din urmă pe Hope, scot ghidul și îl deschid la pagina paisprezece.

— „Cum să găsești apă”, citesc eu. Arunc repede o privire, încercând să descifrez textul tipărit de notițele tatii. Aici scrie că există o mulțime de indicii la care trebuie să fim atente – urmele de animale, roiurile de insecte, direcțiile în care zboară păsările. Chestii de genul ăsta.

Mă întreb dacă și tata a folosit informațiile astea când a fost aici, dacă și el a rătăcit ore întregi cu echipa lui, căutând o sursă de apă. Dacă au găsit vreuna.

Îmi vine o idee.

— Să știți că s-ar putea să nu fie așa o idee proastă să amânăm căutarea lui Finnley ca să găsim apă, le spun fetelor, ci chiar să ne *ajute.* Oriunde o fi templul, probabil că a fost construit lângă o sursă de apă, nu? Prin urmare, dacă găsim apa – *când* o găsim, mă corectez eu –, putem s-o luăm pe firul ei, să vedem dacă ajungem la el.

Hope se îndreaptă de spate și pare puțin mai senină acum. Nu a mai spus nimic, dar sunt sigură să se simte vinovată că e deshidratată – de parcă dacă ar fi rezistat mai mult n-ar mai fi trebuit să facem altceva decât s-o căutăm pe Finnley.

— Și dacă dăm peste noroi ar putea însemna că există un izvor subteran, spune Alexa aproape stânjenită că a îndrăznit să vorbească. E un truc pe care-l știu de la bunica, din timpul inundațiilor, când toată apa era contaminată și nu aveam acces la Havenwater. Dacă e noroi, poți să sapi o groapă adâncă de vreo treizeci de centimetri ca să vezi dacă se umple cu apă. Poți strecura noroiul cu o cârpă.

— Alexa, e… genial, izbucnesc eu. Mulțumim.

— Însă tot ar fi bine să folosim filtrul, spune ea fără entuziasm. N-ai de unde să știi dacă apa aia din groapă n-are cine știe ce în ea.

După cum o spune, pare că știe din proprie experiență, deși nu și-ar fi dorit. Mă gândesc la perioada în care eram în lagăr, că și ea era la fel de singură ca mine.

— Asta a pățit bunica ta?

Când văd că nu răspunde, mă uit la ea. Alexa îmi evită privirea și continuă să răscolească absentă frunzele din jurul ei cu un băț, căutând urme inexistente de animale.

— Lupii i-au promis marea cu sarea, i-au spus că, după ce vin ei la putere, o să aibă un loc asigurat în centrul țării, dacă vrea să se mute, spune ea. Dar n-a rezistat atât de mult. Infecția a curățat-o repede.

— De ce nu te-ai mutat *tu* în centru?

Toți oamenii din barăci se întrebau asta – de ce unii lupi alegeau să se facă gardieni, în loc să se mute în vilele noastre abandonate, cu piscine strălucitoare și peluze tunse impecabil. În privința majorității gardienilor din lagăre era evident, pentru ei *o viață mai bună* însemna *mai multă putere,* o dorință sadică de-a ne vedea suferind, în primul rând.

Alexa nu se număra printre ei.

La fel ca în barcă, atunci când am întrebat-o de cine îi era dor, e din nou cu garda sus. Sunt sigură că îi e dor de bunica ei, dar, dacă bunica ei a murit deja și ea nu s-a mutat în interiorul țării, deși a avut ocazia, înseamnă că suferința pe care o ascunde are legătură cu altceva. Cu *altcineva.*

— Am crezut că pot să ajut, asta e tot ce ne spune.

După asta, mergem tăcute o bună bucată de timp, pierdute în propriile gânduri. Mă opresc să notez ori de câte ori trecem pe lângă ceva neobișnuit – un copac cu o scorbură neagră ca smoala, o porțiune de nisip acoperită de frunze ici-

colo, niște flori albastre de care n-am mai văzut niciodată. La un moment dat, văd niște liane și mi se pare că sunt șerpi, iar Hope mă ajută să-mi revin după ce aproape fac atac de cord.

Ar fi trebuit totuși să-mi dau seama până acum. Nu există șerpi. Nici urme de animale, nici roiuri, nici stoluri de păsări. Nici măcar ceva care să ne dea vreo speranță – n-am văzut absolut niciun semn de viață. Facem totul ca la carte, tot ce ne spune ghidul, dar nu ne e de prea mare ajutor.

— Ți-ai mai revenit, Eden? întreabă Hope, și eu clipesc buimacă.

Mă uit în sus. Slăbesc strânsoarea de moarte în care țin ghidul.

Unde *suntem*? Unde ne aflăm, dacă o fată poate dispărea în noapte fără urmă? Dacă putem merge prin junglă ore întregi, fără să găsim nimic din ceea ce ar trebui să fie – nimic care să ne ducă măcar cu gândul la viață, la libertatea despre care a scris tata? Dacă n-am văzut nici măcar o pasăre? Nici măcar un *gândac*?

Asta… nu e deloc bine.

— Da, răspund eu de dragul nostru, al tuturor. Ce rost are să ne lăsăm copleșite de frustrare tocmai acum, după ce-am bătut atâta drum? Haideți să mai mergem.

Ne mișcăm destul de greu după o zi atât de lungă, oprindu-ne din când în când să mâncăm și să bem și să-mi ascut creionul bont cu cuțitul. Tocmai am început să scriu pe spatele foii micuțe cu luna noiembrie, când Hope mă apucă ușor de cot.

— Fetelor, ați auzit?

Vorbește încet, de parcă i-ar fi teamă să nu sperie orice ar fi auzit.

Îmi bag notițele în carte și o închid. Închid și ochii. Ascult. Nu se mai aud doar foșnetul frunzelor și trosnetul crengilor în bătaia vântului. După atât amar de vreme, o auzim, în sfârșit.

— Apă?

Hope zâmbește.

— Și nu sunt valurile, spune ea. Și pare și aproape.

Mă simt atât de ușurată, că îmi vine să plâng. E exact ce ne trebuia după o zi atât de deprimantă. „Sunete de apă (nord-est)”, notez eu lângă ultima observație.

Alexa scoate ultimul bidon cu apă din pulover și îi rupe sigiliul. Bea un sfert din conținut, mai mult decât am îndrăznit să bem vreodată.

— Ce? întreabă Alexa, când vede că eu și Hope ne holbăm la ea. În curând o să găsim și mai multă, nu?

— Asta nu înseamnă că ne permitem să ne lăfăim de-acum încolo, spun eu, și, *uau,* asta chiar e o lovitură neașteptată: am vorbit exact ca tata.

Alexa înșurubează capacul, dar, în loc să pună bidonul în pulover, la locul lui, mi-l întinde mie.

— Vrei și tu? Hai, știu că ți-e sete.

Îmi este, dar tot mi se pare o greșeală să nu economisim apa. După un moment de ezitare, accept și beau puțin mai multă decât de obicei. Este un act de credință, un angajament serios: *o să găsim* apă, și trebuie să găsim curând.

— Haideți, să mergem, spun eu.

Pornim cu forțe proaspete și cu entuziasm, iar sunetul apei pare mai aproape cu fiecare pas. Până când ajungem într-o zonă cu frunziș extrem de des, iar sunetul devine atât de slab, că facem eforturi uriașe ca să-l mai auzim.

Hope o ia repede înainte.

— Fetelor! ne strigă ea, așezându-se în genunchi. Uitați! Cu degetele ei delicate, ia de pe jos un ambalaj de baton. O fi trecut și Finnley pe-aici?

Simt cum mă inundă un val de adrenalină, și vreo două secunde sunt atât de bucuroasă și de plină de speranță, până văd niște liane cunoscute, lianele care mi s-au părut șerpi și care aproape m-au făcut să-mi crape inima mai devreme. Îmi

amintesc că mâncam un baton, pentru că aproape m-am înecat cu el.

— Fetelor, spun eu complet dezamăgită, *noi* am mai trecut pe-aici.

Optsprezece

Căutarea unei surse de apă este ca mersul prin deșert, spre un miraj, sau ca încercarea de a găsi capătul unui curcubeu sau ca ridicatul pe vârfuri în speranța de-a smulge luna de pe cer. Auzim mereu susurul râului, dar, când ne întoarcem în locul din care se auzea cel mai bine, nu vedem nimic altceva decât junglă. Înaintăm până când lumina după-amiezii pălește, dar nu vedem nicio picătură de apă.

Și am consumat peste jumătate din rezerva pe care o aveam. Eram atât de sigure că vom găsi, că nu am mai fost la fel de atente ca de dimineață. Măcar nu ne mai e sete.

Plesnesc un țânțar, și pe brațul meu acoperit de o peliculă lipicioasă de transpirație apare o picătură de sânge. Un țânțar! Nu am văzut alte insecte – poate că ăsta e, în sfârșit, un semn că apa chiar se află prin apropiere, doar că n-am găsit-o noi încă. Înțepătura începe imediat să mă mănânce, apoi se înroșește. Dar apoi mă ustură, ceea ce n-am mai simțit niciodată de la o înțepătură de țânțar, și îmi dau seama că nu ea mă ustură, ci palma dreaptă; și partea din spate a coapselor. E ca atunci când mănânci ardei foarte iuți: întâi simți o usturime, apoi o arsură și apoi că-ți ia gâtul foc.

— Aaaaaa!

Țipătul Alexei spintecă aerul.

Eu și Hope ne întoarcem și o vedem pe Alexa pe jos strâmbându-se de durere, cu coada desfăcută și cu părul în ochi. Când se îndreaptă – dacă poți numi asta „îndreptat” –, o vedem mai bine: fiecare centimetru de piele de pe brațele și picioarele ei pare să fi fost cufundat într-un ceaun în care a fost pus la topit soarele. Nu are bășici, dar pielea ei ciocolatie e acum roșie ca racul.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Hope se duce într-un suflet la Alexa, înainte să apuc să fac doi pași. Alexa se uită urât la ea printre șuvițele care îi intră în ochi.

— De unde să știu *eu*? Și tu ești în jungla asta de la fel de mult timp ca mine, nu e ca și cum aș deține eu vreo informație secretă.

Hope dă ochii peste cap și lasă capul într-o parte, vrând parcă să spună că și toleranța ei e la fel de redusă cum e capacitatea Alexei de a se abține de la comentarii răutăcioase. Nici eu nu mai am prea multă.

— Cred că Hope încerca să afle dacă ai călcat pe ceva sau te-ai atins de ceva, intervin eu, străduindu-mă să nu pară că m-am enervat.

Încă mă ustură coapsele, dar mă gândesc că nu poate fi decât de la țânțarul ăla. Doar n-am zăcut pe plajă ca Alexa, ispitind soarele să mă devoreze.

— Tu vorbești serios? M-ați fi strâns de gât dacă v-aș fi încetinit din ritmul vostru prețios, izbucnește Alexa, scuipând, practic, cuvintele. Am călcat peste tot ce-ați călcat și voi, *la propriu.* N-am mai stat jos de ore-ntregi, de la pietrele alea.

— Calmează-te, spune Hope, dar e într-un punct în care ar trebui să-și asculte singură sfatul. Nu te acuzăm de nimic.

Mă răsucesc încercând să văd mai bine cum arată partea din spate a picioarelor mele.

— Hope, tu nu te-ai așezat pe pietre, nu-i așa? Le-ai atins vreun pic?

Pielea ei e la fel de palidă ca înainte, doar la față e roșie.

— Doar puțin, și nu mi-a mai trebuit să m-așez. Nu-mi place mușchiul.

O ascult și-mi dau seama că asta trebuie să fie cauza. Își ridică ambele mâini, și văd că buricele degetelor ei sunt rozalii. Observ și că are trei mușcături de țânțar pe mână.

— Fetelor, cred că e din cauza mușchiului – cu cât intri mai mult în contact cu el, cu atât îți face mai rău, așa pare. O fi ca iedera otrăvitoare?

— Minunat! exclamă Alexa. Și cum scăpăm de chestia asta?

— Cu apă și săpun? La iederă funcționează, spun eu. Habar n-am dacă merge și-acum.

— Avem săpun? întreabă Hope.

— Ă… nu. Poate ajunge dacă dăm cu apă?

Alexa pufnește.

— Deci, am trecut prin toate astea ca să ajungem pe o insulă pustie, unde oamenii dispar în noapte fără urmă și unde auzim susur de apă, dar nu știm de unde, iar acum mai sunt și specii otrăvitoare de mușchi. *Excelent.* Trece pe lângă noi și se strâmbă de durere când o frunză subțire îi atinge ușor coapsa. Felicitări, continuă ea, fără să se deranjeze să se uite înapoi. Acum sunt oficial motivată să găsesc apă.

De parcă o sticlă Havenwater aproape goală nu era o motivație suficientă, adaug în sinea mea.

De data asta, ezită Hope.

— Ce-i? întreb eu, încercând cu disperare să ignor senzația de arsură din spatele coapselor.

Pentru prima dată, Alexa e nerăbdătoare – și eu, din aceleași motive –, dar Hope nu vrea să se miște din loc.

— Ce ciudat, nu? spune Hope încet, și îmi dau seama că de-asta e vocea ei atât de fermecătoare. Ar fi trebuit s-o ia înapoi spre noi până acum.

Finnley.

Ea este o forță invizibilă în jurul nostru, motivul pentru care ne-am aventurat în junglă de la bun început. Și totuși, e ca un șarpe încolăcit în jurul unui copac, ca o văduvă neagră ascunsă printre frunze: o realitate pe care n-o putem accepta.

Nu știu ce să-i răspund.

Hope știe deja că insula e mai mare decât am văzut noi pân-acum. Știe că Finnley ar fi putut-o lua prin mai multe locuri, din tot felul de motive. Că și dacă ar fi pornit înapoi spre noi, ar fi fost puțin probabil să ne regăsim înainte de căderea nopții.

Și cred că știe, într-un fel, pentru că o cunoaște mai bine decât noi, că Finnley n-ar fi plecat niciodată de una singură.

O idee cu care ne-am tot amăgit ca să ne simțim mai bine.

Mai pocnesc un țânțar, îi dau un bobârnac și încerc să nu mă gândesc la cât de scurtă poate fi viața când cineva mai mare și mai tare vrea doar să se simtă mai bine.

— Da, recunosc eu, și față de ele, și față de mine. Asta e o situație pentru care ghidul de supraviețuire nu m-a pregătit. E ciudat.

Nouăsprezece

Nu sunt convinsă că pe lume a mai rămas cineva care m-ar putea recunoaște dintr-o mie. Orice s-ar fi ales de Finnley, măcar ea are asta: pe cineva care o cunoaște. Pe cineva care o cunoaște bine.

Ziua dinainte de Zero a fost o duminică perfectă, cu toate lucrurile de care n-am crezut vreodată c-o să ajungă să-mi fie dor.

Când comentam live pe Twitter cu Emma, care era cea mai bună prietenă a mea încă de la grădiniță, maratonul de filme cu Kiera Holloway, cum ne enervam când aplicațiile ni se tot blocau din cauza netului. Cum ne-am îndesat în gură tartine din biscuiți făcute de tata, cu câte două bezele fierbinți care curgeau ca lava când mușcam din ele.

Și apoi, după ce s-a terminat maratonul, m-am întâlnit cu Birch ca să ne uităm la surferi. Era neobișnuit de frig pentru o zi de septembrie, mai ales după ce a apus soarele, în spatele nostru. Și-a dat jos cămașa cu carouri și a rămas în tricou ca să mă încălzesc eu. Dacă încerc, încă îmi amintesc cât de moi erau mânecile de flanelă, iar cămașa era caldă ca el și mirosea a gelul lui de duș mentolat și a cafeaua pe care o luaserăm de pe drum.

Sincer, îmi lipsesc lucrurile mărunte.

De exemplu, cum era cu Emma: încă dinainte să ne vedem la școală în dimineața următoare, știam că va avea părul prins cum îl avusese Kiera în film, o coadă împletită lejer, cu un fir auriu.

Și cu tata: când ne-a făcut cacao caldă ca s-o bem cu tartinele și a pus-o în cănile noastre preferate, pe care le-a umplut cu bezele moi, amintindu-și chiar să presare scorțișoară, ardei iute și sare de mare peste cacaua Emmei. Ei așa îi plăcea de când aveam șase ani.

Birch îmi lipsește însă cu totul, dar, când încerc să mi-l amintesc, nu-i văd chipul sau cele zece nuanțe de albastru din ochi, nici bătăturile din

palme, pe care i le făcuse chitara. În schimb, văd marginile zdrențuite ale papucilor lui de plajă, firele care îi atârnau din hainele descusute. Văd odorizantul de mașină în formă de ananas agățat de oglinda lui retrovizoare, simt mirosul acela dulce și artificial de fructe, amestecat cu praful care venea prin radiatorul de la aerul condiționat. Îmi amintesc cămașa aceea de flanelă, nasturele albastru pe care l-a cusut în locul celui roșu pierdut, felul în care își sufleca întotdeauna mânecile, indiferent de cât de frig era afară. Că ar fi putut să-și cumpere alte haine oricând, dar îi plăceau confortul și predictibilitatea, lucruri pe care le știa. Poate că de-asta și stătea atât de mult cu mine.

Astea sunt lucrurile pe care nimic nu le va putea înlocui niciodată.

Chiar dacă ne vom recupera filmele, firele aurii, starurile de cinema, scenariile și coperțile de reviste glossy, chiar dacă o să mai vedem bezele moi, ciocolată și căni cu nori, cu toarte în culorile curcubeului, chiar dacă vom mai avea plăci de surfing, ocazia de-a face castele de nisip și seri de vară cum erau demult…

Tot nu se compară cu sentimentul pe care îl ai când cunoști pe cineva ca pe tine însuți.

Pe care îl ai când te cunoaște cineva.

Douăzeci

Când trecem a treia oară prin zona aceea cu copaci, o luăm pe marginea drumului, ba chiar ne aventurăm și printre tufele luxuriante, știind oarecum că n-o să dăm peste nicio pereche de colți sau peste vreo limbă despicată. Cu toate astea, avem grijă să dăm la o parte cu sulița frunzele, ca să ne atingem cât mai puțin de plante. Usturimea îngrozitoare cu care ne-am ales din cauza mușchiului nu a cedat deloc, și nu vrem să mai trecem prin așa ceva.

— Fetelor! ne strigă de la distanță Alexa, care a ajuns acum într-o zonă umbroasă. Cred că am găsit ceva! Se apleacă și dispare după o ferigă. Când se îndreaptă din nou, își ridică sulița: vârful este murdar de noroi. E mult aici și se face tot mai apos mai încolo…

Alexa tace apoi, se uită la noi puțin și o ia în direcția aia. Se avântă în adâncul junglei, îndepărtându-se de cărare. Eu și Hope alergăm după ea, ocolind noroiul ca să nu ne împotmolim.

Dar dintr-odată, fără niciun avertisment, Alexa dispare.

Un țipăt străpunge aerul, și știm că e ea. Mă uit în sus, la cupola de frunze – să fi căzut în vreo capcană? Îmi amintesc de unul dintre filmele preferate ale Emmei cu Kiera Holloway, în care personajele sunt luate prizoniere după ce calcă, din greșeală, într-o plasă, care se strânge în jurul lor și le ridică de la pământ, lăsându-le să se bălăngăne neputincioase în aer. Aici însă nu se vede nimic de genul ăsta. Doar copaci.

Hope se îndreaptă cu prudență spre locul în care a dispărut Alexa. Mă duc și eu după ea, dar ne oprim brusc când o auzim strigându-ne iarăși.

— Uitați-vă pe jos, strigă ea.

Schimb o privire cu Hope – să ne uităm pe jos? La picioarele noastre nu e nimic altceva în afară de noroi și frunze.

— Aveți grijă să nu cădeți, adaugă Alexa.

O iau încet spre locul din care se aude vocea ei – și apoi îmi dau seama. E o iluzie, ca atunci când puteam vedea insula numai din anumite locuri din barcă. Înțeleg ce se întâmplă, dar nu și cum. Nu și de ce.

O trag pe Hope, ca să vadă și ea.

— Uau, spune ea cu răsuflarea tăiată.

Pământul se termină brusc, la un metru și ceva în față. Dincolo de prăpastia îngustă și destul de adâncă, jungla pare la fel de deasă ca până acum. Am fi putut cădea foarte, foarte ușor de pe stâncă fără să vrem, mai ales dacă am fi alergat așa de repede ca Alexa.

Mă uit în jos și o văd, în sfârșit. Stă pe o margine lată și netedă de stâncă ieșită în afară, la aproximativ zece metri mai jos – peretele de stâncă are o mulțime de astfel de margini, ceea ce e totuși puțin mai bine decât să cazi în gol, dar doar puțin. Pe fundul prăpastiei, un râu curge învolburat cât vezi cu ochii în ambele direcții. Nu-i de mirare că am auzit susurul apei tot timpul ăsta. Mă izbește un gând tulburător: dacă mai sunt și alte iluzii? Dacă Finnley e încă lângă plajă, pe undeva, și noi n-am putut s-o vedem?

Țin gândul pentru mine, deocamdată. Îmi dau seama cât de deprimant ar fi pentru toată lumea *dacă ziua asta îngrozitoare se va dovedi în zadar.*

— Ești bine? strigă în jos Hope. Ți-ai rupt ceva?

Pe margine nu sunt urme de sânge, iar Alexa văd că poate să stea în picioare. Ceea ce e bine.

— Am căzut cam rău, posibil să-mi fi sucit glezna puțin. Dar sper să nu, răspunde ea. Nu mă doare nimic *prea* tare. Pot să stau în picioare, și să merg, uf. Dar încă mă ustură ca naiba picioarele. O să fie un calvar să cobor până la apă.

O înțeleg. E ca și cum fiecare centimetru de carne ne-ar fi acoperit de ace și de cuie care își schimbă poziția la cea mai mică mișcare. E un chin. Mi-ar fi greu să cobor pe un perete de stâncă și într-o zi obișnuită, pentru că am rău de înălțime, iar dacă adaug și usturimea de pe coapse, mai bine aș sări în gol și m-aș ruga să-mi crească aripi până jos.

În rest, se pare că cea mai grea parte va fi să coborâm pe prima margine, acolo unde se află Alexa – de acolo, marginile sunt mai apropiate. Nu sunt toate la fel de late, și unele arată de parcă ar sta să se fărâme, dar, în general, ar trebui să le putem folosi ca pe niște trepte.

Ne gândim la un plan: eu sunt mai înaltă decât Hope, așa că pentru mine săritura nu ar fi la fel de periculoasă. Așa că rămân sus și o țin de încheietură, în timp ce ea încearcă să coboare până la Alexa, care o prinde. Hotărâm să facem la fel și la urcare, să ne ajutăm una pe cealaltă să urcăm până ajungem la cea mai de sus margine. Dacă va fi nevoie, cea care ajunge prima sus ar putea să facă o funie din liane ca să le ajute pe celelalte să urce.

Hope ajunge teafără jos, după care aterizez și eu fără probleme. Mă ustură gleznele de la impact, iar restul corpului simt că mi-a luat foc, așa că nu mai știu ce mă doare exact. Pășim cu prudență în jos pe peretele stâncos, ținându-ne bine. Tenișii ne alunecă pe niște pietricele, care cad în hău. Până jos e mult, iar panta e abruptă.

Cât coborâm, încerc să mă uit numai în sus – la nori, la copaci, la tot ce e mai sus de noi și mă face să mă simt mai aproape de pământ decât sunt, de fapt – așa n-o să văd cât de mult vom cădea în caz că stânca se surpă.

Dar stânca nu cedează, și nici noi, așa că intrăm în râu când pe cer tocmai încep să apară culorile asfințitului. E rece și limpede și mai adânc decât pare. Fetele rămân aproape de mal, dar eu sunt

destul de înaltă ca să înot până în cel mai adânc punct, unde apa îmi ajunge până la umeri. Apa îmi alină aproape imediat usturimea. După o zi lungă și deprimantă, mă bucur nespus de victoria asta, pe care am câștigat-o cu greu.

— A… Alexa se scufundă cu totul în apă, și, când iese la suprafață din nou, pletele negre i se revarsă de-a lungul feței ca o mătase proaspăt călcată… a meritat.

— Să-nțeleg că te simți mai bine?

Hope e singura care încearcă, practic, să se spele: stă pe malul pietros și-și freacă noroiul de pe picioare.

— Nici nu-ți poți închipui, răspunde Alexa.

Briza care adie printre frunze, apa rece – e un calm aproape *desăvârșit.*

— Ăăă… fetelor? Hope își examinează cotul, frecându-se tare. Vi se pare că arată ciudat?

Înot spre ea, și Hope intră în apă, ca să-mi vină în întâmpinare.

— Arată ca celelalte înțepături de țânțari pe care le ai, spun eu când ajung să văd de aproape. Te mănâncă? Nu te scărpina, o să se infecteze mai repede.

Ea ridică din umeri și-și răsucește brațul ca să compare buba cu restul constelației de înțepături de pe partea cealaltă.

— Seamănă mai mult cu… o înțepătură de ac, nu?

— Cred că ai fi băgat de seamă dacă te-ar fi înțepat cineva, spune Alexa și se scufundă din nou, după care își scutură părul.

— Chiar arată ca celelalte înțepături, o liniștesc eu. Sau să te fi înțepat altceva?

Hope își duce degetele la tâmple și clatină din cap.

— Of! Sunt *atât de paranoică*! Glasul ei înăbușit răsună între pereții stâncoși. Dormeam la nici *un metru* de ea.

În apă cad două lacrimi, formând două cerculețe în reflexia ei.

— Hope, nu e vina ta că s-a întâmplat așa.

Pe cine oare încerc să conving?

Nu Hope a auzit zgomote în toiul nopții.

Stăm în apă până când fâșia subțire de cer de deasupra se umple de stele. Când ieșim, în cele din urmă, e ca și cum am intra într-un frigider – valea e ca un tunel aerodinamic, și, pe lângă asta, nu avem cu ce să ne ștergem. Și nu avem foc. Nici chibrituri, nici pături, nici șosete curate. Sau orice altceva cu care să ne putem încălzi.

Nu ne avem decât pe noi înșine.

Așa că, vrem, nu vrem, ne înghesuim una într-alta cât mai aproape de stânci. Ar trebui probabil să ne fie frică de tot ce nu cunoaștem – și de tot ce cunoaștem – și să dormim pe malul unui râu care se poate revărsa cu ușurință dacă ar veni vreo furtună noaptea, dar ne e prea frig și suntem prea obosite.

— Mi-e dor de pături, murmură Hope, aproape șoptind. Mi-e dor de pisica mea.

— Și eu am avut un motan, spune Alexa după o clipă. Nu putea să mă sufere. Dar tot mi-e dor de el. Tace câteva secunde, după care adaugă: Și de pianul bunicii mele. De lecțiile ei de pian.

Și mie mi-e dor de multe, de prea multe. De mai multe decât sunt pregătită să recunosc cu voce tare.

— Mie mi-e dor de ciocolată, spun eu.

Și nu mint, doar că, în realitate, lucrurile sunt mult mai profunde. Mi-e dor de cum făcea tata ciocolata caldă. Mi-e dor s-o împart cu Emma. Cu Birch.

Hope își schimbă poziția, tremură. Îmi scot puloverul și i-l dau ei. Ea îl întinde bine, ca să ne-nvelim amândouă. Alexa vine și ea mai aproape.

— Sper că Finnley e OK, spune Hope.

Șoaptele noastre se sting sub marea infinită de stele. Pe mine cred că mă ia somnul ultima.

Un somn atât de adânc, cum n-am mai avut niciodată.

Douăzeci și unu

Să uiți este cel mai greu: momentele acelea de liniște, de nemișcare imediat după ce te trezești, pacea binecuvântată a unei fete care nu a pierdut niciodată tot ce-a iubit.

Să uiți este cel mai greu – cum ai putea uita?

Greutatea care mă lovește, cu punctualitate, în fiecare dimineață – bine, în cele mai multe dimineți; sunt dimineți în care nu simt nicio pace – a devenit mai liniștitoare ca pacea. Ca și cum ar însemna că îmi *amintesc.* Ca și cum n-aș fi cea mai rea fiică sau prietenă din lume pentru că mă simt întreagă când ar trebui să fiu distrusă, calmă când ar trebui să fiu răvășită, vie când ar trebui să simt răceala absenței lor.

Ar trebui.

Să uiți este cel mai greu. Și să-ți amintești, la fel.

Douăzeci și doi

Înainte, rareori mă trezeam în zori, doar în sâmbetele în care plecam la picnic cu barca. Ca să ajungem la insula noastră preferată până la ora prânzului, trebuia să pornim la drum înainte de opt. Ne trezeam devreme, uneori atât de devreme, încât luna strălucea încă, argintie, pe cer, ca să punem în punguțe de plastic fructe, sărățele în formă de peștișori și sandviciuri cu unt de arahide și miere. În seara dinainte, tata punea întotdeauna în cafetieră cafea câtă să ne ajungă fiecăruia pentru o cană plină ochi.

Fata care eram Înainte nu ar recunoaște-o pe fata care am devenit.

De exemplu, lăcustele. Azi-dimineață am mâncat șase – pentru un plus de proteine, după cum scrie în ghidul de supraviețuire – și cred că încă sunt vii în mine. Altfel, înseamnă că gâdilăturile și împunsăturile din stomac nu sunt de la aripi sau de la antene sau de la picioarele lor subțiri, pe care le-am simțit ca pe niște oase de pește când mi-au alunecat pe gât. Iar azi nu e o dimineață de sâmbătă în care mergem la picnic – suntem în misiune. Planul e să găsim templul până la prânz, dar, și dacă-l găsim, și dacă nu, o să ne-ntoarcem la poienița de pe plajă. Sperăm ca Finnley să ne aștepte într-unul dintre aceste două locuri.

O luăm din loc în zori, urmând cursul râului, în speranța că vom găsi templul. Valea este prea îngustă pentru orice tip de clădire, dar poate găsim măcar o intrare, o cale ușoară de acces pe care cei de la templu o folosesc ca să ajungă la apă. Dacă rămânem pe mal, rezolvăm și problema apei – după ce vom termina apa din sticla Havenwater, o vom mai putea umple o singură dată, iar când o să ne întoarcem în tabără, o să fierbem și-o să

sterilizăm apa din bidonul pe care tocmai l-am umplut.

Alexei îi chiorăie mațele atât de tare, că sunetul răsună între pereții de stâncă. Încearcă să găsească un baton energizant în puloverul galben, dar Hope îi dă mâna la o parte – încercăm să mâncăm lăcuste cât încă sunt la discreție, pentru că nu vom rămâne aici pentru totdeauna, iar rezerva de batoane pe care o avem un e nesfârșită.

Hope ține pe braț puloverul galben, legat la mâneci și la colțuri, așa cum țineam poșetele Coach și Kate Spade. Îl întoarce și bagă mâna într-un buzunar.

— Lăcustă? propune ea și îi întinde una Alexei.

Poșetele noastre de firmă n-au arătat niciodată așa în interior: portofel, iPhone, luciu de buze, ochelari de soare și buzunarele pline cu torace de insecte.

Alexa strâmbă din nas. Din nou. E a patra oară când Hope încearcă s-o facă să mănânce și a patra oară când refuză.

— Eu zic doar că o să te simți mai bine după ce o să mănânci și tu una, îi spune Hope, băgând o lăcustă verde în gură, iar pe fața ei se contractă o sută de mușchi în timp ce încearcă să lase impresia că e bună la gust.

— Da. *Sigur.* Eu zic pas.

Iau și eu una – pentru că *trebuie,* nu pentru că vreau – și o înghit.

Valea e înnebunitor de monotonă. Stânci abrupte, fărâmițate se înalță deasupra noastră, iar frunzișul se întinde și mai sus. Mergem în susul râului, ceea ce înseamnă că ne îndreptăm spre mijlocul insulei, și nu spre coastă. Ramuri, crengi și rădăcini ies din peretele de piatră ca brațele întinse ale celor părăsiți și însetați. În caz de urgență, ele ne vor fi de cel mai mare ajutor – marginile stâncoase nu sunt destul de solide și nici de apropiate. Ceea ce nu ne face să ne simțim prea bine.

— Cât mai avem până o luăm înapoi spre plajă? întreabă Alexa.

A fost suportabilă de când a țipat Hope la ea, acolo, la pietrele acoperite de mușchi otrăvitor, dar deja se vede că nu mai poate. O doare glezna, sau cel puțin așa spune, dar nu atât de rău, încât să nu poată merge. Eu, una, sunt impresionată de cât de bine ține pasul. Având în vedere prin câte a trecut, s-ar fi putut smiorcăi mult mai mult.

— O oră, o oră și ceva, răspund eu, dar asta nu e nici adevărat, nicio minciună, ci ca și cum aș fi spus că mai mult ca sigur vom găsi templul înainte să ne întoarcem. Nu am idee cât e ceasul – ceasul Alexei era doar de formă, iar soarele nu prea se vede de copaci. Estimez aproape de fiecare dată bazându-mă pe ceasul meu interior. Și adevărul e că oricine poate spune orice.

Mergem, și tot mergem, ținem drumul drept, după care cotim. Ca și ieri, nu pot să nu fiu dezamăgită că tata nu a scris nimic despre locul ăsta – deși a scris mult despre alte lucruri, o mulțime de informații importante i-au scăpat, fără îndoială.

Asta dacă nu cumva a fost și el luat pe nepregătite de lucrurile ciudate de aici. Poate că nu a mai avut ocazia să scrie despre ele.

Poate că a descoperit stânca și râul exact ca Alexa.

Poate că nu a fost la fel de norocos când a căzut.

Încerc să nu mă gândesc la asta. Trebuie să ne gândim la viață, nu la moarte. La supraviețuire.

După ce mai mâncăm patru lăcuste, zărim ceva deschis la culoare în toată marea asta de maro. Mijesc ochii.

— Ăla e… un pod?

Este încă departe și ascuns parțial de o altă cotitură a văii.

Eu și Hope grăbim pasul. Alexa nu se lasă mai prejos, merge repede, în ciuda oricărei dureri pe care ar avea-o în continuare la gleznă. Cu cât ne

apropiem mai mult, cu atât este mai clar că, într-adevăr, am ajuns la un pod – dar nu este doar *un* pod. Este un întreg sistem de poduri, înclinate ca niște scări rulante, o cale de-a ieși din râpă. Par cam șubrede, toate numai frânghii zdrențuite și scânduri inegale, cu găuri care se cască acolo unde scândurile degradate au căzut ca dinții unui cerșetor.

Dar sunt singura cale de acces în sus. Și nu mai putem merge înainte, pentru că râpa se termină cu un perete de piatră acoperit de mușchi. Dacă există vreo intrare, este foarte bine ascunsă. Cu toate astea, faptul că există un pod nu poate să nu-mi dea speranță – podurile nu se construiesc singure.

Bem ce ne-a mai rămas din apa curată, deși nu mai avem prea multă, apoi umplem sticla Havenwater până la buză. Râul curge prin crăpăturile de la baza peretelui de piatră. Pun pariu că nu vom mai găsi apă prea curând.

— Veniți și voi? zice Hope, pășind cu grijă pe primul pod înclinat.

Este mai puternică decât pare, mult mai puternică decât am crezut-o inițial. Probabil că ar trebui să lăsăm o distanță mai mare între noi, să traversăm pe rând – nu pare prea rezistent.

Alexa așteaptă ca Hope să traverseze primul pod și abia apoi începe să urce și ea. Eu sunt ultima. Scândurile sunt înguste și foarte depărtate una de cealaltă, legate de frânghii cu un singur nod la fiecare capăt. Scârțâie și se îndoaie, una se îndoaie atât de mult, că începe să cedeze. Urc rapid pe următoarea scândură și apoi pe următoarea. Podurile trosnesc și se bălăngăne, deși ne străduim să înaintăm încet.

Dacă ne-am fi uitat la ele cu atenție înainte să ne-apucăm să urcăm – dacă ne-am fi uitat *de-adevăratelea,* în loc să presupunem, dintr-un optimism naiv, că sunt îndeajuns de rezistente –, am fi observat că următorul pod din fața lui Hope

nu are scânduri. Adică nicio scândură pe care să pui piciorul. Doar frânghii.

Sunt șase staturi de om până jos și trei până sus – e destul de sus ca să murim în cazul în care cădem. Dacă reușim să trecem de podul ăsta, ultimele două par relativ sigure. Dacă ne-am întoarce, ar însemna să rămânem acolo, în râpă, cu o mulțime de întrebări și doar cu lăcuste de mâncare, fără posibilitatea de a face vreun foc ca să fierbem apa.

— Așadar, încep eu. Cine se oferă?

— Mă duc eu, spune Alexa, lucru care mă surprinde. Abia când se oferă ea îmi dau seama că am deschis gura doar ca să spun ce provocare ne așteaptă, și nimic mai mult – mi se păruse de la sine înțeles că ne va conduce Hope în continuare. Sau că o voi face eu, dacă ea era prea obosită.

Dar Alexa a vorbit serios.

— Aruncă-mi proviziile când ajung pe partea cealaltă, e mai bine dacă mergem pe rând. Urcă cu grijă până la podul pe care se află Hope, iar apoi pășește încet pe frânghie, zâmbind. Făceam o grămadă de exerciții de-astea cu frânghii în tabere când eram mică.

Mă uit la ea cu atenție să văd cum își ține echilibrul, cum pășește, ca să pot să fac și eu la fel. Stă pe frânghie cu fața în jos, cu brațele întinse, ținând în același timp piciorul sănătos îndoit în jurul frânghiei zdrențuite. Felul în care înaintează face să pară ușor. Eu și Hope îi aruncăm puloverul, sticla Havenwater și bidoanele când ajunge teafără pe partea cealaltă; numai lăcustele nu reușesc să ajungă la ea, ci cad din buzunar, din nefericire, în râpă. Sulițele ajung și ele în siguranță pe partea cealaltă.

Hope e următoarea. Mișcările ei nu sunt la fel de fluide ca ale Alexei și nici la fel de rapide, dar ajunge la podul următor întreagă.

Când îmi vine mie rândul, se vede treaba că podurile de frânghie nu sunt punctul meu forte.

Mi-e greu să-mi găsesc o poziție bună și simt că frânghia o să mă taie în două. Părțile zdrențuite îmi înțeapă picioarele goale, care mă ustură, în timp ce mă străduiesc să mă târăsc până în partea cealaltă. E o chestie care ține de puterea pe care o ai în brațe, de echilibru. Și e un joc de concentrare, pentru că nu am unde să mă uit decât în jos. Mi se usucă gura; palmele încep să-mi transpire.

— Stai cu capul în jos, dacă simți nevoia, îmi strigă Alexa, ultima persoană de la care m-aș fi așteptat să mă încurajeze. Încrucișează-ți gleznele peste frânghie și lasă-te să atârni ca maimuțele – o să-ți poți folosi mai mult picioarele.

Ezit să mă așez invers, pentru că deja mă dor brațele și am palmele transpirate. Mai ales că nu am apucat să văd pe nimeni făcând asta. Cu toate astea, ar fi mai bine dacă m-aș uita la cer, în loc să văd mereu cât de sus sunt. Și poate că se va termina totul mai repede.

— Bine, spun eu. O să încerc așa.

Îmi lipesc gleznele una de cealaltă și mă rostogolesc. Verigheta tatii îmi alunecă de la spate, de sub tricou, unde am ascuns-o, și atârnă greu de lanț în jurul gâtului. Gravitația nu vrea nimic altceva decât să mă tragă în jos, într-o îmbrățișare ascuțită și dureroasă. Scrâșnesc din dinți și dau tot ce pot – altfel, voi *pierde* tot ce am. Frânghia se leagănă, brațele-mi tremură tare, mâinile îmi alunecă de sudoare. Dar ajung curând la Alexa și Hope, care mă ajută să pun piciorul pe pod.

Ultimele poduri sunt un vis comparativ cu ăsta. Practic, zburăm spre vârf, iar Hope ne călăuzește.

— Fetelor…

Rămâne fără cuvinte, dar nu contează, pentru că ne dăm seama imediat.

L-am găsit.

Templul.

Douăzeci și trei

Templul este un morman de pietre și mușchi, primitiv și grosolan, dar frumos, în același timp. Sculpturi elaborate acoperă zidurile și arcadele, iar în piatră sunt sculptate modele geometrice și niște simboluri ca niște rune. Unele sculpturi sunt incredibil de complexe, ca peretele plin de statuete cu animale din junglă.

Pare străvechi, de parcă oricine ar fi trăit aici ar fi murit demult. Unele părți ale templului par destul de solide ca să reziste în fața oricărei intemperii, în timp ce altele sunt mai… degradate. Ca întreaga parte din dreapta, din capăt; zidurile s-au transformat în grămezi sfărâmicioase, cuprinse de tentaculele înfometate ale junglei.

Templul, ca atare, s-ar putea să fie cel mai uimitor lucru pe care l-am văzut vreodată – rădăcini de copaci care au crescut în sus, pe ziduri, ținându-le în picioare ca mâinile lui Dumnezeu, modele făcute cu atâta măiestrie și care se repetă, încât e greu să-ți imaginezi un om sculptându-le fără ajutorul unei mașini –, dar este tulburător și straniu să îl vezi atât de degradat și abandonat. Dăm o tură în jurul lui, căutând urmele călugărilor care ar locui aici.

— Hei, strig eu. E cineva?

— Finnley? Vocea lui Hope ricoșează dinspre zidurile de piatră. Ești acolo? Hei!

Nu vine nimeni să ne întâmpine, dar ar putea fi și mai rău. Nu vine nimeni nici să ne omoare.

Tata nu era un mincinos, tata nu era un mincinos. „Temple ascunse printre ferigi, clădiri din piatră și secrete”. Templul este aici, la fel și ferigile și pietrele.

Secretele – măcar dacă ar fi fost mai ușor de văzut.

Ajungem la o suită de arcade acoperite de mușchi și susținute de stâlpi groși de piatră. Inspir adânc, încercând să înghit teama pe care o simt în gât.

— Probabil că pe aici se intră.

Dar, sincer, nu știu dacă să intrăm sau nu. Dacă am fi fost bine-venite, ar fi venit cineva să ne întâmpine până acum. Nu?

Nu face nimeni nicio mișcare. Hope pare îngrijorată, dar Alexa este încordată la maximum.

— Pe bune? spune ea, dând cu piciorul într-un stâlp atât de tare, că din el iese praf. Chiar mai crezi că locul ăsta o să fie un refugiu pentru noi? Ai înnebunit complet, Eden. Uită-te în jur. Cei care au trăit aici n-au rezistat nici ei prea mult. Iar de când am ajuns, n-am văzut picior de animal în afară de insecte. Nici măcar un pește. Nu crezi că e ciudat?

— Ba… da, răspund după o clipă. Recunosc că e ciudat. De ce pare totul aberant pe insula asta?

— Adică, ce-o să mâncăm? continuă ea. Eu deja încep s-o iau razna de foame…

Hope scoate o lăcustă de sub o piatră și o leagănă în fața ei.

— Foame?

Alexa se uită urât.

— *Nu* asta e ideea. Mai dă cu piciorul într-un stâlp. Toată misiunea asta a fost un fiasco total. Cred că e destul de evident acum că Finnley a vrut doar să scape de noi, nu să se ascundă într-o dărâmătură de templu.

— Nu te-a obligat nimeni să vii cu noi, Alexa, îi zic eu. Fac eforturi mari să nu se vadă că sunt exasperată. Nu cred că vorbește serios, așa că o provoc: Dacă nu credeai că o vom găsi aici, de ce n-ai rămas pe plajă?

— Da, de parcă *asta* ar fi fost mai bine.

Hope se îndreaptă spre arcade, fără să ne aștepte.

— Suntem deja aici, spune ea. Am putea măcar să dăm o raită.

Coada ei de cal s-a mai lăsat și e mai slinoasă ca în prima zi și și-a suflecat pantalonii murdari până la genunchi. Mă gândesc că și sufletește e mai puternică decât pare.

— Finn… Aaaaa! strigă Hope, dându-se repede înapoi.

Mă duc repede cu Alexa la ea, la prima arcadă. Un firicel de sânge îi brăzdează fluierul piciorului, dar în jurul ei nu pare a fi nimic periculos.

Bag mâna în buzunarul de la spate și-i întind ultimele bucăți de material cu care trebuia să marcăm drumul.

— Uite, zic. Tamponează puțin. Cel mai bine e să-l lași să se usuce – îl curățăm când ajungem în tabără, după ce sterilizăm apa.

Mă abțin să pomenesc ceva despre cât de repede se poate infecta o rană aici. Cum de nu m-am gândit să iau și chibriturile?

— De unde te-ai pricopsit cu asta? întreb eu, și Hope ne arată cu degetul.

După ce arunc rapid o privire pe jos, văd niște frunze lungi, asemănătoare cu cele din care am țesut rogojinile. Dau la o parte cu grijă o frunză de lângă piciorul lui Hope. În clipa aia, ceva invizibil spintecă frunza în două, cu un sfârâit.

— Hmm, spun eu. Deci, asta nu e-n regulă.

— Nici asta nu e, o aud pe Alexa spunând.

Stă lângă zid și arată spre o sculptură mai mică. Mă apropii să mă uit și simt un gol în stomac.

Capul de lup s-ar fi putut pierde ușor printre celelalte sculpturi. Cineva a avut mare grijă să-l facă în același stil, pe unul dintre cele mai decorate ziduri, ca să nu iasă în evidență. Seamănă prea mult cu tatuajul de pe încheietura Alexei, cu cele de pe afișele de propagandă de acasă. Nu poate fi o coincidență.

— Ăsta ar trebui să fie teritoriu neutru, zic eu.

Și încă mă gândesc că ar putea fi. Dar nu mi-am închipuit niciodată că un sanctuar, amnistia, pacea și neutralitatea ar putea fi atât de părăginite. Am sperat ca locul ăsta să nu aibă nicio legătură cu cei care ne-au furat pacea. Am sperat să fie înfloritor. Am sperat că cuvintele tatii ne vor aduce libertatea.

Am sperat.

Alexa clatină din cap.

— Tipic pentru lupi, spune ea, trecându-și degetul mare peste sculptură. Să se ascundă la vedere.

Apasă pe chipul de lup și niște raze albastre-electric, ca de laser, încep să se întretaie de-a lungul intrării boltite. Prima apare exact în locul în care Hope s-a tăiat la picior. Atât de multă tehnologie – atâta ostilitate – *nu* e de bun augur. Alexa e mai palidă ca niciodată, și, pentru prima oară, pe chipul ei se citește frica. Are ochii strălucitori și sticloși, de un căprui foarte închis, în care se reflectă luminile albastre.

Nu cred că a mințit când a spus că voia numai să fugă.

Douăzeci și patru

Analizez tot ce văd, compar cu tot ce știu.

— Nu *știm* dacă sunt lupii, spun eu, atât pentru Alexa, cât și pentru mine. În primul rând, dacă lupii au ajutat la construirea sanctuarului, e normal să existe și sisteme de securitate de-ale lor. Îmi aleg bine cuvintele, ca să nu spun nimic despre tata – că i-a luat o viață-ntreagă, cu care poate a și plătit, ca să știu eu tot ce știu acum. Asta nu înseamnă neapărat că oamenii dinăuntru sunt răi, nu? Poate vor doar să știe cine intră și cine iese.

Nu recunosc, dar nu sunt convinsă că vom găsi pe cineva înăuntru. Dacă vocile noastre n-au reușit să le atragă atenția, faptul că Hope s-a împiedicat de sistemul laser sigur ar fi trebuit. Pe de altă parte, de ce să aibă un sistem de apărare așa de agresiv ca laserul, dacă în interior nu e nimic de protejat?

— Eu votez să renunțăm cât se mai poate, spune Alexa. Sunt sigură că Finnley n-ar fi putut să intre – ar fi fost făcută praf de laserul ăsta albastru.

— E groaznic, Alexa, spune Hope.

Dar e adevărat. Nu văd cum ar fi putut să păcălească sistemul ăsta. Fasciculele sunt prea jos, prea aproape unul de celălalt – prea orice – și ne-ar transforma într-o masă amorfă de carne și sânge înainte să ajungem la a doua arcadă.

— Poate…, încep eu, dar nu sunt sigură că ar trebui să le spun la ce mă gândesc. Pentru că dacă ceea ce gândesc se dovedește adevărat înseamnă că Finnley a fost furată. Nu există nici cea mai mică șansă să fi putut trece printre raze fără ajutor, iar noi nu am primit pic de ajutor când am avut nevoie, așa că nu văd de ce ar fi fost altfel în cazul ei.

Îmi iau inima-n dinți și o spun, pentru că, dacă e așa, s-ar putea ca Finnley să își dorească s-o

găsim.

— S-ar putea ca Finnley să fie închisă acolo.

Dacă e să fiu sinceră, Finnley nu e singurul motiv pentru care vreau să ajung înăuntru. Nu pot suporta gândul să mă întorc după toate prin câte am trecut, când am ajuns atât de aproape – trebuie să știu dacă e ceva acolo. Dacă e *ceva* adevărat din tot ce-a scris tata.

— Mie nu-mi pasă prea mult de Finnley, spune Alexa, și Hope face o grimasă. Ce? Nici n-o cunosc, iar noaptea trecută m-a acuzat că sunt *șef*. Mă poți învinui?

Șefii sunt tiranii generației noastre, cei care au condus o mișcare de insurgență în interiorul grupării lupilor, după ce aceștia au ajuns la putere. Fiecare guvernează peste una dintre cele cinci enorme – odinioară cincizeci nu așa de mari – State Unite. Ei sunt cei care și-au infiltrat apropiații în Pentagon, CIA, Casa Albă, Hollywood, Ivy League, chiar și în Crucea Roșie. Tot ei sunt cei care au distrus Envirotech, unde lucra tatăl meu. Cel mai probabil, tata putrezește pe undeva, în timp ce colegul lui trădător, Anton Zhornov – motivul pentru care au și reușit să doboare Envirotech –, a fost numit al cincilea șef în uniune.

Trăiesc ca niște regi, sau cel puțin așa cum *cred* ei că ar trebui să trăiască regii. Trăiesc de parcă nu și-ar putea dovedi puterea decât dacă zdrobesc pe cineva – și nimeni nu le spune că sunt ipocriți, pentru că poveștile subalternilor ajunși în poziții de putere nu sunt decât o confirmare a mitului atât de popular al omului cu stare care a pornit de jos. Sunt atât de preamăriți de-ai lor că le-au luat puterea bogătașilor, încât oamenii nu-și dau seama că au schimbat, pur și simplu, un sistem nedrept cu altul.

Pentru lupi, puterea are gust de sânge, și o singură picătură nu este de ajuns.

— De ce ți-e atât de frică de propriii oameni, Alexa? Hope o săgetează cu privirea. Ce ai făcut?

Am uitat că Hope nu știe ce știu eu, că Alexa a declanșat exploziile care ne-au ajutat să fugim; nu i-am spus pentru că nu am vrut să pierdem și stropul acesta de încredere pe care îl avem una în alta acum. Dacă pune la barăci cineva lucrurile cap la cap, dacă în templu sunt lupi, într-adevăr, și dacă țin legătura cu oamenii de pe continent, înțeleg prea bine de ce Alexa nu vrea să-și forțeze norocul.

Dar se pare că Alexa preferă să riște în loc să-i împărtășească lui Hope secretele ei.

— Nu mi-e frică, spune ea. Și fața ei dură și glacială, împietrită ca zidurile care ne înconjoară, nu trădează nimic din frica pe care sunt sigură că am văzut-o adineauri. De fapt, știi ce?, o iau eu înainte.

•

În ciuda semnalelor de alarmă din capul meu, propun să încercăm să intrăm prin altă parte: prin partea aceea aproape prăbușită pe care am văzut-o când am ajuns aici.

Hope abia dacă mai atinge pământul cu piciorul rănit. Rana care sângera a devenit deja o linie închisă la culoare și uscată.

— Deci, crezi că dacă intrăm printr-o zonă nesecurizată o să le fim mai simpatice? Clatină din cap. Nu știu ce să zic, fetelor.

Dar, în cele din urmă, exact așa facem.

Începem să ne cățărăm pe dărâmături, verificând drumul înainte de fiecare pas cu niște frunze, pe care le fluturăm în față ca să vedem dacă e ceva care ne-ar putea despica în două. Până acum e bine, și am ajuns deja la jumătatea drumului. Picioarele nu ne sângerează, frunzele au rămas întregi și nici urmă de mușchi otrăvitor.

O aud pe Alexa oftând.

— Când ne-ntoarcem pe plajă, o să dorm o zi întreagă.

— Și eu la fel, spune Hope. O să dorm o *veșnicie.*

E prima dată când suntem toate la fel de epuizate. Mușchii mă dor de la cât am mers și din cauza podului de frânghie. O zi de stat la soare pe plajă, ascultând foșnetul ritmic al valurilor care se sparg la țărm, sună incredibil de relaxant în momentul ăsta. Poate că ar fi trebuit să acceptăm sanctuarul pe care îl găsiserăm deja și să ne mulțumim cu asta.

Când ajungem în vârful mormanului de dărâmături, simt un fior de mândrie.

— Cred că văd o intrare!

Din acest unghi, e evident că pietrele fuseseră odinioară un zid și că ne aflăm într-o curte interioară. Cele mai multe ziduri de aici sunt încă intacte, și există o fâșie verticală, îngustă și neagră, în fund, aproape de colț. Ne îndreptăm cu grijă într-acolo. Este, într-adevăr, o intrare.

— Dacă tot am ajuns pân-aici, eu zic să mergem, spun eu.

Nu dăm peste niciun laser, peste nicio măsură de securitate. Suntem prudente și încercăm să facem cât mai puțin zgomot. Ciulim urechile după orice semn de viață, suntem cu ochii-n patru, dar, în afară de zgomotul slab al pașilor noștri, templul este cufundat într-o liniște deplină.

Tunelul e întunecat, în cea mai mare parte, cu excepția unor raze plăpânde de lumină care pătrund prin crăpăturile din pereți. În cele din urmă, ajungem într-o încăpere mare, ca o rotondă, cu plafonul din ferestre sculptate, care lasă lumina să pătrundă ori de câte ori se mișcă frunzele în bătaia brizei. Aerul este rece, dar stătut, aproape solemn. Nu vreau să știu ce s-ar putea ascunde în colțurile care nu sunt luminate. Ce bine ar fi dacă briza ar adia măcar puțin și înăuntru.

— Fetelor.

E ceva neliniștitor în vocea lui Hope – ca și cum tocmai ar fi observat o primă fisură în zăpadă, care

anunță o avalanșă iminentă, ca și cum n-ar trebui decât să-și păstreze calmul ca orașul de la poalele muntelui să nu fie îngropat. Stă încremenită lângă peretele din capăt, cu mușchii încordați. În lumina asta slabă, nu pot să văd ce a descoperit.

— Umbrele, spune ea pe același ton precaut. Cred că sunt vii.

Îi aud înainte să-i văd: tropăitul a mii de picioare mici și clămpănitul corpurilor chitinoase care gonesc bezmetice pe zid în jos. O cascadă uriașă de gândaci, un puhoi care se revarsă haotic pe podea de pe fiecare centimetru al peretelui. Din crăpături apar din ce în ce mai mulți, corpuri îndesate care se strecoară chiar și prin cele mai mici fisuri. Podeaua s-a transformat într-un covor negru și strălucitor. E greu să te miști fără să strivești o viață.

— Cred că e timpul să ieșim de-aici.

Încerc să imit tonul calm al lui Hope, dar cuvintele îmi ies din gură ca trosnetele de sub călcâiele mele, care strivesc o puzderie de gândaci – brusc, direct, ca un ultimatum.

— S-au urcat pe mine! țipă Hope, scuturându-și piciorul. Câțiva cad, dar în locul lor se urcă alții. Cred că încearcă să mă mănânce!

„Gândacii nu mănâncă oameni” este singurul lucru la care mă pot gândi. Am citit ghidul tatii de nu mai știu câte ori, și gândacii nu se numără printre insectele periculoase.

Cu toate astea, pe gleznele mele și pe ale Alexei colcăie o mulțime. Se urcă pe Hope, doar pe piciorul drept, dar nu ajung nici până la genunchi.

Se opresc la linia subțire de sânge uscat de pe fluierul piciorului.

Hope dă la o parte gândacii cu mâna, și câteva picături proaspete de sânge îi alunecă pe picior. Le șterge și se mânjește pe podul palmei. Și mai mulți gândaci o iau bâjbâind în sus, agitați.

Trăiesc pentru sânge, îmi trece mie prin cap.

Și nu doar asta: par bine hrăniți.

Douăzeci și cinci

— Urcă-te la mine în cârcă, îi spun eu. O să le fie mai greu să ajungă la tine.

Corpul firav al lui Hope nu e așa ușor cum pare. Și totuși, arată ca un puf de păpădie pe care l-ar putea sufla un copil, așa că n-ar trebui să mă mire că oasele, carnea și sufletul ei cântăresc mai mult decât se vede.

Gândacii deja s-au prins că vrem să îi păcălim: se urcă pe picioarele mele, și simt fiecare picioruș ca un ac proaspăt sterilizat.

— Alexa…, spun eu cu respirația tăiată de la încercările repetate de a-i scutura de pe mine, de a strivi cât mai mulți, de a nu-mi pierde echilibrul… ia cârpele alea două care au mai rămas de la mine din buzunar. Și șterge cu una sângele de pe piciorul lui Hope, iar pe cealaltă leag-o în jurul rănii, ca să nu se mai urce!

Scutură-i, scutură-i, calcă-i, *calcă-i.*

— Arunc-o pe-aia cu sânge pe jos – poate îi păcălim și mai câștigăm timp.

Alexa aruncă bucata murdară de material la vreo jumătate de metru, și funcționează, cel puțin câteva secunde.

— Fugiți! strig eu, călcând peste hoarda de gândaci care fuge puhoi acum în cealaltă parte, spre cârpă.

Câțiva rătăciți – ăia mai deștepți – încearcă în continuare să se urce pe picioarele mele, dar reușesc să scap de ei. O luăm la fugă înapoi spre tunelul șerpuitor și întunecat, și alerg cât de repede pot cu Hope în spate. Încerc să nu mă gândesc la întunericul care ne înconjoară, la clămpănitul gândacilor care gonesc după noi, la lucrurile care nu scot niciun sunet, dar pot fi și mai periculoase, chiar mortale. Încerc să nu mă gândesc la cât de

diferit e templul de ceea ce îmi doream cu disperare să fie.

Mă chinui să mă gândesc la altceva, la lucruri mai frumoase. Am mintea paralizată de panică, și tot ce-mi trece prin cap e mirosul de balsam de rufe al mamei, care semăna cu o ploaie de primăvară. Îmi imaginez că mă așteaptă acolo, de cealaltă parte a întunericului, gata să-mi bage hainele transpirate în mașina de spălat. Îmi imaginez balonașele de detergent care se adună pe ușa mașinii și cum le urmăresc ca atunci când aveam patru sau cinci ani. Îmi imaginez că fac duș, spuma delicată a săpunului și mirosul proaspăt al prosoapelor pufoase. Îmi imaginez că adorm în așternuturi moi, apoi că mă trezesc într-o zi însorită, cu pâine prăjită cu unt și vocea melodioasă a mamei, care îmi spune bună dimineața.

Dar, după ce ieșim din tunel, realitatea mă izbește-n față: sunt unele lucruri pe care nu le-am trăit niciodată și de care nici nu voi mai avea parte.

Hope se dă jos din cârca mea când ajungem aproape la marginea curții, deși încă ne urmăresc o mulțime de gândaci. Fâșia de material cu care Alexa a bandajat-o pe Hope pare să-și facă destul de bine treaba – gândacii ne urmăresc de parcă încă ar simți mirosul de sânge, dar bandajul ascunde rana din care curge. Ne cățărăm pe dărâmături, mult mai hotărâte decât când am venit.

E straniu felul în care se străduiesc gândacii să vină după noi și dincolo de zidul fărâmițat al templului: se urcă unii peste alții, se bagă unii sub alții, până ajung să semene cu niște apendice mișcătoare, îngrămădite în fața unei bariere invizibile.

Niciunul nu reușește să treacă.

Mă aplec, îmi pun mâinile pe genunchi și îmi trag sufletul. A fost o aventură nebună, bizară și într-o mie de alte feluri, pe care cuvintele nu le pot descrie.

Hope se întoarce și își examinează nenumăratele puncte roșii de pe picior. Și ale mele sunt pline de punctulețe, acolo pe unde au mers gândacii.

— Deci, începe ea cu răsuflarea tăiată, și asta a fost tot o chestie „tipică pentru lupi”?

Alexa adună proviziile, sulițele și puloverul, pe care a trebuit să le lăsăm afară ca să ne putem cățăra. Aruncă o privire fioroasă spre gândacii care încă stau claie peste grămadă, încercând în zadar să ajungă la noi.

— Nu știu ce naiba o mai fi fost și asta.

Douăzeci și șase

Prima și singura dată când m-a înțepat o albină a fost în ziua în care am împlinit unsprezece ani, imediat după ce am suflat în lumânări. Era o zi superbă de mai – înainte de înțepătură – nu numai datorită cerului azuriu și a tortului de ciocolată încropit de tata, la care a muncit până la miezul nopții, ci și datorită lui Birch.

În vacanță, părinții Emmei tocmai trecuseră printr-un divorț înfiorător, și toată clasa aflase, cu ocazia asta, ce înseamnă „contract prenupțial", să „strici casa cuiva" și „detenție pe viață". Chiar și Emma rămăsese marcată de ce i-a făcut tatăl ei amantului mamei sale, ceea ce i-a adus o condamnare la închisoare pe viață și, până la urmă, și moartea. Nici n-a trebuit să povestească cuiva, pentru că s-a aflat oricum. Toată lumea părea că *știe,* mulțumită informațiilor care s-au tot mestecat la știrile de noapte mai bine de o lună. Și, din nu se știe ce motiv, toată lumea începuse s-o ocolească pe Emma, de parcă moștenise păcatele părinților ei. De parcă ele ar fi fost molipsitoare și te-ai fi putut contamina doar dacă te uitai la ea.

Așa că, atunci când a apărut Emma la petrecere, îmbrăcată în rochia ei albă, imaculată, pentru care mama ei pusese ban pe ban ca să i-o cumpere, în aer a plutit, pentru o clipă nesfârșită, impresia că fusese o greșeală. Nu pentru că n-aș fi vrut eu să vină – îmi doream foarte mult –, ci pentru că n-aș fi vrut să fie acolo dacă avea să fie ca la școală, unde copiii erau răi și o făceau pe Emma să se închidă și mai mult în sine în fiecare zi și să se ascundă după părul ei castaniu și drept.

Dar nu și Birch.

Birch – care, la vremea aceea, era doar un coleg de clasă, despre care știam doar că era genial la ortografie și câștiga întotdeauna concursurile de

vineri după-amiaza – i-a zâmbit din tot sufletul. „E un loc liber aici, E”, i-a zis el. Nimeni nu îi spunea E, dar Birch a făcut-o, și pentru el așa i-a rămas numele. Și, fiindcă era foarte popular și toate fetele erau moarte după el, toată lumea de la masă s-a dat, ca Marea Roșie, mai încolo, ca să-i facă loc.

Înțepătura de albină a venit imediat după ce mi-am pus dorința: ca Birch să fie al meu. Dintr-odată, nu mai era doar băiatul drăguț și popular care putea să scrie din prima perfect cuvinte ca *phlegmatic* și *onomatopoeia* – era băiatul care-mi salvase, singur-singurel, cea mai bună prietenă de la excluziune socială.

S-au mai întâmplat o mulțime de lucruri de genul ăsta de-a lungul anilor, ca atunci când te înțeapă o albină la o petrecere perfectă, lucruri care nu ies așa cum ți-ai dori.

De exemplu, faptul că Emma, o fată cu față în formă de inimă și suflet de zahăr, a putut fi considerată o ciumată doar din cauza dramei părinților ei, dramă cu care nu a avut nicio legătură.

Faptul că Birch a reușit să șteargă cu buretele luni întregi de nedreptate cu o singură replică. Chiar dacă era un lucru bun, era ciudat cât de ușor se pot schimba lucrurile, pentru totdeauna.

Faptul că mi-am dorit ca Birch să fie al meu și că a și fost apoi, doar ca să-l pierd, în cele din urmă. Cum mi-am imaginat, într-un fel, că, odată o dorință îndeplinită, era imposibil să mai fie vreodată altfel.

Și faptul că, după toate câte s-au întâmplat, dacă ar trebui să existe un lucru *bun* pe lume, acela ar trebui să fie sanctuarul. Am reușit să scăpăm cu viață din lagăr, să nu fim făcute zob pe plajă. Ba chiar am găsit și templul. Faptul că aici există un templu este confirmarea atâtor lucruri în căutarea cărora am pornit.

Dar, la urma urmelor, nu am găsit pacea.

Era ultima noastră speranță în lumea asta distrusă, de neînțeles. Și acum?

Douăzeci și șapte

Drumul înapoi spre poieniță este o întreprindere tensionată și dificilă.

Cel puțin nu va mai dura la fel de mult ca prima dată: în loc s-o luăm de-a lungul râului înapoi până la drumul pe care am venit, am stabilit un traseu mai direct spre plajă, folosind harta și notițele pe care le-am făcut. După estimările noastre, ar trebui să ajungem în câteva ore.

Dar orele nu trec așa de repede.

Alexa avea dreptate; misiunea asta a fost, într-adevăr, un fiasco total. Măcar am găsit apă, măcar vom mai putea rămâne în viață câteva zile. Dar pentru ce? Nu există niciun sanctuar, doar lucruri stranii. Oare tata a renunțat la tot pentru *asta*?

Nu că i-ar mai fi rămas prea multe, dar ne aveam unul pe celălalt.

În primele zile după Zero, în barăci, nu puteai să faci doi pași fără să vezi pe cineva distrus de ce se întâmplase. Jumătate dintre fetele din baraca mea fuseseră luate pe sus din zonele în care locuiau; majoritatea își văzuseră apropiații omorâți sau abuzați. Noi eram orfanii și îndurerații, cei rătăciți și cei confuzi.

Dar, una peste alta, am fost o norocoasă.

Eu și tata am fost mereu foarte apropiați. Am iubit-o și pe mama, firește, dar, după accident, când dragostea a început să se scurgă din ea, eu și tata am recuperat cât de multă am putut și am turnat-o unul în celălalt. Mai ales în primele zile pe care le-am petrecut în baracă, n-am simțit o clipă că am libertatea de a plânge, când tata fusese dus în zona bărbaților, în celălalt sector, iar celelalte fete pierduseră totul.

Pe atunci ne vedeam des, în ciuda faptului că fusese repartizat cu ceilalți bărbați de peste treizeci de ani și pus să muncească din greu la dig și la

recifele artificiale. Dar era ciudat. Îl știam atât de bine pe tata și de atât de mult timp, dar nu mă gândisem niciodată cum ar arăta cu obrajii atât de supți. Și că barba lui ar putea avea fire albe, mai ales pentru că mereu se bărbierea perfect. Era genul de om obsedat de sănătate – numai chestii bio, numai carne, ouă și lapte de la animale crescute în libertate și hrănite cu iarbă –, așa că era ciudat să îl văd mâncând terci gol sau curățând mucegaiul de pe brânza și pâinea pe care ni le dădeau.

În unele privințe, a fost mai rău decât atunci când am pierdut-o pe mama. Pe ea n-a trebuit s-o văd devenind de nerecunoscut. Niciodată nu am fost nevoită s-o văd în mizerie.

Pe de altă parte, când tata a fost ridicat de lupi ca să îi ajute în misiunea de pe insula sanctuarului – și când mi l-au adus înapoi într-o eprubetă, chiar mai de nerecunoscut ca înainte –, mi-am dat seama cât ar fi trebuit să apreciez unele lucruri.

Nu realizasem niciodată cât de mult din lumea de acasă avusesem totuși lângă mine în tot acel timp. Că, în ciuda a ceea ce pierduserăm și a tuturor lucrurilor la care fuseserăm forțați să renunțăm, chiar și cu viața aia mizerabilă, care era doar o umbră a celei pe care o avuseserăm, tot ne aveam unul pe altul.

Și niciodată nu mi-am dat seama cât de singură mă voi simți când el nu va mai fi.

•

Suntem la jumătatea drumului când cerul începe să bubuie ca lovit cu ciocanul. Plouă cu găleata, atât de tare, încât picăturile grele de apă străpung cu ușurință frunzișul dens de deasupra noastră. Indiferent ce s-ar afla sub covorul verde de frunze – nisip sau pământ, nu sunt sigură –, se transformă într-un nămol gros, care pare c-ar vrea să ne smulgă tălpile la fiecare pas. De parcă ploaia ar fi activat o substanță de pe covorul verde făcând

frunzele lungi și subțiri să se agațe de gleznele mele ca niște tentacule.

— Cum ai ajuns aici? spune Alexa în urma noastră.

Eu și Hope ne întoarcem brusc. Frunzele-tentacule s-au înfășurat complet pe gleznele ei, țintuind-o locului, și nu se mai poate mișca.

— Alexa? o strig eu, dar ea nu pare să mă audă și nici să mă vadă.

— Nu credeam că te voi mai vedea vreodată, Cass, spune ea, întinzând brațele ca și cum ar vrea să atingă pe cineva.

Pe chipul ei se citește o sinceritate aparte, o vulnerabilitate pe care nu mi-am imaginat-o niciodată posibilă la ea. E un alt fel de sinceritate față de clipele în care îi e frică – are ochii mari, strălucitori chiar, iar pomeții și-au pierdut ascuțimea.

Hope se smulge din strânsoarea tentaculelor care se încolăceau și în jurul său și se duce încet spre Alexa. Se oprește fix în fața ei, ca să n-o poată ignora.

Și totuși, nimic.

„Locul ăsta nu-i normal” e tot ce pot gândi. E… e…

Clipesc.

— Birch? mijesc eu ochii și las capul într-o parte.

Nu-mi amintesc să fi fost cu el până acum, dar, pe de altă parte, nu-mi mai amintesc nici cu cine *eram,* așa că poate greșesc. Sunt udă toată, fără să știu de ce, udă până la piele, iar din păr și din haine îmi picură apă, deși e o zi frumoasă, cu soare, iar Birch este complet uscat.

— I-am rugat să pună niște scorțișoară pe deasupra, așa cum îți place ție, spune el. Nici n-am observat cafeaua cu frișcă pe care o ține în mână, dar acum nu mă mai pot gândi la altceva. Mă întind s-o iau, și e fierbinte, mă încălzește până în suflet, până în locurile care au fost înghețate atât

de mult timp. Doar că nu-mi amintesc *de ce* au fost înghețate.

— Tremuri, continuă el. Ți-e frig?

Cămașa lui cu carouri miroase a fum de lemn, și eu am cea mai ciudată senzație, cum că ar trebui să fie un foc pe undeva, că noi ar trebui să stăm jos, și nu în picioare. Dar el îmi pune cămașa peste umerii goi, mă ajută să mă îmbrac și îmi încheie nasturii inegal până jos, privindu-mă fix în tot acest timp, cu ochii lui albaștri-închis.

Și, dacă mi s-a părut că atunci când mi-a dat cafeaua mi s-a făcut foarte cald, m-am înșelat, m-am înșelat atât de tare. Pentru că, în momentul în care buzele lui le ating pe-ale mele, iau foc. Aș putea trăi în focul ăsta pentru totdeauna.

Dar apoi pleacă, și am o senzație extrem de ciudată: că m-a sărutat de adio, că nu a fost un salut. Și Emma este aici acum, ca un înger strălucitor, cu pielea ei bronzată perfect, cu părul lung și ondulat ca al unei sirene, așa cum și-ar fi dorit să-l aibă. Mereu a fost frumoasă, dar niciodată așa. Birch îi ia mâna și zâmbesc amândoi spre mine, larg și luminos.

Zâmbetele lor sunt ca niște cuțite, îmi scot inima din piept și-o toacă mărunt-mărunt. Prin răni începe să-mi sufle un vânt rece, care alungă toată căldura pe care o simțisem, în sfârșit, din nou.

Birch o trage pe Emma lângă el. Eu îmi întorc privirea, dar îi văd și în partea cealaltă. Și când mă uit în cealaltă parte, tot acolo sunt. Buzele lor se ating, și nici când strâng bine ochii, când îmi ascund capul între brațe, tot nu scap de imaginea lor. Sunt udă pe față și am vaga senzație că plâng, dar poate e doar de la ploaie, care nu cade în ziua asta însorită.

Un cuțit îmi zgârie gleznele, taie ceea mă țintuiește-n loc, apăsând din ce în ce mai tare, până când strânsoarea dispare și mă trezesc în bătaia unui adevărat muson. Birch nu mai e. Nici Emma.

— Eden, mă auzi?

Mă uit în jos și o văd pe Hope tăind cu cuțitul frunzele-tentacule de pe picioarele mele. Alexa este și ea aici, plesnind frunzele care încearcă să se urce din nou. Se mută amândouă de la un picior la celălalt, ca să scape de tentaculele lacome.

— Te…, încep eu, apoi îmi dreg vocea ca să mă poată auzi. Te aud.

Și, pe nesimțite, mă iau amândouă de braț și începem să mergem din nou.

— Ce-a, zic eu, chinuindu-mă să-mi recapăt suflul, ce-a fost *asta*?

Însă nu răspunde nimeni. Probabil pentru că nu există răspunsuri.

Mergem mult ținându-ne una de alta, și, până la urmă, picăturile de ploaie dispar, nu mai există nici măcar o urmă de noroi, iar frunzele sunt din nou doar frunze care ne gâdilă gleznele, fără să se agațe de noi.

Dar, în timp ce peisajul și vremea se schimbă, mintea îmi stă încă în loc, încercând să înțeleagă care e treaba cu Birch, cu Emma. Cu Birch *împreună* cu Emma. Sentimentele năucitoare pe care le-am avut în numai câteva clipe: dragoste, siguranță, frică, invidie.

Cea mai groaznică parte este că doare de parc-ar fi adevărat, ca și cum ar fi singurul lucru adevărat pe care l-am știut vreodată. Poate din cauză că adevărul este atât de bine învăluit în minciuni. Chiar dacă pot face diferența între ele, din punct de vedere logic – chiar dacă știu că Birch n-ar fi făcut așa ceva *niciodată,* și nici Emma –, e ca și cum cineva și-ar fi înfipt unghiile în sufletul meu, ar fi scormonit și mi-ar fi scos la lumină toate fricile, creând o imagine foarte precisă, pe care n-o s-o uit niciodată.

Mi-ar plăcea să mi-o pot scoate din minte, dar cu teama și cu nesiguranța nu merge așa. Ele se agață de tine, sapă adânc, ba chiar ies din nou la suprafață – poate înadins – când ești sigur că le-ai învins pentru totdeauna.

Birch m-a iubit până în ziua în care a murit. Știu asta, în mintea mea.

Sper doar că imaginile astea mincinoase vor dispărea în neant și că voi fi în stare s-o și *simt* din nou.

Douăzeci și opt

Foc și gheață: prima mea noapte în baracă a fost cea mai friguroasă și una dintre cele mai dureroase din viața mea și mi-a rămas adânc întipărită în minte.

Degetul fierbinte, care mă durea groaznic din cauza tatuajului pe care mi-l făcuseră. Nu mai fusesem niciodată atât de bucuroasă că am un nume din numai patru litere.

Trei paturi supraetajate, douăsprezece persoane într-o încăpere din scânduri neșlefuite și unghii mult prea lungi, care amenințau să mă înjunghie dacă mă rostogoleam prea mult pe scândura de lemn, pe care trebuia s-o considerăm saltea. Eram ca niște obiecte nedorite pe niște rafturi într-o magazie.

Celelalte fete, unele tăcute, altele zgomotoase, unele cu ochii umflați de plâns, altele tari ca oțelul, toate – noi toate – trebuia să învățăm ce-nseamnă *lipsurile.*

Frigul rămas în locul confortului care ne fusese răpit, furia arzătoare care l-a înlocuit. Amorțeala când n-am mai putut să ducem nimic din toate astea.

Așa că număram nodurile din scândurile de deasupra mea, în timp ce stăteam întinsă și încercam să nu mă gândesc la fața de pernă pe care o aveam de când mă știam, cu inimioarele ei decolorate și descusute pe alocuri, sau la mâinile delicate care mi-o făcuseră. Îmi împungeam buricul degetului mare cu una dintre unghiile mele ascuțite și lucioase, până când trecea prin piele și apărea o picătură mică de sânge, doar ca să verific dacă mă pot trezi din acel coșmar. Și când adormeam, în cele din urmă, coșmarurile adevărate erau și mai urâte, cu Birch și ultimii lui doi pași, repetându-se la nesfârșit.

Timpul nu a îndulcit coșmarurile, le-a făcut doar mai diverse.

Douăzeci și nouă

Valurile oceanului se sparg de țărm sub cerul albastru-închis. Nu mi-am închipuit niciodată că voi fi atât de fericită să văd poienița noastră, rogojinile și rămășițele focului, dar e ca și cum ai trece prin jetul fin al unui aspersor într-o zi fierbinte de vară: o senzație de ușurare pură.

Imediat ce ieșim din junglă, Hope se ridică pe vârfuri și se uită în depărtare, spre locul în care am lăsat barca. Totul la ea pare în alertă. Mă uit și eu într-acolo.

— Am halucinații, sau mormanul ăla de scânduri care plutește în larg e… barca noastră? întreabă ea cu jumătate de gură.

— Nu cred că ai halucinații, răspund eu.

Deși poate că are. Poate că toate avem.

Oricum, în fața ochilor nu mai avem bărcuța noastră frumoasă, verde, trasă la țărm într-o rână, ci o epavă făcută bucățele, care murdărește acum apa oceanului.

Simt că mi se strânge ceva în piept și lacrimile îmi înțeapă ochii. Nu e ca și cum m-aș fi gândit că încă putem pleca de pe insula asta dacă lucrurile nu ies bine, dar tocmai de-asta sunt dezamăgită. Pentru că, să recunoaștem, insula asta nu pare a fi deloc ce am sperat să fie.

Și poate că ar fi fost frumos să mai avem cu ce pleca.

Dar nu spun nimic. La urma urmelor, a mea e vina că am venit aici. Bineînțeles că și ele au fost de acord, dar numai pentru că am făcut tot ce-am putut ca să le conving că merită. M-am convins și pe *mine* că merită efortul. Și cu ce ne-am ales? Am pierdut-o pe Finnley. Am fost atacate de mușchi otrăvitor, gândaci însetați de sânge și plante cu tentacule care dau coșmaruri.

Când totul se va termina, ori o să privim în urmă și-o să spunem că a meritat, ori o să rămânem cu cicatrici adânci, în toate sensurile, chiar mai urâte decât cele dinainte. Poate că nici nu vom mai fi în viață ca să ne dăm seama că a fost un fiasco total.

Alexa dă cu piciorul în nisip. Și-a băgat pumnii adânc în buzunarele de la șortul ei strâmt, iar pe chipul său scrie război.

— Mă duc să fac focul, spune ea și face stânga-mprejur, fără să se uite înapoi. Puteți să veniți și voi, dacă vreți.

Hope fuge în direcția opusă, spre valurile care se sparg la țărm și bucățelele care au mai rămas din barca noastră. Apoi intră în apă până la brâu, chinuindu-se să taie de pe catarg una dintre pânze, ca să nu se ducă și mai mult în larg.

Iar eu stau încremenită aici, întrebându-mă dacă ar trebui să salvez bucăți din ce a fost sau să iau lucrurile așa cum sunt și să merg mai departe.

N-am știut niciodată prea bine să renunț.

Treizeci

Când focul arde din nou, când vreascurile trosnesc și scot iarăși scântei, iar rotocoalele de fum se înalță spre stele, ne ghemuim lângă el, așezate pe pânza pe care am tras-o pe plajă cu Hope. Mâncăm ultimele două lăcuste rătăcite, pe care Alexa le-a găsit în buzunarul de la puloverul meu, cu picioarele lor filiforme prinse în țesătură; fierbem apa de la râu într-o cană pe care am recuperat-o din barcă în ziua în care am ajuns aici. Tenișii noștri scâlciați și murdari de noroi stau aliniați frumos lângă foc, ca să se usuce. Din cauza ploii, ni s-au încrețit degetele de la picioare, însă, în mod ciudat, pe plajă furtuna n-a lăsat nicio urmă.

Desenez aiurea linii pe nisip cu un băț, gândindu-mă la cât de bine ar fi dacă am avea măcar niște bezele pe care să le frigem. Mă gândesc că suntem cercetase, că am ieșit pur și simplu să ne petrecem noaptea pe plajă, cu cortul. Că părinții noștri sunt la un telefon distanță, că toate prin câte am trecut ne vor aduce insigne de merit de toate culorile.

Nu știu de ce, dar mă îndoiesc că a existat vreodată o insignă pentru supraviețuirea în temple străvechi cu sisteme laser. Sau pentru supraviețuirea pe insula asta.

Nu mai rezist. Trebuie să zic ceva. Dacă o să dea vina pe mine, asta e. N-am ce să fac oricum, așa că mai bine isprăvesc odată cu asta.

— Aici…, încep eu, dar nu prea știu cum să continui, pentru că nimic din ceea ce-aș putea spune nu pare de ajuns. Aici se petrec lucruri nu tocmai *normale.* Nu?

Mă uit la foc, de parcă doar el ar fi aici s-asculte. Scriu „EDEN” cu bățul pe nisip.

— Azi a fost cea mai urâtă zi pe care am avut-o de mult timp. Vocea Alexei este ciudat de liniștită, ca praful de stele și cărbunii aprinși, plină de o energie care ar putea exploda într-o clipită. Din viața mea, poate.

Îmi mușc limba. A fost o zi destul de groaznică, dar cea mai urâtă dintotdeauna? Azi nu mi-a dat nimeni o eprubetă cu sângele tatălui meu. Și nu a trebuit să-l văd pe Birch murind.

— Ce ai văzut acolo, în junglă? întreabă Hope. Spuneai întruna că îți pare rău.

Ridic repede capul. Probabil că am ratat partea asta, prinsă între sărutul de salut/adio al lui Birch și momentul în care mi s-a rupt inima.

— Ziua Zero, spune Alexa, după care continuă repede: Știu că vi se pare, probabil, că eu nu am dreptul să am amintiri dureroase de-atunci, pentru că sunt lup. Am *fost* lup. Și ea tot cu focul vorbește. Ca și cum, dacă ar mărturisi în fața flăcărilor, cuvintele s-ar face scrum și poate la fel și sentimentul de vinovăție. Dar a fost o zi grea pentru mine. Și nu credeam că poate fi ceva mai rău decât să treci prin asta, dar azi… retrăind ce s-a-ntâmplat atunci… văzându-l pe Cass…

Se oprește brusc, de parcă durerea amintirii s-ar fi coagulat și i-ar fi rămas în gât. Așteptăm să se dizolve.

— Am crezut că, dacă voi avea o poziție de putere, o să pot să-l salvez, să găsesc un loc neștiut de nimeni în care să fim împreună, doar noi doi, continuă ea, vorbind în continuare cu focul. Dar ca să câștig puterea aia a trebuit și să-i leg o frânghie de gât și să-l târăsc la barăci. El nu s-a-mpotrivit – avea *încredere* în mine. I-am promis că voi găsi o cale să evadăm. E…, acum are glasul și mai stins, iar buzele abia i se mai mișcă. Exploziile alea, totul, erau planul nostru de evadare.

Hope se crispează, punând cap la cap, probabil, pentru prima dată, tot ce știe despre Alexa. Dar, în

loc să-i ceară explicații sau să-și găsească alt loc de dormit, o întreabă:

— Și ce s-a-ntâmplat?

Alexa își cuprinde genunchii cu brațele și privește în sus, spre stele.

— E cam greu să evadezi cu cineva care a fost mutat fără avertisment și când nu-ți dă nimeni nicio explicație.

— Deci, asta ai văzut astăzi? întreb. Pe… prietenul tău? Și cum adică a trebuit să-l târăști cu o frânghie?

Alexa își sprijină bărbia pe genunchi și se uită în pământ.

— Da și nu. Am văzut cea mai frumoasă amintire pe care o am cu el, și, deodată, lucrurile s-au transformat, iar el avea în jurul gâtului o frânghie, pe care o țineam eu. Doar că nu mai era la fel. Era mai groasă și aspră și îi făcuse rană. Era transpirat, murdar, iar ochii lui – ochii lui arătau cel mai rău. Alexa clatină din cap. Atât de acuzatori, de roșii, de… goi? Și spunea întruna: „Ai promis! Ai promis! Ai promis!”

Lacrimile ei strălucesc în lumina focului.

— Am crezut că pot să-l salvez și pe el, încheie ea, dar se pare că nici măcar pe mine nu mă pot salva.

— De-asta ai fugit, atunci? întreb eu. Pentru Cass?

Ea dă din cap.

— El a fost și singurul motiv pentru care m-am înrolat, continuă Alexa, dar pentru noi a fost un iad. Am vrut să renunț cu mult, mult timp înainte să dispară el.

— Ce să zic, intervine Hope, acum ești aici. Și suntem încă în viață… Asta trebuie să însemne ceva, nu?

E bine că Hope a luat problema în propriile mâini și că încearcă s-o ajute pe Alexa. Nu că nu mi-ar păsa sau că n-aș simți, nu e deloc așa. Simt atâtea, de fapt, că, dacă le-aș da frâu liber –

tristeții, fricii și vinovăției care au crescut în mine –, probabil că oasele mi s-ar prăbuși în golul în care au stat atât de mult timp.

Așa că mai bine mă concentrez la lucruri mai concrete: informații pe care le avem, lucruri care ar putea însemna ceva dacă le-am pune cap la cap. Răspunsuri, răspunsuri care să ne-aducă libertatea.

Nu doar față de lupi.

— Mie mi se pare fascinant, încep eu când se lasă tăcerea, că am avut halucinații atât de asemănătoare, pe același model. Le povestesc despre Birch, despre Emma. Le spun ce s-a întâmplat cu cât mai puțină emoție posibil, îmi deschid rănile numai cât e nevoie. Plantele n-au cum să facă așa ceva, nu? Să se agațe de tine și să te facă să-ți retrăiești cele mai frumoase amintiri și cele mai îngrozitoare spaime, nu?

Dar nimeni nu spune nimic. Pentru că, după cât se pare, așa sunt plantele pe-aici.

— Și mușchiul, continui eu. Și gândacii. Și sistemul de securitate cu laser, și musonul, în urma căruia n-a rămas nici măcar o băltoacă aici pe plajă, și faptul că barca noastră e făcută țăndări.

— Și Finnley, spune Hope încet.

— Și Finnley. Dar dispariția ei pare să se încadreze în altă categorie față de celelalte lucruri stranii de pe insulă, pentru că niciuna dintre noi nu a suferit fizic din cauza asta. Sau poate așa mi se pare mie?

Alexa aruncă mai multe bețe în foc, care scot scântei.

— E ca și cum jungla n-ar vrea să ne lase să ne apropiem de templu. Dar asta n-are niciun sens, pentru că junglele nu au conștiință.

— Și pentru că templul este pustiu, adaug eu. Ce a mai rămas de apărat din el?

Dar îmi înghit cuvintele când o văd pe Hope ducând un deget la gură, încremenită în rest.

— Apa, rostește ea încet, așteptând să trosnească vreascurile.

Dar nu se uită la apa noastră fiartă, pe care cineva a pus-o deoparte să se răcească când nu eram eu atentă, ci la ocean. Îmi îndrept și eu privirea într-acolo, unde valurile negre se sparg de plaja scăldată în lumina lunii.

Și mai departe, în larg. La orizont se vede o siluetă, o pată neagră care acoperă stelele.

O barcă. O barcă destul de *mare* și de elaborată, din câte îmi dau seama – ghiuri, catarge, pânze ridicate și o plasă care le ține pe toate la un loc. Ca o corabie de pirați, ca să zic așa.

— Se pare că avem musafiri, spune Hope, tot în șoaptă.

Cu ochii la silueta navei pe cerul înstelat, n-am văzut bărcuța care se îndrepta spre țărm, cu vâslele lucind în lumina lunii. Acum însă, că au tras-o la mal și au aprins o torță, nu-mi mai pot dezlipi privirea.

Mai ales din cauza celor care se află în ea: trei băieți – care par puțin mai mari și mult mai bine făcuți decât noi – și o fată.

O Finnley, mai precis.

Treizeci și unu

Are părul altfel.

Acesta este primul lucru ciudat: lumina torței cade pe părul ei arămiu, care acum e scurt, lins, tuns asimetric și complet neobișnuit pentru Finnley. Nu că aș fi apucat s-o cunosc prea bine. Dar, când am întâlnit-o prima oară, pletele ei ondulate arătau de parcă nu ar mai fi fost atinse de foarfecă sau de pieptăn dinainte de război, cu șuvițe lungi și nestăpânite, legate într-o coadă joasă. Cu toate astea, sunt sigură că ea e. Are haine curate și o tunsoare nouă, dar pistruii de pe nas o dau de gol, la fel și felul în care se mișcă, cu un fel de încredere ciudată.

Al doilea lucru ciudat: nu se grăbește să vină la noi. Sigur ne văd tabăra și focul aprins, dar nu dau niciun semn că ne-ar fi zărit.

Finnley merge cu pași mari alături de cei trei băieți, de parcă ar fi în elementul ei, spre stâlpul de piatră aflat mai departe, pe plajă. Dacă nu ar fi tunsoarea asta – care, nu știu de ce, mă neliniștește –, aș putea să am încredere în ei, văzând pe cineva cunoscut simțindu-se atât de bine în compania lor. Încredere prin asociere. Dar noua ei tunsoare mi se pare dubioasă, și, sincer vorbind, întreaga situație. Suspiciune prin asociere.

Confruntarea este inevitabilă, așa că să-i dăm drumul. Mă ridic în picioare și pun mâna pe una dintre sulițe, pentru orice eventualitate. Alexa și Hope fac la fel.

Pe nisip pașii nu ni se aud. Ne furișăm până aproape de ei și îi cercetăm cu privirea în timp ce se uită la totemul de piatră. Băieții sunt cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalți decât Finnley, care n-are mai mult de un metru cincizeci. Sunt solizi, dar nu mătăhăloși, se vede că și-au făcut mușchii mânuind vele uriașe pe mări agitate.

Au tricouri cu decolteuri în V, pantaloni strâmți și ghete – toate de la gri-deschis la gri-cărbune – și nu arată deloc ca pirații din filmele la care mă uitam cu Emma. Doar unul dintre ei are părul lung, ondulat și roșcat aprins în lumina torței, ceilalți – unul brunet, altul cu părul blond-cenușiu – fiind tunși mult mai scurt. Însă toți par să fi aruncat peste bord aparatul de ras acum o zi, două.

Brunetul se apleacă și își trece degetul peste o secțiune aflată jos de tot la baza stâlpului. O lumină albastră și subțire, la fel de electrică precum laserele de la templu, șerpuiește peste o latură netedă a blocului de piatră.

— Excelent, spune blondul, când imaginea este luminată complet.

Evident mulțumit, dar nu surprins. Brațele lui musculoase sunt acoperite de tatuaje, un desiș viu colorat de flori și ferigi hawaiiene.

— Aia e o hartă a insulei? șoptește Hope.

Brațe-Tatuate se uită spre noi, iar ceilalți ridică și ei capul ca să vadă. Nu este chiar o privire neprietenoasă, dar are ceva care mă intimidează. Poate ochii lui adânciți în orbite, care strălucesc sub niște sprâncene impresionante. Dintr-odată, mi se pare că o confruntare pripită este cea mai proastă idee din lume.

Alexa trage adânc aer în piept și iese din ascunzătoare, arătându-se pe nisipul luminat de lună.

— Închideți, spune Brațe-Tatuate. Avem oaspeți.

Sunt foarte atentă să văd unde anume pune degetul băiatul cel brunet, pentru ca atunci când vom rămâne din nou singure să pot face exact același lucru pe care ei sunt nerăbdători să ni-l ascundă. Își trece ușor degetele, fără să apese, peste cea mai de jos secțiune din colțul stâng, și lumina albastră dispare.

— Sky Cassowary? spune Alexa, ducându-se încet spre băiatul blond.

Acesta se crispează, și tatuajul cu flori începe să-i zvâcnească.

— Tu ești, sau am din nou halucinații?

Privirea lui se înmoaie, dar nu las sulița din mână orice-ar fi.

— Alexa Pierce, spune el, fără să dea nici cel mai mic semn că ar vrea să se ducă la ea. Felul provocator în care ține capul aplecat, lumina torței care pâlpâie în ochii săi lucioși și duri, buzele lui strânse – toate spun că nu e tocmai bucuros s-o vadă. Tu ești, sau m-am întors în coșmarul pe care l-am lăsat pe continent?

Alexa râde ușor.

— Și eu mă bucur să te văd.

Își dă părul peste umăr, încercând să pară calmă și stăpână pe sine, deloc tulburată de aerul lui glacial. Și probabil că-i iese, dar numai în fața celorlalți, pentru că văd că are pumnii încleștați. Cele mai rele temeri ale ei se adeveresc.

— E lupul tău, Cass?

Brunetul se apropie de Alexa, măsurând-o din priviri. De parcă lumina lunii, a focului și a stelelor nu i-ar dezvălui complet trăsăturile în acest moment întunecat.

Îndrept sulița spre nisip și trasez o linie între noi și ei.

— Până aici.

E un pic prea îndrăzneț pentru gustul meu.

Dar înțelege și ridică mâinile, ca și cum s-ar preda. Nici măcar nu se uită să vadă linia pe care am trasat-o.

— Prea bine, spune el. Nu prea vrem să ne amestecăm cu lupii.

Îmi vine să-i spun că nu *toate* suntem lupi, dar mă răzgândesc. Dacă nu se-apropie crezând că suntem lupi, atunci lupi vom fi.

E ciudat, totuși. E prima persoană pe care am întâlnit-o care nu pare speriată câtuși de puțin de ce ar putea face un lup.

— Sunt inofensive, băieți, spune roșcatul. Își aruncă rucsacul pe umăr și o ia în partea cealaltă. Dar asta nu-nseamnă că nu trebuie să fiți cu ochii-n paișpe.

Finnley, la fel de tăcută, dar prezentă ca totemul ciudat de piatră, dă să-l urmeze.

— Scuze, intervine Hope, dar îmi explică și mie cineva ce se petrece aici?

Băiatul cu părul negru își întoarce privirea spre Hope. Valurile se sparg de țărm o dată, de două, de trei ori.

— Nu, răspunde el, în cele din urmă.

Atât.

Și pleacă.

Treizeci și doi

— Finnley! Stai!

Hope sare peste linie, și niciuna dintre noi n-apucă s-o oprească. Dar Cass, Cass al Alexei, îi taie calea înainte să ajungă la ea. Nu o atinge – nu are de ce. Numai privirea lui e o barieră de netrecut.

— Nu știi cu cine ai de-a face, spune Cass. Nu te pot lăsa să te apropii de ea.

Alexa e foc și pară, o furtună dezlănțuită când ajunge lângă Hope.

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut voie.

— Chiar ești un lup, Alexa, nu-i așa? spune Cass și face o reverență în bătaie de joc. Nu știam că ai idee ce înseamnă să „ceri voie".

— Nu-i nevoie să răsucești cuțitu-n rană, spune Alexa, de parcă dacă ar fi zis asta cu zâmbetul pe buze ar fi putut alunga și durerea.

— Cass. Brunetul îl apucă de cot, după care urmează o conversație lungă într-un limbaj pe care nu-l înțeleg, un limbaj alcătuit din priviri tăioase și ochi mijiți. Destul, spune el, în cele din urmă. Și pe urmă îmi spune mie – mie, care mă aflu mult mai în spate, încă dincolo de linie: Puteți vorbi cu ea o clipă. Dar, dacă se întâmplă ceva, să nu spuneți că nu v-am avertizat.

Se uită fix la mine, și înțeleg foarte bine mesajul. Vorbesc serios, cred sincer că e ceva periculos la Finnley. Finnley! Care ne-a ajutat să ajungem aici, care ne-a făcut focul, care se-nțelegea atât de bine cu Hope, unul dintre cei mai blânzi oameni pe care i-am întâlnit în ultimii ani.

Pe de altă parte, Finnley nu i-a spus nimic lui Hope înainte să dispară. Poate că am înțeles eu greșit. Poate că toate am înțeles greșit. Poate că ar fi trebuit să mă iau mai mult după instinct, să fiu atentă la șușotelile și la împunsăturile ei.

Roșcatul îi dă torța lui Finnley. Ea o ține cu mâna tatuată, iar numele „FINNLEY” de pe degetul mic ne confirmă că e fata cu care am venit aici – nu o soră geamănă, nu o clonă.

Și totuși.

Ceva nu e-n regulă cu ea, și nu doar părul. Nu pot să spun exact ce anume, nici măcar când ajung cu Hope și Alexa la doar un metru de ea.

— Unde ai *plecat*? Vocea lui Hope e ca un curcubeu, sunt șapte emoții diferite în ea. Te-am căutat peste tot – am stat două zile întregi în junglă! Am mâncat *lăcuste,* Finn, și tu știi cât de mult urăsc insectele. De ce nu ne-ai spus că pleci?

Finnley clatină din cap, cu noul ei păr lins.

— Mi-aș… Ochii ei goi strălucesc în lumina torței. Mi-aș dori să vă pot spune.

Se uită la băieți, care așteaptă mai încolo pe plajă, aproape de junglă.

— Nu… nu ți-au făcut ăștia ceva, nu?

Dau să mă duc la ei, pentru că *a naibii să fiu* dacă va scăpa ăla care ne face vreun rău, dar Finnley mă apucă de încheietură și mă strânge ca într-o menghină. Nu durează mai mult de o microsecundă, și îmi dă drumul atât de rapid și de dramatic, încât mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat.

— Nu! Nu, nu. Finnley s-a întors printre noi, în sfârșit – acum mă întreb dacă nu cumva a fost aici în tot acest timp, dacă nu am iarăși vedenii. Iarăși. Băieții s-au purtat mai mult decât frumos cu mine, mai ales Cass. Mâncare, apă, adăpost, respect, tot ce trebuie.

— Tot ce trebuie, repetă Alexa. Serios? Și ce ți-a dat Cass așa, de trebuia, mai exact?

Finnley pare că nu înțelege la început, dar apoi ceva aproape insesizabil se schimbă pe chipul ei.

— Uite ce e, nu știu ce vrei să insinuezi *mai exact,* dar sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic de genul. Și… acum se uită la mine, iar privirea asta nu e deloc prietenoasă… cred că aș ști dacă mi-ar

fi făcut rău cineva, OK? Oamenii Alexei m-au învățat foarte bine ce înseamnă durerea – nu toată lumea a avut norocul să fie un lupușor plin de privilegii, după cum știm.

— Bine, bine, bine! Mă bag între ele înainte ca lucrurile să degenereze și mai mult. Finnley, ceea ce încercăm să-ți spunem este că am fost îngrijorate din cauza ta. Și, *da,* inclusiv Alexa. Și suntem la fel de nedumerite de ce nu ne-ai spus, de ce nu i-ai spus măcar lui Hope, unde pleci. Și acum tot asta vrem să înțelegem, nimic mai mult.

Ochii ei sunt din nou goi, și totuși, se uită la mine cu atâta forță.

— Nu știu nici eu prea bine ce s-a întâmplat. Finnley are vocea aspră ca un sac de pietriș, un sac larg deschis, care s-ar putea vărsa în orice clipă. M-am trezit noaptea plină de furnici din cap până-n picioare, și dup-aia nu mai știu decât că zăceam în vomă, legată cu lanțuri, pe puntea de jos a unui vas. Băieții ăștia m-au salvat și nu m-au bombardat cu întrebări și nici nu au propus ei să venim aici, așa că pe mine vă rog să mă scuzați.

Se îndepărtează de noi și se duce la băieți, care au păstrat distanța în tot acest timp, prefăcându-se că nu aud nimic.

— Ce să zic, spune Alexa, fabulos.

Nu credeam că pot fi mai confuză decât atât, dar, dacă există un lucru pe care încă îl învăț, acela e că posibilul nu are granițe și nu poate fi închis într-o cușcă. Pentru că poate să-ndoaie gratiile, să rupă zăvoarele și să zboare cât ai clipi când te întorci cu spatele.

Treizeci și trei

Plaja noastră, ca toate lucrurile frumoase și liniștite din lumea asta, nu este nemărginită.

Băieții – și Finnley – și-au așezat tabăra atât de aproape, că focurile noastre practic sfârâie și se scuipă unul pe celălalt. Încalc singură granița pe care am trasat-o în nisip și îl abordez pe băiatul brunet: el pare să fie liderul. Sau așa se poartă. Oricum, are atitudine și curaj. Hope și Alexa mă urmează cu sulițele în mâini.

— Nu puteți să găsiți alt loc în care să vă așezați? întreb eu. Chiar trebuia să vă puneți atât de aproape?

— Nu *trebuia.*

Mai aruncă niște vreascuri în foc, rămânând cu spatele la mine.

— E mare plaja. Credeam că vreți să stați departe de lupi.

Se întoarce să se uite la mine.

— N-am spus niciodată asta. Am spus că *nu vrem să ne amestecăm* cu lupii.

Privirea îi alunecă spre încheietura mâinii mele, acolo unde ar trebui să fie tatuajul de lup, dacă aș fi unul. Îmi trag repede brațele pe lângă corp, sperând că n-a apucat să vadă.

— Păi, aproape că v-ați băgat în tabăra noastră, zic eu. Nu asta e definiția amestecatului?

Unul dintre ceilalți, băiatul roșcat, vine să-i țină spatele. Împreună sunt o forță înaltă care mă intimidează. Alexa și Hope vin și ele încet lângă mine, în loc să stea în spate. Suntem trei contra doi – Finnley și Cass păstrează distanța, rămânând în partea cealaltă a focului, fără să ne bage în seamă.

Acum sunt convinsă că băiatul cu părul negru este liderul.

— Din câte văd eu, *voi* vă aflați în tabăra *noastră,* declară el. Și parcă știu pe cineva care a

trasat o linie în nisip, așa că, nu, practic, voi ne-ați încălcat proprietatea.

Mă îndrept ca să par mai înaltă și țin capul sus.

— Noi am fost aici primele.

— Nu vă dă nimeni afară.

Calmul lui de neclintit mă scoate din minți.

— Ați apărut aici cu Finnley, care a dispărut de două zile, și… și… aveți impresia că n-o să ne deranjeze dacă dormiți la juma de metru de noi? Vă așteptați să ne simțim în siguranță?

Se uită cercetător la mine, iar din ochii lui albaștri ca cerul sar scântei.

— Nu mă aștept să se simtă *nimeni* în siguranță.

Tonul lui îmi dă fiori reci pe șira spinării.

Pentru că nu se teme. În ciuda a ceea ce a spus, pare că nu se teme deloc.

Ce știe el, și eu nu?

Îl privesc și eu fix în ochi, provocându-l să mai spună ceva. Văd că nu e genul care să rateze provocările, iar eu sunt prima care cedează. Aș vrea să-i pun o mulțime de întrebări: „Ce căutați aici?”, „Cum ați găsit locul ăsta?”, „Ce știți?”, dar, în cele din urmă, nu spun nimic. N-are rost să pui întrebări dacă nu ești tu însuți pregătit să dai răspunsuri – iar eu nu sunt.

— Să mergem, le spun printre dinți lui Hope și Alexei.

Le întoarcem spatele băieților și mă simt înfrântă, de parcă m-aș fi predat. Traversăm linia trasată pe nisip. Mergem cu capul sus.

Avem nevoie de timp ca să ne tragem sufletul și să ne regrupăm, dar asta? Asta nu s-a terminat.

•

Pornim în căutarea unui loc mai bun în care să ne așezăm. Oriunde în altă parte, mai exact. Oriunde, în afară de junglă.

La început, încercăm să fim viteze și să ne păstrăm optimismul: „Nici nu vom băga de seamă pietricelele alea ascuțite când ne vom așeza pe ele, dacă facem mai multe rogojini!” Sau: „Poate că

doar mușchiul din junglă e otrăvitor! „Sau: „Sigur, pe nisip e frig de moarte, dar sunt atâtea stele!”

Dar semnele noastre de exclamare sar peste stânca abruptă care ne iese în cale și se pierd în junglă când sunt luate pe sus de un roi de libelule. Pe drumul de întoarcere spre poienița noastră, ne ținem departe de mușchi și de pietrele cu adevărat ascuțite și ne dorim să fi avut mai multe straturi de haine cu care să ne înfofolim noaptea. E atât de frig, că stelele încep să pară niște flori de gheață desprinse dintr-un aisberg, care este luna.

Când ne întoarcem, din focul nostru nu a mai rămas decât o grămadă de cărbuni care mocnesc. Între timp, la o jumătate de metru depărtare, băieții au făcut un adevărat foc de tabără.

— Chiar trebuie să fie atât de enervanți? comentează Alexa.

Pentru cineva care, cu nici două ore în urmă, era trist din cauza unuia dintre așa-zișii enervanți, nu pare prea nerăbdătoare să se împace cu el. Pe de altă parte, dacă iubitul meu mi-ar spune că sunt un „coșmar”, probabil că aș reacționa la fel.

Dar el n-ar face așa ceva. Nici dacă ar fi în viață.

— Cel puțin sunt liniștiți, spune Hope, mai punând niște vreascuri pe foc.

Mă uit spre tabăra lor. O siluetă întunecată stă singură într-o parte, și alta e întinsă, sprijinindu-se într-un cot lângă celelalte. Stau cu spatele la noi, dar asta nu înseamnă că nu mă simt *urmărită.*

— Prea liniștiți, zic eu, aproape în șoaptă. Abia dacă putem vorbi despre cât de încet trebuie să vorbim.

E ceva neliniștitor în încrederea lor dominatoare, dar relaxată, în același timp, deși par mai mult decât bucuroși să păstreze distanța. Știu ce vor și sunt hotărâți să-și păstreze secretele. Poate că tabăra lor e liniștită, dar energia pe care o emană – pe care o emană *ei* – e ca un gard electric;

inabordabilă și, în cazul de față, inevitabilă. O mișcare greșită, și pac! s-a zis cu mișcările greșite.

Dar eu sunt ca un fluture de noapte care nu-și poate lua ochii de la flacără.

Și nu sunt singura.

— Nu înțeleg toată… treaba asta cu… Finnley.

Hope își îndoaie genunchii la piept și își sprijină bărbia pe ei. Am senzația că vrea să spună mai mult, dar oftează doar și ne lasă pe noi să găsim răspunsuri la toate întrebările despre cum, ce și de ce.

— Și… Alexa? Alexa se crispează când își aude numele, și deja bănuiesc ce urmează să spună Hope. Ăla e Cass, nu-i așa? *Acel* Cass? Din halucinația ta?

Alexa strânge și scrâșnește din dinți, dar nu pare dornică să ne spună chiar toate secretele. Ceea ce, mă gândesc eu, înseamnă că da.

— E groaznică insula asta, răspunde ea, în schimb, tare cât s-o audă și gândacii de la templu.

Băieții tresar când o aud, dar o ignoră.

Se pare că nu e răspunsul corect.

Alexa s-a ridicat acum în picioare și s-a dezbrăcat aproape de tot.

— Ce *faci*? șoptesc eu, cât de dur pot, dar nu destul cât s-o opresc.

Băieții se uită acum, nu e nicio îndoială în privința asta. Alexa le aruncă o privire urâtă și o ia la fugă spre ocean. Își ia avânt și dispare sub apă.

Îmi dau lacrimile. Nu știu ce nebunie mai e și asta, dar e mult mai mult decât o baie sub clar de lună.

— Alexa! strig eu, alergând spre apă cu Hope în urma mea.

Dar Alexa nu apare.

Nimeni nu poate sta sub apă o veșnicie. Sper doar că, atunci când o s-apară din nou la suprafață, o să mai fie *acolo.* Imaginile cu dezastrul din Kiribati îmi inundă mintea cu mii și mii de trupuri fără viață. Cu câteva zile în urmă, le-aș fi dorit

lupilor o moarte prin înec – tuturor. Orice fel de moarte.

Dar nu și acum.

Nu trece mult, și apa sărată ne ajunge la umeri. E și așa destul de greu să ne ținem capul deasupra valurilor când se rostogolesc, darămite s-o căutăm pe Alexa în întunericul ăsta. Curentul ne trage în larg din ce în ce mai mult, unde apa e adâncă. Hope gâfâie undeva în spatele meu, e aproape, dar nu destul de aproape, și îmi agăț speranța de fiecare răsuflare a ei, temându-mă că n-o s-o mai aud. Îmi amintesc că am învățat, cu mult timp în urmă, când toată lumea pe care o știam avea piscină, că înecul e silențios. Dar nici măcar asta nu mă liniștește.

Simt o atingere ușoară pe încheietură și mă trec fiorii – vai, nu, urăsc meduzele –, dar nu mă înțeapă. Atingerea se transformă în strânsoare, și apoi o altă mână mă ține bine să nu cad când valurile mă izbesc. E prea puternică, prea sigură ca să fie a lui Hope.

Păr negru, ochi deschiși la culoare: băiatul care mă intimidează cel mai mult. Privirea lui e feroce, intensă. Total diferită de blândețea cu care mă ține.

— Alexa! strig eu, în timp ce ne pregătim pentru alt val. Suntem destul de departe acum și nu se mai sparge peste capetele noastre, dar e destul de puternic cât să fie o adevărată aventură. El mă strânge tare în continuare. Ajut-o pe Alexa, spun eu și iau o gură de apă sărată. O scuip. Eu știu bine să înot.

El nu-mi dă drumul și, sincer – nu că aș recunoaște asta în fața lui –, mă bucur. Au trecut ani buni de când nu am mai înotat în ocean, în valurile *întunecate* ale unui ocean. Și n-am înotat niciodată singură.

— O ajută Cass, răspunde el. Și tipa cealaltă e pe plajă, în siguranță. Vocea lui se asortează mai mult cu fața pe care o face decât cu blândețea

atingerii, ca și cum ar fi preferat să bea rom cu băieții în jurul focului lor uriaș.

— Nu ți-a cerut nimeni să vii după noi, să știi, spun eu, dându-mi seama cât de nerecunoscătoare par cu replica asta.

Nu e cea mai fericită situație, mai ales că ne aflăm în pragul unei dispute teritoriale – nu vreau să ne creadă neajutorate, pentru că nu suntem. Plutim pe alt val și îl lăsăm să ne ducă la țărm.

— A, nu? Pe buzele lui se zărește în sfârșit umbra unui zâmbet. Poate nu *tu.*

Nu intră-n amănunte, dar sunt aproape sigură că înțeleg. Alexa le cerșea atenția dinainte să pună piciorul în apă. Acum stă ghemuită, tremurând pe plajă lângă Hope. Din câte se pare, lui Cass i-a păsat de ea cât s-o salveze, dar nu cât să și rămână cu ea. Mă întreb dacă a trecut testul.

Când apa e mică și putem să mergem în picioare, îmi dă drumul, în sfârșit. Merge mai repede decât mine și nu mă așteaptă. Spatele lui gol și picioarele lucesc în lumina lunii, în timp ce de pe corp îi picură stropi mici de apă.

— Puteți să veniți să vă încălziți la focul nostru, dacă vreți, spune el uitându-se în spate. Toate.

Cu cât stau mai mult afară și mă bate vântul, cu atât îmi e mai greu să refuz invitația – la focul lor poți să te bronzezi, atât e de puternic în comparație cu al nostru.

Nisipul mi se lipește de picioare până la glezne, iar pietricelele mă zgârie între degete. Nu mă grăbesc să-l prind din urmă: focul va alunga răcoarea nopții, dar anticipez o atmosferă glacială când o să ne trezim toți șapte împreună.

Și nu mă înșel.

Treizeci și patru

Mă așez la distanță de foc, departe de ceilalți, mai aproape de ocean decât de junglă. Singură. Însă n-am ce să ratez: înainte să le întorc spatele, Hope reușise să adoarmă, și Alexa fierbea lângă ea, săgetându-i cu privirea pe Cass și pe ceilalți. Dar n-o băgau în seamă.

Focul și luna fac destulă lumină cât să mă mai pot uita peste ghid. Insula asta, tatăl meu – ce am găsit aici nu are niciun sens. Mă uit atent la fiecare desen de pe fiecare pagină după urme de cod, după ceva care mi-ar fi putut scăpa, să văd dacă pot distinge vreun tipar. Dar e în zadar. Mi-e imposibil să descifrez ceva fără indicii. Mă întorc la prima pagină și o iau de la capăt, citind textul tipărit.

„Pentru cei care călătoresc pe un drum drept și îngust", scrie pe pagina de titlu, „pentru cei care merg înainte necontenit și încet, pentru cei care fac bine și care izbutesc". Sunt principii fundamentale după care tata s-a ghidat în viață, fiind mai atent, mai răbdător și mai integru decât oricine. Cu timpul, au devenit și crezul meu.

Drept și îngust.

Necontenit și încet.

Să faci bine. Să izbutești.

Încerc să-l fac mândru de mine.

O pereche împăturită de pantaloni negri, aterizează pe nisip, lângă mine. Închid repede cartea, mă uit în sus și îl văd pe salvamarul Păr-Negru-Ochi-Albaștri. De când nu l-am mai văzut, și-a luat un tricou curat, negru și niște pantaloni strâmți, gri. Pantalonii de pe nisip par să aibă aceeași croială.

— Pune-i pe tine, o să îngheți altfel.

Nu are un ton tocmai prietenos, dar nici *ostil*. E primul om cu care vorbesc de o oră încoace.

— Ar fi trebuit să i-i dai Alexei, spun eu – pantalonii de băieți îmi sunt întotdeauna prea strâmți acolo unde am forme. Mersi, oricum.

Ridică pantalonii și se așază în locul lor.

— De parcă mie mi-ar păsa dacă îi e frig sau nu.

— Și de *mine* îți pasă?

Îmi țin mâinile și picioarele lipite strâns, ca să nu mă ating niciun pic de el. Dar corpul lui emană căldură.

— Că-mi „pasă” e prea mult spus.

— Ce cauți aici, atunci?

În lumina focului, ochii lui albaștri strălucesc ca apa limpede de la țărm a oceanului într-o zi însorită. Are fața netedă, fără cusur, iar de aproape, barba lui crescută de două zile e mai aranjată decât mi s-a părut la început. Cu toate astea, am învățat că nu poți avea încredere în cineva doar pentru că arată bine. Nici măcar dacă nu te-a lăsat să te înec, deși ar fi putut.

Recunosc, așa mi-a devenit puțin mai simpatic.

— Aici, adică aici pe insulă? Își lasă capul într-o parte, cu un zâmbet plin de superioritate. Sau aici cu tine?

Mă uit urât la el.

— Amândoi știm că n-o să-mi spui nimic. Ești prea deștept ca să faci asta.

Și este, am știut din clipa în care am deschis gura; așa cum eu trebuie să am grijă cu el, și el trebuie să aibă cu mine. Nu e nimic personal – așa trebuie să fie. Dar e trist că lumea a devenit așa.

— Am venit aici pentru că ți-am văzut fața când s-a aruncat în apă, răspunde el. Știu că urăști lupii, așa că firesc ar fi fost s-o lași să se înece. Dar apoi cealaltă parte din tine a ieșit la suprafață și te-ai dus după ea.

Nu m-am simțit în viața mea mai vulnerabilă.

Sau mai înțeleasă. Eu și Birch am avut mult de tras ca să ne înțelegem atât de bine, dar asta nu s-a întâmplat peste noapte – și, cu siguranță, nu dintr-o privire.

— Am dreptate, nu-i așa? insistă el.

Nu spun nimic.

Se uită lung și pătrunzător în ochii mei, de parcă mi-ar putea vedea toate secretele, chiar și pe mine însămi.

— Cred că avem multe în comun, adaugă el și se ridică în picioare. Își scutură nisipul de pe palme și îmi întinde pantalonii ca pe o ofrandă. Ține-i tu… Cred că-ți vin, dar, dacă nu te simți bine în ei, poți să-i folosești ca pătură.

Din instinct, mă uit la mâinile și la încheieturile lui, în căutarea semnelor pe care le are toată lumea: un lup pe încheietură sau un nume pe deget.

Dar el n-are niciuna, nici alta.

— Apropo, eu sunt Lonan, mai spune el.

Iau pantalonii. Cum de nu are niciun semn?

— Eden, zic eu, uitându-mă în continuare după tatuaje, după orice semn care m-ar putea ajuta să-mi dau seama ce hram poartă.

Un nume nu înseamnă nimic, după câte se pare, dacă vrei să cunoști pe cineva cu adevărat.

— Eden, repetă el. Încearcă să dormi puțin.

Treizeci și cinci

Soarele răsare devreme, pe un cer plin de nori grei, cu contururi cenușii. Acolo unde norii sunt mai subțiri, se vede albastrul cerului.

Există moduri mai plăcute de a te trezi după o noapte în care ai dormit iepurește, decât s-o auzi pe Alexa vorbindu-i lui Cass. Nu *cu* Cass – e o diferență. Se ține după el ca un țânțar, pe care el trebuie să-l alunge, sau măcar să îl audă, în timp ce bagă diverse lucruri într-o geantă sport gri cam jerpelită.

Când mă uit în jur, în tabără – când mă uit *cu adevărat* –, constat cu surprindere că ei sunt singurii care fac gălăgie. Rugămințile ei și gesturile lui sunt un adevărat spectacol.

Ca prin minune, Hope doarme dusă.

La început, mă gândesc că și roșcatul doarme. Stă întins pe spate, desculț, cu genunchii îndoiți și brațele încrucișate pe față de parcă s-ar feri de soare. Dar probabil că mă aude, sau poate că tăcerea mea se izbește de Alexa și Cass și ricoșează spre el, pentru că e primul care deschide gura:

— Fă-o să *înceteze.*

Există atâtea moduri de a da un răspuns la asta, de la sarcasm la sinceritate, dar, la urma urmei, știe prea bine că Alexa nu va înceta până când Cass nu-și va schimba atitudinea.

— Unde sunt ceilalți? întreb eu, referindu-mă la Lonan și la Finnley.

— Provizii, răspunde el, abia lăsându-și brațul să cadă pe nisip și arătând spre ocean. Barca cu vâsle.

Se vede treaba că nu este o persoană matinală.

Nu văd nicio barcă, nu la început, dar ceea ce nu văd mă îngrijorează și mai mult.

— Ce s-a-ntâmplat cu corabia voastră de pirați?

Face o grimasă, ridicând un colț al gurii.

— Corabie de *pirați*? Atât de sălbatici părem?

— Sălbatici? Nu, răspund eu. Dar dacă arătați ca niște pirați? Eu așa zic.

În cele din urmă, deschide ochii și se uită la mine. Așteaptă să audă tot ce am de zis.

El nu e la fel de precaut ca Lonan, dar mai mult pentru că e încă pe jumătate adormit. Ceea ce ar putea fi în favoarea mea. E evident că știu câte ceva despre insula asta, nu au ajuns aici din întâmplare – au venit aici dintr-un motiv. E posibil să caute sanctuarul, la fel ca noi. Ei știau de harta de pe totem, spre deosebire de noi. Ce altceva mai știu, și noi nu?

Trebuie să fiu foarte atentă. Să încerc să aflu cât mai multe fără să pară că asta *încerc* să fac.

— Corabia voastră… arată ca o corabie-fantomă, întunecată și bântuită. Mă gândesc că-i puneați pe oameni să meargă legați la ochi pe o scândură ca să-și găsească moartea în adâncuri. Vorbesc pe un ton foarte teatral, ca să-i dau de înțeles că nu cred *cu adevărat* lucrurile astea. Și nu le cred. Pe de altă parte, nu am crezut nici în gândaci însetați de sânge sau plante cu tentacule care scot la iveală cele mai groaznice frici ale unui om. Iar când v-am întâlnit, vă uitați la o hartă, continui eu, așa că pot trage concluzia că sunteți în căutarea unei comori, pe care cu noi nu vreți s-o împărțiți.

Partea asta o cred cu adevărat. Sper doar că mă prefac destul de bine ca să scot ceva de la el.

Își ridică și celălalt colț al gurii, dar nu e chiar un zâmbet.

— Toți piraților buni au secretele lor, spune el. Doar că noi nu suntem pirați. Suntem eliberatori.

— Eliberatori, adică *eliberați oamenii din închisoarea trupului,* sau cum? întreb eu, prefăcându-mă îngrozită în glumă.

Replica asta chiar îl face să zâmbească – e primul pas ca să-mi dezvăluie toate lucrurile pe

care le ascunde. Dar *eliberatori*? Ce-or mai fi și ăștia?

— Nu vi le putem spune pe toate, zice el. Dar te asigur că trupul tău nu se află în niciun pericol.

Zâmbetul lui e radios și cald, ca soarele care lipsește în ziua asta mohorâtă.

— Ce ușurare, spun eu. Viața mea vă este recunoscătoare.

El râde din nou, așa că mă gândesc să-mi încerc norocul.

— Deci, *chestiile* astea pe care nu ni le puteți spune…

— Îmi pare rău, mi-o taie el. Mai bine îți ziceam că nu pot să-ți spun *nimic*.

— Acum, sau niciodată?

El ezită, și dintr-odată îmi dau seama că cineva o să vorbească, mai devreme sau mai târziu.

— Nu încă.

— Vreau să știu un singur lucru, continui eu, profitând că nu mi-a tăiat macaroana definitiv și că nu s-a băgat în carapace cu totul. De ce nu are niciunul dintre voi însemnele?

Îmi răsucesc încheietura și ridic degetul mic pe care e tatuat „EDEN”.

Pielea din jurul nasului i se încrețește când zâmbește.

— Asta ți-am spus deja. Suntem eliberatori.

— Ăsta *nu* e un răspuns.

— Atunci pune-mi o întrebare la care să-ți *pot* răspunde.

Oftez. Mai bine mă întorc de unde-am plecat.

— Nava voastră… e o corabie-fantomă sau nu?

— O să apară din nou cam peste o săptămână. Misiunea vasului nu stă pe loc doar pentru că se află într-o misiune specială comandanții lui. În plus, nu e în siguranță aici. Nu am vrut să sfârșească în felul ăsta, ca barca voastră.

Adică să fie făcut țăndări, nici nu mai e nevoie s-o spună. Inutilizabil.

— Phoenix! Cass! Ne ajutați puțin?

Roșcatul – Phoenix, se pare – se întoarce când aude vocea lui Lonan, care vine mai de departe, dinspre copaci, decât mi s-a părut. E și Finnley cu el.

Hope se trezește când Cass și Alexa trec pe lângă ea.

— Ce se întâmplă?

Phoenix se ridică ușor în picioare, relaxat, dar cu grijă, lăsându-mă cu ochii în soare – niciun indiciu, nici măcar un „mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine” sau o privire.

— Nimeni nu vrea să spună, îi răspund lui Hope. Mă ridic în picioare și scutur nisipul care s-a adunat în cutele pantalonilor mei tăiați. Dar asta nu înseamnă că nu putem afla.

•••

— E-o prostie, zice Lonan, când îi spun că vrem să mergem cu ei oriunde s-ar duce.

Își trece mâna prin păr și și-l scutură.

— Se petrec chestii ciudate acolo, spun eu, arătând spre junglă. *Acolo.* Chiar nu vreau să mă mai întorc în junglă, dar dorința de a afla ce pun la cale e mai puternică. Au venit aici de bunăvoie pentru o săptămână, într-o misiune atât de secretă, că și-au cusut, practic, buzele ca să nu spună nimic. Faptul că am căutat aceeași insulă nu poate fi o coincidență. Putem să v-ajutăm să vă feriți de capcanele pe care le-am descoperit deja.

— Și, în plus, intervine Alexa, oricum v-am urmări, indiferent dacă sunteți de acord sau nu.

Cass, care știe asta mai bine ca oricine acum, se uită la Lonan cu subînțeles, cu ochii lui adânciți în orbite.

— *Dacă* vă lăsăm să veniți, îi spune Alexei, uitându-se la Lonan, va trebui să taci din gură.

— Dar…, protestează Alexa, și Lonan i-o taie imediat.

— Greșit. Deja. *Tu* rămâi aici. Se uită cercetător la mine, apoi la Hope. Și tu, îi spune el, dar pe un ton mult mai amabil. E mai bine pentru tine, aici

nu e așa multă umezeală… Tăietura aia de pe picior trebuie să se închidă ca să nu se infecteze. Scotocește printr-un rucsac cu provizii și îi aruncă o sticluță. Dă-te cu asta ca să cureți nisipul. Dar mai păstrează-mi și mie puțină ca să beau diseară.

Când se apleacă să închidă fermoarul rucsacului, văd o sclipire argintie în lumina soarelui: la brâu are un pumnal. Își aranjează tricoul ca să îl acopere, dar e prea târziu, l-am văzut deja.

— Nu mi se pare o idee prea bună să ne despărțim, mă ia pe mine gura pe dinainte.

Nu cred că e bine din niciun punct de vedere. Eu singură cu ei într-o junglă malefică și imprevizibilă? E cam aiurea, mai ales acum, când știu că Lonan are un pumnal. Cât despre a le lăsa pe Hope și pe Alexa pe plajă, nu pot să mă gândesc decât la cum a dispărut Finnley și cum s-a întors, schimbată. Îmi doresc cu disperare s-o întreb ce scrie acolo, în ghid, dacă știe cu adevărat codul Morse. Dar parcă s-a lipit de băieți, iar eu nu am destulă încredere în ei ca să le arăt cartea tatii. Mai ales că habar n-am codul Morse.

— Ultima șansă, dacă vrei să vii cu noi, spune Lonan. Da sau ba. Nu-ți mai spun a doua oară.

Finnley merge, asta e clar. Dacă rămân aici, șansele și-așa extrem de mici de-a vorbi cu ea între patru ochi devin nule. Iar de la ăștia sigur nu voi reuși să scot nimic. Dar cu ce preț? Nu cred însă că voi mai putea să trăiesc cu mine însămi dacă pierd ocazia asta – dacă nu-mi asum niciun risc și las frica să facă ce vrea din mine. O să mă roadă pe vecie îndoiala.

Și mai am o curiozitate care nu-mi dă pace: dacă ei știu ce s-a întâmplat cu tata?

Mă uit în ochii lui Lonan, încercând să nu mă pierd cu firea.

— Dă-mi mie pumnalul pe care tot încerci să-l ascunzi, spun eu. Îl țin eu. Gândește-te că e o jertfă pentru pace.

Spre surprinderea mea, și-l scoate de la brâu cu tot cu teacă, îl scoate din ea și mi-l întinde cu palma deschisă. Dar, când încerc să-l iau, îl trage înapoi.

— Dă-mi mie inelul pe care-l ai la gât. Gândește-te că e felul meu de-a spune că nici eu n-am încredere-n tine.

Verigheta tatii atârnă greu pe lanțul ei subțire. Nu e periculos; nu e o armă. Din nou, e ca și cum Lonan ar vedea până în sufletul meu, de parcă ar ști că nu mă voi putea despărți niciodată de verigheta asta. Că este unul dintre puținele lucruri din lume care mă face să mă simt în siguranță.

Îmi doresc cu disperare să știu, dar nu cu prețul ăsta.

— Ăăă… nu pot.

El mă privește fix în ochi. Țin verigheta foarte strâns, din instinct, dar Lonan îmi ia mâna încet și îmi pune pumnalul în palmă închizându-mi pumnul peste el.

— Să nu mă omori, spune el, și tensiunea dintre noi atinge cote nebănuite, altfel băieții îți vor smulge lanțul de la gât și vor arunca inelul în ocean.

Mă uit chiorâș la el, fără cuvinte.

— Eu am piciorul destul de umflat, intervine Hope, pacifistă, ca de obicei. Mai bine te duci cu ei, Eden.

Mă bucur că are încredere în mine, că pot să-mi port singură de grijă.

Alexa, motivul pentru care tot timpul *avem nevoie* de un pacifist printre noi, nu spune nimic. Am senzația că așteaptă, pur și simplu, să aibă ea ultimul cuvânt, că stă la pândă ca un crocodil, gata de atac. Dar ea nu zice nimic, ci face o față de parcă n-ar avea nimic împotrivă să stea aici să facă pe asistenta cu Hope. N-o cred, dar nici n-am de gând s-o iau la întrebări.

Știu că risc enorm dacă mă duc cu ei. Trebuie doar să am grijă să nu fie în zadar.

— Mă bag, spun eu.
Și ne afundăm curând în coșmarul viu.

Treizeci și șase

Mă tot minunez de câte lucruri am crezut că nu se vor schimba niciodată.

Înainte: când vedeam zâmbete care n-aveau nevoie de note de subsol, când lacrimile nu însemnau numai tristețe, când adevărul era alb, negru și gri, nu stropit cu sânge.

Înainte: când între oameni se simțea mai des *prietenia* decât *ura,* când visele erau făcute din nori, și nu din plumb, când libertatea părea ceva firesc, nu un miracol.

Stăteam uneori noaptea pe șezlong lângă piscină și mă uitam la cer – primăvara, când aerul e ușor și răcoros, înainte să se coaguleze și să se transforme într-o supă groasă de umezeală și țânțari –, imaginându-mi că stelele erau diamante la propriu, ca în cântecul acela de leagăn. Că întunericul imens era, de fapt, pământ, iar pământul era cerul lor, și toată lumea atârna cumva, abia ținându-se cu degetele de la picioare.

Când a venit Ziua Zero, mi-am dat seama că există mai multe feluri de-a întoarce o lume cu susul în jos. Că lucrurile nu erau atât de sigure pe cât păreau și nici cu neputință. Și că diamantele aveau să fie întotdeauna prea departe pentru a ajunge la ele, indiferent de iluziile pe care și le făceau cei care întorseseră lumea pe dos.

Inaccesibile sau nu, două lucruri erau clare: unu, că oamenii trăiesc ca să vâneze.

Și doi, că nu trebuie să le stai niciodată în cale.

Treizeci și șapte

Facem cinci pași, și marea, nisipul și cerul se evaporă, lăsând locul miilor de nuanțe de verde.

Cass, Finnley și Phoenix merg în față, în șir indian, iar eu sunt în spate, lângă Lonan. Nu-mi dau seama dacă Finnley păstrează distanța intenționat sau dacă băieții încearcă să nu ne lase să ne apropiem una de alta.

Nu cunosc partea asta de junglă – de data asta, ne-am îndepărtat destul de mult de plajă, după care am intrat într-o zonă în care nu am mai fost până acum. Se pare că au un Plan, un plan despre care mie nu mi-a spus nimeni nimic. Încerc să trec peste asta și să încerc, în schimb, să aflu mai multe despre ei.

În plus, am și eu un plan: să fac în așa fel încât să pară că nu vreau decât să merg cu ei – dacă aș pune prea multe întrebări, nu mi-ar mai spune nimic. Deocamdată, încerc să ciulesc urechile și să mă uit bine la ei. Urmăresc. Observ. Așa cum făceam și pe ponton, în fiecare dimineață, timp de doi ani.

— Sigur nu vreți să ne întoarcem să ne mai uităm pe hartă o dată, înainte să intrăm prea mult în junglă? spune Lonan tare, și tresar.

Cass își duce un deget la tâmplă, fără să se uite înapoi.

— O am aici, frate. E OK.

E a doua oară când Lonan aduce în discuție harta de pe totem și a doua oară când Cass spune că nu-i nevoie să se mai uite o dată. Deși insistă, Lonan pare aproape ușurat de răspunsul pe care l-a dat Cass. „Nu putem să ne uităm peste hartă de față cu ea”, părea să spună privirea lui mai devreme. De parcă numai la hartă aș fi putut fi eu atentă, rămânând oarbă la mesajele pe care le transmite nu tocmai subtil.

Dar poate sunt mai oarbă decât îmi închipui, pentru că, în afară de chestiile evidente, mesajele pe care și le transmit unii altora sunt extrem de greu de descifrat. Se vede de la o poștă că oamenii ăștia sunt o forță care mocnește, gata oricând să se descătușeze, secretoși și mânați în luptă de pasiune și propriul instinct de conservare. Însă sunt uniți, se vede după cum se poartă unul cu altul, dur și îngăduitor, totodată.

Nu trebuie să-mi fac iluzii – deși am pumnalul lui Lonan la brâu, nu pot – *nu trebuie* – să las garda jos. Pasiunea și loialitatea celorlalți pot fi o combinație fatală dacă te percep ca pe o amenințare. Ce mi-a spus când mi-a cerut verigheta? „Gândește-te că e felul meu de-a spune că nici eu n-am încredere-n tine".

Problema e că n-am cum să le dovedesc că nu sunt o amenințare atât timp cât *ei* nu-mi dovedesc mie asta.

— Văd că-ți vin bine pantalonii, spune Lonan, în timp ce ne afundăm și mai mult în junglă.

M-am închis ușor la ei și, deși îmi sunt ficși, sunt confortabili și nu mă țin deloc. Înainte de război, ăsta ar fi fost motiv de sărbătoare, dar acum mă pune pe gânduri.

— Să nu uit să mănânc mai mult azi, răspund eu, de parcă n-aș fi mâncat deja tot ce aveam în tabără.

Dacă am învățat ceva în generală la orele de educație pentru sănătate e că înfometarea poate avea tot felul de efecte adverse și că efortul fizic necesită calorii. Pantalonii ăștia confortabili nu sunt decât o iluzie convenabilă, la care trebuie să am mare grijă. Din cauza drumurilor istovitoare prin junglă și a împuținării proviziilor, totodată, va trebui să fiu foarte atentă să-i dau corpului meu combustibilul de care are nevoie să funcționeze.

— Phoenix are mâncare în rucsac și câteva sticle Havenwater pline ochi, spune el, dând la o

parte o perdea de liane ca să putem trece. Să iei și tu când vrei.

Câteva sticle Havenwater! Și pline! E și nu e o ușurare. Cine *sunt* oamenii ăștia?

După liane, terenul este în pantă. Cass trage fermoarul de la unul dintre buzunarele lui mici de la brâu și scoate ceva subțire care seamănă cu o seringă. Înțeapă o liană, dar nu-mi dau seama dacă o injectează cu ceva sau extrage sevă. Oricum, e foarte ciudat.

— Pe-aici, spune el, cu o privire care ne asigură că suntem pe drumul cel bun, ca și cum i-ar da peste nas lui Lonan că se îndoise de capacitatea lui de a memora o hartă.

O cărare din pietre negre și netede străbate panta ca albia unui râu care a secat. Liane groase și dese atârnă, ca niște șerpi, și pe o parte, și pe alta cât vedem cu ochii, dar șerpi adevărați nu par a fi. Cass o ia înainte, urcând pe pietre ca pe o scară abruptă și ținându-se de liana pe care a înțepat-o mai devreme ca de o balustradă.

— Să-nțeleg că ați mai fost aici? întreb eu.

Lonan clatină din cap.

— Nu. Dar știm destule lucruri cât să ne dăm seama când găsim ce căutăm.

Nu pot să mă abțin. E ca și cum mi-ar fi adus ocazia la nas, pe o tavă de argint.

— Și… ce căutați, mai exact?

— Un drum care să nu încerce să ne omoare, asta căutăm, răspunde el și zâmbește.

Câte semnificații ascunse într-un adevăr atât de evident.

Cass continuă să urce, urmat de Finnley și de Phoenix.

— Tu prima, mă îndeamnă Lonan. „În caz că o să cazi”, dar nu e nevoie s-o spună.

Nu știu dacă să mă simt flatată sunt insultată. Cunosc vechile reguli de politețe care spun că băieții trebuie să ferească fetele de orice pericol. Aleg să mă simt flatată, pentru că îmi amintește de

tata. Trotuare, scări rulante și atâtea altele – nimic nu putea să mă rănească fără să treacă de el mai întâi.

Dar, într-un fel, nimic nu s-a schimbat. La brâu, în față, am eprubeta cu sângele lui, iar ghidul e ascuns la spate. Sunt protejată din ambele părți.

Urcăm, și urcăm, fără să ne oprim. Cărarea nu este complet verticală, dar e foarte abruptă, de parcă bucata asta de pământ s-ar fi gândit că s-ar simți mult mai bine printre nori decât aici, sub frunzișul verde. Din locul ăsta nu-mi dau seama dacă trece de nivelul copacilor –, de-a lungul ei frunzișul se îndesește, cam la trei sferturi în sus, dar oricum mai avem mult de urcat.

Îmi iau inima-n dinți și arunc o privire în spate și în jos, dar nu e cea mai bună idee. Înălțimea este amețitoare, și e atât de mult verde pretutindeni; sub unghii îmi intră sevă de la liana de care mă țin strâns. Aproape că mă înec cu salivă, pentru că nu prea pot să-nghit – de ce? – și îmi simt pulsul în piept și în cap, în timp ce mă chinui să-mi fac gura uscată să funcționeze cum vreau eu.

— Phoenix, apă! strigă Lonan și mă apucă exact de deasupra genunchilor, sprijinindu-mă să nu cad. Chiar și prin pantalonii ăștia groși, atingerea lui străină e ca focul. Eden, uită-te-ncoa'… Nu, nu te mai uita în jos, uită-te la *mine.*

Îmi iau privirea de la frunzele minuscule din jungla de sub noi și mă uit în ochii lui limpezi și albaștri. Sunt ca dușul de care am atâta nevoie, ca piscina din spatele casei, în care nu voi mai înota niciodată. Ca apa pe care Phoenix i-o aruncă lui Lonan, ca să beau și să scap de anxietate.

Câteva guri de apă doar, și nu se mai învârte totul cu mine.

— Ți-ai mai revenit? întreabă Lonan, luând sticla și aruncându-i-o înapoi lui Phoenix.

— Da, răspund eu. Simt că roșesc. Mersi mult.

El dă din cap.

— Nu vreau să te forțez, dar trebuie să mergem mai departe. Crezi că poți?

Are dreptate – suntem prea departe ca să ne întoarcem acum, mai sus decât am ajuns eu vreodată.

— *Trebuie,* ce să fac, spun eu. Când sunt pregătită și sigură pe picioare, îmi șterg palmele de pantaloni. Liana e și așa destul de alunecoasă de la palmele transpirate ale lui Cass, Finnley și Phoenix, ca să nu mai fie nevoie și de sudoarea mea. Haide.

Mă concentrez la fiecare pas, gândindu-mă că dedesubt există o prăpastie uriașă plină cu puf care mă așteaptă, în caz că voi cădea. Sunt eu împotriva lumii, iar dacă lumea n-o pot controla, măcar pe mine să mă controlez mai bine.

— Aveți grijă când treceți, ne spune Cass, aducându-mă cu picioarele pe pământ, iar în jur nu se mai vede nimic în afară de cortina groasă de frunze din față. Pietrele sunt destul de ascuțite în zona asta, și n-am cum să inoculez fiecare plantă în parte, așa că încercați să nu atingeți decât liana de care ne-am ținut pân-acum. Finnley dispare printre frunze, cu Phoenix aproape în spatele ei. E rândul meu.

— Să inoculeze? întreb eu, dar fie nu mă aude nimeni, fie nu vor să-mi răspundă; sunt sigură că are legătură cu felul în care a înțepat liana mai devreme.

Și n-am cum să nu mă gândesc: ei spun că nu au mai fost niciodată aici, dar Cass știe exact ce antivenin să folosească pentru fiecare plantă în parte. De unde știu atâtea? Cine le-a spus toate astea sigur a mai fost aici. Dar, dacă mă gândesc la cât de mult îi urăsc pe lupi, mă întreb cine altcineva ar mai putea ști insula atât de bine.

Simt un fior în tot corpul. Templul abandonat, laserele lupilor – dacă lupii au fost decimați de ceva și *mai rău*?

— Ești OK?

Lonan mă sprijină de mijloc, și îmi dau seama că nu mă mai mișcam.

Încerc să nu par panicată, dar mâna îmi zboară instinctiv spre pumnalul de la brâu.

— Frateee, dar chiar că ți-e frică acum!

Mă privește în ochi, punându-mi mâna peste mâna în care țin pumnalul. Degetele noastre nu se ating decât ușor.

— Și n-am dreptate? Strâng mânerul pumnalului. Spune-mi ce căutați aici. O să fac față.

Sper că par mai convingătoare decât mă simt.

Buzele lui se întredeschid, și între ele văd *răspunsuri* care așteaptă o ocazie să iasă la lumină. Dar el clatină din cap.

— N-ai niciun motiv să ai încredere în mine, știu chestia asta. Dar nu pot să-ți spun până nu sunt sigur.

Răspunsurile lui evazive mă enervează la culme.

— Sigur de *ce*?

— Aș putea să-ți dau un brânci în clipa asta – știi, nu?

— Mersi. De. Încurajare.

— Dar n-o s-o fac, Eden. Și nici nu te duc într-un loc în care să mori mai târziu. Îmi strânge mâna, făcându-mă să strâng și mai tare pumnalul. Mă face să-l scot din teacă și apoi îmi duce mâna la gâtul lui. Tremur atât de rău, încât îl tai ușor, fără să vreau: o picătură de sânge i se scurge pe transpirația de pe gât.

— Nu ne așteaptă un drum ușor, spune el și înghite în sec. Dar nu *eu* sunt pericolul. Dă din cap spre pumnal. Hai. Omoară-mă, dacă asta te face să te simți mai bine.

Văd că e dispus să stea cu pumnalul la gât, dar nu și să-mi spună ce încerc să aflu: e șah mat, și o știe prea bine. Eu nu mai am nicio mutare care să nu se termine prost. Dacă-l ucid, ce-o să se-ntâmple? Cass și Phoenix o să mă omoare imediat și pe mine. Și pentru ce să merg atât de departe?

Nici nu mai știu de câte ori mi-ar fi putut lua viața pân-acum.

Dar nu a făcut-o, ci și-a împărțit cu mine, focul, apa și căldura.

Îi iau pumnalul de la gât și îl bag în teacă înainte să fac ceva ce-aș putea regreta din cauză că-mi tremură mâinile.

— Hai să mergem, îi spun eu.

Și el tremură. Trage adânc aer în piept, Eden. Inspiră, expiră.

Țin capul aplecat, ca să nu ating zidul de frunze decât cu părul, și mă mișc cu grijă, ca să nu-mi găsesc sfârșitul în prăpastie, să nu mă julesc de pietrele ascuțite sau să nu-mi ard pielea, ca atunci când m-am atins de mușchiul otrăvitor.

În loc să ajungem sub cerul liber și albastru, ne trezim pe o cărare și mai strâmtă decât înainte. Doi pereți de stâncă, năpădiți de mușchi, mărginesc drumul îngust. Raze de lumină pătrund prin frunzișul de deasupra, în timp ce pe jos nu mai sunt pietre negre, ci o scară de piatră. Comparativ cu urcușul de până acum, asta e floare la ureche. Ceilalți ne-au așteptat și pe noi.

În susul scării, frunzișul de deasupra se subțiază, și suntem cu adevărat pe acoperișul lumii. Dar nu durează mult – la capătul tunelului este o peșteră.

Phoenix le-o ia înainte lui Finnley și lui Cass, își dă jos rucsacul și ne invită, cu un gest, înăuntru.

— La masă, dacă vă pasionează, anunță el, după care dispare sub bolta de piatră, în întunericul peșterii, fără să se mai deranjeze să se uite în urmă.

— Aici e? Ești sigur? spune Lonan, uitându-se lung la Cass.

— Altfel v-aș mai fi târât eu pân-aici?

Lonan cedează, abținându-se de la orice comentariu.

— Am încredere în tine, Cass, știi că am, zice el, ca și cum ar fi încercat să se convingă și pe sine. În *alții* n-am încredere.

Alții.

— Alții?

Toate privirile se îndreaptă spre mine, și aici se-ncheie orice discuție. „Alții” pomeniți de Lonan nu par să aibă vreo legătură cu mine – de fapt, aproape că și uitaseră că eram acolo. Chiar și acum, când mă sfredelesc cu privirea, simt că nu despre mine vorbesc. Atunci, despre *cine*?

Indiferent dacă peștera este sau nu locul în care voiau să ajungă, iată-ne aici, într-un spațiu tenebros și rece, aproape negru, în care strălucește pe alocuri ceva fosforescent. Phoenix se așază pe jos și scoate din rucsac un adevărat festin.

Apă, pâine, brânză, struguri – tot ce mi-a lipsit mult prea mult timp, bucățele de viață, de amintiri și de fericire, care mă fac să mă gândesc la cum era înainte.

Până când Cass se întinde să rupă o bucată de pâine, și îl văd pe încheietura lui: un lup fosforescent. Nu e un tatuaj, dar în rest arată exact ca al Alexei, ca mărime, formă și locul în care e. Cu cât mă uit mai mult la el, cu atât îmi dau seama că e o hologramă, nu un desen fosforescent.

Și Finnley are una.

Lonan și Phoenix nu.

Treizeci și opt

„Sigur știu”, îmi zic în sinea mea în timp ce mestec, și mestec, și mestec o bucată mult prea mare de pâine veche, muiată în oțet. Am mestecat atât de mult și atât de tare, că mă dor fălcile și trebuie să beau apă ca să pot înghiți. Sigur îmi scapă mie ceva – motivul pentru care stăm la masă împreună, de parc-am fi la Cina cea de Taină, în loc să stăm departe de cei cu *lupi* la încheietură.

Dar ne mâncăm strugurii în liniște.

Până când…

Phoenix se întoarce cu spatele la Finnley ca să se întindă după o sticlă de apă. Zzzz! se aude fermoarul de la buzunarul cel mare de la rucsac – și de la buzunarul de la brâu al lui Finnley. Ea scoate o seringă exact ca aceea cu care Cass a înțepat liana și o înfige în cea mai musculoasă parte din umărul lui Phoenix. Totul se întâmplă repede, foarte repede, în afară de felul în care cade Phoenix, dureros de lent, clipă în care peștera se trezește la viață.

Lonan profită de ocazie și-i dă peste mână lui Finnley, făcând-o să scape seringa, pe care o ia și o aruncă departe, în peretele de piatră.

— Ia-o, Eden! strigă el când aceasta se izbește de perete, cu un zăngănit. Sedeaz-o!

Eu încremenesc, fără să știu ce să fac – n-aș spune că am deplină încredere în Lonan *sau* în Finnley –, dar apoi Cass îl atacă pe Lonan. Privirea lui e mai serioasă și mai pătrunzătoare ca de obicei, iar în ochi are o ferocitate cumplită. Lonan se repede la Cass și îl pune la pământ, iar acesta începe să se zbată, cu o seringă în mână. Lonan se ferește cu agilitate, deși este periculos de aproape de a fi înțepat în gât.

Mă duc repede spre peretele de piatră ca să iau seringa lui Finnley, dar ea mi-o ia înainte. Vine la

mine cu ochii posedați de aceeași sălbăticie pe care am văzut-o în privirea lui Cass. Să fie oare aceeași fată cu care am evadat de pe ponton, aceeași care m-a ajutat să navighez până aici? Ce i s-a *întâmplat* după ce-a dispărut de lângă noi?

Îmi iau avânt și mă reped la ea. Ne ciocnim și zburăm prin aer, aterizând pe jos. Se zbate să iasă de sub mine, chinuindu-se să-mi întoarcă brațul ca să mă poată înțepa, dar am imobilizat-o destul de bine ca asta să nu se-ntâmple. Brațele mele împotriva mâinii ei. În cele din urmă, îi smulg seringa din mână.

În umăr? În gât, în coapsă?

— N-o să moară – haide, *acum,* strigă Lonan. Nu contează locul, merge oriunde!

Îndrept acul spre umăr, așa cum a făcut și ea cu Phoenix, dar nu se dă bătută și nu apuc s-o înțep. O picătură de sânge iese după ce reușesc sub claviculă, în sfârșit, și scot acul.

Acum s-a terminat.

Transpirația îmi picură de pe șuvițele care mi-au ieșit din coadă, iar în peșteră nu se mai aude nimic în afară de gâfâitul nostru. Cass a rămas prăbușit acolo unde l-a doborât Lonan.

— Ce-a…, reușesc eu să articulez în timp ce-mi trag sufletul… fost *asta*?

Lonan face câțiva pași, își trece ambele mâini prin păr și apoi peste barba țepoasă. N-aș putea spune exact de ce e furios sau dacă e și vina mea. Își ține pumnii strânși pe lângă corp ca și cum i-ar veni să lovească sau să arunce cu ceva, dar se controlează. Cu greu.

— Serios acum, Lonan, insist eu, ce s-a întâmplat adineauri? Se vede de la o poștă că știi mai mult decât spui, pentru că ai știut să-i sedezi. Pe mine ea ar fi putut să mă omoare. Aș fi putut *să mor.*

— N-ai fi murit, spune el, dar tremură și e în stare de șoc.

— Poate nu de la seringă…

— Bine. Ridică mâinile ca și cum s-ar preda. Ai dreptate, ai dreptate. Mai face câțiva pași. Își trece iarăși mâna prin păr. Efectul sedativului durează vreo două ore. Nu ucide, doar neutralizează. Dar nu, ai dreptate, am fi putut păți și alte lucruri. Ai dreptate.

Respir adânc și încet, cât pentru un an întreg, doar pentru că pot. Respirația e un reflex atât de simplu, până nu mai e.

— Păi atunci, spun eu când mă mai liniștesc. Înseamnă că ai mai puțin de două ore ca să-mi spui tot.

Am câștigat, și știe prea bine.

— Adu brânza, mormăie Lonan. Și pâinea. O ia apoi spre gura peșterii, și nu mai văd decât o siluetă neagră care se profilează pe cortina de frunze de un verde-deschis din fața tunelului. Hai să luăm o gură de aer.

Treizeci și nouă

— Eu n-aș atinge mușchiul, în locul tău.

Lonan a început să se cațăre pe stânci, urcând spre pietrele netede care formează acoperișul peșterii.

— Îmi asum riscul, răspunde el, deși observ că-ncearcă să urce fără să-l mai atingă. Vii?

— De ce nu putem să vorbim aici, jos?

— Peștera pare a fi un punct declanșator, spune el. Orice ar însemna asta. N-ar fi prea bine să ne audă alții.

Din nou acei „alții”.

— Alții, adică Finnley și Cass?

— Nu. Se împinge tare în sus pe acoperișul peșterii și îmi întinde mâna. Haide. Iau eu mâncarea, ca să vii și tu, și vorbim dup-aia.

Îi arunc pâinea și brânza și pornesc pe urmele lui. Din fericire, urcușul nu e prea abrupt și nici nu durează prea mult. În vârf, peisajul este incredibil: peste tot unde te uiți, cerul este albastru, iar pe jos e un covor de verdeață atât de gros, că mă simt de parc-am merge la picnic pe un câmp însorit. În plus, lumina soarelui sclipește pe oceanul nesfârșit.

Deodată, simt un impuls incontrolabil să râd, chiar dacă nu e nimic amuzant.

— Ce?

— Păi, *uită-te* și tu la noi, spun eu.

El, în costumația lui de pirat modern, când în viața dinainte ar fi putut să fie, știu eu, un mare fotbalist? Regele balului sigur a fost, mai ales dacă juriul avea o slăbiciune pentru băieții răi. Și eu, o fată care a trebuit să învețe pe propria piele de ce e-n stare și cât poate să ducă. Toți anii aceia înfloritori arși pe altarul lumii noi și al nevoii de a fi puternic pentru a supraviețui. Nu m-am considerat niciodată prea puternică, înainte, dar, pe de altă parte… sunt încă în viață, nu-i așa?

— Uită-te la noi, repet eu. Când erai mic, ți-ai imaginat vreodată că o să mergi în excursie pe o insulă ca asta și că o să-ți înțepi prietenii ca să te aperi?

Se uită la mine și îmi zâmbește – primul zâmbet real de când ne-am cunoscut.

— Nu, răspunde el. Nu mi-am imaginat niciodată așa ceva.

Rămâne tăcut o bună bucată de vreme, privind spre ocean. Și, deși n-aș vrea să întrerup acest moment emoționant pe care pare să îl trăiască printre amintiri acum, momentele emoționante nu opresc timpul în loc.

— Așadar…

Nu trebuie să zic mai mult – știe prea bine ce vreau.

— E complicat. Își trece iarăși mâna prin păr, și deja știu ce înseamnă: se simte stânjenit și nu știe ce să facă. Spune-mi, mai bine, cum vezi tu războiul, și îți spun și eu apoi. Arată spre degetul meu, unde numele mi-a fost înscris pentru totdeauna ca proprietate a lupilor. Având în vedere că ai trecut prin ce-ai trecut, bănuiesc că sunt multe lucruri pe care nu le știi.

Dac-aș avea tot timpul din lume – toate *cuvintele* din lume –, tot n-ar fi îndeajuns să descriu sutele de zile care au trecut de la Ziua Zero. Mă rezum la ce știe toată lumea: dezastrele din Kiribati, cum s-au inundat plajele, cum a intervenit compania Envirotech ca să ne salveze, cum ar fi fost mai ușor să ne mutăm pe lună decât să apucăm un loc în habitatele pe care le construiau ei în ocean.

Cum lupii au apărut ca reacție la situația precară a celor care munceau prea mult și erau plătiți prea puțin, a celor care sufereau din cauza lipsei de apă potabilă și a celor bolnavi.

Cum au ajuns la putere peste noapte, fiind extrem de bine organizați și de eficienți, ceea ce nu mai reușise nicio mișcare clandestină până atunci.

Cum bogații au fost mutați în lagăre de-a lungul coastelor, pentru că acolo eram cei mai vulnerabili, și cineva trebuia să construiască recifele și digurile.

Cum a existat un punct de cotitură, când șefii mișcării au ieșit din anonimat și s-au dovedit a fi liderii haitei, și totul a devenit și mai rău. Cum a încercat să intervină Alianța Globală. Cum războiul a luat amploare în toată lumea.

I-am lăsat deoparte pe Birch. Și pe tata.

Spun doar că „Oamenii au pierdut atâtea persoane dragi", o propoziție cu rădăcini atât de adânci, că ar putea străpunge planeta și ieși pe partea cealaltă.

Vorbesc despre lucruri grele, care îți schimbă viața, de parcă aș citi din manualul de istorie – ca și cum aș trăi într-un viitor îndepărtat, în care copiii nu știu nimic despre frica permanentă în care trăiam, nimic despre tirani.

Măcar de-ar fi fost așa.

— Poftim.

Lonan scutură firimiturile de pe șervetul în care era înfășurată pâinea lui Phoenix înainte s-o mâncăm și mi-l întinde.

Probabil pentru că plâng.

— Povestea ta e mai obiectivă decât mă așteptam, spune el, și mă întreb de ce ar avea el altă poveste. Cum a reușit să scape de lucrurile care au marcat, practic, un popor întreg. O întreagă *lume.* Ție ți se pare totul groaznic, dar lucrurile nu sunt așa în alb și negru, cum crezi.

Rup o bucată din brânza cu vinișoare albastre și o bag în gură înainte să spun ceva ce aș putea regreta.

— Există o mișcare de rezistență, continuă el. Poate că nu mai ții minte prea bine ce s-a întâmplat în ziua aia, înainte să înceapă totul, dar, dacă te chinui să-ți amintești, o să-ți dai seama că, în mod ciudat, multă lume n-a venit la școală în dimineața

aia. După care adaugă repede: Nu doar la tine – la *toate* școlile. Și la serviciu, în multe locuri.

Întotdeauna m-am gândit că oamenii care lipseau erau lupi: că singurii care nu au fost prinși cu garda jos în Ziua Zero erau chiar cei din spatele ei.

— Oamenii știau, spun eu, dându-mi seama că așa trebuie să fi fost. Cum altfel? Trebuie să fi existat fisuri în mișcare. Nimic din ceea ce fac oamenii nu e perfect, infailibil. Dar de ce n-au făcut nimic *înainte*?

— Unii au făcut, răspunde el. I-au avertizat și pe alții, în locuri în care nu puteau fi urmăriți – pe la colțuri, între patru ochi. Dar nu a fost destul, iar mulți au fost uciși din cauza asta. Am început să ne dăm repede seama că cea mai bună strategie era să lăsăm să vină Ziua Zero și să lucrăm apoi din interior. Mai bine să se fi pierdut câteva vieți, dacă putem salva mai multe apoi.

— *Câteva*?!

Ochii mi se umplu de lacrimi, dar sunt mai mult furioasă decât tristă. Sigur n-am înțeles bine.

— Da, în comparație cu câți am fi putut…

— Tu ai fost acolo când au intrat pe ușă? Le-ai văzut fețele, armele, măștile? Nu mă pot opri. Poate ar trebui să mă opresc, dar nu pot. Nu! Tu n-ai fost, pentru că tu *știai* ce avea să se întâmple. Și tu nu trebuie să trăiești cu groaza aia întipărită pentru totdeauna în minte, cu imaginea omului pe care îl iubești prăbușindu-se la pământ, să vezi cum viața i se *evaporă,* pur și simplu, prin gaura pe care i-au făcut-o în piept.

Respir adânc și închid ochii, ca să nu trebuiască să mă uit la Lonan. Dar după ce-i închid îl văd numai pe Birch. Pe Birch *murind.*

Tremur, tremur din tot corpul, dar Lonan nu spune niciun cuvânt. Mă lasă în pace, să mă liniștesc. Dar acum îmi amintesc din nou. Iar când mă ia în brațe, sunt uluită că nu-mi vine să-l împing. De doi ani nu m-a mai ținut nimeni așa în

brațe. E tare și nu-și pierde cumpătul, ajutându-mă să mă adun, chiar dacă sunt pe punctul de-a claca. Și delicat.

— Nu, n-am văzut ce s-a-ntâmplat în Ziua Zero, spune el încet, pe un ton sfârșit, serios. Eram acasă, în bucătărie, curățând sângele părinților mei dintre plăcile de gresie, pentru că nu știam ce să fac. Dar aici n-ai dreptate, adaugă el. Și eu trebuie să trăiesc cu oroarea acelei amintiri. Când închid ochii, nu văd decât fețele lupilor crestate în carne pe brațele, palmele și tălpile lor.

Acum nu mai știu eu ce să spun. Tac și rămân încremenită, cu ochii uscați, uitându-mă la priveliștea perfectă de pe acoperișul lumii.

— Îmi pare rău, spun eu aproape în șoaptă.

Mă ține la fel de strâns în brațe, și nu încerc o clipă să-i dau mâinile la o parte. Poate că nu pe mine încearcă să mă liniștească, poate că el este cel care încearcă să nu-și piardă mințile.

— Au fost membri fondatori ai Rezistenței, spune el, în cele din urmă. Și aș fi fost și eu acolo – ca să-i salvez sau ca să mor împreună cu ei –, dacă n-ar fi insistat să-mi iau cortul și să stau în noaptea aia în pădurea din spatele casei lui Phoenix.

Rămânem așa mult timp, aproape o veșnicie. Pare aproape aiurea să schimbăm subiectul acum, după ce ne-am vărsat amarul. Când depășim momentul și ne mai liniștim, îl întreb:

— Și ce legătură au toate astea cu ce li s-a întâmplat lui Cass și lui Finnley?

Pieptul lui se umflă, și mă mișc odată cu el.

— Lupii au descoperit că Rezistența este încă puternică, spune el. Și au găsit o modalitate de-a se infiltra.

Patruzeci

A se infiltra.

Înțeleg perfect semnificația cuvântului; nu mi-e clar însă ce înseamnă în acest context.

— Deci, își plantează, cum s-ar zice, propriii oameni ca să spioneze Rezistența? Deși mi se pare că „să spioneze” e puțin spus pentru felul în care ne-au atacat Finnley și Cass în peșteră. Sau cum?

— Da, în esență… Dar nu-și folosesc propriii oameni ca spioni.

Desigur, asta are mai multă noimă, având în vedere ce-am văzut. Finnley, Cass – sunt oameni care nu ar da de bănuit nimănui.

— Nu i-am lăsat pe lupi să găsească insula pe care își are sediul Rezistența, continuă el, dar ei știu că avem oameni peste tot, în toate sectoarele de pe continent. Așa că îi infiltrează printre noi pe cei cărora le compromit sistemul nervos și îi folosesc ca să ne distrugă, unul câte unul.

Lumea asta e o încâlceală și mai mare de buruieni și flori decât mi-am închipuit eu vreodată.

— Asta înseamnă hologramele alea, că au fost compromiși? întreb eu. Și lupii sunt cei care le activează hologramele, nu Rezistența?

Stăm mai departe unul de celălalt acum, că am depășit momentul, și încercăm să ne detașăm de lucrurile care ne vin în minte când închidem ochii.

El dă din cap.

— De-asta nu eram sigur că pot să am încredere în tine, spune el. Nu până nu vedeam dacă ai sau nu semnul.

— Dar în Cass ai încredere, zic eu. Și în Finnley, deși de-abia ai cunoscut-o.

— Ba nu. Pe Finnley o țin aproape ca să fiu cu ochii pe ea. Rupe o bucățică foarte mică de brânză și și-o aruncă în gură. Dar cu Cass lucrez deja de ceva vreme, așa că am destul de multă încredere în el când sunt sigur că este el însuși.

Am întrebări, atâtea întrebări.

— Alexa a spus despre Cass că a fost unul dintre prizonierii ei și că plănuiau să evadeze împreună înainte să fie mutat în mod misterios, dar tu spui că lucrai cu el de ceva vreme. Cum? Înainte să-mi răspundă, îl mai întreb ceva: Și Finnley cum a ajuns pe navă? Și încă ceva: Phoenix a spus că voi sunteți „eliberatori” – e o grupare din cadrul Rezistenței? Ce înseamnă, mai exact?

— Exact ce îi spune și numele, răspunde el. Noi salvăm oamenii și îi ducem pe insula pe care avem sediul, unde se vor afla în siguranță. Și da, este una dintre principalele misiuni ale Rezistenței, deși a trebuit să ne ocupăm de alte chestii de când a început războiul. Să ajungem la cei compromiși a devenit mai important decât să salvăm oamenii simpli.

Sanctuarul, sau ceva asemănător, există!

Dar se pare că noi nu suntem acolo. Atunci, ce este insula *asta*? Primul lucru la care mă gândesc este că poate am ajuns pe o insulă-momeală, dar nu, nu poate fi așa. Băieții țin prea mult să fie aici, asta-i o altă misiune.

Mă doare capul.

— Cât despre Cass, el a fost una dintre legăturile noastre sub acoperire pe continent – știa un tip care îl știa pe Phoenix. Unele dintre persoanele astea de legătură de pe continent au dispărut, pentru ca apoi să apară din nou în alte sectoare, continuă el. *Transformate.* Lonan mai ia o bucățică de brânză. Unii sunt schimbați mai mult decât alții; alții sunt schimbați foarte puțin. Există o teorie care spune că lupii le bagă ceva în creier, ceva care să le permită să ne spioneze apoi prin intermediul lor, să îi controleze. Din ce știm până acum, așa se pare.

Asta e deja prea mult. Credeam că lupii i-au făcut cumva pe Finnley și pe Cass să *accepte* să spioneze. Dar asta e și mai rău. E… *imoral.*

— Deci… uau, spun eu, încercând să diger tot ce-am auzit. Îi forțează… adică, îi transformă în

camere de supraveghere umane, cum ar veni?

— Dacă camerele ar fi programate să ucidă, atunci da. Oftează. Acum înțelegi cât de grav e. Sunt luni întregi de când le interceptăm navele, și am reușit în foarte mică măsură să împiedicăm mutarea oamenilor în alte sectoare.

— Și credeți că așa s-a întâmplat cu Finnley și cu Cass?

— *Știm* că așa s-a-ntâmplat. Cass a fost luat săptămâna trecută, și nu de Rezistență, așa că sigur a fost compromis, spune Lonan.

Săptămâna trecută, săptămâna trecută – acum totul se leagă. *Cass* este prizonierul care a dispărut din New Port Isabel, motivul pentru care s-au iscat atâtea zvonuri. Oamenii spun că a scăpat fără să fie ajutat, iar Alexa crede că a fugit *intenționat* fără ea. Nu-i de mirare că era atât de disperată să plece. Nu mai avea pentru ce să rămână acolo.

— Din fericire, continuă el, acum două nopți am interceptat nava lupilor înainte să-l poată infiltra înapoi pe continent. Era și Finnley cu el.

Cu două nopți în urmă – Finnley a dispărut acum trei nopți, dacă nu mă înșel eu. O zi întreagă pare destul ca să-i facă ceva și s-o planteze pe o navă. Deodată, mă izbește ce consecințe îngrozitoare poate avea tot ce încă nu a zis.

— Dar asta înseamnă că cealaltă navă a venit… de-aici.

Lonan dă din cap.

— Holotatuajul lui Finnley era proaspăt când am găsit-o… Am instalat o lumină neagră pe navă, ca să testăm tatuajele. Faptul că ea a fost aici pe insulă cu voi, chiar înainte de momentul cu pricina, spune clar că aici trebuie să căutăm.

— Dar nu e nimeni *aici.* Totul e atât de pustiu… N-am văzut nici măcar un animal de când am venit. Îmi stă pe limbă să îi spun despre templu, dar mă opresc. Dacă cineva i-a aplicat lui Finnley procedura cu o zi înainte, sigur am mai fi găsit ceva în afară de capcane mortale și ruine.

Sau ne-ar fi găsit ei.

— Se pare că e o insulă neobișnuită, continuă el, folosind eufemismul secolului. Am trecut luni întregi pe lângă ea, dar nu a apărut niciodată pe radar și nu se vedea nici cu ochiul liber. Mă gândesc că trebuie să fie opera unui geniu.

— Atunci, cum ați găsit-o?

Acum se uită în altă parte.

— Când îi pui cuiva cuțitul la gât, afli, ca prin minune, o grămadă de lucruri.

Echipajul celeilalte nave. Se pare că nu se mai poate face nimic fără sânge. Câte echipaje de pe alte nave or mai fi fost măcelărite pentru insula asta?

Dar, deși au aflat atâtea, tot au o mulțime de întrebări.

— Spuneai că ați venit aici ca să găsiți răspunsuri, zic eu. Asta vreau și eu, continui în sinea mea. Cuvintele „tatuaj holografic” mi-au rămas întipărite în minte; după notițele tatii, erau însemne ale păcii. După seringile pe care Finnley și Cass aproape că ni le-au înfipt în gât, pacea s-a mutat pe altă planetă. Așadar, care e planul?

— Am interceptat și am recuperat un număr mare de hololupi – pe-asta o țin minte, probabil că înseamnă cei care au fost compromiși –, dar am ajuns în punctul în care nu mai putem doar să-i ținem închiși în celule improvizate pe insula Rezistenței. Răsuflă adânc. După ce ne-a spus echipajul de pe ultima navă, undeva pe insula *asta* există un laborator… și ne-a mai spus că există și un leac. Pe harta de pe totemul de pe plajă sunt mai multe simboluri, dar nu suntem siguri că le-am interpretat bine, așa că e posibil să trebuiască să ne întoarcem înainte să pornim din nou în căutarea laboratorului.

Ghemul de nervi din stomacul meu spune că are dreptate, în ciuda faptului că acest loc pare pustiu, lipsit de orice semn de viață. Spune că răspunsurile

sunt aici, chiar dacă sunt ascunse. Tocmai *pentru că* sunt ascunse.

Oricine s-ar afla aici nu pare prea dornic să iasă la lumină. Cu toate astea, pe noi ne poate găsi la orice oră.

Am o presimțirea rea, foarte rea, legată de toată chestia asta.

— De unde știi că v-au spus adevărul? Despre leac, adică.

Lonan pare a avea acum în fața ochilor ceva ce eu nu pot să văd. Poate amintirea sângelui curgând pe gâtul celor care i-au spus asta.

— Până acum s-a adeverit absolut tot ce ne-a spus echipajul lupilor. Singuri n-am reușit să găsim insula, dar, cu ajutorul lor, am reușit. Știam deja ce efect are sedativul asupra hololupilor, iar informațiile pe care le-am stors de la ei n-au făcut decât să ne confirme asta. Mai trebuie să vedem dacă harta de pe totem e pe bune, dar ideea e că există, după cum ne-au spus ei, și am reușit s-o accesăm urmând instrucțiunile pe care ni le-au dat. Ridică din umeri. Pân-acum, toate lucrurile pe care le-am aflat de la ei s-au dovedit reale.

— Presupunând că harta *chiar* duce la un laborator, ce-ai de gând să faci mai departe? Să intri acolo și să ceri leacul, pur și simplu?

El zâmbește, dar nu e zâmbetul lui.

— Da, răspunde. Exact asta am de gând să fac.

Îi zâmbesc și eu, sigură că nu vorbește serios. Dar el nu mai spune nimic, și simt că mi se strânge stomacul.

— Pare un plan sinucigaș, Lonan. Vorbești serios? Ăsta e planul tău?

— O să aibă nevoie de mine în viață. Vorbele lui sunt pline de încredere, categorice. Dezarmante. Sau, în cel mai rău caz, o să amâne momentul. Ceea ce înseamnă că voi avea cel puțin o șansă de-a găsi leacul sau că le voi putea distrage atenția până se duce Phoenix să-l găsească.

Ar trebui să mă mai liniștească siguranța asta a lui că îl vor viu – sau cel puțin că nu-l vor ucide imediat –, dar nu e cazul. Pentru că înseamnă că are informații de care au nevoie sau că le poate fi folositor cumva. O moarte amânată înseamnă că a făcut ceva îngrozitor.

Nimic din toate astea nu mă poate liniști.

— Și de ce-ai face asta? Cuvintele, panica – nu mai pot ține nimic în mine. De ce riști totul, când ai un plan atât de prost?

Privirea lui se pierde iarăși undeva departe.

— Ai mei au murit pentru Rezistență, spune el, clătinând din cap. Erau oameni mult mai buni decât mine. Și cred în ceea ce au sperat ei să facă.

Vorbele lui mă lovesc în moalele capului, ca un glonț ascuțit care spintecă aerul cu viteza unei înțepături veninoase de viespe. Și tata și-a pierdut viața în acest război. Credeam că a murit ca să aducă pacea pe această insulă. Dar acum nu mai cred asta.

Lonan nu este singurul care caută răspunsuri. Lonan nu este singurul care vrea să ducă la bun sfârșit misiunea în care au murit ai lui.

— Ar mai fi faptul că avem motive bine întemeiate să credem că hololupii sunt folosiți și în alte scopuri, nu doar pentru a spiona, continuă el. Își trece ambele mâini prin păr, după care rămâne cu fruntea în palme. Rezistența este aproape sigură că lupii își fac armată. Cu cât găsim mai repede leacul, cu atât avem mai multe șanse să punem capăt definitiv acestui război.

Bineînțeles că lupii nu vor să lupte de unii singuri, acum, că războiul a cuprins lumea-ntreagă, nu acum, când au reușit, în sfârșit, să pună mâna pe banii la care au visat mereu. Este înspăimântător, într-adevăr, că oricine poate să asculte oriunde orice conversație privată pentru ei; că le fac asta unor oameni nevinovați, fără consimțământul lor. Că lupii care i-au transformat

în spioni – în arme! – sunt *aici,* pe insulă, cu noi. Undeva.

Și apoi îmi dau seama:

— Nu mi-ai ascuns nimic când mi-ai zis ce vrei să faci în privința lui Cass și-a lui Finnley, nu-i așa? Atunci te întreb: cum credeai c-o să poți ajunge la lupi și găsi leacul fără să fii descoperit, când spionii sunt chiar aici, lângă tine?

El schițează un zâmbet, și reacția lui îngheață oasele-n mine.

— Cel mai bun mod de a găsi ce cauți este să provoci dușmanul să iasă din ascunzătoare și să-l forțezi apoi să te ducă direct acolo.

Patruzeci și unu

Un foșnet se aude în frunzișul de sub noi.

Nu pare a fi un animal, are mișcări prea ordonate, reușind să treacă prin perdeaua de frunziș de la picioarele scării noastre de piatră.

Mă simt încremenită, atât de țeapănă, că aș putea fi o coloană de marmură, o statuie sculptată cu minuțiozitate, al cărei chip spune „Rahat!" Îl văd pe Lonan cu coada ochiului. După cât de sigur părea mai devreme, cu toată predica lui despre provocarea dușmanului, e clar că și-a imaginat că va fi pe față când vor veni – dar *nu* aici, deasupra unei peșteri, unde singura scăpare e lupta. Presupunând că va exista o luptă, desigur. Ceea ce pare foarte probabil.

Un cap cu păr negru, strălucitor, răsare din frunziș, iar groaza care ne-a înghețat sângele în vine dispare ca prin farmec.

— *Alexa*? spun eu, ca și cum aș răsufla ușurată.

Lonan nu este însă deloc ușurat. De fapt, e livid.

— Nu ți-am spus să nu vii după noi?

— Mi-ai spus să am grijă să nu fac niciun zgomot dacă vin. Își dă părul pe spate și se apleacă să se uite în spate prin frunziș. Și se pare că am și reușit.

„Am câștigat", pare a spune zâmbetul ei plin de superioritate.

Câteva clipe mai târziu, Hope apare și ea din frunziș, arătând foarte obosită. Poartă puloverul meu galben, care pe ea pare uriaș, cu mânecile întinse până la jumătatea degetelor, deși e foarte cald. Alexa o apucă de subsuori și o trage în sus.

— Surpriză, spune Hope fără nicio tragere de inimă.

În acest moment – bine, în multe momente –, ea și Alexa sunt total diferite. E ca și cum Alexa ar fi consumat toată energia lui Hope, iar Hope n-ar fi

avut de ales decât să se țină după ea, într-o încercare zadarnică de-a și-o recupera.

— Ceilalți sunt acolo? spune Alexa și pornește spre peșteră.

— Te duci pe riscul tău, spune Lonan. Venim și noi în câteva minute.

Dar Alexa nici nu se sinchisește și merge mai departe, fără să se-ndoiască o clipă, ceea ce e tipic pentru ea. Hope o urmează înăuntru.

Lonan se foiește lângă mine. Mă întreb dacă e și el la fel de bulversat, forțat acum să-și pună din nou armura, după ce numai ce-am reușit s-o scoatem și să ne lăsăm la vedere părțile vulnerabile. A spus lucruri care m-au afectat profund: „mai bine să se fi pierdut câteva vieți” – „câteva”, asta-i o chestie peste care încă nu pot trece… Și totuși, mă simt legată de el, pentru că viețile noastre au fost distruse de un dușman comun. Tăcerea noastră de pe acoperișul lumii a fost unul dintre puținele momente de sinceritate pe care le-am trăit cu cineva de foarte, foarte mult timp.

Mă gândesc să vorbesc mai încet, în caz că Alexa și Hope sunt încă pe-aproape, și întreb:

— Cass și Finnley o să… știi tu…

— Să-și amintească?

— Voiam să spun dacă o s-o mai ia razna. Dar da, și asta.

Își trece mâna prin păr.

— Din câte am observat pân-acum, chestia asta care-i face să se transforme așa îi lasă să pară normali în rest, spune el. N-ar fi niște spioni prea buni dacă ar ataca mereu. Dar sunt anumite lucruri care îi provoacă, și nu știu dacă îi controlează cineva sau dacă au fost spălați de creier ca să reacționeze așa, naiba știe la ce. Împăturește șervetul, care probabil e încă umed de la lacrimile mele, și și-l bagă în buzunar. Iar hologramele apar numai în punctele declanșatoare și la lumină neagră. Nu cred că ei sunt conștienți că e ceva în

neregulă cu ei. În general, mă refer… Cass știe, dar numai pentru că i-a spus Phoenix.

— Și Finnley? Am presupus că vorbise deschis și cu Finnley, dar poate că m-am înșelat. Pare să fi fost mai precaut decât a vrut să lase impresia. De ce i-ai spus că vă aflați aici?

Lonan rânjește.

— Ca să găsim o comoară, spune el. Ca să le putem cumpăra bunăvoința lupilor.

Mă gândesc la tot ce știu despre Finnley: nu o ducea prea bine înainte, și apoi a fost lăsată să-și ardă pielea în fabrica de gloanțe. Dacă cineva are motive să tânjească după bunăvoință, aceea este Finnley.

— Practic, nu e o minciună, spune el, interpretând greșit tăcerea mea ca pe o acuzație. Doar că nu am specificat exact ce fel de comoară sperăm să găsim.

— Și nici chestia aia cu bunăvoința lupilor nu e, adaug eu.

— Corect, nici asta nu e în întregime adevărat.

— Deloc.

— Deloc, recunoaște el. Altceva? Pune-le acum, dacă mai ai întrebări; mai avem foarte puțin timp până se duce efectul sedativelor.

Singurul motiv pentru care am călcat azi în junglă a fost ca să pun întrebări, dar acum, că am ocazia, nu prea știu cu ce să încep.

Sau cum.

Cum să-i spun lui Lonan despre tatăl meu – tatăl meu, ale cărui idei au declanșat reacția în lanț care a dus la moartea părinților lui, pe podeaua din bucătărie? Cum să aflu ceva despre ce-a făcut pe insula asta fără să-mi pun sufletul pe tavă?

La fel ca la barăci, simt că n-am libertatea să plâng. Că n-am voie să întreb.

Dar am bătut atât drum, și dacă știe ceva? Dacă n-o să aflu nimic doar pentru că mi-e teamă c-aș putea strica apropierea fragilă dintre noi?

Să ai încredere este întotdeauna riscant. Trebuie să întreb.

Respir adânc și scot ghidul din pantaloni.

— Tu ești pe mare tot timpul… Știi să descifrezi codul Morse?

Dintre toate întrebările pe care le am, mă hotărăsc s-o pun pe-asta, pentru că ar putea fi cheia tuturor misterelor de pe insula asta. Detalii, secrete. Frunzăresc ghidul până la desenul cu insula și îi arăt punctele și liniile din care sunt formate umbrele.

— De unde *ai* chestia asta? Cum ai făcut rost de ea?

Îmi imaginez la ce se gândește: că am un desen tocmai cu insula pe care el a pierdut luni întregi s-o găsească. Cât de multe ar trebui să-i spun? Dacă aici în codul Morse scrie ceva groaznic sau compromițător?

— L-am primit demult, răspund eu.

E destul de-adevărat, destul de puțin riscant.

— Și așa ați ajuns pân-aici? întreabă el, și eu dau din cap. Pot?

Nu mi-e ușor să las ghidul din mână, dar i-l dau. El se uită mai bine la el, îl răsfoiește și îl studiază, uitându-se peste tot. Mai dă câteva pagini, ajungând la una dintre părțile cu planurile tatii, după care se întoarce la pagina cu insula. Vrea să spună ceva, îmi dau seama, dar apoi îl închide brusc, și mie mi se face un gol în stomac.

— Ce? Ce spune? E ceva groaznic, nu-i așa, e…

— Nu, nu, nici vorbă, zice el. Aș vrea să-ți pot spune ce scrie aici, Eden. E Morse, asta sigur, și îl știu destul de bine, dar numai versiunea internațională standard. Însă mesajul ăsta e scris în codul Morse american, care e depășit, practic. Cine l-a scris ori l-a scris pentru cineva care știe versiunea asta, ori l-a scris pentru sine.

Încep să-mi pierd orice speranță. E foarte probabil ca tata să fi scris mesajul ăsta doar ca să fie pe hârtie, să fi fost un secret al lui pe care să-și

fi dorit să-l lase scris ca să rămână și după ce el n-ar mai fi fost. Așa era tata, mereu ținea câte un jurnal.

Doar că mie nu-mi ajunge să știu o mulțime de lucruri despre el. Vreau să știu totul.

— Pot să… ăăă… Arăt spre ghid. E important pentru mine.

— O! Scuze, spune el și mi-l întinde. Sigur.

Nu insistă, nu mă întreabă de ce este atât de important pentru mine. Poate că într-o zi o să-mi fac curaj să-i povestesc. Poate că va înțelege.

— Mersi mult că ai încercat, spun eu, ascunzându-mi dezamăgirea odată cu ghidul și încercând să nu mă mai gândesc la asta, ci să mă concentrez la ce-avem de făcut în continuare.

— Cred c-ar trebui să mergem și noi, spune el.

— Da. Ai dreptate. Trag adânc aer în piept și mă pregătesc sufletește pentru orice s-ar putea întâmpla după ce sedativele își vor fi pierdut efectul. Acum ce urmează?

Nimeni nu știe niciodată *cu adevărat* ce se va întâmpla în continuare, dar, chiar și așa, mă mai liniștesc dacă întreb. E o întrebare plină de speranță, care pornește de la premisa că nu ne va lua nimic pe nepregătite.

— Căutăm mai departe comoara, răspunde Lonan. Se îndreaptă spre marginea acoperișului și își înfige degetele în crăpăturile stâncii, ca un alpinist înnăscut. Dacă nu ne găsesc ei pân-atunci.

Patruzeci și doi

Prima dată când am deschis ghidul tatii, după ce l-am primit moștenire, am cercetat fiecare pagină încercând să-l găsesc pe el acolo: o geană, o bucată de hârtie mâzgălită pe care s-o fi făcut semn de carte, pete de mușstar de pe vremea când lua cu el ghidul în drumeții.

E ciudat, dar nu puteam să nu mă gândesc că, într-un fel, cărticica asta galbenă, care l-a ajutat să supraviețuiască în sălbăticie, a ajuns singurul lucru care i-a supraviețuit.

Am citit ghidul pentru a-mi alina suferința, l-am învățat pe de rost, mai ales în zilele în care ar fi trebuit să mănânc friptură de curcan cu sos de afine; în zilele în care ar fi trebuit să beau cafea cu mentă și să arunc pe jos fâșii de hârtie de împachetat; în astfel de zile, când lumânările în care aș fi suflat ca să-mi pun o dorință ar fi trebuit scoase din tort, iar din ele ar fi picurat ceară.

Și în toate celelalte.

Unele capitole erau mai greu de memorat decât altele, cum ar fi cele despre protocelule și biosintetizatori, cu toate formulele alea și termenii științifici compuși, care voiau să spună, pe scurt, că „aici e viitorul întregii lumi, așa am reușit să împiedicăm scufundarea Veneției, iar țara noastră ar trebui să accepte organismele care se regenerează și care protejează planeta”. Astea erau notițele pe care le citeam doar pentru a vedea scrisul tatii, pentru a-l simți aproape. Cel mai mult scria cu pix albastru, dar îi plăceau și creioanele colorate. „Pe mine mă-nțeapă ochii de la culorile fosforescente”, spunea el mereu. Acolo unde orice om ar fi folosit markerul, el folosea creioane colorate, îngroșând literele până când ajungeau, practic, să fie „luminate”.

I-am devorat și schițele, cum ar fi cea care arăta drumul spre insula asta, și notițele care n-aveau nicio legătură cu cartea. Ca observația aia despre biosinteză, pe care o făcuse deasupra capitolului despre fiziologia respirației, lângă care povestise în amănunt una dintre primele lui întâlniri cu mama, dinainte să se căsătorească. Mama avusese o săptămână de coșmar. Motanului ei tocmai îi fuseseră amputate două degete și se lovise de lucruri prin casă toată după-amiaza, pentru că nu vedea decât în față din cauza conului uriaș de plastic pe care i-l puseseră la gât. Mama îl sunase ca să anuleze întâlnirea – îi era milă de motan, fiindcă era foarte speriat dar, după o oră, tata se înființase la ea, cu o pungă cu friptură, cabernetul ei preferat și un buchet de bujori. Notița asta n-are nicio treabă cu fiziologia aparatului respirator, decât dacă ne gândim că tata spunea că i se tăia respirația de fiecare dată când o vedea pe ea.

„Nu trebuia”, i-a spus ea.

De ce oamenii spun atât de des exact pe dos decât ce vor să zică?

„Aș face orice pentru tine”, i-a răspuns el.

Tatii îi ieșea aproape tot ce încerca. Și, dintre toate lucrurile la care era bun, cel mai bine se pricepea la respectarea promisiunilor.

Nu știu prea bine de ce ghidul – sau tata, mai bine zis, care a rămas aici, între pagini, împreună cu frânturi din mama – îmi aduce atâta alinare. Mult timp m-am gândit că era o dovadă că pe lume puteau s-apară și oameni buni, când în jur mai rămăsese atât de puțină noblețe. Atât de puțină *bunătate.*

Dar ce mare consolare în gândul ăsta, când lumea e așa cum e?

Poate pentru că știu, în sinea mea, că tatii i-au luat totul – casă, libertatea, pe mine, *viața* –, dar n-au putut să-i ia și bunătatea.

Poate că asta e explicația.

Sau poate certitudinea că nici măcar ei nu pot lua *totul,* iar asta mă face să mă simt mai bine.

Dar dacă Lonan spune adevărul, că lupii transformă oamenii în spioni, în arme, putându-le controla voința, atunci nu mai există nicio alinare. Există numai groază și speranța că tata a murit înainte ca ei să își fi perfecționat sistemul.

Patruzeci și trei

— De ce dorm? întreabă Alexa imediat ce eu și Lonan ne întoarcem în peșteră.

Finnley, Phoenix și Cass sunt tot acolo unde i-am lăsat, prăbușiți și inconștienți pe piatra rece a peșterii.

— Cred că întrebarea e, începe Lonan, de ce să nu profiți și tu să te mai odihnești puțin. Trece pe lângă Alexa fără să-i arunce o privire și se îndreaptă spre peretele lângă care stă Hope, într-un colț mai întunecat. Cum e piciorul?

— Curat, răspunde ea. Mersi mult. Dar să știi că, ăăă, îmi pare rău… Am uitat să-ți aduc sticluța.

— Mai bine, aș fi tras toată ziua din ea, și n-ar fi fost prea OK. Adică, dacă ne-ar mai fi trebuit să curățăm și alte răni.

Lonan îmi aruncă o privire complice, de parcă noi doi am avea un secret. Și așa și e.

— Îmi pare rău, spune ea în șoaptă. O să încerc să nu mai pățesc nimic.

Sunt sigură că Lonan nu-și face griji în privința lui Hope – nu ea s-a întors împotriva noastră, nu ea ne-a atacat. Dar Lonan nu-i spune nimic. Mă gândesc că, deocamdată, trebuie să păstrăm secretul.

— Nu ți-e cald cu puloverul ăla? întreb eu, încercând să rup tăcerea. Încă mă gândesc la tot ce-am aflat de la Lonan. De ce ți l-ai luat, când e atât de cald?

Alexa pufnește.

— Asta am întrebat-o și eu acum câteva ore.

Pupilele lui Hope sunt mărite și par extrem de dilatate în semiîntunericul de-aici.

— Ăăă… nu știu. Mi-e puțin cald, de fapt. Era mai frig pe plajă.

Își ridică mânecile până la cot. O peliculă subțire de transpirație îi acoperă gâtul și pieptul și e murdară pe partea din spate a picioarelor, acolo unde a atins pământul.

— Poate ar trebui să ți-l dai jos?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu. După mușchiul de ieri, a-nceput să-mi cam fie frică de tot. Cred că ar fi mai bine să-mi țin brațele acoperite.

— Măcar bea niște apă; cred că mori de sete! o îndemn eu. Alexa? Îi aduci tu o sticlă? Și poate și niște struguri? Sunt chiar acolo, lângă rucsacul lui Phoenix.

— Eden? De după colț răsună vocea lui Lonan. E atât de întuneric în partea aia, că nici măcar nu-l văd. Vii să-ți arăt ceva?

Dacă are impresia că Alexa – sau Hope – n-o să se țină după mine înseamnă că nu știe pe ce lume trăiește. Dar mi se pare genul de om care se gândește foarte bine înainte să facă ceva, anticipând două, trei sau poate chiar patru mutări înainte să acționeze. Ce-o avea de gând?

Îmi dau ochii peste cap spre Hope și Alexa, de parcă numai de Lonan n-aș fi avut chef acum.

— Mă întorc imediat, le spun, apoi strig spre el: Vin!

Mă grăbesc, știind că voi avea foarte puțin timp înainte să vină și fetele după mine. Mă rog ca Alexa să-i dea măcar apă lui Hope înainte să vină încoace.

Este atât de întuneric, încât îmi dau seama că am ajuns abia când mă apucă de braț.

— Distrage-le atenția, îmi șoptește el. Nu mai e mult până se trezesc. Phoenix o să se scoale primul, dar nu vom avea prea mult timp să-i scoatem pe Cass și pe Finnley din punctul declanșator – sunt aproape sigur că substanța aia fosforescentă îi activează. Erau bine până să ne așezăm cu toții în zona aia, ca să mâncăm. Nu vreau să fii și tu prin preajmă, în caz că lucrurile o iau razna.

— Ce lucruri s-o ia razna?

Alexa e mai rapidă și mai discretă decât credeam.

— Dacă nu găsim o cale să ieșim de-aici, spune Lonan, de parcă despre asta am fi vorbit pân-acum. Pot conta pe tine și pe Hope s-o ajutați pe Eden să găsească cealaltă ieșire? Din informațiile pe care le avem, ar trebui să mai existe una în partea cealaltă, în spate…

N-aș vrea să-l las pe Lonan singur cu Finnley și cu Cass, nu după cât de violenți au fost mai devreme. Dar măcar o să fie Phoenix cu el și probabil că e mai forțos decât Hope și Alexa la un loc. De fapt, chiar mi se pare o idee bună s-o duc pe Hope departe de orice s-ar putea întâmpla aici – pare cam slăbită acum și sigur e deshidratată, din cauza găleților de apă pe care le-a transpirat toată ziua în puloverul ăla. Doar să-și ia strugurii și apa și mergem.

— Doar n-am bătut drumul pân-aici ca să stau de-acum toată viața-ntr-o peșteră, așa că bine, vin și eu, zice Alexa aproape răstindu-se. Dar, pentru cultura ta generală, nu e nevoie să mă minți. Poți să ai încredere în mine, să știi.

În întunericul beznă, nu știu dacă vorbește cu Lonan *sau* cu mine.

Dar Lonan îi răspunde primul.

— Nu, chiar nu știu dacă pot să am încredere în tine.

— Dar în *Eden* ai încredere…

— Dovedește că meriți, mai întâi, cum a făcut Eden, și dup-aia o să am încredere și în tine. Își alege atât de bine cuvintele, de parcă i-ar dărui un arsenal de săbii în loc s-o ciopârțească. Mă duc să-i spun lui Hope c-o așteptați.

Vreau să strig după el „Ai grijă!”, dar apoi ar trebui să explic lucruri pe care Lonan nu vrea să le afle și Alexa. Eu am destulă încredere în ea, dar nu va fi niciodată în stare să-și țină gura – Lonan ar afla imediat că i-am spus, și dup-aia câtă încredere ar mai avea în mine? Nu prea multă, cu siguranță. Și atunci n-ar fi deloc bine, pentru că n-am mai putea avea încredere unii în ceilalți, captivi în

această peșteră care declanșează mecanismele de control ale lupilor, împreună cu Finnley și Cass, hololupi care ar fi putut – și mai mult ca sigur că ar fi și reușit – să ne omoare. Sedativul ăla al lui Lonan doar n-o să țină la nesfârșit.

Așa că tac. Apare și Hope.

— Am auzit că trebuie să căutăm altă ieșire.

— Ar fi putut măcar să ne dea o lanternă, mormăie Alexa. Sau o torță, ceva.

Dacă ascult foarte atent, pot să disting șoaptele din peștera fosforescentă, frecarea corpurilor pe piatra rece a peșterii. Nu mai e mult, și vom afla dacă are sau nu dreptate.

— Acum are alte chestii pe cap.

— Spune singura care știe despre ce chestii-i vorba.

— Știi ceva, Alexa… Mă întorc spre ea, în întunericul negru ca smoala. Vrei să ieși întreagă de-aici sau nu? „Sau nu, nu, nu”, răsună cuvintele de la un perete la celălalt, ca laserele din templu și la fel de electrizante. E-n interesul nostru să-mi țin gura, spun eu printre dinți. Și pun pariu că ne mai ascunde și alte chestii, chestii care ne-ar putea ajuta să ne eliberăm complet, chestii pe care încerc să le aflu. Un cuvânt dacă vă spun, și nu mai scoatem nimic de la ei în veci. Avem nevoie de ei și e esențial să aibă încredere în noi.

Pe de altă parte, l-aș putea convinge pe Lonan să ne ducă pe insula Rezistenței – libertatea e libertate, chiar dacă nu arată ca templul pe care am pornit să-l căutăm inițial. Libertatea și secretele despre *această* insulă, asta încerc să descopăr oare? Evident că cel mai bine e să rămânem pe lângă ei.

— Va trebui să aveți încredere în mine, adaug eu. Credeți că puteți?

Se aud niște voci și mai ridicate, a lui Lonan și a lui Phoenix, pe care mă chinui să le disting; se aude și Cass. Și Finnley ar trebui să se trezească. Nu aud încă semne de conflict, dar lucrurile s-ar

putea schimba dintr-o clipă în alta. Pentru că, dacă e să mă iau după Lonan, că lupii îi folosesc ca spioni, probabil că ne monitorizează fiecare mișcare, chiar dacă nu ne atacă direct, fără să fie măcar conștienți de asta.

Cât de complicat e totul.

— Da. Abia deschide gura, că își și drege glasul. Oare… *plânge*? Alexa nu pare genul de om care să plângă așa ușor sau din vreun motiv. N-ar fi nicio surpriză să nu fi plâns niciodată în viața ei. Da, repetă ea, de data asta mai tare. Bine. Ne-am înțeles.

Lumina făcliei inundă tunelul întunecat, și da, îi lucesc ochii. Alexa se uită la mine lung, asigurându-mă din priviri că a înțeles mesajul – că se va ține de cuvânt –, după care își pune iarăși masca glacială.

— Ce caută *ea* aici? se aude Finnley, care vine în spatele lui Lonan, al lui Cass și al făcliei, cu Phoenix în urmă. Credeam că n-avem încredere în lupi.

Lonan avea dreptate. Finnley habar n-are ce i s-a întâmplat – sau ce ne-a făcut. Habar n-are că de *ea* ne ferim și că, da, și ea e un fel de lup. Ori nu știe, ori minte de-ngheață apele. Dacă e să mă iau după puținul timp pe care l-am petrecut împreună înainte să dispară, aș zice că e un om direct – poate puțin pasiv-agresiv –, dar nu o prefăcută. Ori e controlată permanent, ori cei care-o controlează au făcut în așa fel încât subiecților să li se șteargă complet din minte atacurile. Poate și una, și alta.

— N-avem, spune Lonan.

Înaintăm prin tunel împreună, foști lupi, hololupi și oi cu seringi în buzunare laolaltă, unul în spatele celuilalt, în șir indian. Am arăta aproape ca o unitate militară compactă, priviți dintr-un anume punct.

De unde stau eu, însă, nu se văd decât fisuri.

Patruzeci și patru

Bezna nu durează la nesfârșit. După ce cotim de câteva ori, razele soarelui par să străpungă tavanul peșterii, și curând vedem o fâșie de cer de un albastru viu.

Nu este ieșirea pe care speram s-o găsim.

În schimb, ne trezim pe o cărare atât de îngustă, că trebuie să înaintăm în șir indian. Suntem încolțiți din ambele părți de stânci acoperite de mușchi, care se înalță spre soare. Ne ferim cu greu de mușchi, dar până acum am reușit. Hope încă nu și-a dat jos puloverul – acum înțeleg de ce. Vreau să i-l cer înapoi, dar nu mă lasă inima. Când vine vorba despre latura asta mai puțin prietenoasă a naturii, ea nu e așa de rezistentă ca mine. Va trebui doar să fiu atentă.

E ciudat cum funcționează paranoia: cu cât mergem mai mult fără să se-ntâmple nimic, cu atât mai mult mă întreb ce ne-o aștepta mai departe.

Dacă va mai apărea vreun punct declanșator.

Dacă va mai exista vreun atac; ce s-ar putea întâmpla aici, între acești pereți înguști, dintre care nu e există cale ușoară de scăpare.

Dacă, dacă, dacă.

Așa e acum. Trebuie să fii cu ochii-n patru, să te întrebi, să te aștepți.

Nici măcar în perioadele liniștite nu e timp de odihnă.

Trag adânc aer în piept. Mai fac un pas.

Un picior în fața celuilalt.

Patruzeci și cinci

Ieșirea pe care o căutam este foarte departe, după cum ne așteptam, dar când ajungem acolo n-avem de ce să ne bucurăm prea tare: de partea cealaltă nu e nimic, doar o prăpastie adâncă de vreo cincisprezece metri. Peretele exterior al peșterii continuă, cu stânci în toate direcțiile – stânga, dreapta, în jos. Încerc să mă uit numai la cer, să n-o iau razna, cum s-a întâmplat când am urcat mai devreme.

— Ăla e un pod? întreabă Phoenix.

Eu nu văd nimic, cel puțin nu la început, dar se pare că sunt foarte optimistă.

— Vrei să spui… *acolo*? Dacă mijesc ochii, parcă îl văd. Da, cred că e un pod.

— Nu e *chiar* atât de departe, spune Phoenix.

Alexa se foiește lângă mine.

— Dacă nu e înseamnă că putem să ne-ntoarcem aici dacă ne dăm cu-o frânghie, nu?

— Tu și frânghiile tale, spune Cass printre dinți.

Aproape că uitasem că au un trecut împreună, dar comentariul lui îmi amintește de tot ce ne-a povestit ieri Alexa, de Ziua Zero, de felul în care l-a târât la barăci, legat de gât cu o funie. Mă aștept să-i dea o replică usturătoare, dar ea rămâne neobișnuit de tăcută.

— Stânca asta are o margine, spune Hope, ducându-se în față. Vedeți? Ține exact până la pod.

Pune un picior pe margine – o margine aproape inexistentă, care seamănă foarte bine cu restul peretelui de stâncă. Nu știu cum a observat-o.

— Stai! strigă Lonan, înainte ca Hope să mai facă un pas și să se sinucidă din greșeală. Trebuie să ne ținem de ceva. Phoenix, mai ai ața aia de pescuit de pe navă?

— Știi că da. Phoenix deschide buzunarul din față de la rucsac și scoate o rolă pe jumătate

consumată. Ajunge?

— Sper. Lonan îmi ia pumnalul și-l scoate din teacă, după care începe să înfășoare firul pe mâner. Îi face un nod cu dinții. Eden, ține tu mosorul, te rog.

Îmi aruncă discul mic de plastic înainte să pot să zic nu și începe să desfășoare firul în întregime. Îmi dau seama ce vrea să facă și sper din toată inima că e destul de lung ca să ajungă până la pod. Și că Lonan are țintă bună.

Se pare că avem noroc din ambele puncte de vedere. Ori asta, ori omul ăsta nu-și asumă riscuri decât dacă știe că poate câștiga. Podul chiar nu este atât de departe cum mi s-a părut – e o rolă de paisprezece metri, scrie pe ea, și nici măcar nu e plină.

Lonan trage tare de fir ca să îl testeze. Firul rezistă.

— De ce ai de gând să legi capătul ăsta? întreb eu.

În jur nu există ramuri destul de groase cât să ne suporte greutatea în timp ce coborâm.

— De ăsta, răspunde Lonan, arătând spre sine și încordându-și mușchii. După care adaugă, înainte să apuce să protesteze vreunul dintre noi: Cass și Hope trec primii. Finnley și Alexa, vă pregătiți și voi. După ce trece Cass, mergeți cu Phoenix.

— Și eu? întreb.

— Mă ții pe mine până trec ei. Nu cred că rezist de șase ori, ca să meargă fiecare pe rând, dar, dacă mergem câte doi sau trei, mă descurc, dacă mă ajuți și tu. Așa o să-mi mai rămână un strop de putere și pentru când o să-ți vină rândul ție.

— Dar *tu* de ce-o să te ții? întreabă Hope.

— O să cobor în rapel, spune el. Am făcut multe trasee de genul ăsta. Înainte.

— Amândoi am făcut, adaugă Phoenix. N-o să pățim nimic. Sunteți de acord? Se uită în jur, privindu-ne pe toți în ochi. Nu pare nimeni prea

încântat, dar nici nu avem o idee mai bună. Bine. Cass, e rândul tău. Hope, ești gata?

— Te țin eu, îi spune Cass lui Hope.

Este prima dată când văd și altă latură a lui, în afară de fața furioasă pe Alexa. Deși e distant în continuare, fără să-i pese de părerea cuiva, blândețea cu care se poartă cu Hope mă face să mă întreb dacă nu cumva are frați mai mici – și, dacă da, ce s-o fi ales de ei în acest război.

Ochii lui Hope sclipesc de hotărâre.

— Gata, spune ea. Să mergem.

Lonan îmi aruncă o privire care spune tot ce nu știam că am nevoie să aud, fără să sufle o vorbă: „Ești puternică. Poți face asta”.

— Trebuie doar să ții contra, spune el. Se întoarce cu fața spre peretele peșterii, trage de fir până e întins peste umărul lui și se prinde bine de stâncă. Împinge-mă cât poți de tare, ca și cum ai vrea să mă bagi în stâncă.

Oh. *Oh.*

Bine. Se pare că vom ajunge să ne cunoaștem *foarte* bine. Mă împing în el, lipindu-mă de spatele lui cu toată partea din față a corpului, ca și cum… ca și cum am fi mult mai intimi decât suntem în realitate. Seriozitatea lui mă ajută. Nu este atât de ciudat cum mă așteptam și nici neplăcut, chiar dacă abia dacă ne cunoaștem. Cel puțin nu până când se adună grămadă Alexa și Finnley în spatele meu și ne țintuiesc și mai tare la perete.

Dar funcționează – Cass și Hope ajung în partea cealaltă aproape fără probleme. Și, deși toată greutatea e pe umerii lui Lonan, nu pare sfârșit când vine rândul celorlalți trei.

— Auzi, începe el când rămânem numai noi doi. Trebuie să îți spun ceva. Aș vrea să-i pot vedea chipul. Nu am fost complet sincer cu tine, în legătură cu motivul pentru care ne aflăm aici, și mă roade. Desenele din cartea ta m-au luat prin surprindere. Nici măcar *băieții* nu știu de ele.

— Păi, spun eu confuză, *de ce* să știe? Doar ți le-am arătat numai ție.

El face o pauză. Super, acum suntem confuzi amândoi.

— Ai spus că este o carte specială, continuă el. Ai spus că ți-a dat-o cineva – cu toate schițele alea deja? Sau le-ai făcut tu?

Eu râd, nu mă pot abține, și firul alunecă puțin. Îl punem la loc imediat, și îmi strâng și mai tare brațele în jurul lui.

— Nu, nu le-am făcut eu. Nici măcar nu știu exact ce *reprezintă.*

Lonan nu este singurul care umblă cu jumătăți de adevăr. Dar cred că asta înseamnă că suntem chit.

— Nu știi ce reprezintă.

Nu este o întrebare – pur și simplu, nu mă crede.

— Și tu știi? spun eu.

Tăcerea îl dă de gol. Știe, dar *cum*? Planurile habitatelor din Proiectul Atlas nu au fost niciodată făcute publice, nici măcar când Zhornov a furat secretele Envirotech care au adus sfârșitul lumii.

— Forțele Aliate au abordat Rezistența, iar Rezistența mi-a dat o misiune, spune el, ceea ce e absolut ultimul lucru pe care mă așteptam să-l aud de la el. Lor nici măcar nu le-am spus, atât de secret este. Ei cred că singurul motiv pentru care ne aflăm aici este să găsim leacul, leacul pentru hololupi.

— Și tu nu?

— Ba da. Doar că eu trebuie să mai găsesc și altceva.

— Și te-a trimis Alianța, repet eu. Forțele Aliate – adică tot Orientul, care s-a coalizat să îi distrugă pe lupi? Ei te-au trimis. Pe tine? Să găsești ce?

— Același lucru pe care ai venit să-l cauți și tu, răspunde el.

Poftim?

— Eu nu caut habitatul, zic, iar cuvântul „habitat” îmi iese din gură fără să-mi dau seama.

Eu caut sanctuarul, insula refugiaților. Refugiu față de război, adăpost.

El se dezumflă și trage mai tare de fir. Îmi iau inima-n dinți și arunc o privire scurtă în spatele meu, unde îi văd pe Finnley, Alexa și Phoenix înaintând încet, cu grijă spre pod. Sunt la jumătatea drumului.

— Insula refugiaților a fost doar o acoperire, spune el. Nu există, nu a existat niciodată.

— Dar…

Mă opresc. Cuvintele tatălui meu, *viața* lui – nu pot renunța la ele. Nu aici, nu când ar putea aluneca atât de ușor de pe marginea acestei prăpăstii.

— Nu, Eden. Există un refugiu, asta e sigur, dar nu te protejează de război. Ci de *apă.* Tace un moment ca să mă lase să procesez ce mi-a spus. Lupii încă îl construiesc… Nu s-au oprit niciodată, de fapt.

Și cu asta, totul începe să se lege.

Misiunea specială a tatii nu a fost sanctuarul – el știa *totul* despre Proiectul Atlas. El l-a inventat, el a lucrat la el. El a crezut în potențialul său, atât de mult, încât a continuat să lucreze chiar și când a aflat de ce Envirotech voia să tragă atât de multe foloase de pe urma lui. Lupii trebuie să fi știut de cine să scape ca să resusciteze proiectul, trebuie să fi știut prin legătura lor din interior, trădătorul avansat la grad de șef.

Probabil că obligația de a lucra pentru lupi a fost pentru tata picătura care a umplut paharul. El nu m-ar fi mințit niciodată – poate că ei l-au mințit pe el, poate că i-au spus că va lucra la o insulă de refugiu, doar ca să-l facă să accepte. Da, da, da, până când a venit și ziua în care a spus nu. Așa cum m-am temut din ziua în care am aflat că nu mai vine niciodată acasă.

— A… *aici* este? Habitatul, Proiectul Atlas?

Probabil că i-au smuls toate informațiile pe care le avea, probabil că l-au torturat.

— Asta trebuie să aflu. Alianța este destul de sigură că *tehnologia* e aici, cel puțin un laborator, având în vedere măsurile extreme pe care le-au luat ca să ascundă insula. Poate și habitatul. Dar pe ei nu-i interesează decât tehnologia, în realitate – s-o ia din mâinile lupilor ca s-o folosească ei.

Și asta are noimă. Dacă Envirotech a vrut să profite de pe urma tehnologiei, lupii vor s-o țină numai pentru sine.

— De ce o vrea Alianța?

— Vor să refacă Proiectul Atlas, să construiască sute de habitate. Au firme contractoare și investitori care stau la coadă pentru el.

Pun singură lucrurile cap la cap: mai multe habitate înseamnă mai multe spații de locuit, ceea ce înseamnă că va supraviețui mai multă lume dezastrelor care vor mai fi, ba poate și că cei bine pregătiți vor putea prospera chiar. Asta dacă războiul nu va duce omenirea la pieire.

Ceva nu se leagă.

— Forțele Aliate… vor chestia asta doar din motive umanitare? Pare prea simplu. De ce să se zbată atât? Și de ce să te trimită pe tine?

— Eliberatorii și Rezistența cunosc mările mai bine decât Alianța, iar noi suntem renumiți pentru asta, spune el. Și nu, nu vor doar să salveze lumea de ape. Dar cred că îi pot distruge pe lupi din interior dacă pun mâna pe tehnologie, dacă își construiesc propriile habitate. *Gândește-te* și tu.

O aud pe Alexa chiuind în depărtare.

— Au trecut în partea cealaltă, îi spun lui Lonan după ce arunc repede o privire. Ața de pescuit coboară în timp ce Phoenix, aflat la pod, înfige mai bine pumnalul lui Lonan în copac – greutatea a trei oameni trebuie să-l fi slăbit un pic. Firul se întinde bine iarăși. Ce-ți face brațul?

— E încă la locul lui, răspunde el. Nu te teme, o să te țină când o să-ți vină rândul.

— Acum e rândul meu.

El se întoarce cu fața spre mine.

— Dacă nu reușesc să ajung pe partea cealaltă… Îi văd panica-n ochi când se uită la mine, așa că o lasă mai moale. Nu, nu-ți face griji, o să reușesc. O să fie bine. Dar, *în caz că nu,* promite-mi c-o să urmărești povestea asta cu Atlas și c-o să iei cumva legătura cu Alianța. Promiți?

Cred că înțeleg la ce se referă, cum planul Alianței ar putea aduce decăderea lupilor: o mare parte din imperiul lor este clădit pe frică, pe o dorință disperată, bolnăvicioasă de a supraviețui, de a *prospera.* Dacă dețin Proiectul Atlas, cine știe ce promisiuni au făcut, câți lupi rămân loiali doar pentru că trăiesc cu credința sinceră că șefii își vor respecta promisiunile.

Dar eu cunosc planurile proiectului. Indiferent ce promisiuni ar fi făcut, 98% dintre ele vor fi încălcate. Pentru că nu există, pur și simplu, destul spațiu pentru toată lumea.

Așa că, dacă Forțele Aliate vor prelua frâiele de unde le-au scăpat lupii, este posibil ca 98% dintre loialii lor să dezerteze. Nu este o strategie rea deloc, mai ales în combinație cu planul de-a distruge armata de hololupi. În plus, dacă găsim tehnologia habitatului – ca s-o smulgem din mâinile lupilor și s-o predăm Alianței –, putem contribui în mare măsură la sfârșitul acestui război. Aș putea pune umărul la *crearea* acestei libertăți la care râvnesc de atâta vreme. Aș putea face ce tata n-a mai apucat.

— Da, spun eu. Promit. Îmi doresc să-mi țin promisiunea, deși sper să nu fie nevoie. Fii bun totuși și rămâi prin preajmă.

Lonan zâmbește.

— S-a făcut.

Mă privește cu ochii lui fabuloși, dar nu pot suporta – au ceva care îmi amintește prea mult de Birch. Cedez.

— Hai să mergem, mai bine.

Și trag adânc aer în piept.

Patruzeci și șase

Nu mi-e teamă de cădere.

Nu mi-e teamă că brațele lui Lonan nu vor rezista.

Pereții stâncoși nu mă împung și nu mă zgârie pe spate, degetele de la picioare nu-mi amorțesc, părul nu mi se lipește de față sau de gât, ața de pescuit nu îmi taie degetele aproape din cauza greutății, înaintarea nu e lentă și anevoioasă, marginea stâncii nu se sfărâmă și în hăul de dedesubt nu cad pietricele la fiecare mișcare pe care o fac.

Ba da. Așa se întâmplă. Exact așa.

Și sunt doar la jumătatea drumului când reușesc să accept toate astea. Mă aflu la jumătatea drumului când pumnalul alunecă din copac.

La urma urmelor, nu brațele lui Lonan au cedat.

Mă lipesc imediat de peretele stâncos și strâng ochii cât pot de tare. Rămân nemișcată ca un mort. Băieții strigă unii la alții, Lonan spre Phoenix, Cass înjură pumnalul. Dar încă există o speranță – firul e moale în mâinile mele. Știu prea bine că nu e destul de rezistent ca să mă țină, dar nu voi cădea de tot.

Și nu am căzut. Încă.

Unele strigăte sunt către mine: „Eden, ține-te bine!” „Eden, nu te mișca! „Eden, Eden, Eden. Nu mă mișc, dar nu atât forța pe care o am mă ține acolo, cât faptul că sunt complet paralizată. Când închid ochii e și mai rău, pentru că ametește, așa că încep să mă uit la o frunză dintr-un copac aflat în depărtare și mă concentrez la ea până devine neclară. Curând – sau poate nu așa de repede, nu sunt sigură –, firul se întinde iarăși, e din nou tare. S-au adunat toți în spatele lui Cass, așa cum am făcut cu Lonan, cu Alexa în capăt.

— Încet, îmi strigă Lonan, iar vocea lui e înăbușită de peretele de care stă lipit în continuare.

A trecut deja ceva timp – sper doar că nu e prea obosit să treacă și el, după ce voi ajunge.

Asta mă motivează să mă mișc. Cu cât stau mai mult încremenită aici, cu atât trebuie el să țină firul mai mult. N-o să-l storc de puteri, nu dacă fac ceva în privința asta. Îmi înghit frica și mai fac un pas în lateral. Praf și pietricele cad de pe margine, dar e mai rezistentă decât pare. Mai rezistentă decât o *simt.* Ca mine.

Când sunt aproape, Alexa se îndepărtează de ei și se întinde spre mine. Ne apucăm de încheieturi și pășesc apăsat pe platforma de piatră de care este prins podul, ținând-o strâns de zona în care are lupul tatuat. Surprinzător, primul gând pe care îl am este „Zici că e piele”, și bineînțeles că așa se simte, ca pielea. Se simte ca o piele netedă, nu ca o cicatrice, ca o piele arsă, de nerecunoscut. Întotdeauna mi-am închipuit tatuajul ca o arsură care nu dispare niciodată.

Lonan coboară în rapel de parcă s-a născut pe stânci. Traversează în mai puțin de un minut, fără niciun pic de frică sau durere pe chip.

Mă gândesc că am învățat cu toții să ascundem lucrurile astea.

Și suntem atât de puternici pe cât trebuie să fim, când nu avem de ales.

Patruzeci și șapte

Fum, flăcări, cărbuni și cenușă: nu întotdeauna se văd de la o poștă, nu se aud mereu sirene de avertizare. Focul pătrunde înăuntru când te aștepți mai puțin, din experiența mea. Pătrunde în liniște.

Cele mai groaznice incendii ți se întipăresc în minte și lasă urme pentru totdeauna.

Fum: Dorul inutil de un loc pe care nu îl voi mai vedea niciodată. Parchetul prăfuit. Firele de iarbă din spatele casei, care-mi intră printre degetele de la picioare. Acvariul plin cu pești.

Flăcări: Și dacă m-aș fi pus în fața lui Birch? Dacă l-aș fi împins? Ar fi fost altfel? Ar fi schimbat asta ceva? Oare ar fi fost aici acum, întrebându-se același lucru despre mine? Poate că am fi fost aici împreună.

Cărbuni: Verigheta. Ghidul. Eprubeta. Crăpăturile din zidurile de apărare pe care le-am ridicat împrejurul meu, în care speranța și teama cresc înghesuite ca niște buruieni. Speranța că poate mă înșel și tata e în viață; *teama* că poate mă înșel și e în viață. Și tot ce ar însemna asta.

Cenușă: Puterea mea de a avea încredere și toată lumea în care am avut vreodată.

Supraviețuirea înseamnă mai mult decât să scapi la timp.

Supraviețuirea înseamnă să te chinui zi de zi să urci peste ruine și să înfrunți apoi necunoscutul, orice s-ar întâmpla.

Suntem atât de puternici pe cât trebuie să fim.

Patruzeci și opt

Stăm pe platforma de piatră care iese din peretele de stâncă.

— O să fie bine, spune Lonan. Încă tremur puțin. Sunt cinci oameni în fața ta, iar eu o să fiu chiar în spate.

De pe platformă, podul se întinde în față ca o plasă albă din fire ca mătasea, prinse atât de sus în copaci, încât unui fluture i s-ar părea muntele Kilimanjaro. Este cu siguranță țesut de oameni, larg și destul de rezistent, o rețea întreagă de cărări care leagă copacii între ei. Până la urmă, nu există nicio frânghie aici.

Phoenix, Cass și Finnley au ajuns deja, practic, în partea cealaltă, unde podul este ancorat de o platformă de scânduri care înconjoară un copac gros. De acolo, rețeaua de poduri continuă în toate direcțiile. Alexa și Hope sunt mult mai în spate, abia la jumătatea drumului. Phoenix și Cass fac trecerea să pară atât de simplă. La fel și Finnley – zici că aleargă de pe un nor pe altul, că au tenișI cu aripi.

Hope și Alexa nu sunt atât de îndrăznețe. Merg prea încet și sunt extrem de nesigure, ținându-se de fire atât de tare, că li se albesc degetele. Cu cât rămân mai mult într-un loc, cu atât mai mult se lasă și podul. Acum s-a lăsat atât de mult, că mă tem că firele o să se rupă și că vor cădea, fiind ninse, în clipa rapidă a morții, de rămășițele albe ca zăpada ale podului.

Se vede treaba că cel mai bine e să treci *repede,* pur și simplu.

— Nu văd de ce a trebuit să treacă toată lumea înaintea noastră, spun eu, acum, că se află destul de departe cât să nu audă că-l iau la rost pe Lonan.

El a hotărât așa, fără să țină cont de părerea altora – de părerea *mea* –, cum a făcut și atunci, pe marginea stâncii. Atunci l-am săgetat cu privirea fără să scot o vorbă, dar se pare că nu destul cât să-

l fac să renunțe. Dacă mai apare un punct declanșator? Dacă vreunul dintre ei taie podul când începem să trecem? N-am supraviețui niciodată.

Pumnalul care a ieșit din copac și de care era legată ața de pescuit a fost un accident, sunt aproape sigură, dar acum, că am avut puțin timp să mă gândesc mai bine, paranoia m-a cuprins iarăși.

— De-asta l-am și pus pe Phoenix în față, răspunde Lonan. El poate să le țină piept.

Îmi vine să râd.

— Abia dacă le-a ținut piept acolo, în peșteră.

Acum, după ce-am spus-o, nu mi se pare c-a sunat așa nevinovat cum era la mine în cap. Cred că nici n-am vrut să pară așa, de fapt.

Lonan se zbârlește.

— Acum e pregătit.

— Și noi.

Este o bătălie a privirilor, și nu cedează niciunul dintre noi.

— Auzi? rup eu tăcerea. Să știi că nu te contrazic așa, de chichi. E viața noastră în joc.

— Bine, înseamnă că gândim la fel. Acum are atitudinea aia de căpitan de corabie de pirați, sfidătoare și plină de superioritate. Dar apoi se înmoaie, probabil din cauză c-a văzut ce față am făcut, și oftează. Vreau să rămânem în spate ca să stăm cu ochii pe ei. Ar putea la fel de ușor să taie podul și în *spatele* nostru, nu crezi?

Are dreptate. Dar nu sunt încă pregătită să recunosc.

— Phoenix este puternic, Eden. Ai puțină încredere în el.

Însă i se citește-n ochi: nu în Phoenix îmi spune să am încredere, de fapt. Ciudat cât de puțin mă deranjează să pierd disputa asta.

— Bine, bine. Ai câștigat. Oricum, nu e ca și cum am mai fi putut să facem ceva. Ceilalți au ajuns deja la capătul primului pod și ne așteaptă pe

platformă. Îmi pare rău, adaug eu. Faza e că foarte mult timp a trebuit să-mi apăr singură spatele…

— Înțeleg.

Mă înțelege. La fel a fost și pentru el, la fel de mult timp. Poate și mai mult, dacă e să ne gândim cine a rămas singur pe lume primul.

Chiar ar trebui să mergem, dar am și mai multe întrebări – atâtea întrebări și se pare că între noi e o înțelegere tacită să discutăm *serios* doar când ajungem lipiți unul de celălalt. Oricât de convins părea că trebuie să provocăm dușmanul, când ne aflam pe acoperișul lumii, se vede că nu are de gând să spună nimic deocamdată în preajma lui Cass și a lui Finnley.

— Așadar, laboratorul ăsta pe care speri să-l găsești este, ăăă… sus, în copaci? întreb eu. Așa s-ar explica de ce n-am întâlnit țipenie de om, în afară de voi, de când am pus piciorul pe insula asta. Și de ce era templul părăsit.

— Stai așa… ați găsit un templu?

Pare de-adevăratelea surprins, de parcă n-ar mai fi auzit de asta pân-acum. Văd că harta nu le-a dezvăluit chiar toate cele.

Simt cum îmi iau foc obrajii.

— Un templu pustiu, da…

— Și atât ți-a luat ca să-mi spui și mie?

— Tu mi-ai făcut praf toate teoriile despre sanctuar și nu prea mi s-a părut că te interesează ce am găsit deja. *Touché,* spune fața lui. Era părăsit, ți-am zis, și nu era nici raiul pe pământ. Nu cred că e laboratorul pe care-l cauți.

— Chiar și-așa, ai fi putut să-mi spui.

Ridic din umeri.

— Nu eu am acces la hartă.

„Sau aerul ăsta de superioritate”, adaug în sinea mea.

— Hei! strigă Phoenix, dar abia îl auzim din cauza distanței. E totul OK?

— Venim, îi strigă Lonan. Și apoi, către mine: Hai să nu mai ascundem chestii importante unul

față de celălalt, OK? Se apucă cu două degete de rădăcina nasului, de parcă ar încerca să-și smulgă cuvintele perfecte din creier. Iar eu voi încerca să fiu mai atent și să-ți cer părerea mai des.

Dau din cap.

— Da. Da, sună bine.

— Îmi pare rău, spune el. M-am învățat prost, știi cum e. Nu sunt obișnuit să mi se ceară socoteală. Dar nu e așa de rău cum pare. Zâmbește și își întoarce capul spre pod. Dacă podurile astea duc într-o fundătură, mergem la templu. Hai, Eden, hai că poți, doar nu te uita în jos.

Nu mi-a plăcut niciodată înălțimea, ceea ce e puțin spus, dar nu mi-am dat niciodată seama că am o problemă atât de mare până să ajung pe insula asta. Pe de altă parte, am locuit pe pământ sau pe mare aproape toată viața – niciodată aproape de nori. Predispoziția oamenilor către frică e fascinantă, cum crește ea și se întinde, până ajung să se adune atât de multe nesiguranțe, care te copleșesc de fiecare dată când te gândești la ele.

— Ești pregătită?

Îmi ia mâna și mă strânge ușor după care-mi dă drumul.

Ard de emoție și simt că radiez prin toți porii. Mare minune că nu s-a luminat toată jungla.

Primul pas este cel mai greu, și nici următorii nu sunt mai ușori, dar curând ajung destul de departe, și frica pălește acum în fața ambiției copleșitoare. Mă uit fix la platforma de la copac, concentrându-mă să merg mai departe și încercând să calc cât mai ușor cu putință.

Ajungem la platformă, și, deși scândurile sunt cam deformate și zgrunțuroase pentru gustul meu, nu am fost niciodată atât de fericită să îmbrățișez un copac.

Și este doar începutul. Din punctul înalt în care se află platforma, rețeaua de poduri se vede foarte bine. Sunt o *mulțime.* Câțiva copaci de-a lungul drumului funcționează ca un fel de noduri pentru

mai multe poduri mari – un fel de labirint Mensa fără sfârșit. După ce vede că venim și noi repede, Phoenix îi duce pe ceilalți la următoarea platformă.

— Harta spunea exact peste ce poduri trebuie să trecem? întreb eu, când suntem iarăși singuri.

— Nu, zice Lonan. Nu e deloc explicită. Phoenix caută urme, semne pe care le-ar fi putut lăsa în urma lor. Podurile astea nu sunt cea mai ușoară cale de-a explora împrejurimile, așa că ne bazăm pe faptul că ne-au subestimat.

— Sună destul de plauzibil.

Și dacă vreun rătăcit prin junglă ar fi îndrăznit să privească în sus, spre frunzișul copacilor, tot i-ar fi fost extrem de greu să descopere toată rețeaua de poduri, din pricina nodurilor. În plus, a trebuit să trecem, mai întâi, de o mulțime de obstacole ca să ajungem la peșteră, și este foarte posibil să nici nu se fi gândit la vizitatori când au construit locul acesta.

Lonan arată spre podul de la picioarele noastre de parcă ar vrea să spună „Tu prima” și fugim.

Următorul copac pe care îl întâlnim are mai multe noduri de pod și o platformă mai mare decât celelalte. Phoenix și Cass se așază în genunchi și examinează lemnul, căutând semne. Mi-e greu să văd ceva din locul în are mă aflu, în spatele lor, dar apoi îmi vine o idee și am o revelație: tocmai *venim* dintr-un loc care pare important, deci ar fi logic ca semnele, dacă există, să se refere la podul pe care tocmai l-am traversat.

Mă așez în genunchi și eu, iar Lonan se dă la o parte ca să-mi facă loc. Nu există semne deosebite, nimic pictat peste care să mă uit mă uit. Dar apoi, și știu că am dreptate din clipa în care îl văd, observ un model în firele albe ca bumbacul care se prind de lemn.

Este ca un „V” întors, o săgeată de noduri îndreptată în direcția din care tocmai am venit. În ghidul tatii există o întreagă secțiune în care se vorbește despre simboluri folosite pentru a marca

drumul – pietre, pietricele, noduri între firele înalte de iarbă –, și ăsta arată exact ca semnul din pietricele pentru „drept înainte”.

Sar în picioare, aproape lovindu-l pe Lonan în falcă – nu am observat că se așezase pe vine atât de aproape în spatele meu.

— Phoenix, caută tu modele de noduri în firele podurilor – vezi ceva pe-acolo?

Hope, Alexa și Finnley se lipesc cu spatele de copac, ca să mă pot uita mai bine. Se vede clar, unul este marcat cu un „V” cu vârful în jos, altul este marcat cu o săgeată îndreptată spre stânga și al treilea are doar un șir drept de noduri. Ceea ce înseamnă „Nu merge în direcția asta”, în limbajul cercetașilor. Deschid ghidul la harta cu semne pentru drum și trec cu el pe la fiecare, ca să vadă toată lumea.

— Atunci, înseamnă că o luăm în direcția asta, spune Cass, arătând spre podul marcat cu „drept înainte”.

— Pare destul de evident, nu credeți? spune Alexa. Eden, nu-ți amintești de mușchi? De gândaci? Sare peste halucinațiile cu Cass, ceea ce e de înțeles. *Chiar* crezi că pe insula asta există ceva simplu, pentru care să bagi mâna-n foc?

Chiar pare un pic prea simplu, însă va trebui să dezleg sistemul de noduri ca să-mi dau seama. Și, cum a zis și Lonan, locul ăsta nu pare să fi fost construit pentru outsideri, așa că de ce-ar fi o capcană?

Cu toate astea…

Phoenix se uită la podul indicat de semnul „Nu merge în direcția asta”, și știu prea bine ce vrea să spună chipul lui: are în privire o ambiție pe care n-am mai văzut-o decât o dată în viața mea. Privirea aia, pe care n-o s-o uit niciodată, am mai întâlnit-o la o fată care fusese majoretă la un liceu rival, în timp ce privea înghețata topindu-se și curgând pe mâna mult prea fină a unui lup, o femeie. În ochii ei strălucitori se citea nerăbdarea, hotărârea. Viața.

A întins mâna, a smuls cornetul de înghețată din mâna lupului și a mușcat din el cu nesaț, murdărindu-se la gură. Cornetul s-a fărâmițat, dar l-a savurat până la ultima firimitură.

Nu era însă un lup la fel de inimos ca cel care aruncase înghețata la coșul de gunoi ca s-o iau eu, cu câteva ore în urmă. Unghiile ei ascuțite, roșii ca focul, s-au asortat perfect cu sângele majoretei. Am auzit zvonuri că ar fi supraviețuit, dar n-am mai văzut-o niciodată.

Privirea aia nu aduce nimic bun. Poate aducea înainte, dar nu și acum. În lumea asta, ambiția arzătoare, absolută înseamnă exact ce spune semnul – „Nu merge în direcția asta”.

Dar Hope ne dă la o parte și trece pe lângă șirul de noduri – nodurile care ne avertizează să n-o luăm pe acolo –, iar Phoenix se duce după ea. Apoi Cass și Finnley. Alexa.

Lonan, care rămâne din nou la coadă, se uită la mine, ridicând din sprâncene.

— Simt că nu e bine, spun eu. N-ar trebui să *simt* că e, dacă ar fi?

O, și totuși, eu ar trebui să știu cel mai bine că nu poți avea întotdeauna încredere în senzații și sentimente; iar asta e o problemă, când nu poți avea încredere nici măcar în lucrurile care par adevăruri de netăgăduit.

Propria experiența, singurul lucru în care mai poți să ai încredere acum.

Într-o pădure drumul se bifurcă, iar eu, eu îl aleg pe-acela mai puțin umblat.[12]

Patruzeci și nouă

Zburăm peste poduri, le traversăm unul după altul. E atât de multă umezeală, că ne pătrunde prin haine, până la piele. Suntem rapizi, suntem tăcuți. Chiar și Alexa.

Nimic nu pare nelalocul lui sau rău prevestitor. Nu la început.

Unele platforme sunt înguste, nu mult mai late decât dacă pui picioarele unul lângă altul. Altele sunt atât de late, că ne-am putea întinde pe ele să dormim. Dar nu o facem. Ajungem din nou pe o platformă acoperită de un strat de sevă gros de câțiva centimetri, care ne intră printre striurile tălpilor de la tenișii și se lipește de firele pe care călcăm, smocuri groase rupându-se de fiecare dată când pășim. Rupem atâtea fire, încât Hope calcă cu un picior în gol – aproape că fac atac de cord, deși nu eu abia mă țin să nu mă prăbușesc. Lonan mai face o gaură cu călcâiul, în timp ce-o tragem pe Hope înapoi. Abia reușește să nu cadă de tot.

După asta, continuăm desculți.

Alergăm mai departe, pentru că nimic nu ne spune că am ajuns, dar nici că mai avem de mers. Hope ține tot mai greu pasul, pe măsură ce crește umiditatea. Lonan se chinuie să meargă în ritmul ei, ca să n-o lase în urmă.

Umiditatea ar fi trebuit să fie primul indiciu, pentru că fiecare gură de aer a început să semene cu o gură de supă călduță, pe care o înghițim cu noduri. Însă punem aerul dens pe seama ecosistemului, care ne e străin. Dar n-o spune nimeni cu voce tare.

Zărim fragmentele de oase.

Este o experiență colectivă. Phoenix cade primul, cu o tresărire ciudată când talpa lui goală atinge suprafața podului. Își trage repede piciorul și cade grațios, răsucindu-se în așa fel încât să

aterizeze tot pe pod, să nu se prăbușească în gol. Cass este chiar în spate, iar restul cad ca niște păsări cu aripile tăiate.

Văd totul, dar nu am ce să fac.

Podul moale ca un nor se transformă dintr-odată în dinți tăioși ca niște pumnale, pentru că în firele albe sunt întrețesute așchii de oase. Este alb pe alb, mai puțin picăturile de sânge care curg din tălpile noastre, din glezne, din orice loc cu care-atingem firele ascuțite.

Râsete.

Phoenix și Cass au izbucnit într-un hohot de râs, incontrolabil și prostesc, ca doi copii care n-au văzut niciodată nici sanie și nici zăpadă, iar acum, deodată, le au pe amândouă. Ca niște pacienți dintr-un spital de boli mintale, ai căror prieteni invizibili le-au aruncat pastilele și le-au deschis ușile larg.

Mă pregătesc să-ntreb, dar…

Lilieci.

O mie, mii, mii de lilieci zboară spre mine, în jurul meu, părăși și negri, iar *mirosul* – miros a moarte, a eșec, a singurătate, toate întrețesute în corpurile lor minuscule și scheletice, încă simt fragmentele de oase, felul în care mă taie și îmi dă sângele, dar, în loc să cad de pe pod, mă trezesc la gura unei peșteri, cu oameni pe care nu îi recunosc. Sunt înaltă, sunt rece, iar mâinile nu sunt ale mele.

În spatele liliecilor, o lamă.

Și, chiar dacă pumnalul nu străpunge inima mea, ci a altcuiva, metalul mult prea rece simt cum mă sfâșie pe mine. Piele versus cuțit; simt fiecare secundă gheață de fierbinte. Simt cum sufletul iese din mine, în timp ce corpul mi se prăbușește.

Clipesc și, în sfârșit, văd iarăși podul, fără niciun liliac în preajmă, am inima și sufletul intacte, în ciuda a tot ce-am simțit.

Ce anume, mai exact?

Ceilalți se află în diferite stadii de delir, angoasă, absență. Unii se zbat, alții se afundă mult în firele albe. Finnley este prea aproape de margine – o mișcare bruscă, și s-a zis cu ea. Numai Lonan și Hope au reușit să se oprească la timp ca să scape de primejdie.

Lonan își întinde brațele puternice și musculoase și mă ajută să urc înapoi pe platformă.

— Gata, spune el. La cine sunt tenișii tăi? Poate că seva s-a uscat până acum.

— Phoenix… îi are… în rucsac.

Nu pot respira ca lumea în aerul ăsta lichid.

În plus, tocmai ce am trăit moartea. Moartea altcuiva. Cred.

Hope face ochii mari și mă întorc să mă uit și eu. Podul este roșu acolo unde zace Finnley, și a ajuns atât de mult spre margine, că tot brațul îi atârnă în afară, legănându-se ca o liană în adierea brizei.

Strig la Alexa, încerc s-o fac atentă – ea e cel mai aproape de Finnley –, dar e la fel de dusă ca și ceilalți.

„Nu mergeți în direcția asta”, ne-au spus nodurile.

Ar fi frumos dacă ar exista simboluri și pentru explicații, cum ar fi „pentru că sângele tău ar putea să țâșnească din tine de pe pod ca o ploaie”. Sau „pentru că ultimul lucru pe care îl vei simți va fi căderea”.

Sau „pentru că e posibil să nu mori, dar vei simți moartea”. Și care e diferența, la urma urmei?

Degetele lui Hope mă apucă tare de cot. Își înfige atât de adânc unghiile în mine, că, practic, simt murdăria de sub ele intrându-mi în piele.

— E OK, îi spun eu. O s-o ajutăm să treacă peste asta.

Finnley este o amenințare, dar nu este ca și cum ar fi vrut ea să fie așa. Ar fi trebuit să fac ceva când am auzit creanga aia trosnind în prima noapte.

Mă îndepărtez de Hope. „O să doară”, repet la nesfârșit în sinea mea.

Probabil că ar trebui să mă gândesc la alte lucruri. Dar Finnley este pe punctul de a cădea, așa că mă duc alergând spre ea.

Delicată, atentă: nu sunt niciuna, nici alta. Nici curajoasă, pentru că frica infectează curajul, și eu sunt în mod sigur mânată de frică. Podul devine dintr-odată extrem de ascuțit și de moale, în același timp, pătat de inocență, și am nevoie de atâta stăpânire de sine ca să nu mă-nfrângă. Fiecare pas, fiecare așchie, toate îmi provoacă o durere care nu dispare când ridic piciorul pentru următorul pas. Carne arsă, neagră, sufocare turcoaz, vene roșii ca focul, fierte-n otravă, un laț strâns din piele galbenă de șarpe.

Un curcubeu al morții.

Cu cât înaintez mai mult, cu atât sunt mai multe oase. Scrâșnesc din dinți de durere, încerc să merg mai departe, dar e greu să-mi dau seama ce e real și ce halucinație. Ard, mă înec, mă sufoc și, în cele din urmă…

Cad.

Cincizeci

Curcubeul se evaporă imediat după ce mă prăbușesc. Nu mai există durere de împrumut – o am pe a mea acum. Podul este sălbatic ca un dragon care se înalță din cenușă spre cer, și apoi sunt eu, care mă agăț de coada lui. Finnley nu a căzut încă, iar asta doar pentru că acum eu sunt cea care trage, ca prin minune, podul în jos, în direcția opusă.

Durere, frică și alegeri imposibile – astea sunt lucrurile pe care le-am lăsat în urmă.

Alege, Eden: moartea prin prăbușire sau moartea prin ruperea brațelor din umeri, din cauza propriei greutăți.

Alege, Eden: urcă la loc și fii moartea, nu salvarea lui Finnley, pentru că ea sigur va cădea odată ce se va restabili echilibrul, sau mai stai în viață șaizeci de secunde ca să te simți un suflet nobil.

Alege, Eden, alege, alege.

Oamenii nu sunt făcuți ca să aleagă moartea.

Nu propria moarte, oricum.

Așa că aleg viața. Și ironia e că nu simt nicio diferență.

Cincizeci și unu

Lonan și Hope s-au încălțat.

Hope țipă.

— Ajutor, strigă ea. Din nou și din nou: Lonan, ajută-mă! Finn o să cadă!

Dar Lonan mă ajută pe *mine.*

Cincizeci și doi

Suntem numai sânge și lacrimi, dar nu avem timp să ne înecăm în ele.

Lonan scotocește în rucsacul lui Phoenix și îmi recuperează tenișii. Firele albe și seva s-au întărit, transformându-se într-o chestie tare ca ghipsul, nu mai sunt lipicioase ca înainte. Am tălpile zdrelite și umflate, dar mă străduiesc să mă încalț, și firicele de nisip îmi intră în răni. Mă înțeapă, mă zgârie. Și totuși, e mai bine decât fără ei.

Ne chinuim împreună, eu și Lonan, să-l tragem pe Phoenix din plasă și să-l trezim. Hope este lividă, pierdută, în timp ce șterge sângele de pe picioarele Alexei și i le bagă-n tenișii. Face la fel și cu Cass.

Lăsăm tenișii lui Finnley unde sunt, cu șireturile înnodate de mânerul rucsacului lui Phoenix.

— Ne întoarcem sau mergem mai departe? Sunt praf. Toți suntem. Credeți sincer că ne mai așteaptă și altceva – arăt spre pod – în afară de capcane și sânge?

Phoenix își pune brațul pe după umerii lui Lonan. Se duc până la platformă, și aflu răspunsul: vor să mergem mai departe.

— Chiar crezi c-ar fi depus atâta efort ca să întindă o capcană, începe Lonan, gâfâind sub greutatea lui Phoenix, dacă nu încercau să ascundă ceva?

Sper doar ca, până la finalul acestei zile scăldate în sânge, să găsim ce căutăm. Leacul pentru a dezactiva spionii lupilor, tehnologia Proiectului Atlas, care ar putea pune capăt definitiv acestui război – avem nevoie disperată de ambele, dacă vrem să ne cumpărăm pacea și libertatea, plajele și apusurile de soare. Aș vrea să am certitudinea că podurile sunt cea mai bună cale de-a ajunge la toate astea.

Este o loterie, un joc de-a șoarecele și pisica. Fie suntem cei mai proști oameni din lume pentru că ne aruncăm cu capul înainte și o luăm în direcția în care indicatorul ne spune să nu, fie suntem geniali. Fie suntem cei mai orbi oameni de pe planetă pentru că ne încăpățânăm să nu ne dăm bătuți, fie avem cea mai bună strategie.

Eu și Hope punem umărul s-o ridicăm pe Alexa. Ea clipește, îi lucesc ochii și are pielea mai palidă decât am văzut-o eu vreodată. După ce l-a cărat pe Phoenix până la platformă, Lonan se întoarce după Cass.

Niciuna dintre rănile pe care le avem nu e profundă, niciuna nu ne pune viața în pericol – e ca și cum am fi fost atacați de un stol de cocori origami, zgârieturi subțiri ca hârtia, care se întretaie pe tălpile noastre, pe glezne și pe restul pielii expuse, care a intrat în contact cu fragmentele de oase. O să ne treacă.

Tuturor, în afară de Finnley.

Îmi iau inima-n dinți și arunc o privire peste margine pentru prima dată după ceva timp. Nu caut să văd trupul ei sfărâmat, nici groaza pe care mi-o provoacă înălțimea. Încerc doar să mă împac cu ideea.

Însă nu reușesc.

Suntem atât de sus, încât straturile de frunziș nu ne lasă să vedem ce se află dedesubt. Frunzele sunt groase, atât de groase – dar nu destul cât să-i împiedice căderea. Amețeala mă lovește ca o ghiulea. Îmi înfig degetele în umerii lui Hope.

Ușurel, Eden. Ușurel.

— Podul ăsta a fost nebunie curată, spune Cass.

Stă pe platformă, rezemat de copac, cu picioarele desfăcute. Capul îi atârnă într-o parte.

> Nebunie, s.f. – Stare mentală care împiedică perceperea normală a realității, comportamentul normal sau interacțiunile sociale normale.

— Nebunie, spun eu. Substantiv feminin. Stare mentală care împiedică percepția normală a realității, comportamentul normal sau interacțiunile sociale normale. Da.

Copacii se fac din verzi-verzi, verzi alb-negru.

Lonan îmi bagă o sticlă de apă sub nas.

— Eden, îți pierzi mințile. Îmi deschide gura și toarnă apă, puțin câte puțin. Apa mi se scurge pe la colțurile gurii și tușesc. Înghite încet, ca o vrăbiuță.

> Vrăbiuță, s.f. – O pasăre. Pasăre care cântă și se hrănește cu insecte în timp ce zboară. Pasăre care își frânge aripile când cade printre copaci și se izbește de pământ în mijlocul junglei.

— I-am frânt aripile, spun eu. I-am frânt aripile, și ea a căzut printre copaci.

Lonan mă apasă pe încheietură cu degetul. Suntem în viață, spune pulsul meu. Suntem în viață, și Finnley nu mai este.

Suntem în viață pentru că Finnley nu mai este.

— Uită-te la mine. Lonan are ochi în care vreau să înot. Și ascultă-mă. Mă asculți, Eden?

> Eden, s.n. – Un loc extraordinar sau o stare de fericire intensă; un paradis fără pată.

— Nu sunt fericită, n-o să mai pot să fiu niciodată fericită, îi spun eu. Am stricat totul.

Ochii lui sunt un ocean care nu mă lasă să mă usuc.

— Poți fi și o să și fii. N-a fost vina ta.

N-a. Fost. Vina. Ta.

Ochii lui Hope spun că e vina lui. Vina lui Lonan.

Sau poate că ochii lui Hope caută doar pe cineva pe care să dea vina.

Poate că eu caut pe cineva pe care să dau vina.

Lonan continuă să-mi vorbească.

— Nu tu ai făcut podul ăsta, spune el. Tu ai încercat s-o *salvezi,* spune el. Nu este vina ta, spune el. Aproape că ai *murit* încercând s-o salvezi, spune el.

Poate că tocmai asta m-a sfâșiat.

Curcubeul morții mele, alegerile mele inacceptabil de gri.

Încep să văd stele albe și apoi doar negrul, negrul, negrul care le inundă.

Cincizeci și trei

Când deschid din nou ochii, am o durere de cap îngrozitoare, culorile din jur și-au revenit și sunt singură cu Lonan pe platformă.

Muchiile scândurii îmi intră prin tricou, în spate, prin păr și în cap. Sunt iarăși desculță – cineva m-a curățat și m-a spălat pe picioare. Probabil că a fost foarte greu. Lonan mă dă cu ceva pe zgârieturile de pe tălpi și deja simt că se vindecă. Nu mă mai dor ca înainte.

— Ce-i aia?

— Miere pură și hamamelis, îmi spune el. Grăbește vindecarea.

— Asta i-ai dat și lui Hope, când i-ai spus să rămână pe plajă din cauza piciorului?

El îmi aruncă un zâmbet fugar și ridică din umeri.

— Păstrez lucrurile bune pentru oamenii în care știu sigur că pot avea încredere. Scoate ceva din buzunar: ultima tabletă din ceea ce pare a fi un card terapeutic realizat cu tehnologia mătăsii. Las-o să se dizolve sub limbă.

O iau.

— Analgezice?

E albastră, ceea ce înseamnă că nu e prea puternică.

— E destul de tare, zice el, fără efecte adverse.

Închid ochii și mi-i acopăr cu palmele. Îi apăs cu vârfurile degetelor la colțuri, acolo unde mă doare.

— Sper că mai ai și altele.

Ridică iarăși din umeri.

— Ia-o, și gata, Eden. Zâmbește ușor. Pentru fiecare tabletă pe care am luat-o, au fost zeci de situații în care am scrâșnit din dinți. O să mă descurc.

Durerea asta de cap mă omoară, așa că pun tableta sub limbă și las saliva să-și facă treaba.

Acționează imediat.

— Mulțumesc mult, îi spun. Serios.

— Oricând, răspunde el și mă privește într-un fel care mă face să roșesc.

— Deci, ă… Mă uit în altă parte și îmi dreg glasul. Cât timp am fost inconștientă? Unde sunt ceilalți?

— Să-ți spun vestea bună întâi?

— Atât de mult am fost inconștientă, că avem vești bune?

Fac un efort să mă ridic în fund. Îmi dau la o parte părul de pe față. Deschid ochii pentru că nu pot să-i închid pe vecie.

El îmi întinde o sticlă de apă, și o iau.

— Am ajuns la capătul rețelei, spune el. Nu mai există poduri cel puțin.

— Și asta este o veste bună?

— Există o scară cioplită în trunchiul copacului ăstuia… Alexa și Hope au găsit-o.

— Nu văd cum poate fi asta o veste bună.

— Mai e ceva, continuă el. Au mai găsit o peșteră.

— Din experiența de pân-acum, peșterile nu sunt prea prietenoase.

— Au descoperit o peșteră *cu o plasă atașată.* O plasă mare și largă, fără semne că ne-ar putea face franjuri, adaugă el. Chiar sub podul ucigaș.

Asta, asta chiar e o veste bună.

— E Finnley… A…

Zâmbetul lui pălește.

— Nu știm. Știm doar că nu e în plasă.

— Ești sigur că ar fi putut să cadă în ea?

— Este cât un bazin olimpic, Eden.

Îl cred pe cuvânt și mă străduiesc să procesez ce mi-a spus. Pentru că, din ce știu eu, oamenii nu cad treizeci, șaizeci, nouăzeci de metri și apoi pleacă fără să scoată un cuvânt. Țipă, strigă după ajutor sau sunt morți.

Și morții nu pleacă nicăieri.

— E clar că ai o perspectivă neobișnuită asupra conceptului de veste bună.

Trag unul dintre tenișii de sub Lonan și îl scutur de nisip. Și pe celălalt. Mi-i pun în picioare și mă apăs pe tălpi, acolo unde am majoritatea rănilor – e destul de bine.

Dispariția lui Finnley este ca un morcov care atârnă legat de-o sfoară, iar noi suntem niște iepuri albi și înfometați.

Vânătoarea noastră de comori se prelungește cu fiecare oră care trece.

•

Phoenix, Cass, Alexa, Hope, Lonan, eu. Suntem o armată formată din șase oameni: șase răniți, șase suferinzi, șase compromiși. Șase hotărâți. Șase împotriva multor, prea multor necunoscute.

Acum sunt convinsă că Lonan are dreptate: că nimeni care s-ar afla aici, pe insulă, n-ar pune atâtea piedici decât dacă ar avea ceva extrem de important de ascuns. Am ajuns prea departe ca să renunțăm acum, prea departe ca să ne întoarcem. Vom găsi laboratorul. Vom găsi *răspunsurile.*

Pe platforma din fața noii peșteri, Cass stă să i se lege brațul cu o atelă făcută din stuf – de fapt, a fost ideea lui.

— Am căzut rău pe ea, le spune el lui Hope și Alexei. Am simțit ceva trosnind.

Dar Phoenix are deja legătura împletită și gata să fie fixată, de parcă ar fi discutat cu Cass înainte să le spună celorlalți. Lonan se sprijină discret de mine și îmi șoptește:

— Nu prea are încredere în el.

— Pentru că peștera poate fi un alt punct declanșator?

Lonan dă din cap.

— Pentru că *orice* poate fi.

Mă uit pentru ultima dată, lung, la plasă. Este prea strălucitoare, prea curată. Prea goală.

— Sunt un om groaznic, zic eu, spunându-mi cuvintele mai întâi în cap ca să fiu sigură că nu zic

vreo prostie, dacă recunosc că sunt puțin ușurată că nu mai este cu noi în clipa asta?

Cine să mă mai înțeleagă? Cum pot jeli pe cineva și, în același timp, să mă simt ușurată că nu mai e aici? Cum să te simți ușurat că ai avut șansa să trăiești în locul altcuiva?

Lonan se uită la mine cu o privire senină, liniștită.

— Eu nu văd decât empatie la tine.

— Da?

— Da. Îmi întinde mâna. Ești gata? Ne așteaptă.

Ezit.

Asta nu înseamnă nimic, îmi spun în sinea mea. Nu înseamnă că nu-mi mai pasă de Birch, ci doar că Lonan încearcă să fie alături de mine. Că încerc, după atâta vreme, să am încredere să las pe cineva să se apropie de mine. De ce mi-e frică?

În cele din urmă, îl iau de mână. Pielea lui e caldă, dar mă trec fiorii când mă trage în picioare. Suntem din nou la coada grupului.

Ar trebui să-mi trag mâna, îmi spun în sinea mea. Ar trebui să nu-l mai țin așa de strâns măcar. Dar gândul nu ajunge până la degete, care se mișcă și se împletesc cu degetele lui. Suntem legați, lipiți.

Nici el nu-și trage mâna.

Peștera este neagră pe dinăuntru, așa că nimeni nu-mi vede roșeața din obraji. Nu-l cunosc aproape deloc pe Lonan – ce treabă am eu să-l țin de mână atât de strâns? El m-a ținut mai devreme, pe acoperișul peșterii, dar era altceva. Atunci eram un om pe care-l consola. Era ca ceara pe care o pui în crăpăturile unui vas de lut plesnit, ca să nu se verse.

Acum e altceva. Acum este vorba despre o alegere, una pe care o facem în fiecare secundă în care continuăm să ne ținem de mână. În ciuda tuturor lucrurilor pe care nu le cunosc despre el și a tot ce știu, mă bucur de acest confort de moment. Am destulă încredere în el.

O sursă de lumină mai evoluată decât torța lor de pe plajă se aprinde, aceeași pe care au folosit-o ca să lumineze prima peșteră. Nuiele, crengi și rămășițele unui chibrit ard într-un borcan de sticlă pe care Phoenix îl ține de mânerul de sârmă. Părul lui pare foarte roșu în lumina focului, și obrajii, foarte ascuțiți din cauza umbrelor.

Peștera asta nu seamănă deloc cu cealaltă. Acoperișul e atât de jos, că l-aș putea atinge fără să mă ridic pe vârfuri, iar tunelul este îngust, într-o pantă abruptă. Încă o dovadă că suntem iepurele alb al lui Alice, pornit într-o misiune.

Deodată, mă năpădesc amintirile: colecția mea de sticle de farmacie, de toate formele și culorile, inspirate de scena BEA-MĂ din *Aventurile lui Alice în Țara Minunilor*. Mă întreb cât praf s-o fi adunat pe ele pe etajera din baie. Mă gândesc și la setul de ceai din care am băut de ziua mea când am împlinit șase ani și la rochia albă cu albastru pe care mi-a făcut-o mama atunci. Și la carte în sine – ce n-aș da s-o mai țin în mână o dată. Numai gândul, și îmi și amintesc cum mirosea șamponul mamei, dizolvantul ei de unghii, mierea și laptele cald: ritualurile ei și ale mele dinainte de culcare, care au durat atâtea luni în anul acela, înainte de accident.

Lonan mă strânge și mai tare de mână, trezindu-mă la realitate.

— Ești bine? Ai încetinit pasul.

E aproape, atât de aproape, încât mă tem c-ar putea să-mi simtă bătăile inimii, care mi se zbate în piept.

Clatin din cap.

— N-am nimic. Scuze.

Sigur știe că mint – sau că încerc să mă mint pe mine însămi cel puțin –, pentru că nu slăbește strânsoarea.

— Putem să vorbim mai încolo, dacă vrei.

Dau din cap doar, ca o jucărie care dă din cap întruna pe bordul unei mașini. Pentru că… ce-ar fi

de zis? Toată lumea a pierdut pe cineva. Toată lumea a rămas fără casă. Nimeni nu poate da timpul înapoi, să se întoarcă în vremurile în care o catastrofă era să verși oja pe covor sau să spargi o ceașcă de porțelan. Nu ajută la nimic să trăiești în trecut, și cu atât mai puțin după sfârșitul lumii.

Cincizeci și patru

Eu și Birch aveam paisprezece ani când ne-am ținut prima oară de mână.

S-a întâmplat la trei ani de la petrecerea de ziua mea când m-a-nțepat albina aceea. Părinții tocmai ne forțaseră, pe noi și pe Emma, să stăm să ne facă poze până li s-au umplut cardurile de memorie; aveam părul ud de transpirație și lipit de cap din cauza tocilor de absolvire și pentru că stătusem prea mult în atmosfera înăbușitoare din sala de sport. Îmi amintesc că mă gândeam la cât de stupid este să sărbătorești ceva atât de nesemnificativ ca terminarea clasei a opta. Pe vremea aceea, mă gândeam că oricum o să fie o ceremonie de genul ăsta la absolvirea liceului. Toată lumea credea așa.

Pe drum, ne-a prins ploaia. Nori gri-argintii s-au adunat pe cer și au început să toarne cu găleata peste pantofii eleganți și rochițele scoase de la naftalină pentru absolvire. Toți părinții și-au băgat în buzunare și în genți telefoanele pline de poze și au luat-o la goană să-și aducă SUV-urile scumpe, în timp ce eu și colegii mei ne-am îngrămădit sub o marchiză, nu destul de încăpătoare, de lângă școală.

Birch mi-a dat sacoul lui. Apoi m-a luat de mână. Și, deși a trebuit, în cele din urmă, să ne despărțim, din motive practice – locuiam totuși în case separate –, aveam senzația că nimic nu ar fi putut interveni între noi.

Senzație care nu a dispărut niciodată. Nici măcar când a murit.

Nu este nimeni mai surprins ca mine că mâna mea se potrivește atât de bine într-a altcuiva.

Cincizeci și cinci

Cotim brusc la dreapta, și solul înclinat al peșterii se îndreaptă. Un fascicul de lumină albă se revarsă pe jos, în fund, unde torța lui Phoenix încă nu ajunge. Eu și Lonan rămânem în spate. Până acum nu prea am făcut zgomot, cu excepția târșâitului de tenișii pe piatră, dar acum unul dintre băieți mormăie ceva în față. Nu prea reușim să ne dăm seama a cui e vocea.

— Dar să știi că nu trebuie să faci atâta gură, zice Alexa.

— Ți-am spus de trei ori până acum să nu te mai ții după mine. E glasul lui Cass. Tare și răspicat, cu siguranță e Cass. Nu mai suntem împreună, Alexa. N-are nicio noimă să te porți ca și cum am fi.

— Și de ce, mă rog, *nu* mai suntem împreună, Cass? Îi rostește numele de parcă ar fi stropit cu acid. Ce s-a întâmplat cu „pentru totdeauna”? Ce s-a întâmplat cu evadarea?

Vreau să-i spun, îmi vine să strig spre ea că nu el a vrut să plece!

Dar dacă aș dezvălui motivul pentru care a plecat Cass din lagăr ar însemna să le dezvălui toate secretele. Nu-mi place s-o văd pe Alexa așa, dar nu-i pot trăda încrederea lui Lonan. Nu după toate prin câte am trecut.

— Nu e momentul acum, Lex.

Vocea lui Cass este răspicată, categorică. Taie ca un cuțit în carne.

— Și când ar fi momentul, după părerea ta? De-abia dacă te-ai deranjat să-mi adresezi două cuvinte de când ai apărut aici. Ce *cauți* aici, oricum? *Cum* ai venit? Ea ridică glasul, și vocea îi tremură. E cea mai sinceră atitudine pe care am văzut-o la ea vreodată. Ăsta a fost planul de la-nceput, nu-i așa? Să scapi fără mine! Să mă lași cu ochii-n soare!

Vocea calmă a lui Hope spulberă tensiunea care plutește în aer.

— Ăsta chiar nu pare a fi momentul, Alexa.

Acum ne-am oprit cu toții, o grămăjoară volatilă de umanitate într-un tunel sufocant.

— Nu este așa, se aude glasul lui Cass. Pare că-și pierde controlul pe care l-a avut până acum, cuvintele lui nu mai sunt golite de emoție. Nu te-am lăsat cu ochii-n soare, dar mersi frumos pentru acuzație.

— Mai bine încetați odată, spune Phoenix în șoaptă.

Însă Cass nu-l aude sau, pur și simplu, nu vrea să-l asculte.

— Dar, pentru că mă tot provoci să-ți spun adevărul, iată-l: nu am mai avut încredere în tine din ziua în care mi-ai legat frânghia aia de gât. Ești foarte frumoasă, Lex, dar ești imprevizibilă și egoistă.

Smulge felinarul din mâna lui Phoenix. Umbre și lumini dansează pe pereții peșterii, urmându-l în timp ce pornește singur spre pata albă de lumină din capăt.

— Asta a fost prea de tot, și știi prea bine, Cass.

Vocea lui Lonan ricoșează din pereții tunelului, iar pașii noștri urmează ecoul. A fost prima dată când am ajuns în fruntea grupului. Și mergem în față, dar nu prea mult – Alexa mă calcă de câteva ori, încercând să ajungă la Cass, dar eu și Lonan avem grijă s-o ținem în spatele nostru. S-a vărsat destul sânge pe ziua de azi.

— Parcă sinceritatea era o virtute, răspunde Cass, iar vocea lui străpunge întunericul.

— Eu știam că parcă și bunătatea.

Phoenix pufnește:

— Tu vorbești, Lo?

— Spune-mi un singur lucru rău pe care l-am făcut azi, zice Lonan.

Poate că am ochelari de cal și văd numai faptele bune, dar nu-mi vine nimic rău în minte, îmi zic în

sinea mea. Sigur, am avut conflictele noastre, după ce-am trecut de marginea stâncii, de exemplu, și mai devreme, când i-am ținut cuțitul la gât. Dar, dacă ar fi să judec în ansamblu, lucrurile bune pe care le-a făcut sunt mult mai numeroase.

— Mi-ai mâncat ultima bucată de carne, zice Phoenix.

— Asta a fost ieri. Mai încearcă.

Dar el nu mai încearcă – niciunul dintre noi nu mai încearcă –, pentru că acum suntem scăldați în lumina unei după-amiezi târzii și în căldura cărbunilor care se sting în felinarul de sticlă, după ce l-am ajuns, în cele din urmă, pe Cass. Rămânem muți și încremeniți de uimire.

Este o cabană.

O cabană cu etaj, cu iarbă pe acoperiș și sclipiri calde în ferestre, la mai puțin de cincizeci de metri depărtare, înconjurată de un gard viu. Pe lângă gardul viu șerpuiește o apă neagră, ca oglinda, până la ieșirea din peșteră, unde suntem noi. Un ponton prăpădit de lemn asigură trecerea pe toată lungimea ei, iar aproape de cabană, câteva canoe rudimentare se leagănă pe apă. Nu cred că sunt pentru noi.

Atunci, pentru cine?

— E lumina aprinsă, șoptește Hope. E *lumina* aprinsă.

Electricitate.

Umanitate.

Nu suntem singuri.

Dar asta știam deja de ceva vreme.

— Prin apă, pe ponton sau înapoi la plasă, spune Lonan. Astea sunt variantele pe care le avem.

Pufnesc în râs fără să vreau.

— Da, de parcă am avea de ales.

— Sunt un tip precis.

— Credeți că acolo au dus-o pe Finnley? întreabă Hope, făcându-și loc printre noi. Arată…

mai drăguț decât mi-am închipuit.

— Aparențele înșală, spune Cass, aruncându-i Alexei o privire tăioasă.

— Las-o în pace, îl apostrofează Lonan.

Alexa nu răspunde, dar am stat destul pe lângă ea ca să cunosc felul aparte în care își exprimă ea recunoștința. Acum se uită la Lonan: mijește puțin ochii, de parcă ar vrea să clipească și să comunice cu el telepatic. Nu am mai văzut la nimeni expresia asta. Mă face să mă întreb ce altceva mai am de descoperit despre umanitate.

— Deci, varianta cu întoarcerea la plasă eu cred că putem s-o excludem, zic eu, nerăbdătoare să mergem mai departe. S-o găsim pe Finnley, vie sau moartă, să găsim laboratorul, să găsim *răspunsuri.* Apa nu pare însă o idee prea bună. Eu zic s-o luăm pe ponton, cel mai bine.

Cu toate astea, ceva nu mi se pare în regulă când mă gândesc că trebuie să mergem pe-acolo, și nu din cauza scândurilor degradate. În esență, lupii au câștigat, și asta mă scoate din minți; au creat în mine un vas Petri de suspiciune. Mă tem că n-o să mi se mai pară nimic simplu vreodată.

— Faceți ce vreți, spune Hope. Eu mă duc s-o caut.

Scoate un picior lung și subțire din peșteră. După ce îl pune apăsat pe scânduri, își bagă mâinile în buzunare și se îndepărtează de noi fără să arunce o privire înapoi.

Este un lucru foarte atipic pentru Hope – și ce a spus, și ce tocmai a făcut.

Mă gândesc că așa se întâmplă când pierzi oameni la care ții. Te schimbi inevitabil. Devii atât de disperat, încât te repezi spre inamic cu mâinile goale, singur cu dorințele tale.

Cass își trece mâna prin păr.

— N-ar trebui să te duci singură, strigă el după ea, uitându-se când la Phoenix, când la Lonan.

E agitat, furios.

— Atunci, veniți cu mine, îi răspunde ea, dar nu încetinește deloc pasul.

Lonan nu vrea, simt după felul în care mă ține – are mâna la fel de caldă și de moale ca înainte, dar pare mai dură, într-un fel.

Alexa iese din peșteră după ea și sare pe ponton cu eleganța unei feline. Își ridică nasul în direcția lui Cass, de parcă ar vrea să spună: „Vezi? Nu sunt așa de egoistă cum mă crezi tu”. Fața lui rămâne impasibilă, deci mi-e greu să înțeleg de ce se duce și el imediat. Pentru Alexa? Pentru Hope? Pentru liniștea propriei conștiințe? Cine știe.

Ceea ce știu însă e că, pentru a declanșa o mișcare, nu e nevoie decât ca un om să-l urmeze pe altul, și apoi de încă unul pentru ca aceasta să ia amploare. Acesta este punctul în care eu și Lonan hotărâm să traversăm pontonul și, cel mai probabil, la fel și Phoenix. Încerc să găsesc alinare în ce mi-a spus Lonan în peșteră: că găsirea leacului și a tehnologiei Proiectului Atlas a fost una dintre mizele planului de la bun început. Că e necesară.

Încerc să găsesc alinare, dar alinarea nu vrea să mi se-arate.

„Cel mai bun mod de a găsi ce cauți”, mi-a spus Lonan, „este să provoci dușmanul să iasă din ascunzătoare și să-l forțezi apoi să te ducă direct acolo”.

Dar asta facem noi aici?

Poate că noi suntem provocați să ne-arătăm la față, și nu invers.

Cincizeci și șase

La capătul pontonului, lucrurile încep să se complice.

E o fundătură totală, un drum care se oprește în gardul viu, după care nu mai e decât stâncă. Apa stranie, ca o oglindă neagră, șerpuiește prin spatele cabanei. Dacă nu ne urcăm orbește în bărci, fără să știm încotro mergem, sau nu încercăm să escaladăm sau să trecem prin gardul viu, nu vom reuși să ne apropiem mai mult.

Phoenix și Lonan au o discuție întreagă numai din priviri, în cele din urmă, Phoenix spune:

— Vrei s-o iei tu înainte sau mă lași pe mine?

— Du-te tu, răspunde Lonan.

Se uită la mine, și iau asta ca pe o invitație de a spune dacă am vreo obiecție. Mă gândesc că e mai bine să stau deoparte deocamdată, atât timp cât Phoenix nu-ncepe să bată câmpii. Phoenix dă din cap și strânge bretelele rucsacului.

— Alexa, Cass, voi veniți cu mine. Eden și Hope merg cu Lonan.

Alexa, Cass și Hope dau să protesteze, și sunt pe punctul de-a mă alătura – mi se pare o idee mai bună să-l lăsăm pe Cass la urmă, având în vedere că e hololup –, dar Lonan ne taie avântul:

— Așa e cel mai bine să ne împărțim, așa că vă rog să vă abțineți. Acum nu mai contează confortul. Avem mai multe șanse s-o găsim pe Finnley dacă ne răspândim și căutăm în mai multe locuri.

Despre leac nu suflă o vorbă, pentru că fetele nu știu nimic despre asta, și cu siguranță n-are de gând să le povestească acum despre misiunea lui secretă în slujba Forțelor Aliate.

Fiecare cu secretele lui. Ca groaza și speranța din sufletul meu, fluturi gemeni care zboară unul după celălalt în cercuri. Oare oamenii de aici îl

cunosc pe tata? Ei sunt cei care mi-au trimis eprubeta, ghidul? Cei care i-au smuls verigheta de pe degetul rece și mort?

Ei sunt cei care l-au ucis?

— Suntem OK? întreabă Phoenix, uitându-se cu atenție la Cass, la Alexa și apoi la mine.

Dacă acești oameni mi l-au luat pe tata, nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să le iau și eu ceva. Dar am atâtea întrebări: cum arată leacul? Cum îl administrăm? De unde vom ști dacă funcționează? Unde este păstrată tehnologia și cum avem de gând s-o furăm, ca să nu mai vorbim despre cum îi vom împiedica pe lupi să pună mâna pe ea? Dar cred că Lonan nu are absolut niciun răspuns. Măcar eu știu cum arată planurile vechi de la Envirotech. E și ăsta un început.

— Da, răspund eu, în cele din urmă. Suntem OK.

— Bine, atunci, spune Phoenix. Grupul lui Lonan ia canoele. Voi, care sunteți cu mine, pregătiți-vă să treceți prin gardul viu.

— Cass, întreabă Hope, ce-ți face mâna? O să te incomodeze atela?

Între băieți are din nou loc un schimb de priviri, fără să spună nimic. În grupul nostru, Lonan pare să fie cel care ezită, dar Phoenix preia inițiativa:

— N-a trecut așa mult de când te-ai lovit. Te-ai simțit bine în peșteră?

Bănuiesc că asta trebuie să însemne: „N-ai mai încercat să omori pe nimeni de ceva vreme, așa că poate am trecut de punctele declanșatoare”.

Cass pare un pic reticent, dar o singură privire la gardul viu îl face să înțeleagă că va fi inutil să încerce dacă nu își poate folosi ambele brațe. Dar într-o canoe sigur n-ar fi de niciun ajutor.

— Da, răspunde el. Cred că mă pot descurca fără atelă.

— Să-l ajuți dacă începe să-l doară din nou, Phoenix, spune Lonan.

Altă frază cu înțelesuri ascunse, presupun.

— Ar mai fi ceva înainte să ne despărțim? întreb eu. Sunt de acord cu strategia lor, îmi dau seama. Este evident că nu se aruncă niciunul cu capul înainte – Lonan s-a gândit dacă să-l ia sau nu pe Cass cu noi, sunt sigură. Probabil se gândește că vom fi mai puternici așa, dincolo de toate riscurile. Ne întâlnim undeva după ce terminăm aici? Cum vom ști dacă e teafără toată lumea?

Phoenix caută prin rucsac, apoi scoate o pereche de dispozitive negre, subțiri. Păstrează unul, iar pe celălalt i-l aruncă lui Lonan.

— Stații de emisie-recepție, ca să putem vorbi, spune el. Se încarcă cu energie solară. Și tu, Hope, dacă ai putea să-ți scoți, te rog, puloverul ăla, am avea mai multe șanse să nu ieșim în evidență.

Puloverul meu este zdrențuit și pătat, nu prea mai are galbenul strălucitor de odinioară, dar tot sare în ochi în peisajul ăsta atât de verde. Hope îl aruncă pe jos. Mă abțin să-l ridic – a lua cu mine un pulover galben e ca și cum l-aș purta, dacă trebuie să fim discreți. Ce bine ar fi fost dacă rucsacul lui Phoenix n-ar fi fost atât de plin!

Lonan își prinde stația micuță la brâu, în dreapta.

— OK, oameni buni, spune el. Faceți tot posibilul să nu vă vadă nimeni, dar fiți pregătiți să vă apărați. Dacă lucrurile o iau razna, două chestii trebuie să avem în vedere: să obținem ce căutăm și să încercăm să nu murim.

Niciunul dintre obiectivele astea nu va fi prea ușor de atins.

•

Eu, Hope și Lonan alegem, la întâmplare, o canoe. Este exact ca celelalte patru care plutesc la capătul pontonului, doar că asta are o dungă roșie în vârf. Mă rog să fie vopsea, nu rămășițele uscate ale cuiva.

Mai furăm o pereche de vâsle de la o alta și apoi ne înghesuim toți trei într-o barcă. Chiar dacă nu le folosim acum, ne vor prinde bine ca să ne apărăm.

— Ați mai vâslit în tandem? întreabă el.

— Doar cinci veri la rând, în tabere. Nu că mi-aș fi dorit neapărat – era obligatoriu, parte din program. Mă descurc în orice poziție. Tu?

— La fel.

Doar pentru că mă pricep să vâslesc într-o canoe nu înseamnă că mi-a și plăcut vreodată. Toată copilăria am avut coșmaruri cu șerpi în ape tulburi. Atâtea nopți în care tata se uita sub pat, ca să mă asigure că nu mă pândește niciun șarpe, gata să-și înfigă colții în mine. Numai pe becurile alea pentru lanternă trebuie să fi dat o avere.

Cel mai groaznic coșmar, care se repeta cel mai des, era ăla cu mocasinii de apă: la început, în vis, era doar unul. Îmi trecea șerpuind pe gambă și mi se încolăcea în jurul gleznei. Abia dup-aia veneau ceilalți, câte doi din fiecare direcție, la suprafață, și nenumărați alții pe sub apă. Nu mă atacau niciodată, dar mă omorau storcându-mi tot aerul din plămâni.

Mă trezesc de fiecare dată cu inima bubuindu-mi în piept, încercând să-mi forțez plămânii să funcționeze și să le amintesc cum să respire.

Oceanele pline de rechini nu mă sperie, nici râurile cu ape limpezi.

Doar apele stătătoare, tulburi îmi dau fiori. Și care mă înconjoară din toate părțile.

— Respiră, Eden. Lonan aproape că și-a perfecționat arta de-a mă aduce înapoi. Mi-aș dori să nu fi avut atâtea ocazii. Mintea este mai puternică decât împrejurările, adaugă el. Să nu uiți asta.

Dau din cap. În plus, îmi amintesc că a avut și el o mulțime de ocazii să-și întărească mintea. Și a început într-un mod extrem, curățând sângele părinților lui de pe podeaua din bucătărie.

— Mersi mult, spun eu. Ai dreptate.

La urma urmelor, ce sunt temerile astea imaginare comparativ cu veninul care mi-a furat

familia, pe Birch, viața? Ar trebui să fie floare la ureche.

Băgăm vâslele în apă. Lonan este la proră, în față, ca să prindem o viteză optimă, iar eu stau la pupă, în spate, controlând direcția. Hope stă între noi, de pază. Cu fiecare mișcare a vâslelor ne îndepărtam tot mai mult de siguranța relativă a pontonului de lemn, ajungând mai aproape de orice ne-ar putea aștepta mai încolo. Apa înconjoară barca din toate părțile acum, iar copacii, frunzele și toate nuanțele de verde se revarsă peste maluri. Nu este cel mai mare canal pe care l-am văzut vreodată – are o lățime cât cel mult două canoe puse una în continuarea celeilalte –, dar, chiar și așa, este sufocant. Mintea învinge frica, îmi repet în sinea mea. Mintea mea este mai puternică decât împrejurările. Nu există șerpi.

Gardul viu este atât de stufos și de înalt, încât din unghiul ăsta abia zărim cabana. Se vede numai ultimul etaj, cu luminile calde și galbene strălucind prin ferestrele de sub acoperișul cu iarbă. Curând o s-apună soarele, și nu vom mai putea vedea nici măcar atât.

Vâslim, și vâslim, până ajungem aproape la jumătatea cercului de apă, dar nu găsim intrarea pe care o căutam. Canalul cotește, îndepărtându-se ușor de cabană spre o peșteră acoperită de mușchi; e atât de joasă, că abia vom reuși să stăm în fund fără să ne aplecăm, darămite în picioare. Îmi amintesc de caverna piraților din Caraibe în care am fost la Disney World – de atacul de panică pe care l-am avut, la șapte ani, când am văzut că stăm la o coadă nesfârșită doar ca să ne plimbăm cu barca pe o apă întunecată, care șerpuia prin tot felul de locuri pe care nu le puteam vedea.

Un sunet slab, dar ascuțit, se aude din stația lui Lonan. Se oprește din vâslit, la fel și eu, chiar la intrarea în peșteră.

Scoate stația de la brâu, și îi văd pielea înainte să își tragă în jos tricoul. Când vorbește, se aprinde

o lumină albastră.

— Aici Lonan. Ați găsit ceva?

Din stație răsună un păcănit.

— Da, se aude răspunsul.

Sunt aproape sigură că e Phoenix. Am trecut de bariera de frunze și acum vedem intrarea, dar n-avem cum s-ajungem la ea de-aici. Având în vedere păcănelile și faptul că vorbește aproape în șoaptă, e o minune că îl auzim atât de clar.

— Dar cred că voi aveți șanse, totuși. Se pare că apa ajunge până la ușa acestei camere uriașe, dar și parterul, și canalul sunt parțial sub pământ. Asta vedeți și voi acolo?

Se pare că atacurile de panică încep la fel și la șapte, și la șaptesprezece ani. Va trebui să trecem prin peștera asta. Nu avem cum s-o ocolim. Respiră, Eden.

— Da, confirmă Lonan, parcă deloc deranjat de ideea de-a vâsli printr-o peșteră întunecată. Vom verifica. Fiți atenți, totuși… Dacă nu puteți intra pe-acolo nu-nseamnă că ei nu sunt pregătiți să vă împiedice să încercați. Au ochi peste tot… Amintește-i lui Cass.

Lonan se întoarce și îmi aruncă o privire în timp ce rostește ultimele cuvinte, și sunt sigură că este un mesaj ascuns. Fie nu e destul de codificat, fie am început eu să învăț limbajul lor, pentru că îl pot traduce foarte ușor în: „Nu uita că ei știu exact unde sunteți, pentru că este și Cass cu voi și vă pot spiona în voie”.

— O să fim, spune Phoenix.

Lonan pune stația la loc și își ridică vâsla.

— Sunteți gata?

— Eu sunt pregătită pentru orice, dacă ne duce la Finnley, răspunde Hope.

Deschid gura, dar nu pot articula niciun cuvânt.

Lonan se întoarce cu totul, ca să se uite la mine.

— Eden? Ești pregătită?

Pare pe punctul de a-și pierde răbdarea. Nu poate să-nțeleagă – și de ce ar trebui? Am reușit

să-mi înving frica de înălțime de mai multe ori pe ziua de azi, iar în peșteri n-am avut nimic. Și oricum mi-a spus deja că mintea e mai puternică. Poate că mintea mea e mai puternică, dar corpul nu vrea s-o asculte.

— Ă… Acum se holbează amândoi la mine. Mie nu-mi face prea bine genul ăsta de apă. Mai ales în peșteri, unde e întuneric. Mai ales dacă în ea ar putea fi, ăăă… mocasini de apă. Sună atât de prostesc când o spun cu voce tare. Sunt o fetiță de cinci ani în corpul unei adolescente de șaptesprezece ani. Și acolo e foarte întuneric.

Lonan scrâșnește din dinți.

— Îmi pară rău să-ți spun, dar, cu cât așteptăm mai mult, cu atât o să se întunece mai tare.

— Serios? *Asta* mă face să mă simt mai bine, mersi mult.

— Și ce propui? Credeam că ești mai puternică de-atât, Eden. Eu *știu* că ești.

Niciodată nu m-a mai făcut să fierb de nervi un asemenea compliment.

— Nu mă cunoști deloc. Te-nșeli amarnic.

Toți oamenii puternici cedează, în cele din urmă.

Hope își întoarce privirea, uitându-se la mâinile ei. Îmi pare rău, Hope, zic în sinea mea. Ești captivă aici, într-o canoe, împreună cu întruchiparea perfectă a ceea ce poate face un om în condiții extreme.

— M-am înșelat de multe ori în viață, dar nu și acum, mi-o taie el. Nu m-a presat nimeni niciodată atât de mult, ceea ce mă împiedică să mai ripostez. *Poți* face asta. Refuz să văd cum un om atât de puternic cedează în fața fricii.

— Îmi subestimezi frica purtându-te de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume; de parcă ar trebui, pur și simplu, să trec peste.

— Nu, spune el. Cu cât ți-e mai greu să faci un lucru, cu atât mai puternic devii după ce reușești. Te cred când spui că pentru tine e înspăimântător –

ești albă ca luna; nu respiri normal. Nu cred că o să-ți fie ușor, dar cred că ești destul de puternică să mergi mai departe.

Din nou, imaginea lui frecând petele de sânge de pe podeaua din bucătărie mă face să-mi fie rușine. Nu spune nimic despre asta – nici nu e nevoie. Se vede pe fața lui că asta îi vine în minte de fiecare dată când trebuie să se adune. De fiecare dată când trebuie să mă încurajeze.

Și am o revelație: nu încearcă să-mi facă rău, asta știam, dar m-am gândit că încearcă să-mi spună să trec, pur și simplu, peste când mi se face frică. Să mă prefac că nu mă doare nimic, că nu sufăr.

Acum sunt sigură că nu asta voia să spună și îmi dau seama că nu trebuie să las lucrurile astea să mă doboare.

El încearcă să-mi arate doar cum să *profit* de ele.

Mă adun, cu toate părțile din mine care încearcă să scape din barca asta și de responsabilitatea care vine odată cu ea.

— Bine, spun. Apoi repet: Bine.

Și băgăm vâslele în apa neagră, atât de neagră.

Cincizeci și șapte

Zburăm printre nori, ne dăm pe curcubeie.

La asta mă gândesc când lumea începe să devină neagră și fără oxigen.

Ajută destul de mult, în sensul că încă vâslesc. Încă sunt în viață, încă merg mai departe.

Răsuflarea noastră se aude cu ecou. La fel când scufundăm vâslele în apă și când le scoatem. E sunetul fricii care dispare, îmi spun mie însămi. Bag vâsla adânc în apă. Respir.

Zgomotele pe care le scoate stația lui Lonan sunt amplificate de pereții duri între care ne aflăm. Este atât de întuneric aici, că luminița albastră a devenit fosforescentă. Dar nu scoate stația să vorbească.

— N-ai de gând să răspunzi? întreb.

— Am treabă acum, spune el.

— Și dacă e urgent?

— Oricum n-aș putea să fac nimic. Dar vreau să știi că sunt pregătit în caz că apare vreo urgență aici.

Faptul că recunoaște că peștera poate fi periculoasă mă liniștește și mă enervează în același timp.

Pe apă, în față, strălucește ceva verde-albăstriu.

Pff, respir eu pe măsură ce ne apropiem și descopăr că peștera o ia brusc la dreapta. Pare că cineva ar fi împrăștiat praf de stele pe tavan, ca o constelație de licurici. Dacă înainte peștera era complet cufundată în întuneric, după colț este scăldată într-o lumină turcoaz, ireală. O picătură de ceva lipicios aterizează pe mâna mea, apoi alta, pe genunchi. Dacă ascult cu atenție, pot auzi cum cad picăturile în apă. Hope se uită în jur cu gura căscată, la fel de uimită ca mine.

Stația lui Lonan se aude din nou, apoi încă o dată.

— E OK, răspunde, spun eu. Poate încearcă să ne avertizeze de ceva.

Lumina stației se ridică, și în peșteră se aude un hârâit puternic.

— Phoenix? Barca încetinește acum, că Lonan nu mai vâslește. Îmi las și eu vâsla să plutească. Totul OK acolo?

Niciun răspuns.

Un alt hârâit, dar nu de la capătul celălalt al firului.

— Cass? Alexa?

Nimic.

Lonan mormăie o înjurătură.

— Dacă mă auziți și aveți probleme, nu vă faceți griji pentru noi. Faceți tot posibilul să rezistați. Vă găsim noi mai târziu.

Un ultim hârâit răsună în toată peștera.

Dar lumina albastră a stației nu mai apucă să se întoarcă la brâul lui Lonan. Barca se lasă brusc într-o parte, pentru că Hope sare ca arsă, de parcă i-ar fi căzut în poală o văduvă neagră, și stația zboară prin aer. Apoi cade în apă. Lumina albastră mai strălucește o jumătate de secundă, după care se stinge.

— Băga-mi-aș…

Vocea lui Lonan este ultimul lucru pe care îl aud înainte să fiu luată pe nepregătite. Hope este rapidă, feroce – corpul ei firav are o forță neînchipuită, iar degetele-i sunt ca niște menghine. Părul ei mă sufocă în timp ce încearcă să mă arunce peste bord, după care sare după mine în apă.

Dau din picioare, mă zbat, mă lupt cu impulsul de-a respira. Privirea mi se împăienjenește, ceea ce-mi amintește că n-am murit încă. Ies la suprafață, încerc să iau o gură de aer, dar ea mă aruncă înapoi în adâncuri. În apă nu sunt șerpi, doar Hope și disperare. Într-un fel, aș fi preferat să fie. Ar fi fost o moarte mai rapidă, fără durerea de a ști că am fost trădată.

Cel puțin lumina turcoaz nu mai este așa de slabă. De fiecare dată când brațele lui Hope intră în apă, lupul de pe mâna ei începe să strălucească din ce în ce mai tare, până când ajunge o hologramă irizată scânteietoare. Moartea mea are propriul reflector.

Mă chinui să rezist, îi dau degetele peste cap și îmi înfig unghiile în pielea ei până știu sigur că sângerează. Asta îmi dă timp să mai iau o gură de aer, o șansă să scap. Când a fost compromisă? De cât timp e așa și cum de nu ne-am dat seama? Colțul cu tavanul luminat trebuie să fi fost declanșatorul – sau poate picăturile lipicioase care au căzut pe noi? –, dar înainte de asta părea foarte *normală.*

Acum e și Lonan în apă. Pe mâinile lui nu apare niciun semn luminos, niciun semn că ar fi lup. E cea mai mare gură de aer pe care am luat-o până acum, probabil pentru că s-a băgat între mine și Hope. Și prima dată când văd cât de mică e apa. Dacă stau dreaptă, pot să ating fundul cu vârful picioarelor.

— Sedeaz-o! strigă el.

Reușește s-o țină departe pe Hope – văd strălucirea hologramei când reușește să scape din mâinile lui, când se repede la Lonan acolo unde se-așteaptă el mai puțin. Dar și el e rapid, și Hope nu reușește să-l atace, nu-l poate doborî.

— Nu pot, spun eu fără suflare. N-am seringă.

— La mine-n buzunar – în stânga.

Înot înapoi până la el. Hope mă apucă de încheietură și mă trage tare direct în spatele lui Lonan. Când ne izbim unul de celălalt, inima îmi bate nebunește dintr-un motiv cu totul aiurea – sau justificat, dacă mă gândesc că este un *motiv pentru a rămâne în viață.*

Concentrează-te, Eden.

Seringă. Mai întâi să iau seringa, apoi să ies din apă. Și abia dup-aia Lonan.

Bag mâna în buzunarul de la pantaloni. Sunt strâmți, și nu prea e spațiu pentru altceva în afară de o seringă. O găsesc imediat.

Lonan a reușit, în sfârșit, s-o facă pe Hope să nu se mai zbată. Mă îndrept spre locul în care hologramă strălucește mai tare, îi pipăi brațul până sus, ca să fiu sigură că e umărul – ea și Lonan sunt lipiți unul de celălalt, umbră peste umbră, și nu vreau să îl sedez pe el din greșeală.

Hope e ca o pasăre fragilă, cu aripi osoase și păr fin. Înfig acul în locul în care pare să aibă mai multă carne, și, imediat, lupul se face negru. Lonan se întoarce ca s-o sprijine.

Respirăm greu, foarte greu în peștera asta cu ecou, care se învârte cu noi ca o filmare cu încetinitorul a unui cer plin de stele.

— Mai ți-e frică de șerpi?

Da, aș vrea să-i răspund. Fobiile nu dispar ca prin farmec doar pentru că acum ai lucruri mai periculoase de care să te temi.

Cincizeci și opt

— Trebuie să-i fi făcut și ei ceva în noaptea în care au luat-o pe Finnley, zic eu în timp ce împing barca într-un cotlon mai puțin luminat. E mai bine să stăm cât mai ascunși posibil, având în vedere că le-am neutralizat unul dintre hololupi atât de aproape de cabană. Are noimă, dacă stau să mă gândesc, continui eu. Bineînțeles că nu ne-ar fi lăsat să cutreierăm insula dacă n-ar fi avut niciun mijloc să ne supravegheze. Dar de ce nu ne-au luat pe toate odată?

Mă chinui să mă urc înapoi în barcă fără s-o răstorn. Nu e deloc ușor în întuneric, mai ales că Lonan o ține în brațe pe Hope. După o manevră disperată, reușesc să ajung înăuntru. Probabil că nu a fost cea mai elegantă mișcare, și, pentru prima dată, mă bucur nespus că e întuneric.

— Cred că există câteva motive pentru care nu v-au luat pe toate în același timp. Lonan pare mai aproape decât mă așteptam. Mă ajuți puțin?

Pipăi în jur, în direcția vocii sale. Mâinile mele îi găsesc fața, barba ușor crescută de pe maxilarul regulat. Buzele.

Încă o dată, mă bucur nespus că e întuneric.

— La trei, îmi spune el când las mâinile în jos, încercând s-o găsesc pe Hope. Prinde-o de subraț și trage, eu o s-o împing.

Barca se apleacă ușor când mă întind după ea, dar nu e nimic grav. Încet și cu destulă chinuială, reușim s-o așezăm pe Hope în barcă. Înăuntru a pătruns puțină apă – un centimetru sau doi –, dar Hope e inconștientă și n-o să observe că îi atinge părul.

Lonan urcă atât de ușor, că îmi dau seama că a ieșit din apă abia când deschide gura din nou. Nu e de mirare, dacă a trăit numai pe mare de când a-nceput războiul. Probabil că pentru el să se urce și

să coboare din bărci e la fel de firesc cum era pentru mine să mă sui în pat când stăteam în baracă.

— Motive posibile pentru care nu te-au luat și pe tine, începe el. Primul: Dacă am învățat ceva despre lupi de când lucrez cu eliberatorii, acela este că fac special lucruri ilogice. Lor li se pare că asta-i face imprevizibili. Și eu cred la fel. Eu și Phoenix am interceptat, hm, vreo douăzeci de nave de-ale lor doar în ultimele luni. Unele sunt conduse de un echipaj minim, un om sau doi, altele au zece oameni la bord. Așa e mai dificil pentru Rezistență să plănuiască un atac, și treaba asta ne amețește de cap. Interceptarea unui echipaj mic ne face să lăsăm garda jos, în timp ce echipajele mari sunt de la înfricoșătoare la fatale, după caz.

Se pare că am ales amândoi să ne mai tragem sufletul înainte să stabilim ce facem în continuare. Să sperăm că avem *timp* să ne tragem sufletul, pentru că avem neapărat nevoie de un plan, mai ales acum, că Hope este inconștientă.

— Acestea fiind zise, singurul lucru previzibil pe care l-am observat eu la ei este că pe oamenii compromiși îi trimit dup-aia înapoi pe continent, în grupuri mici.

— Le este mai ușor să-i strecoare înapoi neobservați, spun eu, știind și singură că am dreptate.

Ceea ce confirmă și el.

— Al doilea motiv este că Alexa era cu tine. Ea are încă însemnele de lup – poate au hotărât s-o urmărească o vreme, înainte să-i pună la îndoială loialitatea.

Este incredibil cât de repede se pot schimba lucrurile. Cum, dintre Alexa, Hope și Finnley, Alexa a devenit cea mai de încredere.

— Al treilea motiv este de domeniul evidenței.

De parcă ar spune că fără apă nu există viață, numai că el vorbește cu cineva pentru care apa

aproape că a devenit antonimul vieții, într-o lume în care apele ar putea aduce sfârșitul întregii umanități.

Nimic nu mai e de la sine înțeles.

— Nu mai aveți unde să vă duceți, spune el, deci n-au de ce să se grăbească și să vă ia pe toate în același timp. Infiltrând un spion printre voi, au cum s-o urmărească, în primul rând, pe Alexa, dar poate că a fost și un experiment – poate că au vrut să vadă dacă sunt pe cât de bine ascunși au ei impresia că sunt. Poate că au vrut să vadă cât de mult se poate apropia cineva de cabana lor fără să știe pe unde s-o ia sau dacă există, în primul rând.

— Pân-acum trebuie să-și fi dat seama că știu de cabană… și că asta am căutat pân-acum.

— Evident.

— Dar n-au venit după noi, n-au încercat să ne oprească.

Dar îmi dau seama că nu e așa dinainte să termin fraza. Vin după noi ca niște leneși: folosind oamenii în care avem încredere, ca să facă treaba murdară în locul lor.

— Nu? Râde ușor, pe înfundate. Uite-l pe Cass, uite-o pe Finnley, pe Hope, ca să nu mai vorbim de toate chestiile care sunt pe insulă…

— Sistemele de securitate?

— *Da.* O spune cu jumătate de gură, cu neîncredere, într-un fel. Asta înseamnă că au făcut o treabă a naibii de bună pân-acum.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ceilalți?

Lonan tace, iar liniștea parcă se amplifică singură, până când urechile mele își dau seama că există un gol care ar trebui să fie umplut cu sunete. Nu se aude nici măcar o picătură în toată peștera.

În cele din urmă, oftează.

— Nimic bun.

Nu găsesc nimic încurajator de zis. Faptul că n-au zis nimic atunci e un semn rău. La fel și că n-au venit să ne caute – deși conexiunea s-a-ntrerupt, deși altercația cu Hope se putea auzi de la o poștă.

Zgomote de încăierare și de fugă răsună la intrarea în peșteră, dincolo de cotitura drumului pe care am venit. Îngheț. Și dacă nu e un om, ar putea fi gândaci. Sau mai rău.

— Avem nevoie de un plan, spun eu foarte încet. Care e planul?

Acum, că m-am gândit la gândaci, nu mi-i mai pot scoate din minte.

Mi-i imaginez acoperind tavanul peșterii ca un covor, așteptând ca unul dintre noi să se zgârie la deget sau la picior, stând la pândă ca să ne devoreze. Apoi încerc să nu mă mai gândesc la nimic.

Acum se aude alt zgomot. O vâslă care se cufundă în apă.

— Eden? spune vocea. Tu ești?

Alexa.

— Pregătește seringa, spune Lonan abia șoptit. Pentru orice eventualitate.

Am folosit-o pe Hope. Am folosit-o pe *toată.*

Barca noastră e parțial în întuneric – aici, cea mai mare parte din peșteră e luminată de punctulețele turcoaz, cu vălurele minuscule acolo de unde s-a mai scurs câte o picătură. Dacă au reușit s-o compromită pe Hope fără ca vreunul dintre noi să observe, e posibil să fi ajuns și la Alexa.

— Da. Glasul îmi tremură. Ce s-a-ntâmplat? Unde sunt Cass și Phoenix?

— Cass a leșinat acolo sus; de-abia mai respira, răspunde ea agitată, dar fără să țipe. Eu și Phoenix am fugit să-l ajutăm, și era la numai câțiva metri în fața mea, când o săgeată mică, cu pene albastre, i s-a înfipt în gât, și a leșinat și el – Alexa abia dacă mai respiră –, iar eu m-am strecurat pe după copaci ca să văd cine a tras în el, înainte să mă nimerească și pe mine, și am venit aici cât de repede am putut. Ce *naiba* se întâmplă?

Vârful bărcii ei se apropie de cotitură.

— O să ți se pară foarte straniu, începe Lonan, dar o să te rog să-ți bagi brațele în apă înainte să vii mai aproape.

— Să-mi bag… ce?

— Brațele. În apă.

Dar ea nu se oprește; continuă să vâslească până când barca ei ajunge să fie complet scăldată în lumina turcoaz. Simt că mi se face rău – e posibil ca picăturile sau lumina s-o fi declanșat deja. Holograma lui Hope nu prea strălucea în lumina asta, decât dacă era în apă.

Barca noastră se lasă ușor într-o parte când Lonan se întinde peste margine, și se aude un zgomot de lemn ciocnit de lemn: a tras barca Alexei lângă a noastră.

— *Ce faci*? întreabă Alexa speriată.

Are ochii căscați. Cum îi avea și Hope. Aș vrea să mai fi avut o seringă.

Lonan este rapid, puternic, o apucă de mână și i-o scufundă în apă.

— E doar un test, ca să m-asigur că… Pic, pic, pic, picură apa de pe mâna ei, care rămâne neschimbată. Ce bine. Nu ești.

— Am avut un mic… incident, spun eu. Cu Hope.

Lonan îi dă o explicație scurtă, nu foarte detaliată. Poate că graba din vocea lui o face pe Alexa să nu pună întrebări.

— Deci, acum trebuie să mergem la cabană, conchide el.

— Și dac-o să tragă și-n tine cu săgeți, noi ce-o să ne facem? Alexa e un pachet de nervi, dar nu e o întrebare stupidă. Ce ne facem cu Hope? Și, presupunând că o găsim pe Finnley, ce ne facem dacă e inconștientă? O să le târâm după noi?

Nu e o fericire să trebuiască să clocești planuri complicate într-o peșteră în care era să mori înecat. Îmi stă pe limbă să le zic că vreau să ne întoarcem, să pornim spre plajă, să prindem și să frigem un pește. Dar asta ne-ar aduce într-o situație și mai rea

decât înainte, trei oameni împotriva unui inamic care va continua să ne distrugă unul câte unul. Stelele vor străluci frumos o noapte, iar peștele ne va alina foamea, pe care am ajuns deja s-o ignor, dar apoi?

E cea mai mare șansă a noastră de-a avea o viață mai bună, cea mai mare șansă a mea de a afla ce mi-am dorit mereu. Dacă ne prind imediat ce ieșim din peștera asta, cel puțin vom fi *încercat,* în loc să ne împăcăm, pur și simplu, cu soarta. Ceea ce ar fi ca și cum ne-am oferi voluntari să devenim spioni în războiul lor îngrozitor și lacom. Ca și cum ne-am oferi voluntari să devenim cadavre.

— O să ne despărțim.

Vocea lui Lonan e calmă, clară.

— Când ne despărțim, se întâmplă lucruri rele, zic eu.

— Dacă nu ne despărțim, e posibil să se întâmple lucruri și mai rele, ripostează el. Dar cred că de data asta n-o să mai fie așa.

Apoi ne spune planul: eu și Alexa vom vâsli cu Hope până la ieșirea din tunelul care ne-a dus aici, acolo unde am văzut pentru prima dată cabana, pontonul și canoele – unde Hope încă se purta firesc și unde Cass a spus lucruri care au rănit-o pe Alexa.

Poate că de-asta e așa de tăcută. Cass s-a prăbușit sub ochii ei, iar ultimele lui cuvinte au făcut-o să sufere. Poate că Alexa este în stare de șoc.

— Eden, ajut-o pe Alexa s-o scoată pe Hope din barcă și duceți-o în tunel, cât mai departe. După ce-o lăsați jos, o să te rog pe tine, Alexa, să rămâi cu ea. Poftim… Barca noastră se înclină puțin. Injectează-i chestia asta dacă nu se comportă normal când se trezește. Eden, după ce ajungeți cu bine în tunel, încearcă să te întorci la cabană.

Îmi spune asta de parcă mi-ar zice să mă întind cu burta la soare pe un câmp cu flori, într-o după-

amiază însorită de vară. De parcă ar fi cel mai ușor lucru din lume.

Și acum văd că nu avea o singură seringă. Probabil că asta era în celălalt buzunar.

— Și dacă ne văd? Dacă *trag* în noi? întreb.

Săgețile pot să vină din orice direcție – în mijlocul apei am fi ținte foarte ușoare.

— O să am eu grijă să nu se-ntâmple.

— Și cum o să faci asta?

Trage adânc aer în piept.

— O să mă predau.

Mai devreme, când spunea că are de gând să intre repede în cabană și să ceară lucrurile pe care speram să le găsim acolo, m-am gândit că în plan erau pumnale și amenințări. Ceea ce-ar fi fost și-așa destul de rău – dar asta era groaznic.

Nu. Nu, nu.

— *Nu,* spun eu. O să te omoare.

— Ba nu, ți-am mai spus doar. *Ar trebui,* având în vedere câte am furat de la ei, dar n-o să facă asta.

— De ce?

— Pentru că sunt căpitanul eliberatorilor, unul dintre cei mai importanți lideri ai Rezistenței. Oamenii mei au încredere în mine. Înțeleg ce vrea să spună și simt că mi se face foarte, foarte rău. Le sunt folositor cât sunt în viață. Dacă mă vor folosi ca spion, vor avea acces la întreaga Rezistență, la toți ceilalți lideri, care s-au ascuns atât de bine. Eu îi știu pe toți; știu unde se află. Știu cum să ajung la ei. Dacă ar acționa prin mine, lupii ar putea să scape ușor de majoritatea celor care li se opun… Poate de toți chiar.

Simt cum mă răscolește în interior un val de furie. Față de el, pentru că nu mi-a spus niciodată cât de important este pentru ei. Față de mine, pentru că n-am pus lucrurile cap la cap până acum.

— Ăsta e… cam *cel mai prost* plan.

— E mai bine decât să ne omoare pe toți, spune el.

— *Oare*?

Nu sunt atât de sigură.

— Absolut, răspunde el. O să punem capăt războiului ăstuia blestemat, Eden. Dacă găsești chestia aia la timp.

— *Chestia aia* fiind tehnologia Proiectului Atlas sau leacul? Mă uit scurt la Alexa, îngrijorată că poate am spus prea multe de față cu ea, dar Alexa n-are nicio reacție, pierdută total în propriile gânduri. Sper că va ieși din starea asta când va fi nevoie. Nu pot duce la capăt de una singură jumătate din plan.

— Da. Ambele, oricare. Își trece mâinile prin păr. Găsește laboratorul mai întâi și dup-aia vezi ce și cum. Amândouă sunt cruciale, și-o să fim foarte vulnerabili dacă nu plecăm de-aici cu cel puțin una dintre ele.

Nici vorbă de presiune.

— Ai idee unde-ar trebui să caut așa-zisul laborator?

Cabana are cel puțin două etaje, și e posibil să mai existe vreunul ascuns după copacii stufoși – acolo chiar l-ar fi putut ascunde oriunde. Și leacul, presupunând că informațiile lui Lonan sunt corecte și că există un leac, probabil e ascuns și mai bine. Ca să nu mai vorbesc despre cât de bine trebuie să fi fost îngropate cercetările și planurile de dezvoltare pentru Proiectul Atlas, informații atât de secrete, că Lonan nu le-a spus nici măcar băieților despre ele.

— Unde e cel mai greu de ajuns, mă gândesc, spune el. Mai multe nu știu nici eu.

Este cel mai încurajator și cel mai înspăimântător lucru pe care putea să-l zică.

Îl urăsc pentru că s-a pus în situația asta. Îl urăsc pentru că m-a pus pe *mine* în situația asta. Lucrurile ar putea-o lua razna în atâtea feluri. Fie reușim, fie eșuăm lamentabil.

Încerc să mi-i imaginez pe lupi ca pe niște castele de nisip, ușor de dărâmat și de șters de pe

fața pământului. Îmi imaginez că va veni o zi în care nu vor mai fi decât o amintire.

Îmi imaginez că ziua aia începe în noaptea asta. *Vreau* să înceapă în noaptea asta. N-am voie s-o dau în bară. Pentru că, oricât de mult aș urî planul lui Lonan, trebuie să recunosc că e o strategie mai bună decât dacă am intra cu toții în același timp. Dacă el reușește să creeze o diversiune, și eu, să mă sincronizez, m-aș putea strecura înăuntru fără să mă detecteze, mai ales dacă găsesc altă intrare. După gardul viu era o stâncă – poate reușesc să mă urc pe ea ca să escaladez zidul.

— După ce-o să vadă că ești singur, nu vor pleca s-o caute pe Hope? întreb eu, ultima încercare.

— O să le spun c-ați murit. Că pe tine te-a înecat Hope și că apoi eu am sedat-o și am lăsat-o printre copaci, acolo unde au fost doborâți Phoenix și Cass. Dac-o să se ducă să caute acolo, o să mai câștigăm puțin timp. Apoi adaugă: M-ar mira să nu monitorizeze cumva semnele vitale ale spionilor lor… Nu le pot spune că Hope e moartă pentru că, cel mai probabil, pot să verifice.

— Vrei să-ți dau cuțitul înapoi?

— Nu, mai bine păstrează-l tu, spune el. Dacă sunt înarmat, nu vor crede că vreau să mă predau. Dac-o să fie nevoie, o să mă apăr în stilul clasic.

Cu pumnii și cu picioarele, presupun. Vine atât de repede cu acest plan, atât de hotărât. Ca eliberator, îmi dau seama că și-a petrecut ani întregi ticluind strategii împotriva lupilor. Mie mi se pare prea riscant planul lui, dar a reușit să rămână în viață atât de mult timp. Asta mă face să am mai multă încredere în el.

Nu mai am ce să zic. În ceea ce o privește pe Alexa, când o rugăm, în cele din urmă, să-și vină în fire, nu pare a avea nimic împotrivă să stea cu Hope cât eu și Lonan acționăm în ofensivă.

— Bine, atunci, spun eu. Să mergem.

Hotărâm ca Alexa să vină cu mine în barca noastră, iar Lonan să meargă mai departe cu cealaltă până la intrarea în cabană. Există totuși un risc – dacă ne-au urmărit, vor observa că Lonan nu se mai află în canoea cu vârful roșu. Dar așa va trebui s-o mutăm pe Hope o singură dată, după ce eu și Alexa vom vâsli înapoi spre locul în care pontonul de lemn se întâlnește cu intrarea îngustă a peșterii. Merită riscul ca să ne conservăm energia. Lonan ține bine ambele bărci până se urcă Alexa.

— Nu uita, Eden… Aud de aproape glasul calm al lui Lonan. Mintea ta este mai puternică decât împrejurările.

Apoi îmi ia capul în mâini, iar blândețea atingerii sale e total diferită de senzația electrizantă pe care o simt în tot corpul. Își lasă degetele să alunece până în păr, iar buzele noastre se întâlnesc – simt gustul speranței, al disperării, al amintirilor lui amare. Sunt sigură că și el simte același lucru la mine. Deși am mai fost sărutată de sute de ori, nu am mai trăit niciodată un sărut atât de complex. Îmi dau seama cu surprindere că mi-aș dori să-i pot descoperi fiecare față, până la ultima.

— Nu uita, adaugă el după ce ne dezlipim, că asta e ultima dată când mai poți avea încredere în mine până vei găsi leacul.

Pentru că ei se mișcă repede, nu mai e nevoie să spună și asta. Pentru că va fi compromis de îndată ce se va preda.

Asta e cea mai mare motivație. Lupii ne-au furat *totul*. Acum, că știu că pot avea din nou încredere în altcineva – acum, că știu că mai există cineva pe lume care să-mi merite încrederea –, n-o să-i las să-mi fure și asta.

Lonan m-a apărat astăzi, a fost omul care m-a ajutat să-mi revin de fiecare dată când începeam să mă pierd. Iar acum e pe punctul de a-și risca viața pentru a schimba cursul unui întreg război.

E timpul să fac și eu ceva pentru el.

Cincizeci și nouă

Barca noastră taie apa cu toată viteza înainte, acum, că Lonan a coborât și e mai ușoară. Eu și Alexa vâslim de parcă ar depinde de asta viețile noastre – poate și de-asta mergem mai repede.

Când canalul cotește și iese din peșteră, văd că s-a făcut noapte. Un râu de stele se revarsă pe cerul senin, de parcă această apă neagră ar fi reușit, cumva, să oglindească o lumină vie, strălucitoare, pe pânza boltei de deasupra noastră. Lumina galbenă care vine dinspre cabană ne ajută să navigăm: nu e complet întuneric. Frunzele și ramurile se leagănă în adierea brizei.

Mă străduiesc să vâslesc cât de repede pot. Dacă ne vede cineva, o să tragă în noi. La fel și dacă vedem noi pe cineva primele – unde-o să ne ascundem? Așa că vâslim, vâslim, vâslim cu toată forța.

Fiecare trosnet, fiecare fâșâit, fiecare foșnet mă face să tresar. Dar nu e nimeni pe urmele noastre. Nu trage nimeni în noi.

Când ajungem la gura peșterii, suntem leoarcă de transpirație. Dar e bine măcar că e sudoare, și nu sânge. Hope e tot inconștientă și nu știe cât ne chinuim să n-o bruscăm când o așezăm pe jos în peșteră.

— Ești bine? o întreb eu pe Alexa. Ai seringa?

Ea dă din cap.

— Sper doar că nu va trebui s-o folosesc.

— Să n-o lași să se apropie de apă, atât. Când am trecut pe-aici părea bine, și nu pare a fi niciun declanșator în jur, dar nici nu eram atentă la brațul ei. Oricum n-aș fi putut să observ nici dac-aș fi fost – Hope încă avea pe ea puloverul. Îi aranjez corpul firav și moale, ca să pot vedea mai bine tatuajul holografic. Pare imposibil că brațele astea firave au reușit aproape să mă înece. Nu văd

nimic, deci ar trebui să fii în siguranță – dacă nu cumva se activează doar când e conștientă. Dar pare prea complicat, așa că hai să fim optimiste.

Alexa are o expresie indescifrabilă pe chip. Nu e teamă, și sigur nu este narcisismul ei obișnuit. Vede că o cercetez cu privirea.

— Ce-i?

— Tu să-mi spui.

Îi încrucișez brațele lui Hope. Are și ea nevoie de o îmbrățișare, ca fiecare dintre noi.

Dar Alexa nu răspunde, și *vai.* Vai, nu. De-asta mi-e atât de greu să-mi dau seama de ce are fața asta: îi vine să plângă.

— Crezi…, începe ea, dar glasul i se sugrumă. Crezi că a vorbit serios când a spus toate chestiile alea despre mine?

Corpul meu se luptă împotriva lui. Nu am timp de psihoterapie acum, nu am *energia* necesară. Dar se pare că Alexa are, din păcate, nevoie de asta. Va fi mai vigilentă dacă nu-și va mai derula în cap cele mai proaste două minute de pe ziua de azi. Iar o Alexa cu ochii în patru este o Alexa care rămâne în viață.

— Da. Nu mi-e ușor s-o spun, dar este adevărul. Cred.

Alex tace, și două lacrimi i se rostogolesc pe obraji. Nu mă privește în ochi.

— Crezi că are dreptate în privința mea?

Nu știu ce să-i răspund, mă gândesc doar la cât de puțin ne-a ajutat să navigăm încoace sau de când am ajuns pe insulă.

— Cred că oamenii se schimbă. Acesta este un subiect delicat. Și Cass nu mi se pare deloc în apele lui azi. Nu știu mai nimic despre el, și nici pe tine nu te cunosc prea bine, așa că nu pot spune dacă are dreptate sau nu. Dar știu ce văd. Sunt momente în care nu pare a-ți mai păsa decât de tine – asta e adevărat, dar nu voiam s-o spun; spre ușurarea mea, nici nu clipește măcar –, dar, de

când suntem aici, mi se pare că au început să fie tot mai rare.

Mă gândesc la apa neagră și înfometată în care a încercat să mă înece Hope, la cât de tare m-a izbit faptul că Alexa a rămas cea mai de încredere dintre toate. Nu că Hope sau Finnley ar fi vrut ele să fie folosite împotriva noastră – fără îndoială că vor fi furioase și le va fi rușine când vor afla ce-au fost puse să facă. Cel puțin Hope va fi. Pentru Finnley s-ar putea să fie însă prea târziu.

— Dacă vrei să știi adevărul, Alexa, am atât de multă încredere în tine, că mi-aș lăsa viața în mâinile tale. Vorbesc serios.

În cele din urmă, se uită în ochii mei.

— Da?

Dau din cap.

— Da. Hope pare așa de nevinovată între noi. Un înger cu aripile frânte, o prințesă care are nevoie de o baie. Așa că vreau să faci tot ce-ți stă în putință ca să rămâi în viață, OK? S-ar putea să am nevoie de tine. Încerc să zâmbesc, dar nu-mi iese. Și îmi cam și doresc să trăiești.

Șaizeci

Aud un zgomot afară și ridic garda într-o clipită. Sunt încordată ca un arc, numai mușchi, ligamente și ambiție, toate pregătite să reacționeze.

Mă lipesc de peretele tunelului. Ascult.

Sunt voci, nu arme, și nu pe cât de aproape mi s-au părut la început. Ceea ce e în avantajul meu. Mă strecor cu grijă afară în noaptea înstelată, rămânând lipită de perete în caz că mă înșel și ceilalți se află mai aproape. În murmurul acela recunosc vocea lui Lonan, care se aude mai tare acum, prin spărtura din gard prin care au reușit Alexa și ceilalți să vadă, mai devreme, intrarea în cabană. Vocile zboară prin aer ca niște ciori, din colțul cel mai îndepărtat al cabanei. Cercetez rapid ferestrele luminate de pe partea asta – nu pare a fi nimeni gata să mă omoare.

E timpul s-o iau din loc.

O apuc repede pe ponton și alerg până în capăt. Întind mâinile prin gardul viu până ating stânca și o pipăi. E piatră, dar e netedă, fără crăpături sau denivelări, din câte simt. Însă trebuie să escaladez peretele ăsta cumva.

N-am de ales, trebuie să mă întorc la peștera cu apă tulbure.

Deși sunt multe bărci la mal, sunt dezamăgită că nu găsesc niciuna cu vâsle. Așa să fi fost și înainte? Nu am fost atentă – e posibil ca Lonan să fi ales barca aceea tocmai pentru că era complet echipată. Mă rog, una dintre cele *două* care erau complet echipate – n-ar fi trebuit să iau vâslele alea mai devreme.

Două voci le acoperă pe celelalte acum, a lui Lonan și a unui alt bărbat. Se aud tare, dar parcă sunt mai civilizate ca-nainte. Nu disting cuvintele, doar tonul pe care vorbesc. E prima dată când mi-aș dori ca vocile să fie altfel decât civilizate.

Civilizat înseamnă că Lonan va fi compromis în curând. Civilizat înseamnă că diversiunea pe care a creat-o s-ar putea sfârși în orice clipă, că nu va trece mult și îmi va expira timpul.

Îmi vine s-alerg înapoi spre peșteră, ca să iau o vâslă, când aud alte voci.

Sunt aproape. Chiar deasupra mea, pe balcon.

Mă întorc în frunziș cât pot de repede, cu grijă să nu foșnesc prea mult. Dacă nu m-au văzut până acum, asta e doar pentru că se uitau în altă parte.

— Nu cred că ea mai trăiește, spune una dintre voci – un bărbat. Suferința lui pare prea sinceră.

Suferința lui Lonan, presupun. Legată de mine.

— Este un mincinos și un hoț. Vocea nouă, de femeie, este rece și încrezătoare, categorică. Nu pare genul de om cu care-aș vrea să am de-a face. Și-a dedicat întreaga viață să ne pună bețe-n roate, și acum se predă? Nu. N-are cum.

E o femeie inteligentă. Gândește logic, strategic. Cine o fi fost înainte de război și ce-o fi făcut-o oare să-și dorească așa o viață?

Un reflector cu lumină albă, strălucitoare cercetează apa, înainte și înapoi, de două ori, înainte să se stingă din nou.

— Canoea aia, spune bărbatul.

„Canoe” devine pe loc cel mai îngrozitor cuvânt din limba engleză.

Îmi dau seama într-o fracțiune de secundă că nu vorbește despre bărcile din fața mea, ci despre cea pe care am lăsat-o la gura peșterii. Ce proastă am fost, ce proastă am fost. Am pus prea mult preț pe viteză când am lăsat-o acolo – mi-a fost mai ușor s-o iau pe ponton decât să vâslesc de una singură.

Și am lăsat acolo, practic, o săgeată fosforescentă care arată fix spre ascunzătoarea Alexei și a lui Hope, și n-am cum să le avertizez. Îmi vine să leșin. Simt că plutesc, legănându-mă dintr-o parte-n alta ca bărcile alea blestemate. Respiră, Eden.

Nu pot salva pe toată lumea. Poate că nu mă pot salva nici pe mine. Și, dacă ar fi să aleg între a mă duce după Lonan sau după fete, l-aș alege pe el – în afară de faptul că e prea târziu să le ajut pe Alexa și pe Hope, există mult mai multe în joc în ceea ce-l privește pe el. „Mi-aș lăsa viața în mâinile tale”, așa i-am spus Alexei.

Urăsc faptul că ea nu se poate baza la fel de mult pe mine.

O scară grea, din frânghii, se leagănă acum peste balustrada balconului și aproape că mă lovește. Gardul începe să foșnească – cineva coboară. Mă dau la o parte din calea scării și mă lipesc cu spatele de stâncă, aproape complet ascunsă între frunze. Întunericul a devenit cel mai bun prieten al meu.

— Scoate-l pe Pellegrin din laborator și pune-l să ia scara de-aici după ce coborâm. Vocea femeii este atât de aproape acum, că am putea împărți un milkshake cu două paie. N-aș vrea s-o lăsăm să se strecoare pe lângă noi.

Îmi țin respirația și închid ochii strâns, pentru ca nici albeața lor, nici vreo bătaie a genelor să nu atragă atenția asupra mea. Am mâna încleștată pe mânerul pumnalului, dar nu mă pot hotărî să-l scot din teacă – ei sunt doi, eu, una singură. O săgeată sau o seringă ar fi destul pentru a distruge totul. Așa că rămân locului, cât de nemișcată pot, fără să respir, cu spatele lipit de perete.

Femeia se strecoară pe lângă mine, și nu invers, iar bărbatul o urmează imediat. Pașii lor sunt bine măsurați și silențioși pe ponton, în timp ce se îndepărtează de mine, spre peștera în care le-am lăsat pe Alexa și pe Hope.

Asta e șansa mea. Îmi vine s-o iau, pur și simplu, pe scară, dar Pellegrin, oricine ar fi el, poate să vină s-o strângă în orice clipă. Și dacă aș ajunge sus, faptul că vine dintr-un laborator nu pare semn bun pentru supraviețuirea mea. Trebuie să ajung acolo așa cum pot *eu.* Iar Pellegrin ăsta ar

putea fi cheia găsirii leacului și a tehnologiei Proiectului Atlas, așa că n-ar fi o mișcare bună nici să-l înjunghii. Ar putea merge dacă-i pun cuțitul la gât, dar n-am de gând să fac asta fără să văd înainte cu cine am de-a face. Ar putea fi de trei ori mai mare decât mine, m-ar putea zdrobi ca pe un gândac. Cel puțin am cules niște informații utile. Laboratorul se află la primul etaj, în partea opusă intrării. Acolo există o scară de evacuare. Probabil că acolo voi găsi și alte lucruri de care am nevoie.

Am o singură variantă: la stânga.

Un țipăt răsună dinspre gura peșterii: Alexa. N-aș vrea în ruptul capului s-o părăsesc, dar asta e cea mai mare șansă pe care o am de-a face cât mai mult bine. Îmi simt bătăile inimii în stomac, agitate, puternice și amețitoare.

„Mintea ta este mai puternică decât împrejurările."

Într-adevăr, întunericul a devenit cel mai bun prieten al meu. Nu va dura mult până când dușmanul se va întoarce după mine. Ar fi bine să câștig timp.

Trag o gură de aer și mă scufund, în liniște, în apa neagră ca onixul. În ea sălășluiesc toate fricile mele și în ea intenționez să le ucid pe toate.

Șaizeci și unu

Când lupii ne-au furat oceanele, plajele și libertatea, confortul și oamenii pe care îi iubeam, eu mi-am recuperat răsăriturile de soare.

Soarele era credincios, soarele era sincer, soarele spulbera întunericul în miliarde de cioburi invizibile cu razele sale galbene, portocalii, roșii, uneori chiar roz și violete. Priveam cât de multe răsărituri puteam, singură, cu excepția gărzilor din zori, pe pontonul acela.

Acum este întuneric – poate cea mai întunecată noapte din viața mea.

Dar mâine-dimineață am de gând să văd răsăritul.

Șaizeci și doi

Înot cât de mult pot fără să scot capul ca să respir. Când ies la suprafață, trag repede aer în piept, apoi dispar din nou sub apă.

Doar pentru că am mai intrat în apa asta nu înseamnă că mă simt mai bine în ea. Fără mâinile nemiloase ale lui Hope care să mă bage la fund, sunt și mai conștientă de mediul în care mă aflu.

Apă neagră. Apă *caldă,* genul de apă călduță care îmi spune că am stat în cadă prea mult, cu aceeași consistență murdară.

Hainele, atât de strâmte și de bune pe uscat, mă încetinesc, și abia înaintez, într-un craul greoi. Mă gândesc serios să le dau jos, dar aș avea prea multe probleme apoi. Ar trebui fie să le țin la suprafață în timp ce înot – împreună cu sărmanul ghid de buzunar, care a stat ascuns toată ziua la spatele meu –, fie să intru în cabană aproape dezbrăcată. Nu că a intra în cabană cu hainele ude leoarcă e cea mai bună idee, dar tot e mai bine așa.

Fac un compromis: îmi scot tenișii și pantalonii, împreună cu ghidul, păstrând pe mine restul. E obositor, dar eficient.

Deja înaintez mai repede.

Acum însă încep să *simt* lucruri – picioarele goale mi se ating de lujeri, de pești sau de cine știe ce altceva. Fiecare chestie moale și alunecoasă îmi face corpul să intre în alertă maximă. Mi se usucă gura și respir mult mai sacadat.

Calmează-te, Eden. Cal-mea-ză-te.

Îmi spun că nu există șerpi. Îmi spun că, și dacă *ar exista,* nu m-a mușcat și n-a stors viața din mine niciunul până acum.

Încerc să-mi ascult glasul interior.

Funcționează. Dar nu perfect. În fiecare secundă pe care o petrec în apa asta trebuie să lupt cu spaima că îmi va deveni mormânt. Că voi fi

mușcată și că voi muri înainte să apuc să strig după ajutor. Frica nu slăbește o clipă, nici măcar când cotesc și mă trezesc scăldată în lumina ireală, turcoaz, sub tavanul cu licurici, unde m-am despărțit de Lonan. Este superb aici, uimitor. Dar știu că asta nu înseamnă nimic.

În cele din urmă, în apă începe să se reflecte lumina galbenă. Mai am ceva până acolo, dar asta trebuie să fie intrarea pe care o caut. Vin după tine, Lonan, oriunde te-ai afla. Nu mai aud nimic care să mă distragă, nici voci, nici agitație. Fie va fi extrem de simplu, fie extrem de complicat să pătrund în interior. Nu mă bazez pe prima variantă.

Mă opresc în întuneric, chiar după locul în care lumina galbenă se reflectă în apă. Nu e nimeni de pază. Dar asta nu înseamnă, firește, că zona nu este păzită. Mă gândesc la laserul și la gândacii din templul părăsit – ar trebui să fiu pregătită pentru orice. Și chiar mai mult de-atât, probabil. Și *de ce* să fi fost atâtea măsuri de securitate la un templu abandonat? În cabana asta sunt toate răspunsurile, simt asta. Altfel, de ce s-ar fi chinuit atât să ne țină la distanță?

După ce mă conving că nu mă pândește nimeni, îmi trag pantalonii pe mine și mă încalț. Ghidul e și el ca vai de lume, dar încă se ține bine; îl ascund la spate. E timpul să ies din apa asta o dată pentru *totdeauna*. Îmi voi croi drum în sus, spre terasă și voi fugi prin partea în care era scara de frânghie mai devreme. Sau voi lua barca lui Lonan, care se leagănă la nicio jumătate de metru în față, scăldată în lumina galbenă.

Tavanul acestei peșteri este atât de jos, că din unghiul ăsta nu văd decât apa și mai multe trepte de piatră care ies din ea. Înot mai departe în lumină, cu atenție, în caz că există gărzi pe care nu le-am văzut. Mă îndoiesc, totuși – sunt mai vulnerabilă în apă și sigur m-ar fi auzit până acum.

Cum ies din peșteră, perspectiva se deschide. Sunt întâmpinată de o intrare grandioasă la capătul

scărilor abrupte de piatră. Un candelabru masiv, din coarne de cerb, atârnă pe un lanț gros de fier, lumina lui strălucitoare revărsându-se pe ferestrele înalte de la podea până la tavan. Îmi iau inima-n dinți și mă uit în jur zece secunde: frunziș peste tot. Phoenix și Cass s-au furișat pe partea cealaltă a cabanei, căutând un loc prin care să intre – e posibil să-i fi împușcat cineva chiar din locul acesta. Și dacă nu de aici, de undeva din apropiere. Poate de pe acoperișul peșterii, care este, la fel, acoperit de verdeață.

Scara de piatră este aproape verticală, treptele fiind destul de late cât să-mi încapă piciorul, dacă urc cu partea laterală. Cel puțin, nu este prea mult de urcat – maximum un metru și jumătate deasupra apei. Rămân în capătul cel mai îndepărtat, în speranța că îmi va fi mai ușor să mă strecor nevăzută înainte să mă observe cineva pe ferestrele de la intrare. Din pantaloni și din păr îmi picură apă în timp ce mă urc. Adio și n-am cuvinte, apă tulbure.

Când ajung în capătul scării și pun mâna pe terasa de piatră ca să mă ridic, mi se face rău.

Acolo unde pun palma nu mai e piatră.

E șarpe.

Șaizeci și trei

Șerpi. Întreaga *terasă* este o întindere colcăitoare de șerpi.

Roz. Portocalii. Verzi. Turcoaz.

Toate culorile vii care îmi amintesc de apusurile de soare și de câmpurile cu flori, de viață și de libertate: este ca și cum șerpii ar fi supt toată frumusețea din lume și ar fi păstrat-o pentru sine.

Dacă m-ar omorî și pe mine, oare s-ar transforma într-o nuanță frumoasă de Eden?

Sâsâie și se încolăcesc, unii peste alții, unii pe sub alții. Când le văd ochii, un fior de groază pare că îmi străbate tot corpul. Încerc să mă stăpânesc pentru a-mi păstra echilibrul, într-o parte, pe scări. Doar frica mă împiedică să mă întorc în apă – dacă aici există atâția șerpi, cine știe ce-o mai fi și acolo.

Nu înnebunesc din simplul motiv că șerpii par să nu mă vadă. Nu, nici chiar așa: mai bine zis, par neinteresați de sângele meu. Prima dată când am pus mâna pe unul – roz bombon, cu ochi galbeni ca luna plină – au venit ca fluturii de noapte la lumină. Când mi-am tras mâna, s-au împrăștiat din nou, de parcă nici n-aș fi fost acolo. Sunt încă aproape, *prea* aproape. Dar, deși se târăsc pe marginea terasei, niciunul nu se aventurează în jos pe scară.

Asta îmi amintește de gândaci, de zidul invizibil care îi ținea între ruinele templului.

Ar putea fi și asta… o măsură de securitate? Dacă pun piciorul pe terasă, unde am pus mâna adineauri, oare vor mai colcăi în jurul meu?

Am gura uscată ca bumbacul. N-aș fi în stare să vorbesc – sau să țip – nici dacă aș încerca. Dacă asta e o iluzie, atunci e una incredibil de realistă. Nu se zărește niciun proiector din crăpăturile zidului, nici din frunziș. În plus, am simțit în

palmă fiecare solz, de parcă ar fi fost adevărat, iar sâsâitul – sâsâitul îmi va răsuna în minte zile întregi.

Gândacii puteau interacționa fizic; nu voi uita niciodată cum au dat iama în sângele de pe piciorul lui Hope. Eu n-am nicio rană deschisă, ceea ce e o ușurare din multe puncte de vedere. Dar dacă șerpii ăștia se hrănesc cu transpirație – sau frică?

N-am de unde să știu până nu voi afla pe propria piele.

Fie voi reuși să trec de această intrare superbă, grandioasă, fie voi deveni hrană pentru șerpi. Sau cine știe ce s-ar mai putea întâmpla, mai groaznic decât aș putea să-mi imaginez, mai ales dacă șerpii sunt dresați să tortureze, și nu să ucidă.

Îmi înghit frica – e ascuțită, cu două tăișuri, și îmi străpunge stomacul. „Sunt inofensivi”, îmi spun eu. „Sunt doar niște peștișori colorați într-un iaz”.

Am început de la cât am stat în picioare, mi s-au pietrificat mușchii. Mă prind de marginea terasei, îmi îndoi degetele într-un mod nenatural, și mi se albesc. Încerc pe cât posibil să nu ating șerpii, dacă nu e absolut necesar.

Felul în care se târăsc spre mine mă face să mă gândesc la niște pești hămesiți. Se urcă unele peste altele ca să ajungă la mine, simțindu-mă după miros. Cum traversez bariera invizibilă dintre noi, cel mai îngrozitor coșmar al meu devine realitate.

Trebuie să-mi fac loc ca să pășesc printre ele, să mă strecor pe vârfuri, dezlipindu-le unele de altele. Acolo unde pun piciorul, se dau la o parte, dar apoi încep să se urce pe mine ca niște plante agățătoare. Curând, pantalonii mei negri nici nu mi se mai văd: piciorul stâng arată ca o lagună, iar dreptul, ca o pădure tropicală.

Nu sunt deloc blânzi. Și urcă în continuare, chiar dacă mi s-au terminat picioarele.

Încerc să mă adun repede, ca să n-o iau razna. Dacă ar fi vrut să mă muște, aș fi murit pân-acum. Dacă ar fi vrut să mă sufoce, aș fi leșinat deja. Îmi repet lucrurile astea iar și iar, până când încep să nu mi se mai pară proiecțiile unei minți delirante. Fac câte un pas, încet și apăsat.

Am ajuns aproape la jumătatea drumului.

Un șarpe turcoaz cu ochi galbeni sare brusc din cealaltă parte a platformei și mi se încolăcește în jurul gâtului. Solzii lui mi se agață în firele de păr care mi s-au desprins din coadă. Nu mă strânge – nu încă. Dar, chiar și așa, simt presiunea pe trahee ca și cum ar fi un furtun de grădină.

Până aici mi-a fost. Nu mai rezist.

Alt șarpe – galben ca lămâia – sare spre mine și mi se încolăcește în jurul mijlocului. Mă lupt întâi cu șarpele de la gât și îl trag cât pot de tare, înfigându-mi ghearele în el, până îi simt sângele rece țâșnind și curățându-mă pe sub unghii. Se zvârcolește în strânsoare și încearcă să mă muște de ureche, dar, în cele din urmă, cade fără viață.

E cea mai bună, dar și cea mai proastă mișcare.

Imediat ce șarpele moare, șerpii încep să șuiere atât de tare, încât, practic, țipă – ca și cum singura mea tentativă de apărare le-ar fi întors întreaga conștiință colectivă împotriva mea. Se târăsc spre mine și mai înverșunați, malefici, turbați. Cei care sunt deja agățați de mine se încolăcesc și mai tare. Sângele îmi clocotește în vine, amintindu-mi că sunt încă în viață – chiar dacă nu mai am decât puțin timp.

Dar pot respira din nou. Și acum sunt sigură că e doar o măsură de securitate.

Deși sunt sigură că totul e numai în capul meu, durerea – sau panica – nu este mai puțin reală. „Mintea e mai puternică decât împrejurările”, mi-l imaginez pe Lonan spunându-mi. „Scapă de ei”.

Unul câte unul, îi dezlipesc de pe picioare și de pe trunchi. Îi prind de sub cap, îi trag cât de tare pot și îi arunc. La marginea terasei există o barieră

invizibilă: când încerc să-i azvârl în apă, se opresc în aer și cad înapoi pe piatră.

Am parcurs trei sferturi din drum, și acum încep să mă atace.

Colții lor pătrund adânc în carne, însă nu există răni și nici sânge.

Le simt veninul ca un acid în vine – *foc* –, dar corpul încă nu mă lasă.

Mă ucid în repetate rânduri. Și totuși, trăiesc.

Trăiesc și lupt. Există o barieră invizibilă și aproape de intrarea grandioasă. Când o traversez, mă lepăd de pielea de șarpe: toți șerpii cad grămadă în spatele meu, iar eu mă prăbușesc imediat după ei. Sunt atât de aproape. Am trăit cel mai groaznic coșmar al meu. Dar a fost o zi atât de lungă, și sunt moartă de foame, și nu mai pot să fac un pas dacă nu-mi trag sufletul mai întâi.

În timp ce eșuez pe pardoseala rece și albă – un mozaic mărunt, ciobit din loc în loc abia dacă aud zgomotul sticlei sparte. O pată maronie se întinde în jurul celor doi dinți, care se ciocnesc de-atâtea luni de pereții eprubetei pe care o țin la mine. Mereu am ascuns-o în cel mai adânc și mai sigur loc din buzunar, înfășurată într-o bucată subțire de piele pe care am furat-o de la colega mea de baracă. Dar eprubeta a alunecat din bucata de piele și a ieșit din buzunar, spărgându-se de dalele neiertătoare. Din cauza șerpilor trebuie să fi alunecat.

Imaginea dinților tatii într-o băltoacă de sânge, sângele lui, este mai înfiorătoare decât toate grozăviile prin câte am trecut până acum. După care îmi dau seama.

Nu e un mozaic propriu-zis – sunt dinți. Dinți de om.

Ușa imensă de sticlă de la intrare se deschide, iar în prag apare o pereche de ghete negre, lustruite.

— Bună, Eden, spune o voce gravă, care reverberează în geamul ușii. O să te rog să vii cu

mine acum.

Șaizeci și patru

Mă izbește o pală de aer rece când intrăm pe ușă și mă simt de parcă aș călători în trecut. Ziua Zero, când ne-au împărțit și tatuat, a fost ultima dată când am simțit aerul condiționat. În barăci aveam numai ventilatoare – pentru cele șase luni infernale cât dura vara în Texas – și pături pe timpul iernii. Aerul rece ca gheața mă face să-mi dau seama cât de mult am ajuns să apreciez schimbarea vremii. Acum nu mai asociez cu aerul condiționat decât lucrurile pe care le aveam înainte și oamenii care mi le-au luat.

Omul cu ghete negre nu se prezintă. E clar genul de om care m-ar putea face praf fără prea mult efort. Din fericire, nu o face. Dar îmi confiscă pumnalul, și sunt uluită cât de goală mă simt fără el.

Poartă o conversație codificată cu cineva prin casca pe care o are în ureche, dar nu aud nimic. Mă conduce pe o ușă, strângându-mă de braț. Nu mă opun, dar numai pentru că să ajung înăuntru a fost parte din plan de la bun început. După platforma cu șerpi, nici nu-mi trece prin minte să refuz o invitație – chiar dacă e mai mult un ordin. Lonan trebuie să fie pe-aici pe undeva. Și Finnley la fel, presupun. Cass și Phoenix? Mai mult ca sigur. Nu știu cum mă voi strecura ca să-i caut, darămite să pătrund în laborator, dar voi găsi eu o cale. Trebuie.

Comparativ cu exteriorul camuflat al cabanei, interiorul este chintesența eleganței. Pardoseala de ciment are culoarea caldă a caramelului și margini ciocolatii. Totul strălucește, totul este lucios, totul este curat. Chiar și dinții din fața ușii de la intrare.

Un balcon scânteietor de aramă se întinde pe cei trei pereți ai holului, care nu sunt de sticlă. Mai există un balcon, dar este mult mai mic și se

întinde doar pe o bucată din peretele din stânga mea. Observ că există trei etaje, nu două, cum am presupus inițial: laboratorul trebuie să fie la etajul al doilea, nu la ultimul nivel, care e mai puțin spațios. Numai etajul al doilea se întinde pe suprafața întregii clădiri – al treilea nici nu se vede de pe canal.

— Pe-aici, spune bărbatul.

Mă trage tare la dreapta, spre o ușă de sticlă opacă, de culoare verde. Pe ușă, în mijloc, e desenat un cap de lup, singura zonă care e complet transparentă. Ușa se deschide automat pe măsură ce ne apropiem de ea.

Toate lucrurile despre care îmi vine să întreb sau pe care vreau să le spun par mult prea riscante în clipa asta. Nu știu dacă știe ce planuri am – probabil ar trebui să mă gândesc că a aflat totul. Dar, în caz că nu știe, nu vreau să mă dau de gol.

— Unde mă duceți? izbutesc să întreb, în cele din urmă.

Orice om ar întreba asta, având în vedere circumstanțele.

— Jos, spune el simplu.

Ca și cum coridorul îngust și în pantă nu ar fi fost un indiciu suficient ca să înțeleg că ne îndreptăm spre subsol.

Nu prea înțeleg. Laboratorul este la etaj. Acolo unde mă gândesc că se află și toate materialele necesare pentru a crea hololupi. Presupunând că vor să mă convertească în spion, n-ar trebui să mă ducă la etaj, și nu la subsol?

Poate că fac prea multe presupuneri.

Coridorul pe care mergem pare nesfârșit. Sau poate că, prin „jos”, Ghete-Negre a vrut să spună că mă duce în centrul pământului. Sau în Lumea de Apoi. Coridorul continuă drept, și nu există nicio ușă. Este destul de bine iluminat, cât să nu te simți rău, confortabil ca sala de așteptare din fața cabinetului unui medic. Cu toate astea, spre deosebire de un cabinet medical, aici există un

mediu prietenos. Nu există tablouri în serie cu crini și rame aurii, plante artificiale care să aibă nevoie să fie șterse de praf, nu există boluri cu bomboane mentolate și nici măcar balustrade de care să te ții. Nu există decât lumina albă și blândă și zidurile gri de beton. Și e interminabil.

Ghete-Negre își atinge casca mică din ureche.

— Aries, ne îndreptăm spre tine.

Are o voce incredibil de groasă și mă sperie de fiecare dată când vorbește.

În cele din urmă, ajungem la o ușă glisantă de pe peretele din dreapta. Aceasta nu se deschide automat, și nici nu există vreo tastatură sau vreo altă modalitate vizibilă de a obține acces în încăperea alăturată. De data asta, imaginea transparentă de pe geam nu mai reprezintă un lup, ci un berbec cu coarne uriașe în spirală.

— Aici Gray, cer permisiunea de a intra, spune Ghete-Negre apăsând din nou pe aparatul din ureche. Gray.

Sper că nu va trebui să-i țin minte numele prea mult timp.

Așteptăm. Coridorul nu se termină aici, dar nu mai este înclinat și se întinde cât vezi cu ochii. Iar dacă există coridorul *ăsta,* ce mă face să cred că ar fi singurul? Ar putea exista o rețea întreagă.

Au fost sub noi tot timpul. Nu-i de mirare că Finnley a dispărut de pe plajă și din plasă – probabil că au trape de evacuare peste tot. Sau, mai bine zis, trape care fură oameni.

Indiferent unde m-aș afla, nu pare că voi reuși să intru și să ies repede din laborator, fără să mă vadă nimeni. Îi cer iertare lui Lonan în sinea mea.

Gray solicită acces pentru a doua oară, de data asta mai insistent. Vocea lui baritonală este și mai impunătoare acum. O falie care stă să se zdruncine.

Ușa verde nu se clintește.

— Aries, să știi că eu n-am nicio problemă să sparg ușa. Nu mai vorbește pe un ton la fel de calm

acum – e ca vuietul dinaintea unui cutremur. Ascultă ordinul, pentru binele tău.

Mai adaugă ceva în același limbaj codificat pe care l-a folosit mai înainte. Singurul cuvânt pe care îl înțeleg este „șef”.

Cuvântul în sine este suficient ca să mi se strângă stomacul. Șefii sunt ca toți șerpii colorați la un loc; sunt numai colți, venin și sufocare. Și-ar devora propriii lupi, dacă s-ar întoarce vreodată împotriva lor.

Degetul lui Gray zăbovește deasupra dispozitivului din ureche, e pregătit să răstoarne lumea cu fundul în sus.

În cele din urmă, ușa verde se deschide. E atât de frumoasă, de curată, de netedă.

Gray mă conduce înăuntru strângându-mă de braț ca o menghină, deasupra cotului, într-un loc încă sensibil din cauza mușcăturilor de șarpe. M-aș putea lăsa să cad în amorțeală, și nu doar la exterior. Dar îmi port durerea ca pe o medalie de onoare, ca pe un trofeu cu care mă mândresc și pe care scrie „Sunt încă în viață”.

Înăuntru este o dezordine de nedescris, pare a fi camera unui maniac, a unui insomniac, a unei persoane chinuite, care are prea puțin timp să doarmă. Ecrane, tastaturi, cabluri, hărți, diagrame, o grămadă de post-ituri, panouri de plută pe care sunt prinse o mulțime de hârtii și o tablă albă plină de un scris mic și negru. Și…

Scrisul de mână. Și…

Creioanele colorate. Și…

Cana pe care i-am făcut-o cadou tatălui meu de ziua lui, acum zece ani. Tocmai o duce la gură.

Șaizeci și cinci

Prima mea amintire nu e deloc frumoasă.

Copiii de doi ani sunt, prin natura lor, fascinați de tot ce e strălucitor, luminos și colorat și de strălucirea, lumina și culoarea independenței.

Am furat telefonul mamei.

L-am furat ca să mă joc cu el, să apăs pe toate pătrățelele luminoase și să trag de toate imaginile care se mișcau pe ecran. Îmi amintesc vag că a întrebat dacă l-am văzut și îmi amintesc vag că i-am răspuns că nu. „Trebuie să-i trimit un mesaj lui tati", a spus ea. „E târziu, și nu știu ce e cu el". Nu știam că adevăratul scop al telefonului nu era să mă amuze pe mine, că mama avea nevoie de el în caz de urgență.

Că și *alții* aveau nevoie de el în caz de urgență.

Credeam că vibrațiile fac parte din joc, că butonul roșu de RESPINGE, care tot apărea în partea de jos a ecranului, trebuia apăsat mereu dacă voiai să câștigi. După ce apăsam butonul roșu, telefonul începea din nou să vibreze. Și l-am apăsat de multe ori.

L-am apăsat până a venit poliția. Mama a lăsat chiuveta de la bucătărie plină cu apă, detergent de vase și cuțite, pe care mi-a zis să nu pun mâna, ca să răspundă la ușă.

— Să nu te duci la bucătărie, Eden, a strigat ea.

Credea că mă joc cu creioanele.

Când s-a întors, însoțită de doi bărbați cu uniforme și insigne, m-a luat în brațe. Îmi amintesc că mi-am îngropat capul în scobitura de la gâtul ei ca să nu mai trebuiască s-o văd – a fost prima dată când l-am văzut plângând pe unul dintre părinții mei, prima dată când am văzut frică în ochii lui. Nici măcar nu m-a certat când am scăpat telefonul în chiuvetă. Nu în ziua aia. În ziua aia n-au fost decât îmbrățișări, lacrimi, sala de așteptare a

spitalului, biscuiți în formă de animale și un set nou-nouț de creioane cerate.

— Să nu mă mai minți niciodată, iubito. Și mi-a mai dat un biscuit. Chiar și astăzi asociez zebrele cu importanța de a fi sincer. E cel mai urât să minți, a adăugat ea.

Așa trăiau și părinții mei. Nu mințeau niciodată, nici măcar în privința lucrurilor insignifiante. Erau fantastic de precișii când vorbeau.

Și cu toate astea…

Aproape doi ani am crezut că tata a murit. Am fost *singură* – singură a trebuit să îndur războiul –, am jelit pe toată lumea și tot ce am cunoscut vreodată. Am crezut cu religiozitate în ghidul lui de buzunar; i-am purtat sângele și dinții cu mine de parcă ar fi putut să mi-l aducă înapoi. Am purtat la gât verigheta cu „până când moartea ne va despărți”.

Ghidul de supraviețuire e ud și uzat. Eprubeta e spartă, iar conținutul s-a vărsat. Și jurământul e cel care a pierit, nu tata. El bea cafea din cana pe care i-am dăruit-o pe vremea când eram amândoi sinceri, înainte să ne aflăm față în față în sediul central al lupilor.

E o trădare. Din atât de multe puncte de vedere.

Șaizeci și șase

Pe încheietură are tatuajul bine-cunoscut.

Nu este o hologramă, ci o dovadă din linii negre și groase a faptului că a ales să li se alăture.

El *a ales.*

Poate a fost forțat s-o facă, dar nu-l văd în lanțuri – se pare că a putut să se întoarcă și să ia cana, împreună cu alte lucruri din casă, pe care le recunosc. Asta n-are cum să-nsemne că a fost *luat împotriva voinței sale.*

În tot acest timp, a lucrat la Proiectul Atlas pentru lupi. În tot acest timp, m-a lăsat să cred că e *mort.*

Ne privim în ochi.

— Ți-am păstrat cartea. Buzele, maxilarul, glasul, încrederea, toate îmi tremură. Și, pentru prima dată, nu de frică. Am citit asta – scot de la spate ghidul, care încă nu s-a uscat – ca pe Biblie, zi de zi, noapte de noapte, de când ai murit.

Mă pierd, cedez nervos. Emoțiile mi se revarsă prin crăpăturile zidului de apărare pe care l-am ridicat în jurul meu.

El pune cana pe un teanc răvășit de hârtii. Fața lui nu exprimă niciun dram din blândețea pe care mi-amintesc c-o avea, niciun dram din remușcările la care mă aștept.

Ce. S-a. *Întâmplat*?

Gray mă strânge și mai tare de braț. De parcă nu mă strângea destul.

— Ce caută aici fata ta, Aries? Ce informații ai lăsat să se scurgă?

Îmi smulge ghidul din mână și îl așază, deschis, pe biroul plin de hârtii. Pe hârtii apar pete ude, acolo unde picură apă din carte.

Numele tatălui meu nu este Aries. Este William.

William poartă ochelari; Aries nu poartă.

William este tânăr și fericit; Aries nu este.

William are o fiică. Aries are o vizuină subterană.

— Caută. Măcar vocea i-a rămas neschimbată, blândă și autoritară în același timp. N-o să găsești nimic concludent – planurile sunt în siguranță, criptate în sânge. Iar dacă ai vreo îndoială, verifică înregistrările. Am luptat cu dinții să-l păstrez, dar Zhornov a insistat să-i fie trimis fiicei mele, ca dovadă că am murit.

Zhornov. *Desigur*. Îl cunoștea pe tata de la Envirotech, știa exact omul de care va avea nevoie ca să pună proiectul din nou pe picioare și să-l ducă la bun sfârșit. Nu e de mirare că l-au numit al cincilea șef – a luat parte la cel mai mare jaf din istorie și a primit o recompensă pe măsură.

Gray scoate un mormăit scurt și dă pagina. Este încă atât de îmbibată cu apă, că se rupe când o întoarce. Iar eu încă iubesc atât de mult cartea asta – și pe tata, în ciuda lucrurilor pe care le văd și pe care nu le pot înțelege –, că mă frâng și eu odată cu ea.

Nu mai contează ce informații crede Gray că a lăsat tata în ghid. Cerneala albastră este atât de întinsă acum, că e aproape imposibil de citit. În timp ce textul tipărit și puținele însemnări făcute cu creioane colorate au rămas neschimbate, lizibilitatea fiecărei pagini depinde acum de cât de mult a scris tata pe ea. Această pagină în mod special, pe care este scris codul Morse, a devenit complet inutilă – și așa vor ajunge majoritatea, mă gândesc. Sunt câteva pagini care vor fi mai ușor de citit, dar sunt numai câteva.

Gray nu are răbdare să le caute.

— Explică. Vocea lui e ca un vuiet grav. Explică-mi cum a ajuns fiica ta să-l cunoască pe căpitan și cum au intrat în sediul central. Explică, sau privilegiile îți vor fi ridicate.

Tata se uită la el cu o privire pe care am văzut-o de sute de ori – este privirea pe care mi-o arunca de fiecare dată când întreceam măsura.

— Îmi pare rău, dar îmi asum riscul. Nu e defensiv, nu are nimic de demonstrat – acesta e tata pe care mi-l amintesc eu. Mai ales că tu nu ai autoritatea necesară să-mi retragi privilegiile și că nu sunt obligat prin contract să-ți dau vreo explicație.

— E *aici,* Will! Gray își pierde cumpătul și e asurzitor, cum mă și temeam. Degetele lui mă împung și mai mult. De data asta, văd stele verzi. În ultima vreme, acțiunile tale au fost mai mult decât discutabile, și cade în sarcina mea să-ți cer o explicație.

Gray duce iarăși mâna la dispozitivul de la ureche.

— Probleme la Aries, spune el. Adu o singură doză de la laborator. Își coboară degetele și e din nou atent numai la tata – și la brațul meu. Pell a luat o seringă și trebuie să vină din clipă-n clipă. Când o s-ajungă, o să-ți dovedești loialitatea față de programul pe care ne-ai ajutat să-l construim. Lupii înaintea sângelui, așa parcă era, nu?

Tata se uită fix în ochii mei o fracțiune de secundă. E o privire care schimbă totul, pentru că este încă acolo. Bunătatea, căldura, compasiunea lui, totul. Sunt acolo, în el, dar le ascunde, dintr-un motiv necunoscut.

O să mă apere. A fost evaziv pân-acum pentru că are un as în mânecă – ar face absolut orice pentru familia lui. Am citit iar și iar, pe pagina cu fiziologia respirației, ce i-a spus mamei: „Aș face orice pentru tine”.

Gray mă trage spre fundul încăperii, unde există douăzeci, treizeci de ecrane HD care monitorizează interiorul și împrejurimile. Apasă un buton pe care nu scrie nimic de pe panoul de comandă de sub ecrane, iar ușa verde de sticlă se deschide.

Un bărbat negru, scund și slab, îmbrăcat cu pantaloni strâmți de culoare albă și un tricou alb cu decolteu în „V” – ca hainele lui Lonan, dar în

negativ – intră cu pași mari și o seringă plină într-o mână. Este înspăimântător de familiară, dar e umplută cu un ser mov-deschis, nu chihlimbariu. Deschide celălalt pumn și pune pe masă o cutiuță, care seamănă cu cea în care-și ținea Emma lentilele de contact.

— Ce zici, Aries? întreabă bărbatul numit Pell – prescurtare de la Pellegrin, poate? Te ocupi tu sau vrei s-o fac eu?

Eu cred sincer, sincer cred că e spre binele meu când tata încuviințează și ia seringa și cutiuța argintie, că totul e doar un rol pe care îl joacă pentru a ține lucrurile astea departe de oamenii care vor să-mi facă rău.

Cred asta din toată inima.

Cred până în momentul în care mă înțeapă cu acul în scobitura de la gât. Lichidul violet dispare sub pielea mea, iar eu mă topesc odată cu el.

— Poți să ai încredere în mine, spune tata.

Dar nu cu mine vorbește.

Șaizeci și șapte

Camera este un amalgam zgomotos și neclar de nuanțe de gri și de alb. Îmi e foarte cald, ca și cum prin vine mi s-ar prelinge tratamentul acela pentru păr cu ulei fierbinte și vâscos pe care l-am încercat în clasa a șaptea. Încă mă ustură la baza gâtului, acolo unde m-a înțepat. Pe masă se află acum un prosop de hârtie, exact lângă cana tatii. Prosopul de hârtie este mânjit cu picături mov, pe care mi le-au șters de pe piele. Și cu sânge, desigur.

Sunt dusă la un scaun care seamănă cu cel din cabinetul unui dentist. Gray în sfârșit, în sfârșit îmi dă drumul și mă așez. Pielea mi se lipește de tapițeria verde de piele a scaunului. Pe o tavă din apropiere se află mai multe instrumente. Nu par a fi instrumente de stomatologie.

— Ce se întâmplă? încerc să spun. Ce îmi faceți?

Cuvintele par o bolboroseală indescifrabilă chiar și pentru mine.

— Cel mai bine ar fi să stai liniștită, Eden.

Nu e o voce groasă, dar nici a tatălui meu. Pellegrin apare în dreapta mea. Degetele lui negre sunt moi și mătăsoase, total diferite de cele ale lui Gray. El îmi așază cu atenție brațul pe cotieră, mânuind cu delicatețe curelele în timp ce mă leagă. Lichidul mov și lipicios îmi inhibă atât de mult instinctul de a mă împotrivi, că sunt uimită că-l mai simt.

Ia un vas cu lichid fluorescent de pe tava cu instrumente și îl deschide, scoțându-i dopul în formă de con. „Sunt la un carnaval”, mă gândesc în sinea mea. „O să mă picteze și apoi o să-mi umplu gura cu vată de zahăr”.

În pensulă e concentrat veninul a o mie de viespi.

Și impulsul de a țipa îmi este sufocat cu un strat gros de lichid violet. Nu simt nimic, dar plâng. Știu asta pentru că tata apare în stânga, cu alt prosop de hârtie și îmi șterge blând lacrimile. De parcă nu din cauza lui aș plânge. Am ajuns atât de departe căutând răspunsuri, dar n-am găsit nimic concret, nicio informație clară. Nu am decât și mai multe întrebări. Ce are de *gând*?

Pellegrin este un artist care se mișcă repede. Sau poate percepția mea asupra timpului e denaturată. Oricum, aprinde o lampă cu ultraviolete și iată!

Sunt oficial compromisă. Un hololup.

Mai degrabă un holocaust, adaug în sinea mea. Niciodată un lup.

Imaginea este fascinantă, strălucește și pare tridimensională. Mă holbez și mă tot holbez, până când cineva – tot Pellegrin – îmi împinge ușor capul înapoi pe spătarul scaunului. Îmi deschide repede ochiul drept, de parcă ar fi făcut asta de o sută de ori, un gând care este și liniștitor, și înspăimântător în același timp. Ochiul mi se împotrivește, se zbate să se închidă, dar, înainte să-i dea drumul, el apasă direct pe pupilă. La fel și la stângul.

Clipesc.

Lumea este din nou clară, mai clară ca niciodată. Ceea ce este ciudat, pentru că vedeam bine încă dinainte să fiu forțată să mă așez pe scaunul ăsta. E drept, lichidul mov mi-a încețoșat puțin vederea, dar acum este aproape *digitalizată,* de parcă aș vedea totul printr-un filtru. E ca și cum mi-ar fi lipit pe pupilă o nouă tehnologie pe bază de mătase.

— Activeaz-o, ordonă Gray.

Tata se îndreaptă spre panoul de control aflat lângă peretele din fund. Îmi întoarce spatele cu atâta ușurință.

— După ce te activează, nu-ți vei mai aminti nimic din această procedură, îmi spune Pellegrin.

De parcă ar trebui să mă consoleze faptul că au puterea să-mi facă rău și apoi să-mi șteargă memoria.

Nu pot să-mi închipui o lume în care durerea pe care mi-a provocat-o tata când m-a trădat să nu rămână veșnic o rană deschisă, sângerându-mi în piept. Însă probabil că nu la aspectul ăsta al procedurii se referă el.

Pellegrin mă strânge de umăr.

— Acum e-acum, mai spune el, atât de încet, că precis sunt singura care îl aude, pentru că tata se apleacă spre panoul de control. Fii tare!

Dar tata nu apasă niciun buton.

Nu l-am mai văzut niciodată mișcându-se atât de repede – un tub mic și subțire se află între canelurile panoului de control, dar nu rămâne acolo mult timp. Îl ia de-acolo, îl duce la gură și suflă.

O săgeată subțire cât un ac se înfige în pieptul lui Gray, chiar deasupra inimii. Gray se prăbușește la pământ.

— Acum putem să vorbim în liniște, spune tata.

Șaizeci și opt

Emoțiile mă copleșesc; e o bramburealã totală în capul meu.

El mă injectează, dar tot el trage cu o săgeată în Gray.

Nu face nimic când Pellegrin mă înseamnă cu lupul, dar nici nu apasă butonul ca să mă activeze.

Mă lasă să simt durerea, dar se pare că nu e împotriva mea.

Mă lasă să cred că e mort, și încă nu mi-a dat nicio explicație.

— Gray nu-și va aminti cine l-a împușcat, spune Pellegrin. Cu mine vorbește, cred. Abia simt cum îmi leagă la brâu teaca și pumnalul lui Lonan. Ce se întâmplă? mă întreb în sinea mea. Săgețile au un efect anestezic care șterge parțial detaliile evenimentelor care s-au petrecut înainte și imediat după pierderea cunoștinței. Râde. Bărbatul care mi-a făcut holograma pe mână *râde*. Așteptam de ceva timp să scăpăm de el.

Vorbele lui sunt ca un baton de lemn-dulce, lungi, lipicioase și tari. Ascult. Dar mă uit la tata, care răsfoiește frenetic, dar atent, ghidul de supraviețuire. Multe pagini s-au uscat și par încă zdravene.

— Nu ți-e teamă că o să te asculte, că o să vadă pe camere ce-ai făcut? întreb eu. Ceilalți, ăăă, oameni care lucrează aici?

Pellegrin gesticulează spre ecranele de securitate de pe perete.

— Will, ai vreo problemă cu ce-am zis adineauri?

Tata nu ridică privirea din carte.

— Nu.

— Ai văzut? Nu. Will este singurul de pază aici, și lui nu-i pasă. Am încercat să prevenim o problemă inexistentă.

— Singurul *deocamdată,* rectifică tata și mai dă o pagină.

— Dacă te întreabă – și *te vor întreba* –, să le spui doar că ai găsit săgeata pe masa lui Will. Că ai tras în el în legitimă apărare și că te-am activat, bine?

Îmi vâjâie capul.

— Mai ușurel, te rog. Mă doare capul.

Tata face o grimasă, dar continuă să dea paginile, una după cealaltă.

Încerc să deslușesc ce mi-a spus Pellegrin.

— Îmi spuneți să-mi asum *eu* răspunderea pentru toate astea? De parcă nu m-ar urî deja destul…

— Am găsit, mă întrerupe tata. Pell, te întreci cu gluma. Eden, iubito, vino să arunci o privire, te rog.

Ridică ochii și mă vede, mă privește cu adevărat pentru prima dată. Lumina din ochii lui este ca un răsărit de soare – de parcă s-ar fi trezit după o noapte friguroasă, în care n-a dormit deloc și abia acum realizează că a supraviețuit. Că eu am supraviețuit.

Ce ușurare.

Vine la mine într-o clipită. Eu sunt încă legată de monstruozitatea asta de scaun.

— Dezleag-o de-aici, Pell!

Pellegrin desface cataramele, bâiguind niște scuze. Cătușele cad, și sunt liberă să mă mișc, dar abia dacă mai am energia necesară, după toate prin câte am trecut pe ziua de azi. Tata mă ridică straniu în brațe, de parcă ar vrea să mă strângă la piept, și nu știe dacă e bine. De parcă ar fi uitat cum, sau poate am uitat amândoi.

Sau poate că doar avem cicatrici în locurile în care am fost dezlipiți, în locurile în care ne potriveam atât de bine.

Când mă lasă jos, mă sprijină până reușesc să mă așez pe un scaun verde-mentă de la biroul lui.

— Aș mânca ceva, spun eu, dacă aveți.

— Da, da! exclamă tata. Cum să nu! Da!

Se întoarce într-o parte și trage unul dintre nenumăratele sertare de la birou. Alt sunet pe care nu l-am mai auzit de mult timp: sunetul unui frigider care se deschide. Sau, în acest caz, al unui sertar-frigider. Pune niște pere, brânză Brie și struguri albi pe o farfurie, după care le stropește pe toate cu miere, adăugând niște piper negru pe deasupra, iar din alt sertar scoate o bucată de baghetă.

Toate astea îmi amintesc, dureros, de lucrurile pe care le-am pierdut. De zilele pe care le petreceam în bucătărie, după ce veneam de la școală, cu Birch sau cu Emma sau cu amândoi, mâncând exact asta. Nu am mai mâncat Brie de ani întregi. De fapt, nu am mai gustat *niciuna* dintre delicatesele astea, în afară de strugurii pe care i-am mâncat în peșteră mai devreme. Iar aici, tata le-a avut tot timpul. „De ce?”-urile mă copleșesc.

Mănânc ca un om care nu a mai simțit în viața lui gustul mâncării. Terciul gri și amorf are un har aparte de a rafina un singur gust.

Amarul.

Ghidul este deschis la pagina pe care o știu și o prețuiesc cel mai mult, pagina despre fiziologia respirației. Pagina cu „Aș face orice pentru tine”.

Acum este doar o pată imensă de cerneală. Dar măcar imaginea ei, așa cum arăta înainte, mi-a rămas întipărită în memorie. Măcar știu pe dinafară povestea care era scrisă acolo.

— Ador pagina asta, spun eu.

Tata nu mi-a arătat niciodată ghidul înainte – când mi l-au adus, a fost ca și cum aș fi deschis un cufăr prețios în care s-ar fi aflat el. O lacrimă mare îmi cade în farfurie, exact peste firimituri. Îmi doresc atât de mult ca pagina asta să fie adevărată. Dar nu pot, pur și simplu *nu pot.* Nu pot face față realității că el este în viață. Că a fost în viață în tot acest timp.

Că *ăsta* este modul în care aflu.

E mai bine decât să fie mort. Chiar este.

Firimiturile de pâine se vor înmuia toate în curând.

— Uită-te mai bine, iubito, spune el. Ce vezi?

Văd o pagină plină de informații seci despre fiziologia respirației. Văd cerneala albastră, neclară.

Și apoi văd totul.

Îmi atrage atenția borcanul plin cu creioane colorate. Un cuvânt aici, unul dincolo, unul puțin mai jos, toate subliniate cu un vernil șters. Și apoi, acolo unde s-a șters povestea despre întâlnirea cu mama, mai apare un cuvânt, scris în spațiu negativ, pe care creionul vernil îl scoate în evidență.

REZISTENȚA ESTE VIAȚA NOASTRĂ.

— Am făcut o înțelegere cu lupii, spune tata. Ceea ce nu știu ei însă este că sunt o oaie îmbrăcată în piele de lup. Și eu, și Pell.

Șaizeci și nouă

Rezistența este viața noastră.

Perspectiva mi se lărgește dintr-odată și încep să mă simt ca o pietricică de pe Lună care se uită în jos la Pământ și la toate câte sunt pe el. Cum este cu putință să simt atât de multe, când sunt mai mică decât un grăunte de nisip, care se pierde în nemărginirea de albastru, de verde și de alb?

— Cum adică ai făcut o înțelegere?! Ce *fel* de înțelegere?

Tata pare foarte surprins de răbufnirea mea. Sunt sigură că se aștepta să am reacția asta – doar m-a făcut să cred că a *murit*. Înainte eram foarte apropiați. Dar această dragoste rănită este ceva nou pentru amândoi.

— M-am gândit foarte mult la felul în care am scris această carte, spune el atent, calm. Dar în glasul lui se simte cât se străduiește. Încearcă atât de mult să nu amestece iubirea și durerea pe care le simte, când e atât de evident că pragul dintre ele e numai o iluzie, ca banda lui Möbius. Povestea despre mama ta… ai apucat să o citești? Cu motanul, cu degetele amputate? Cu vinul cabernet?

— Ți-am spus deja că o ador.

— Nu știam dacă n-ai spus-o doar așa.

— Mi-a *plăcut,* o ador. Am învățat-o pe dinafară.

Era tot ce-mi mai rămăsese, adaug în sinea mea.

El mă cercetează cu privirea.

— Îți amintești ultimul rând?

Mă privește acum cu blândețe, de parcă mi-aș aminti. Nu cred că i-a fost deloc ușor să se uite la mine cu răceală când m-a adus Gray. Nu știe să se uite urât la nimeni.

— Aș face orice pentru tine, citez eu.

— Aș face orice pentru tine, Eden, repetă el. *Orice.*

Mă uit chiorâș la el. Situația în care ne aflăm, noi doi aici, la granița posibilului… Încep să pun lucrurile cap la cap.

— Te-ai preface și că ai murit.

El dă încet din cap. Nu ne mai putem privi în ochi, e mult prea greu acum.

— Ai colabora și cu lupii, continui eu.

— M-au racolat în proiectul ăsta pentru experiența pe care o am, spune el. Vechiul proiect Envirotech, nu refugiul, cum ți-am spus ție. M-au mințit.

Experiența lui, a inginerului de la Envirotech. Un inginer meticulos, cinstit, demn de încredere, care știa să navigheze, să supraviețuiască în sălbăticie și se afla în fruntea celui mai secret proiect de pe planetă. Ce ironie – ca să lupte împotriva specialiștilor care făceau prea mulți bani, lupii au trebuit să folosească un specialist care făcea prea mulți bani.

— Am…

Mă uit prin cameră la fiecare crăpătură, la fiecare formulă, diagramă, bilețel pătate de cafea. El știe să se descurce în orice situație, întotdeauna a știut – firește că l-au vrut pentru ei. Dar și eu l-am vrut lângă mine.

— Treceam de partea lor sau muream, iubito. Aș fi murit *de-a adevăratelea.* Se uită în altă parte. Eu am crezut în proiect, întotdeauna am crezut, iar Zhornov știa lucrul ăsta. Când am aflat ce se petrecea cu adevărat, a trebuit să aleg. Puteam să refuz și să las toată tehnologia să moară odată cu mine sau puteam să particip la dezvoltarea proiectului, sub aripa lor, și să caut din răsputeri o modalitate de a-i ține departe de el.

E prea mult. Prea multe dintr-odată.

— La fel a fost și pentru mine, intervine Pellegrin.

Sunt atât de atentă la povestea pe care mi-o spune tata, că am uitat că nu suntem singuri.

— Eu și Pell am fost aduși împreună, în același timp, în același fel, explică tata. Când a izbucnit războiul, era cel mai tare cercetător de la MIT și lucra pentru Envirotech de aproape la fel de mult timp ca mine.

— La început m-au vrut pentru teza de doctorat, care era despre sistemele psihobiologice de securitate, adaugă Pellegrin bolborosind fiecare silabă. Pare atât de tânăr, cu cel puțin zece ani mai tânăr decât tata. Probabil că a fost un fel de copil-minune. Mi-am dat seama cum putem să facem celulele pielii umane să reacționeze la stimulii din natură în moduri extrem de specifice și cum să individualizăm experiențele psihologice determinate de reacțiile respective. Mă tem că ce-am făcut eu aici ți-a dat destule bătăi de cap.

Ce eufemism nerușinat, să spună că tot ce-a făcut dă numai niște *bătăi de cap*. Înainte aproape că glumeam când spuneam că gândacii și șerpii sunt sisteme de securitate, dar se pare că exact asta și erau.

— Așadar, șerpii, mușchiul…

Pellegrin se rușinează.

— Da, da. Îmi pare foarte rău pentru toate astea.

Mă gândesc la felul în care m-a legat de scaunul stomatologic, cu nici cinci minute în urmă.

— Și chestia asta – chiar, cum i se spune aici? Faza cu spionii umani? Situația e stânjenitoare. Ce mi-ai făcut mie. Tu ai creat și asta?

— Din păcate, da. Când munca vieții tale are ca scop să dovedești lumii cât de multe bariere științifice poți să depășești, oamenii se apucă să-ți distorsioneze cercetările de capul lor și să le folosească în moduri care n-au nicio legătură cu etica.

— Și tu i-ai lăsat.

Finnley. Cass. Hope.

Eu.

— Scopul modificării senzoriale nu era ăsta la început, explică Pellegrin. Am dezvoltat-o inițial

pentru Envirotech, ca o incursiune într-o nouă zonă a explorării tehnologiei mătăsii. Cerneala, dispozitivele oculare… Spre deosebire de mătasea cu care sunt obișnuiți oamenii, acestea fac mai mult decât să ne transmită informații digitale pe care să le analizăm. Când sunt combinate cu serul inteligent, au capacitatea de a interacționa, pe mai multe niveluri, cu creierul uman și sistemul nervos.

Cerneala. Dispozitivele oculare.

Câți fluturi am ucis, fierbând coconi în cuva aia? De câte ori a trebuit să mă conving pe mine însămi s-o fac, gândindu-mă că vor fi folosiți pentru medicamente, că vor salva vieți?

Mătasea mea nu a salvat pe nimeni în afară de lupi.

Mătasea mea nu a salvat pe nimeni *de* lupi.

— Așadar, încep eu, făcând un pas înapoi pentru a-mi face curaj, Envirotech infiltra spioni?

— Nu m-ar mira deloc, spune el. Dar, din câte știu eu, inițial, înainte ca lupii s-o folosească în propriile scopuri, tehnologia era menită să fie testată pe subiecții din habitatul Atlas.

Testată pe subiecți.

— Adică… pe șobolani?

Ajunge o singură privire ca să-mi confirme bănuielile: subiecții erau ființe conștiente de sine. Sigur *nu* erau șobolani. Dar Pellegrin măcar pare să regrete.

— Trebuia să ne asigurăm că oamenii chiar puteau supraviețui acolo, sub apă, zice el. Condițiile de viață în mediul acvatic sunt imprevizibile.

— Și ostile, adaugă tata. A trebuit să testăm nivelurile de oxigen, să ne asigurăm că nu existau scurgeri de apă sau de oxigen în niciuna dintre camere, să vedem în ce stare se afla generatorul, să ne asigurăm că întregul habitat era solid din punct de vedere structural și că avea să facă față

coliziunii cu animalele și curenții oceanici. Plus o mie de alte lucruri.

— Nu puteați trimite subiecții de testare *după* ce verificați toate astea?

Mi se strânge stomacul la ideea de a trimite oameni în astfel de condiții, indiferent dacă aveau simțurile alterate sau nu. Cine și-ar fi închipuit că niște planuri pe hârtie puteau fi atât de periculoase?

— Mai întâi trebuia să-l construiască cineva, spune tata. Modificarea senzorială ajuta echipa de constructori să lucreze eficient, fără să se teamă pentru viețile lor.

— Și îi ajuta să aibă un sfârșit blând, fără suferință, ori de câte ori lucrurile nu mergeau conform planului, adaugă Pellegrin. Toate astea pentru binele celor mulți, desigur.

Exact cum a spus Lonan.

Mă simt mistuită pe dinăuntru.

— Pentru binele celor mulți? Vreți să-mi spuneți că acești „subiecți de testare" erau de acord să-și rișteviețile pentru asta? Serios? Pellegrin deschide gura ca să spună ceva, dar eu continui: Și nu contează pentru ce au fost concepute inițial toate astea… Hope aproape m-a *înecat* acolo.

— Aveam mâinile legate în privința lui Hope și a lui Finnley… Am încercat să facem în așa fel încât lucrurile să iasă cât mai bine, intervine tata. Am lăsat-o pe Hope cu tine pentru protecția ta, ca să te putem supraveghea îndeaproape, mai ales că ați ajuns aici însoțite de un lup, și unul instabil, și nu știam dacă veți fi în pericol sau nu. Dar ce s-a întâmplat cu apa n-ar fi trebuit să se întâmple, crede-mă! A fost o scăpare, Eden, un efect secundar al științei…

— Scăpările de genul ăsta nu sunt chiar așa, un mizilic.

— Scăpările de genul ăsta sunt inevitabile când niște sociopați împing știința dincolo de firesc,

continuă Pellegrin. Nici nouă nu ni se par în regulă.

— Atunci, de ce? Undeva, la nivel rațional, știu că este mai complicat decât atât. Dar o spun oricum: Pellegrin creează drogul…

— *Formula,* mă corectează amândoi odată.

— Drog, formulă, nu contează, spun eu. Pellegrin îl creează, și tu, tată… tu îl activezi? Și de unde vin „subiecții de testare" pe care îi folosiți? Cum, îi luați pe sus din lagăre, unul câte unul, ca să nu observe nimeni?

Chipul îi e scăldat de rușine amestecată cu un sentiment de vinovăție.

— Echipa de constructori este, în mare parte, fosta mea echipă de la Envirotech. Am pierdut doar o mână de oameni din cauza proiectului, oameni buni, care au făcut o treabă minunată. Fiecare dintre ei știa în ce se bagă când i-am luat ca să continuăm proiectul. I-am spus lui Zhornov că numai așa voi accepta să lucrez pentru ei. Dar, în rest… când nu sunt acolo, pe insula-habitat, stau aici, în sediul central… jumătate din echipa Aries. Arată spre peretele cu ecrane. Aries urmărește plantarea unor observatori în sectoare, pentru ca lupii să poată supraveghea mai bine lagărul.

— Spioni, zic eu.

— Spioni, încuviințează tata. Eu monitorizez mai mult ce aflăm din feedurile lor, îi avertizăm în legătură cu orice ar putea reprezenta o amenințare la adresa autorității lupilor… Obiectivul cu lentilă din mătase, instalat în ochii tăi, transmite informații digitale, cum a spus și Pell, atât video, cât și audio. Și, să ne-nțelegem, obiectivul tău nu transmite nimic acum, având în vedere că nu a fost activat.

Acum tace; tac amândoi. Stăm în tăcere o vreme, timp în care încerc să pun cap la cap tot ce-am aflat. Îmi e greu să-mi dau seama și de unde să încep măcar.

— Dacă tot voiați să scăpați de Gray – sunt capabilă, în sfârșit, să gândesc limpede și s-o spun cu voce tare –, atunci de ce m-ai mai lăsat să trec prin toate astea?

— E complicat. Oftează. Doar mă cunoști, iubito. Mai știi cine sunt, nu-i așa?

Mă uit bine în ochii lui și îmi dau seama că da. Îmi amintesc totul – asta e o parte din problemă.

— Sunt încă aici, continuă el. Și e adevărat, doar că mi-e greu să mai cred după ce toate iluziile mi-au fost spulberate. Mai bine mor decât să-i las pe lupi să câștige războiul ăsta. Tace câteva clipe. Se uită lung la Pellegrin. A trebuit să fac sacrificii uriașe ca să ajung – și să *rămân* – într-o poziție din care să pot face ceva cu adevărat în sensul ăsta.

— În care să putem face *totul* pentru asta, îl susține Pellegrin.

Aș vrea să aflu mai multe despre planul lor, îmi doresc foarte mult asta, dar mi-a rămas în cap ideea de sacrificiu. Îi înțeleg – chiar îi înțeleg. E greu când trebuie să te gândești la așa-zisul bine al celor mulți, și nu-ți păstrezi din inimă nici măcar o părticică pentru a suferi și-a plânge. Aproape că am devenit și eu unul dintre acele sacrificii pentru binele celor mulți, în ciuda faptului că niciunul dintre ei nu îndrăznește să recunoască asta.

Dar ce se petrece aici cu adevărat? Tata nu are sângele atât de rece, el iubește viața mai mult decât orice om pe care l-am cunoscut vreodată. Și vrea ca și *ceilalți* să aibă viața lor. Se vedea pe chipul lui că îi părea extrem de rău când vorbea despre oamenii pe care i-a pierdut din cauza proiectului.

Cana tatii. Creioanele lui colorate. Frigiderul lui plin cu gustările mele preferate. Încep să-mi dau seama că și el a plâns după lucrurile pe care le-a pierdut, la fel de mult ca mine. Poate chiar mai mult. Știu, *știu,* că nu m-ar fi lăsat să cred că a murit dacă nu ar fi avut un motiv – și știu că vorbește serios când spune că mai bine ar muri decât să-i lase să câștige. Așa că, dacă el a ales să

fie aici, probabil că are un motiv foarte bine întemeiat.

— Tot nu mi-ai zis ce fel de înțelegere ați făcut, spun eu.

L-am văzut pe tata plângând de câteva ori. Prima dată a fost în ziua accidentului, când l-am vizitat la spital. Ultima oară a fost la barăci, în ziua în care ne-am luat rămas-bun.

— Viața ta. O spune aproape în șoaptă. Au fost de acord să te lase să trăiești, relativ în liniște, dacă lucrez cu ei la toate astea.

Nu a încercat doar să salveze lumea întreagă.

Ci și pe mine.

Sunt din nou mică și stau ghemuită în brațele lui în timp ce-mi citește. Sunt mai mare, culeg flori din curte și i le duc într-o vază. Plâng pe umărul lui după ce m-am certat rău cu Emma pentru prima oară.

Nu sunt orfană, așa cum mă temeam. Nici pe departe.

Șaptezeci

Mintea mi se limpezește. Dacă-mi asum răspunderea și spun c-am tras în Gray, trăiesc. Dacă se află că tata a atacat alt lup, mă vor ucide ca să-l pedepsească.

— Și… când vei înceta să mai transformi oamenii în spioni? Când ne apucăm să-i vindecăm? Mă ridic de pe scaun și mă uit la ecranele de supraveghere de pe perete. Lonan… i-ați aplicat procedura și lui?

Niciunul dintre ei nu spune un cuvânt. Când mă întorc spre ei, fac niște fețe de genul „îmi pare rău că trebuie să-ți spun chestia asta”.

— Ce?

Încep să-mi fac griji când tot nu primesc un răspuns.

— Ce s-a întâmplat cu Lonan? E bine?

Am stat prea mult, *mult* prea mult. Nu am făcut prea bine că mi-am permis luxul ăsta – dacă-i pot spune „lux”.

— Da, iubito, stai liniștită… Se află într-o zonă de recuperare acum și a suportat bine procedura, răspunde tata. Așa e în cele mai multe cazuri.

În cele mai multe.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

Pellegrin este cel care îmi dă vestea.

— Lonan a fost ținta noastră de la bun început. De-asta l-am scos pe Sky Cassowary din New Port Isabel, Eden… Știam că era singura modalitate de a pune mâna pe Lonan. Greu de prins pirat, dar cred că știai deja asta.

— Și îmi pare rău să-ți spun, intervine tata, dar nu există leac. Pell are o formulă, dar șefii nu au aprobat încă testarea sau intrarea ei în producție. A fost doar o minciună spusă de echipajul de pe nava lui Cassowary, ca să-l atragă pe Lonan.

Ce să zic. Asta chiar este o problemă. Dinamită curată pentru tot planul nostru.

— Dar… credeam că lupii voiau să se folosească de Lonan ca să înfrângă Rezistența.

— O, sigur că asta vor, spune tata. Am fost destul de convingători în privința asta.

— Nu că ar fi fost nevoie să îi convingem prea mult, adaugă Pellegrin.

Rămânem toți trei așa câteva clipe, bântuiți de adevăruri grele și într-o tăcere stranie.

Tata soarbe o gură din cafeaua rece. Nu s-a schimbat niciun pic din punctul ăsta de vedere.

— *O*, începe el, de parcă elixirul înțelegerii s-ar fi aflat pe fundul cănii. Ești confuză pentru că ai impresia că eu și Pell avem de gând să-i folosim pe Lonan și pe ceilalți spioni pe care i-am creat ca să distrugem *Rezistența.* Iar asta, da, ai dreptate, n-are niciun sens.

Pe chipul lui Pellegrin apare un zâmbet larg.

— Chiar că suntem convingători, nu-i așa, Will?

— Așa s-ar zice, spune el, dar zâmbetul lui e o umbră comparativ cu al lui Pellegrin. Eden, implicarea lui Lonan va răsturna soarta acestui război; este unul dintre lucrurile pe care ne putem baza cu adevărat. Șefii au insistat ca Lonan că primească procedura încă de când le-a intrat în cap că l-am putea folosi împotriva Rezistenței. Sunt obsedați de el, vor să-și admire arma preferată în acțiune cât mai curând posibil. Acum știi ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi refuzat.

— Deci, încerc eu să grăbesc lucrurile și să pun cap la cap informațiile pe care le am, dacă lucrați în secret împotriva lupilor, cum vă gândiți să-l folosiți pe Lonan ca să *ajute* Rezistența în război?

Acum zâmbetul tatălui meu este de-a dreptul radios.

— Îl vom folosi ca să câștigăm războiul.

Șaptezeci și unu

Tata se mută la peretele cu ecrane de supraveghere și reglează câteva butoane de pe panoul tehnic aflat exact sub ele.

— Lonan, ești acolo? întreabă el încet într-un microfon lung și subțire.

Se aprind câteva ecrane, dar imaginile sunt neclare: ca atunci când abia te-ai trezit și ești năuc, din trei perspective diferite. După ce imaginile se limpezesc, trei cadre identice ni-i arată pe Phoenix, pe Cass și pe Lonan speriați, împreună într-o cameră slab luminată. O văd pe Alexa în fundal, dormind în colț, în spatele lui Cass. Doar băieților li s-a făcut ceva la cap, din câte se pare, sau poate că tata a vrut să vorbească numai cu ei acum. Probabil că Pellegrin le-a aplicat procedura și lui Phoenix, și Lonan imediat ce au fost aduși în laboratorul lui.

Tata apasă niște butoane și fiecare dintre cele trei ecrane capătă o nuanță ușor roșiatică. Jos, pe marginea fiecărui ecran apar inscripții de calibrare și măsurare, împreună cu ritmul cardiac, tensiunea arterială și o grămadă de alte numere.

— Faptul că m-auziți în cap e normal, spune tata în microfon. E o chestie obișnuită. Nu e nevoie să vă puneți întrebări în legătură cu asta. Nu vă sunt dușman.

Învârte un comutator și ecranele revin la culorile normale.

Niciunul dintre băieți nu reacționează sau nu dă nici măcar cel mai mic semn că ar fi auzit ce-a spus tata. E puțin înfricoșător că se comportă atât de firesc.

— Tocmai i-ai… adică… i-ai *spălat pe creier*?

— Numai acum, iubito, îți promit, spune tata. Însă văd că sunt acolo și fetele, și arată pe ecran spre Alexa, ceea ce înseamnă că Ava și Stark nu

mai sunt afară, să le caute. E posibil să n-avem prea mult timp la dispoziție, și nu vreau să-l pierdem cu alte chestii.

Înțeleg și am încredere în el când promite, dar nu-mi cade prea bine. El și Pellegrin mă privesc de parcă ar aștepta să le dau eu permisiunea – de parcă permisiunea mea ar însemna ceva aici.

— Bine, spun eu. Înțeleg. Să-i dăm drumul.

Tata încuviințează din cap.

— Lonan, spune el, înțeleg că ai venit pe insulă ca să-mi furi tehnologia și să-i împiedici pe lupi să pună mâna pe un proiect la care lucrez de mai bine de o jumătate de deceniu, adevărat?

Fiecare afișaj de pe ecranul lui o ia razna. Lonan lasă capul în jos, spre podeaua gri de ciment, din cauza felului în care se uită la el Phoenix și Cass – nici eu n-aș putea să îi privesc în ochi. Nu mă așteptam ca tata să înceapă cu *asta.*

— Cum ai…, încep eu.

— Ce ți-a spus Eden? întreabă Lonan în același timp.

Tata se uită la mine.

— Eden știe să păstreze secretele, spune el. Nu-mi dau seama exact dacă e impresionat că am știut de la bun început de misiunea secretă a lui Lonan, și nu am zis nimic despre asta, ori dacă e dezamăgit. Stéphane Monroe a luat legătura cu noi în fiecare lună, cu precizie de ceasornic, prin canalele de comunicare folosite de Rezistență, încă de când au luat ființă Forțele Aliate. Numele acesta îmi este vag cunoscut – îl recunosc din propaganda lupilor, dintr-o serie de grafituri antialianță de lângă barăci. Cineva se străduise foarte tare să deseneze toate felurile în care sperau să-l omoare pe omul ăsta. Mă întreba de fiecare dată dacă am de gând să renunț, continuă tata, dacă o să renunț la munca mea de-o viață. Și mereu stătea pe capul meu ca să mă răzgândesc.

Lonan nu răspunde imediat – nu tatii, oricum. Phoenix și Cass rămân tăcuți, dar sunt agitați, iar

întrebările lor se împiedică una de cealaltă. Abia dacă îl lasă pe Lonan să explice. Când lucrurile se liniștesc, în cele din urmă, Lonan întreabă:

— Și ce te-a făcut să te răzgândești? De ce renunți acum?

— Nu s-a pus niciodată problema să renunț la proiect, răspunde tata. Problema a fost *cui* vrea Stéphane să i-l dau. Și momentul. Își trage un scaun de la birou până la microfon și se sprijină ușor de el. Habitatul nu este gata… Chiar săptămâna trecută am descoperit scurgeri de apă într-una dintre camerele comunitare, și asta n-a fost singura problemă. Stéphane ține neapărat să le împărtășească planurile cât mai multor oameni; sunt sigur că ți-a spus asta și sunt sigur că l-ai crezut, ca toată lumea. Tata oftează. Nu-i vina ta; a lui e, pentru că nu ți-a prezentat toate aspectele problemei.

Semnele vitale ale lui Lonan ating iarăși punctul maxim, dar nu la fel de dramatic ca înainte.

— Nu crezi că ar trebui construite cât mai multe habitate posibil? Pentru prima oară, vorbește pe un ton defensiv, provocator. Preferi să vezi toată populația lumii murind înecată din bula ta mică și sigură?

— Nu, în niciun caz, spune tata. Doar că nu văd ce rost are popularizarea unor cercetări care, deocamdată, nu sunt *complete.* Mă grăbește, și crede-mă că va fi prăpăd dacă va construi sute de habitate după planurile astea. Jumătate de milion de oameni s-ar putea îneca dacă grăbim demersul, dacă nu este testat suficient, dacă nu este perfect. Refuz să stau deoparte și să asist la așa ceva.

Lonan nu spune nimic, iar semnele lui vitale se echilibrează.

— Ce putem face, în schimb? Și, din nou, de ce *acum,* dacă nu e gata?

Tata îmi face semn să-i dau ghidul, iar eu o fac. Îl deschide la pagina cu titlul, una căreia nu i-am acordat prea multă atenție, apoi mi-o dă înapoi. La

o primă privire, arată de parcă tata a desenat pe ea o simplă hartă a lumii. Dar acum văd că acele continente nu sunt desenate cu linii groase, ci în codul Morse. Doar trei locuri sunt însemnate cu puncte mici – unul în Europa, unul în Noua Zeelandă, unul în Africa de Sud – și fiecare are un nume alături. Pe astea le-am observat. Cunosc numele acelea dintotdeauna, sunt colegi de-ai tatii, de pe când era la universitate. Un text în engleză, care apare în mijlocul paginii de titlu, spune așa: „Pentru cei care călătoresc pe un drum drept și îngust, pentru cei care merg înainte necontenit și încet, pentru cei care fac bine și care izbutesc".

Această carte, îmi dau eu seama acum, nu a fost făcută pentru mine inițial.

Trebuia doar *să pară* că era pentru mine.

Faptul că nu este a mea, doar a mea, mă face să simt pământul fugindu-mi de sub picioare.

— Sunt doar trei ingineri în care am încredere că vor face ce trebuie cu cercetările mele, iar Stéphane refuză să-i ia în considerare pe vreunul dintre ei, explică tata. El vrea să folosească oamenii *lui,* și e de-nțeles, nu? Toată lumea vrea să lucreze cu oamenii în care are încredere. Dar asta este cercetarea *mea,* iar eu îi cunosc destul de bine pe oamenii lui cât să știu că nu sunt pe cât de atenți ar trebui să fie. Oamenii mei nu se vor grăbi și va trece o vreme până ce vom putea pune totul la dispoziția publicului larg – dar cel puțin am putea salva o rămășiță, dacă s-ar ajunge până acolo. O arcă a lui Noe pentru umanitate, așa mă gândesc eu la ce avem de făcut, în care să fie reprezentate cât mai multe culturi posibil. Și oameni de știință. Ingineri.

Pellegrin își drege glasul:

— Ava m-a apelat de două ori, intervine el, atingând partea superioară a brățării negre și lucioase pe care o poartă la mână. Doar ca să știi.

Tata încuviințează din cap.

— Și ca să răspund la *de ce acum,* când Eden a apărut pe țărmurile insulei noastre, știam că nu putea găsi insula decât dacă s-ar fi folosit de siguranța pe care am ascuns-o în jurnalul meu vechi, continuă el. Toate secretele mele au fost dezvăluite.

Oare Lonan a înțeles deja că bărbatul acesta cu care vorbește este tatăl meu? Și, mai important, mă va ierta pentru că i-am ascuns un asemenea detaliu colosal?

— Lupii din lagăr habar n-aveau ce înseamnă notițele mele, reia tata, dar cei de aici, de la sediul central? Aceștia sunt mai deștepți. Dacă ar fi găsit cartea asupra ei și dacă ar fi studiat-o așa cum fac cu orice lucru, ar fi însemnat sfârșitul.

Sfârșitul planurilor sale, dar nu mai trebuie să spună asta.

Sfârșitul *lui.*

— Am riscat uneori și am trimis corespondență de urgență, continuă el. Prin Eduardo, de pe insula Rezistenței, oamenilor mei. Lui Zhornov.

Rămân fără aer și, din câte indică semnele lor vitale, și cei trei băieți sunt la fel de afectați de auzul acestui nume. Tatăl meu a intrat în contact cu Zhornov – în ce *scop*?

— Îmi pare rău, ai spus Zhornov? întreabă Lonan. Cel care reprezintă o cincime din puterea șefilor?

— *Eu* sunt puterea lui, spune tata și fiecare fir de păr de pe brațe mi se electrizează. S-a ridicat în poziția aceea doar datorită legăturii pe care o avea cu mine și a ceea ce înseamnă cercetările și tehnologiile mele pentru șefi și supraviețuirea lor mai departe. Dacă Zhornov pierde tehnologia, pierde totul. *Ei toți* pierd totul.

Și așa lucrurile ar începe să se prăbușească.

Cuvintele pe care Lonan le-a rostit mai devreme, cum Alianța are de gând să distrugă lupii din interior. Ce modalitate mai bună de-a începe implozia decât prin a stârni un conflict între șefi?

Libertatea este atât de aproape, că pot să-i simt gustul. Sfârșitul războiului – o viață alături de tata – cu Lonan și ceilalți. Familie, casă. Pace.

— Aici intervine rolul tău, mai spune tata. O să luăm totul de la…

Dar este întrerupt brusc de sticla care se sparge.

Și așa începe.

Șaptezeci și doi

Ușa verzuie se face țăndări deodată, prăbușindu-se ca grindina într-o zi de vară, surprinzător și asurzitor, și se transformă într-un morman de cioburi pe podea. Degetele tatii zboară pe panoul de control. Dintr-odată, toate ecranele de pe perete, inclusiv cele negre, se umplu de culori vii. Marginile gri nu mai există – e ca și cum te-ai uita pe ferestre care dau spre treizeci de lumi diferite. Mai multe perspective ale hololupilor, fără îndoială.

O femeie elegantă, cu părul negru prins într-un coc jos, pășește peste cioburi. Poartă tocuri de opt centimetri și, la fel ca Pellegrin, este îmbrăcată în alb. Pe un colț al gulerului ei scrobit este brodată emblema bleumarin cu cap de berbec – poate că este doar un alt membru al echipei Aries.

Își îndreaptă privirea spre Gray, care nici măcar nu a tresărit de când a fost lovit de săgeata tranchilizantă.

— Will, Pellegrin, e totul sub control? V-am apelat pe amândoi, de mai multe ori. Ce se petrece aici?

Vocea femeii. Este exact ca aceea dinainte, când aproape erau să mă descopere, femeia care a pornit după Alexa și după Hope, în peșteră. O tăietură de pe braț, care încă îi sângerează, îi pătează hainele albe.

— A fost un pic agresivă, după cum se poate vedea, spune tata, referindu-se la săgeata tranchilizantă și… la mine. Dar am finalizat procedura.

Rămân perfect nemișcată, atentă să nu atrag atenția asupra mea mai mult decât e cazul. Este foarte important ca această femeie să creadă că eu sunt problema aici, nu tata – viețile noastre depind de asta. La rândul lui, tata este glacial și distant,

așa cum s-a comportat când m-a adus Gray înăuntru. Cât de greu trebuie să fie pentru el să joace în fiecare zi această personalitate grea ca o cochilie.

— Și a fost activată?

— A durat ceva, Ava, dar ne-am ocupat amândoi, răspunde tata. Chiar crezi că aș fi atât de neglijent?

Ava mă cercetează din priviri. Am învățat că atunci când cineva mijește ochii nu prea e de bine.

— Am fost martor, intervine Pellegrin. A activat-o chiar în fața mea.

Declarația lui pare s-o mai liniștească.

— Pell, Will, putem să stăm de vorbă puțin, vă rog?

Transmite un mesaj cu privirea. Eu sunt singura persoană care se mai află în cameră – ce nu vrea oare să spună de față cu mine?

— Câtă precauție, spune tata.

Este atât de ciudat să aud o observație atât de tăioasă, de mușcătoare de pe buzele lui.

Ava înclină capul.

— În caz că nu am fost destul de clară, sunt informații extrem de importante. Vrei să-i alterezi tu simțurile, sau s-o fac eu?

— De când ceri tu voie? întreabă tata pe un ton destul de jovial cât să pară aproape prietenos, întorcându-se la panoul lui de control.

Doar că eu sunt foarte sigură că nu sunt, nici pe departe, prieteni.

— Este tura ta, răspunde ea. Eu doar urmez procedura.

Tata apasă și mișcă diferite butoane și comutatoare. Este o mașinărie complicată, asemenea celor folosite înainte de război în studiourile de înregistrări. Știu că tata ajustează, de fapt, setările de pe ea, pentru că încep să clipească diverse lumini ori de câte ori le apasă cu degetul. Dacă ar trebui să mă simt altfel acum, atunci nu apasă pe ce trebuie.

Poate că alterarea senzorială – ce lucru înspăimântător, dacă este așa cum pare – funcționează doar la subiecții care au fost activați.

— Poftim, zice el. I-am setat vederea la doi și i-am făcut memoria să funcționeze în buclă.

Ava se uită la tata, dar nu spune nimic.

Nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta, deși pot ghici. Ar fi fost frumos dacă mi-ar fi spus cum să mă comport într-o situație ca asta. Trebuie să mă uit în gol? Trebuie să-mi văd de treabă ca o ființă umană normală?

Probabil că arăt ca o căprioară încremenită în lumina farurilor, pentru că Ava spune nerăbdătoare:

— Voi da ordinul.

— Tot mai urmezi procedura? spune Pellegrin în barbă, atât de încet, că abia l-am auzit.

Ava nu pare să observe – e prea ocupată să potrivească microfonul de la panoul de control. Apasă un buton de la baza lui, și o lumină verde începe să clipească.

— Du-te să te odihnești pe scaunul în care ți s-a aplicat procedura, număr…

— Șaptezeci și trei, adaugă tata.

— Șaptezeci și trei, încheie Ava. Te trezești din nou în cinci minute.

Bănuiesc că acesta e numărul meu. Mă duc direct la scaunul verde-mentă și mă ghemuiesc în el.

Observ că pe ecrane nu se schimbă nimic doar pentru că ea e atentă la mine. Mă rog să nu verifice, mă rog ca docilitatea mea orbească să fie destul ca s-o convingă.

Imediat ce închid ochii, Ava vorbește:

— Avem o problemă. În glasul ei apare ceva nou, pare agitată. Eu și Stark am pornit pe o pistă puțin mai devreme, până la vizuină. Acolo am găsit două fete – numărul șaptezeci și lupul care a avut o relație cu Sky Cassowary. Îmi pare rău să

spun că acum avem confirmarea oficială că lupul a dezertat.

Dacă lupul este Alexa, Șaptezeci trebuie să fie Hope.

— Ai reușit s-o aduci în custodia noastră? întreabă tata, de parcă nu am fi văzut-o deja în celulă, alături de Lonan și de ceilalți.

Pauză.

— Din păcate, se afla în posesia unei doze de sedativ. Altă pauză. Stark și șaptezeci sunt încă inconștienți, în vizuină.

Rămân fără aer. Nu-i de mirare că nu am văzut-o pe Hope nicăieri pe ecranele băieților – nu se afla *acolo.* Și cu Finnley ce-au făcut? Mă concentrez la respirație, încercând să respir fără să tremur, să respir fără să vomit.

— Și lupul? întreabă Pell. Trebuie să urc în laborator și să mai pregătesc o procedură?

Ava râde. Râsul ei este ca mierea pe înghețată, atât de dulce, că ți se face rău.

— Pentru un lup dezertor? Haide, Pell, acum cine-i ăla care nu urmează procedura?

Este atât de prefăcută, cum am bănuit. În *toate* sensurile.

— Ei bine, acum Gray este inconștient, așa că va trebui să mai aștepți ca s-o omori până când se trezește măcar, spune tata.

Am nevoie de toată forța mea ca să nu reacționez la cuvântul „omor”.

— Am fost îngrijorată în privința asta, continuă Ava. Chiar pare alarmată. Când am văzut că nu păzea intrarea de jos și când voi nu mi-ați răspuns la apeluri, m-am temut că șaptezeci și doi l-a doborât cumva. Dar șaptezeci și doi și ceilalți se aflau în celule când m-am dus eu să închid lupul dezertor, așa că m-am gândit că ar putea fi și mai grav.

Îmi dau seama că șaptezeci și doi nu poate fi decât Lonan – el a fost ultimul care a intrat în

cabană, iar tata m-a numit șaptezeci și trei. Asta înseamnă că șaptezeci și unu este… Phoenix?

În cameră se lasă o lungă tăcere.

— Păi, începe tata, în cele din urmă, și ce propui să facem? Zhornov vrea ca șaptezeci și doi și echipajul lui să iasă pe iaht cât mai repede posibil.

Un *iaht*? mă întreb șocată în sinea mea. Tata a amintit mai devreme cum a riscat să-l contacteze pe Zhornov – și cât de dornici erau șefii să-l întâlnească pe Lonan dar eu nu am reușit să pun lucrurile cap la cap. Ce a plănuit, dacă nu este ce se așteaptă ei?

— Tu ești cea care i-a pus pe lup și pe Cassowary în aceeași celulă, Ava. O monitorizezi de la fel de mult timp ca mine… N-o să ne lase să-l luăm fără să lupte. Și pe niciunul dintre ceilalți, că tot veni vorba.

Ava își drege glasul.

— Tura mea începe în două minute, spune ea. Tu și Pell puteți da cu banul ca să stabiliți cine se duce să ucidă lupul dezertor. Știți procedura…

Se aude zăngănit de mărunțiș, metal pe metal, sunetul unei palme plesnind altă palmă.

— Eu zic pajură, se aude Pellegrin.

Trece o secundă.

— Pajură! exclamă tata. Și, Pell, ia-o și pe șaptezeci și trei cu tine.

Șaptezeci și trei

Când tata a spus mai devreme că Pellegrin a luat-o pe scurtătură până aici, mi l-am închipuit conducând un fel de mașinuță de golf sau înaintând pe una dintre acele benzi rulante pe care le foloseau întotdeauna când mergeau să facă turul orașului.

Nu mă așteptam ca holul nesfârșit de beton din afara biroului Aries să fie echipat cu un panou detașabil pe tavan sau cu o scară de oțel care să coboare amenințător în abis. Urcă și urcăm – ne aflăm mai jos decât îmi dădusem seama.

Când ieșim la aer, văd mai multe lucruri la care nu mă așteptam.

Cum ar fi, de exemplu, că nu mai suntem în cabană.

Și nu doar că *nu* suntem în cabană, dar nu suntem nici afară. E întuneric, atât de întuneric, că nu văd decât ce se vede în fâșia de lumină de pe holul pe care l-am lăsat în urmă. Mirosul este cunoscut, stătut și umed. Mă uit în sus: o cupolă de ferestre sculptate în piatră lasă să treacă lumina stelelor și a lunii ori de câte ori briza face frunzele să foșnească.

Ne aflăm în templu. În rotonda templului, mai exact, acolo unde Hope a observat pentru prima dată gândacii. Nu-i de mirare că e un loc atât de bine păzit, având în vedere că stația Aries e exact sub el.

— Pe-aici, spune Pellegrin.

Îl urmez orbește, mai întâi pentru că este întuneric, dar și pentru că am destulă încredere în el. Îmi vine să-i pun o mulțime de întrebări: „Doar nu ai de gând s-o omori pe Alexa, nu-i așa?” sau „Lonan și ceilalți chiar o să se urce pe iaht, așa cum vrea Zhornov?” sau „Finnley și Hope vor fi bine?”, dar mă răzgândesc, când îmi amintesc că

Ava este acum de serviciu la biroul de securitate. Cine știe ce se poate vedea sau auzi. Chiar dacă, oficial, nu sunt activată și nu mă aflu sub controlul lupilor, ar trebui să mă comport de parcă aș fi – probabil că există camere peste tot. Pellegrin ar putea fi supravegheat cumva, așa că e puțin probabil să-mi dea vreun răspuns onest și dacă ar vrea.

Înaintăm prin templu – nu prin holul îngust și plin de cotituri pe care am mers cu fetele, ci în direcția opusă. Pe măsură ce înaintăm, ochii mi se adaptează la întuneric.

Nu aud niciun picior de gândac.

Pellegrin se oprește ca să apese un buton de pe perete. O rețea complicată de lasere albastre începe să sclipească în întuneric, după care se stinge. Laserele îmi amintesc, din nou, de Hope – presupunând că ea și Finnley au fost compromise în același timp, Hope ar fi fost sub controlul lupilor din ziua în care am găsit acest loc. Cât de mult din ceea ce s-a întâmplat a fost, de fapt, manipulat de tata sau de Ava? Accidentul lui Hope cu laserele și faptul că i-a curs sânge, că sângele i-a provocat pe gândaci, iar gândacii ne-au alungat de aici.

Poate că nu a fost deloc un accident.

În plus, ea este singura care a refuzat să stea pe mușchiul otrăvitor.

Ea este singura care nu a fost atacată de plantele cu tentacule.

Un fior puternic mi se întinde de la șira spinării în tot corpul. Eu nici măcar nu am fost compromisă, dar am suferit din cauza asta. Durerea provocată de mușchiul otrăvitor, halucinațiile cu Birch.

Nu pot începe să cred că sunt în siguranță doar pentru că tata a refuzat să finalizeze procedura aceea oribilă. N-am voie să las garda jos.

Drumul se termină la baza unui copac gros. Fie pasajul a fost proiectat în acest fel, fie copacul a

crescut mai târziu și a blocat calea. Oricum ar fi, lupii au găsit o modalitate să-l folosească în avantajul lor.

— Ai grijă pe scara asta, mă avertizează Pellegrin. Unele trepte sunt mai înguste decât altele.

Treptele sunt cioplite direct în copac, asemenea celor de la plasa în care a căzut Finnley. Doar ideea că ar trebui să traversez iarăși labirintul de poduri mă istovește – nu am starea și puterea necesare în momentul de față. Spre ușurarea mea, când ajungem la platforma de lemn nu există niciun pod; în schimb, vom folosi o tiroliană, care funcționează în ambele sensuri.

— Hamul este mai solid decât pare, spune Pellegrin.

Dacă încearcă să mă liniștească, nu merge – din cauza întunericului, nu pot vedea prea bine hamul. Nu pare destrămat sau descusut, dar e foarte subțire și fragil, ca elastanul pe care îl purta mama pe sub rochii. Pellegrin îmi dă să pipăi și hamul lui, dar e exact ca al meu. Dacă el are încredere în astea și le folosește în fiecare zi, atunci cu siguranță vor rezista.

Mă ajută să îl fixez pe mine, prinde hamul de carabină și de sârmă și îmi face o scurtă descriere a modului în care se va opri când vom ajunge la capătul liniei. Merge el mai întâi, ca să mă poată ajuta, în caz că am nevoie.

Eu arunc o ultimă privire spre templu, care, în acest moment, se află sub mine. Un templu ascuns printre ferigi, exact cum a scris tata în ghid. Am avut speranțe atât de mari legate de el, așteptări atât de diferite în ziua în care l-am găsit – și noi l-am găsit părăsit.

Doar că el nu este deloc părăsit, acum, că mă gândesc la asta. „Temple ascunse printre ferigi, clădiri din piatră și secrete. Călugări care îi pun la adăpost în mănăstire pe refugiații din ambele

tabere. Tatuaje holografice pentru cei care vin cu gânduri pașnice, fără urmă de ostilitate”.

Este bine că cerneala de pe pagina aia e atât de întinsă acum, că nu mai poate fi citită.

De câte ori am citit fragmentul acela, am făcut-o gândindu-mă numai la libertate – și l-am luat ca atare, nu ca pe un indiciu codificat.

Tatuaje holografice. Cei care vin cu gânduri pașnice.

Era un avertisment menit să mă protejeze, în caz că cineva ar fi găsit vreodată drumul spre laboratorul lui. Era un avertisment cu privire la lucrurile pe care el avea să fie nevoit să le facă, lucruri pe care ar fi fost cel mai bine să le accept. Notițele lui nu erau o hartă spre sanctuar, ci o hartă pentru el, călugărul din interior. Nu e libertatea la care mă așteptam, dar poate că este libertatea de care am nevoie.

Tatăl meu este în viață. Tatăl meu este în *viață.*

Eu sunt în viață.

Sar, alunec, zbor. Templul, ferigile, pietrele, secretele – pentru scurt timp, nu sunt nimic mai mult decât un amalgam de vânt și mirare. Și apoi picioarele mele găsesc din nou pământul solid, la un al doilea templu – cabana –, ascuns printre și mai multe ferigi, și mai multe pietre, și mai multe secrete.

— Ești pregătită? mă întreabă Pellegrin. Suntem deasupra cabanei, unde Ava și un bărbat – Stark, după cum l-a numit chiar ea – se plimbau în timp ce eu mă ascundeam dedesubt, lângă canal. Observ și scara de frânghie, căzută grămadă la baza gardului viu. Laboratorul lui Pellegrin trebuie să fie pe-aproape. Va trebui să ai încredere în mine după ce intrăm în celule, adaugă el.

Cât de departe vor merge Pellegrin și tata ca să-i convingă pe acești oameni de loialitatea lor? Nu atât de departe cât s-o ucidă pe Alexa, sper. Sigur nu.

Aerul nopții este proaspăt, dar dens. Inspir adânc și îl urmez înăuntru.

Șaptezeci și patru

Pellegrin poartă un dispozitiv în ureche, exact ca Gray. Îl atinge imediat ce intrăm în laborator și ridică o mână, semnul universal pentru „așteaptă o secundă”. Mă gândesc că încă nu mergem în celule.

— La noi totul e OK, spune el, dar nu mie. La voi?

Ne aflăm în laboratorul lui, care se află într-un contrast profund cu locul în care lucrează tatăl meu. Mi-am închipuit întotdeauna că în laboratoare e totul alb, dar acesta este slab luminat și are culoarea cerului de primăvară. Există trei scaune de dentist, tot verzi-mentă, și trei mese argintii cu seturi identice de instrumente. La peretele din fund e o masă plină cu microscoape, eprubete, pahare de laborator cu un lichid colorat și diverse obiecte de papetărie, cum ar fi o rolă de bandă adezivă și un cuțit. Aproape tot peretele este acoperit de un panou de plută cu nenumărate mostre de ferigă, liane și mușchi, printre multe altele.

— Scuze, îmi spune Pellegrin.

— De cât timp a ieșit?

Ciulesc urechile la conversație. Continui să mă plimb prin laborator, încercând din răsputeri să nu pară că ascult fiecare cuvânt.

— Atunci, ar trebui să merg mai departe și să i-l dau și lui șaptezeci și trei?

Ar putea fi vorba despre orice. Nu sunt sigură că vreau nimic din ce ar vrea să-mi dea Pellegrin, mai ales dacă vine din acest laborator.

Doi pereți sunt, în mare parte, ferestre, cele care au vedere spre canal. Probabil că este o priveliște frumoasă în timpul zilei – ce drăguț că Pellegrin își operează victimele într-o atmosferă atât de liniștită.

Pellegrin scormonește printr-un sertar aflat în apropierea microscoapelor, așa că îmi găsesc de lucru și cercetez al patrulea perete. Acesta e acoperit cu ecrane – un pătrat cu trei ecrane pe latură dar nu par să fie de supraveghere. O tastatură mică și argintie se află pe masa de sub ele. Ordinea desăvârșită din acest laborator contrastează izbitor cu biroul Aries.

— O să-i transmit, spune Pellegrin. Trântește sertarul. Altceva?

Pe unul dintre ecrane există o reprezentare tridimensională a insulei, înconjurate de ocean. Un nor de puncte roșii strălucesc din zona aflată aproape de țărmul nord-estic. E posibil ca fiecare punct să reprezinte o persoană? Aici ne aflăm? Dacă da, atunci suntem mult mai aproape de coastă decât am crezut.

— Aceea este proiecția barierei. Glasul lui Pellegrin se aude de atât de aproape, că mă sperii groaznic și aproape îmi lepăd pielea proaspăt tatuată cu o hologramă. Scuze, nu am vrut să te sperii. Arată spre o linie de cercuri gri care înconjoară o mare parte din insulă. Așa deviem vizitatorii nedoriți, spune el. Am fixat linia la opt sute de puncte, iar linia proiectează filamente de lumină care se înalță spre cer cât Turnul Libertății. Dacă te uiți la el din exterior, ți se pare că oceanul se întinde la nesfârșit.

— Asta… este uimitor. Mi se pare că a trecut foarte mult timp de când ne aflam în barcă, când Hope și Finnley au reperat prima dată insula și Alexa nu o putea vedea. Dar ăsta? Arăt spre o pată albastră, aflată în partea de jos a ecranului. Cele mai multe insule sunt prinse de fundul oceanului, nu-i așa?

Arată de parcă întreaga insulă a fost ruptă dintr-o bucată mai mare de pământ și lăsată să plutească în derivă. Cerul deasupra, apa dedesubt. Dacă Alexa s-ar fi aventurat mai mult în larg în noaptea

în care au venit băieții, ar fi putut să cadă în partea cealaltă.

— Tatăl tău ți-a vorbit vreodată, când erai mică, despre protocelule? întreabă el. Recife artificiale, cum s-au construit pentru a împiedica scufundarea Veneției?

Dau din cap.

— Îmi amintesc puțin. La fel e și cu insula asta?

— Această insulă a fost unul dintre puținele prototipuri pe care le-am construit pentru Envirotech când am început să cercetăm biosinteza, chestii care se pot regenera. Am făcut fundația ca un calcar, dar poros, astfel încât să fie o bază rezistentă, fără a fi în pericol de scufundare. Și acest strat… își trece degetul peste ecran… l-am construit folosind o tehnologie străveche pe bază de stuf, din Peru. Tot ce se află deasupra noi am cultivat cu mâinile noastre.

Își mută degetul spre o linie verde și subțire, aflată sub insulă.

— Aici este ancora… mecanismul care ține insula în loc și se lungește automat ca să ne putem ridica odată cu nivelul oceanului, dacă este necesar. Practic, suntem o plută vie care nu se mișcă niciodată.

Am rămas fără cuvinte. Tatăl meu este genial, dar acest om este un geniu fără seamăn.

— Scuze că pun atâtea întrebări… dar… asta? Ce este? întreb eu, în cele din urmă, arătând spre un triunghi albastru uriaș. Acoperă aproape întregul golf și se întinde tocmai până în Caraibe.

— Aceasta este bariera magnetică, răspunde el, deloc deranjat de avalanșa mea de întrebări. Bănuiesc că nu are deseori ocazia să vorbească despre lucrurile pe care le-a creat cu atâta pasiune. O modalitate în plus de a păstra controlul maritim. Navele noastre sunt echipate cu hărți ca să știe când și cum să adapteze busolele.

— Și oamenii lui Lonan? Dacă își câștigă existența din interceptarea navelor cu lupi pline de

spioni, și ei navighează exact în aceleași ape. Ei cum știu să se descurce?

Dar știu deja răspunsul: „Când îi pui cuiva cuțitul la gât, afli, ca prin minune, o grămadă de lucruri”, mi-a spus Lonan când ne aflam pe acoperișul lumii.

— Au ei… metodele lor, îmi răspunde el.

Mi se strânge stomacul când mi-l închipui pe Lonan violent, așa că mă uit și mai insistent pe harta de pe ecranul lui Pellegrin.

— Și tu ai inventat toate astea?

Nu-i de mirare că lupii l-au înhățat imediat pentru planurile lor. Nu vreau să știu cu ce îl șantajează, la ce a renunțat ca să îi ajute.

El dă din cap.

— Tu ai venit pe-aici. Îmi arată o deschizătură îngustă, spre coasta de vest. Și tot pe-aici o să și pleci. Îți va trebui asta, adaugă și-mi pune o cutiuță argintie în palmă. E ca și cum aș ține un cub de gheață, scos direct din congelator. Deschide-o.

Pe o parte se află trei seringi, prinse în locașul lor cu un elastic lejer. Două sunt pline cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Sedative? întreb. Și unde anume să plec?

— Vom ajunge și la asta, spune el. Și, da, alea două sunt sedative. În caz că Ava se trezește și preia panoul de control, s-ar putea să fii nevoită să lupți cu ceilalți. Deschid gura să întreb, dar el adaugă: Cu prietenii tăi.

Deși folosește multe cuvinte, nu comunică prea bine. Deocamdată păstrez pentru mine întrebările care țin de logistică.

— Ce s-a întâmplat cu Ava?

Un zâmbet viclean îi luminează fața.

— Tatăl tău m-a anunțat că, din păcate, Ava a fost incapacitată din nou de o săgeată tranchilizantă venită de cine știe unde.

Îmi vine o idee, posibil genială.

— Poți să îi aplici procedura și ei, la fel cum faci ca să controlezi spionii? Și lui Gray? Sunt deja

inconștienți…

— Personalul de la etajul de sus a fost vaccinat împotriva procedurii, spune el. N-ai idee prin ce au trecut oamenii când șefii mi-au ordonat să creez *vaccinul.* Au fost niște luni foarte grele. Ava îmi spunea în fiecare zi cât de norocos eram că sunt om de știință, și nu subiect de testare.

Râde, dar este un râs slab și trist.

— Mi s-a părut că tata a zis că nu ai niciun vaccin.

— A spus că nu avem *leac.* E o mare diferență. Un vaccin nu inversează nimic – doar împiedică procedura să aibă vreun efect. De fapt, asta ți-am injectat și ție.

A. *A*.

Este reconfortant. Într-un fel. Pot avea încredere în Pellegrin, pot avea încredere în tata, pot avea încredere în mine însămi. Niciunul dintre noi nu poate fi compromis.

„Dar eu nu sunt acolo pentru a suporta consecințele săgeții tranchilizante” e tot ce pot gândi.

— Nu-și vor da seama cine a împușcat-o pe Ava?

O parte din mine își dorește, cât de groaznic, ca tata s-o fi scos pentru totdeauna din peisaj. Dar, la fel cum dragostea și durerea lui sunt părți ale aceluiași întreg, la fel se întâmplă cu compasiunea lui. Știu că nu va omorî voit pe nimeni, decât dacă va fi absolut nevoit – nici chiar cu prețul propriei vieți. Ar fi omorât pentru mama, totuși. Și, categoric, pentru mine.

Privirea ciocolatie a lui Pellegrin e dulce și amară în același timp.

— Ba da, cel mai probabil, îmi pare rău să spun. Va trebui să recurgă la măsuri extreme ca să păstreze secretă această informație. Intenția lui de a mă liniști este atât de sinceră, că doare. Dar nu va fi deloc simplu. Amândoi suntem pe deplin conștienți de riscuri.

Pe biroul lui nu există fotografii sau căni cu vreo însemnătate specială. Mă întreb dacă pentru că nu are pe nimeni de care să-și amintească sau dacă, pur și simplu, îi este prea greu să-și amintească.

— Tu… ai familie?

Dulceața din privire aproape i s-a evaporat.

— Am avut, răspunde el. Cu mult timp în urmă. Arată de parcă ar fi pe punctul de a povesti de-a fir a păr, dar apoi se răzgândește. Will este familia mea acum. Și, chiar dacă tu nu m-ai cunoscut până acum, el mi-a spus totul despre tine. Simt că și tu faci parte din familia mea acum.

La faptul că și-a pierdut familia, că a auzit totul despre mine de la tata, că simte că mă cunoaște îndeajuns de bine cât să mă numească „familie" nu știu cum să reacționez. La niciunul dintre lucrurile astea.

Din fericire, Pellegrin își drege vocea și schimbă subiectul destul de repede.

— Aceasta, și arată spre cea de-a treia seringă, cea umplută cu un lichid albastru cum e camera asta, să fii foarte atentă cu asta. Folosește-o doar dacă ești în pericol de moarte. Nu lăsa pe nimeni să ți-o ia; nici măcar să n-o scoți din cutie până nu ești sigură că cineva te va doborî și te va înțepa cu ea.

Simt un gol în stomac.

— De ce mi-o dai, dacă este atât de periculoasă? Cine este ținta?

— Oricât de mult aș vrea să existe o țintă, și nu m-ai auzit pe mine spunând așa ceva, asta nu este o misiune criminală, spune el. Dar este extrem de important să rămâi în viață.

Se mută la masa plină cu echipamente, la eprubete și la pahare și își lipește palma pe geamul aflat sub ele. O lumină intensă, albastră îi scanează palma, urmată de o serie de sunete în timp ce deschide ușa. Se vede o ceață rece, care apoi

dispare: se mișcă rapid, bagă mâna înăuntru și ia orice i-ar fi trebuit.

— Dacă vede cineva asta, o să te omoare.

Pare că se referă la mine. Dar e clar că nu numai la mine.

— Aceasta este eprubeta cu codul. Înăuntru este…

— Sângele… tatălui meu?

Pellegrin se schimbă la față, de parcă aș fi o ecuație pe care nu știe s-o rezolve. Îi va lua numai câteva secunde, sunt sigură, până va pune totul cap la cap.

Eprubeta din mâna lui: seamănă atât de mult cu cea pe care am ținut-o doi ani la mine, seamănă atât de mult cu cea pe care am spart-o în fața cabanei.

Poate că ghidul nu a fost singura măsură de siguranță a tatii.

Pellegrin dă din cap, spunând, în cele din urmă:

— Criptarea sângelui este cea mai complexă metodă de transmitere a informațiilor de pe planetă. Tot ce a simțit tatăl tău, tot ce și-a imaginat și a trăit – toate cunoștințele pe care le-a acumulat, mai ales aici, în legătură cu Proiectul Atlas – se află în eprubeta asta. La sfârșitul fiecărei zile înregistrăm în sânge informațiile și distrugem conținutul din ziua precedentă. Nu avem un sistem de cópii de rezervă, pentru că informația este mult prea prețioasă. Aceasta este cea mai recentă și singura.

Adevărul plutește în aer ca o pană, cu greutatea unei lumi întregi.

Dacă se întâmplă ceva cu tatăl meu, această eprubetă este singurul lucru care mai rămâne.

Dacă se întâmplă ceva cu eprubeta, munca de o viață a tatii va fi pierdută.

Și, dacă cineva descoperă cât de valoroasă este această eprubetă, tata ar putea ajunge într-o situație extrem de delicată. O eprubetă cu informații nu i-ar putea trăda niciodată pe lupi, așa cum ar putea-o

face omologul ei uman, și trădătorul omolog uman nu le-ar mai fi de niciun folos.

Îl privesc în ochi.

— De ce mi-o dai mie?

Pellegrin îmi așază eprubeta în palmă și îmi închide mâna peste ea.

— Tu ești singura în care are încredere.

Șaptezeci și cinci

Planul este următorul: în mijlocul oceanului, nu departe de-aici, există o insulă.

Pe această insulă se află speranța lumii noastre condamnate – habitatul Atlas – și una dintre cele mai mari amenințări ale ei, Anton Zhornov. Insula este ca un aisberg, 90% este ascunsă în ocean. Zhornov locuiește sus, deasupra apei, marele privilegiu al celui care i-a ajutat pe lupi să ducă acest proiect mai departe. Dedesubt nu stă nimeni deocamdată. Încă nu e gata.

Pe insula aceasta se va întâlni cu noi un bărbat, doctorul Reem Marieke din Cape Town, Africa de Sud. Lui Zhornov i s-a spus că acesta are nevoie de o dovadă că habitatul există, înainte să se apuce de lucru. Lui Zhornov i s-a spus că omul își pune la dispoziție cunoștințele în domeniile pe care tata nu le cunoaște, cum ar fi gestionarea sustenabilă a deșeurilor subacvatice. O parte esențială pentru finalizarea proiectului, ultima piesă. Lui Zhornov i s-au spus multe lucruri.

Despre ceea ce Zhornov însă nu știe, tata ar putea scrie o carte.

De exemplu, despre faptul că tata îl cunoaște pe doctorul Reem Marieke de aproape o viață. E unul dintre colegii lui de la universitate, iar numele lui este printre cele trei de pe pagina de titlu a ghidului. Potrivit lui Pellegrin, este adevărat că are cunoștințe care tatii îi lipsesc. Dar restul – că a acceptat această întâlnire cu Zhornov ca prim pas spre un parteneriat cu lupii, că eu, Lonan și restul vom fi acolo doar ca subiecți de testare care vor coborî sub apă pentru a demonstra cât de sigur și promițător este habitatul etc. – nici că ar putea fi mai departe de adevăr.

De fapt, doctorul a acceptat întâlnirea cu Zhornov pentru că este singurul mod prin care

cineva din afară poate ajunge în emisfera asta. Iar legăturile cu exteriorul sunt necesare pentru a scoate eprubeta cu sângele criptat *din* această emisferă. Mai exact, pentru ca ea să ajungă în mâinile unuia dintre colegii de încredere ai tatălui meu, care apoi va merge să lucreze cu Stéphane Monroe și Forțele Aliate.

Sarcina mea este să i-o înmânez, într-un fel sau altul. Și toți avem responsabilitatea de a face asta cât mai discret cu putință, toată lumea rămânând în viață, inclusiv Zhornov. Dacă ajunge cel mai mic zvon la urechile celorlalți șefi, Alianța își va pierde avantajul pe care îl are acum, și cine știe ce se va întâmpla cu tata, cu Pellegrin, cu noi toți.

Vor afla oricum destul de repede, după ce tata le va închide accesul pe insulă și nu o vor mai putea găsi niciodată. Pentru ei asta ar fi o pedeapsă mai mare decât moartea, spune el, să privească de pe margine, să se întrebe și să plângă.

Nu pot spune că nu sunt de acord.

Șaptezeci și șase

Când ieșim din laborator, intrăm în rolurile de tehnician și pacient supus procedurii pentru cei care ne-ar putea vedea. Nu există niciun pic de căldură umană între noi, nimic care ar putea trăda secretele noastre. Eprubeta cu sânge stă în siguranță în buzunarul meu, înfășurată într-un manșon subțire de neopren, iar cutiuța argintie plină cu seringi a luat locul ghidului, în pantaloni, la spate: o modalitate mai bună și mai mortală de a mă apăra.

— Rămâi cu Lonan pe iaht, spune el. Mă conduce pe balconul din holul de la intrare și ajungem pe o scară îngustă, cu tot felul de ornamente. Urcăm la etajul al treilea, care este mai mic, și pornim spre celule. Cât timp Ava este inconștientă, tatăl tău va reuși să îi dea ordine și lui, și celorlalți – ce să facă, cum să se comporte.

Ceva în legătură cu asta îmi zgândăre simțul moral.

— Deci, îi va controla?

— Nu tocmai. Deși Pellegrin vorbește încet, coridoarele acestea probabil că nu sunt la fel de bine supravegheate, îmi zic în sinea mea. Sau, dacă sunt, cel mai probabil le monitorizează chiar tata. Când Gray și Ava se vor trezi, trebuie să *arate* de parcă el i-ar controla. Dar vrea să seteze un nivel autonom pentru simțurile prietenilor tăi, ceea ce înseamnă că vor fi liberi să acționeze, să gândească, să simtă și să proceseze realitatea singuri.

Ajungem la prima ușă din cabana asta care nu este de sticlă – ușa asta este făcută dintr-o bucată groasă de fier. E ca și cum lupii vor să arate că trăiesc vieți transparente și nu atacă pe nimeni, când, în realitate, guvernează cu un pumn de fier.

Pellegrin apasă ușa cu trei degete și se aprinde un circuit de lumini albastre, care îmi amintește de

harta pe care au activat-o băieții pe plajă, la totemul uriaș de piatră.

— Biosecuritate, spune el simplu. Urmărește liniile cu degetul ca și cum ar încerca să treacă printr-un labirint. Dar să ne întoarcem la instrucțiuni… Practic, este un mijloc simplu de comunicare cu tine de la distanță. Avem câțiva spioni pe insula lui Zhornov, așa că vom reuși să te avertizăm dacă îți va sta ceva în cale.

— Dar nu voi putea să aud nimic.

Subliniez ceea ce este evident deja, dar e mai bine să clarificăm lucrurile în avans. Sunt la bordul unui iaht care se îndreaptă spre insula lui Zhornov, alături de un grup de hololupi, și sunt foarte multe în joc. „Eden și o eprubetă cu sânge contra războiului", va scrie în cărțile de istorie.

Vreau ca în ele să fie menționat sfârșitul corect.

— Exact, spune el. Ăsta e singurul dezavantaj că nu te-am activat, dar eu și tatăl tău am căzut de acord că beneficiile pe care ți le aduce vaccinul depășesc riscurile acestui handicap. Luminile albastre au devenit treptat verzi și se aude un clic subtil. Împinge ușa și o deschide – nu există niciun mâner. În plus, continuă el, tatăl tău i-a informat pe Lonan și pe ceilalți de planul nostru după accidentul nefericit al Avei, așa că nu trebuie să discutați deschis despre asta. De fapt, aș prefera să nu discutați deloc.

Tremur de emoții: atâtea ar putea merge rău, atâtea care depind de condiția ca totul să se desfășoare perfect, conform planului.

Încăperea arată la fel de sumbru cum se vedea pe ecranele din biroul tatii. E doar o cameră goală și fără ferestre, plină cu toți cei care au venit aici cu mine – mai puțin Hope, care probabil este încă inconștientă în peșteră, după cum a spus Ava. Ava n-a avut puterea să îl aducă decât pe unul dintre ei, presupun. Băieții se ridică, și pe fețele lor se citește hotărârea. Alexa se uită la ei confuză și se ridică ușor în picioare.

Imediat ce intrăm, rămân lângă Pellegrin. Bineînțeles, doar suntem înconjurați de spioni umani. Chiar dacă Ava nu este trează pentru a vedea spectacolul în direct, categoric va căuta imaginile ca să se asigure că Pellegrin și-a făcut treaba.

Și el și-o face.

— Ce…

Alexa cade la pământ, secerată de o seringă care o înțeapă rapid chiar sub claviculă și o picătură de lichid albastru ca cerul i se prelinge pe piept.

Șaptezeci și șapte

Cass este primul care cade în genunchi pe podea, primul care strigă obscenități, primul care își trece degetele prin părul Alexei și șterge sângele care șiroiește alături de lichidul albastru pe pielea ei. Lonan îi caută pulsul; Phoenix îi aranjează hainele – s-au deplasat când a căzut și acum nu mai acoperă ce trebuie să acopere.

Eu rămân în picioare, șocată. Doar eu știu cât de periculos este lichidul albastru.

Când Pellegrin se întoarce spre mine, îmi spune pe mutește doar patru cuvinte: „Ai încredere în mine”.

Apoi își duce degetul la dispozitivul din ureche.

— Aries, activează imediat instrucțiunile. Lucrurile scapă de sub control.

Văd o sclipire argintie în buzunarul de la pantaloni: e o cutie identică cu aceea pe care mi-a dat-o în laborator.

Aproape imediat, băieții nu se mai agită pe lângă Alexa și iau poziția de drepți. Doar chipul lui Cass trădează ezitarea de-a o părăsi și doar pentru o fracțiune de secundă, ceea ce mă liniștește că sunt informați, și nu controlați.

Toate astea sunt pentru spectacol, îmi reamintesc eu. Nu este nimic adevărat, nu poate fi.

Dar categoric pare adevărat. Alexa nu se mișcă deloc, iar respirația ei este slabă. Nu înțeleg de ce a ținut Pellegrin atât să mă avertizeze cu privire la serul albastru, pentru ca apoi să se întoarcă și să-mi injecteze unul dintre prieteni cu el. „Ai încredere în mine”, mi-a spus el.

Încerc, fac tot ce-mi stă în putință ca să am încredere în ceea ce știu, nu în ceea ce văd. Sunt aproape convinsă că Pellegrin nu ar merge atât de departe cât s-o ucidă pe Alexa – dincolo de toate,

știu că este specialist în iluzii. Și dacă n-a murit, atunci nu am de ce să-mi fac griji. Nu-i așa?

Așadar, nu pun întrebări. Dacă încep să pun întrebări care arată că știu prea multe, aș putea compromite întreaga misiune când Ava se va uita la imagini. Ea *este* genul care se va uita, îmi dau seama prea bine. E prea vicleană ca să lase să-i scape ceva.

— Pe-aici, spune Pellegrin.

Ieșim din cameră ca niște boboci de rață, în șir indian, toți în afară de Alexa. Ea rămâne un morman de păr mătăsos și piele fină, gene lungi și pantaloni scurți, un foc îmblânzit, transformat în tăciuni.

O lăsăm căzută și nemișcată pe podeaua rece de beton.

Șaptezeci și opt

Pellegrin dă nenumărate apeluri în timp ce ne conduce în jos pe scara îngustă, de-a lungul balconului și înapoi în laborator. Nu ne oprim acolo, ci ne ducem direct pe terasă, unde e coborâtă scara din frânghii.

— Canalul spre vizuină, spune Pellegrin. Un grup de patru, pentru New Port Isabel. Evident, nu spune adevărata destinație ca să-l audă toată lumea. În partea de vest, mai adaugă el.

Partea de vest: acolo sunt barăcile roșii, de unde au venit Hope și Finnley. Pare că a trecut mult timp de când le-am văzut pentru prima dată numele tatuate cu roșu pe degetele mici. Haosul pe care l-a creat Alexa pe plajă nu ne-a distrus tabăra complet, se pare.

Mi se strânge stomacul. Finnley. Unde este Finnley? Ar fi trebuit să întreb mai devreme – cum de am uitat să întreb? N-am mai putut să fiu atentă, dar asta nu înseamnă că e OK.

Sunt prima persoană după Pellegrin. Dacă am grijă, pot risca să-i pun o întrebare. El este conducătorul și atât timp cât continuă să privească înainte, băieții nu-i vor vedea fața, adică ar putea să-mi dea un răspuns fără să fie prea evident.

Se apleacă să descurce scara din frânghii. Ceilalți se adună în jurul nostru, pe margine. Mă apropii de el cât să mă audă când îi șoptesc:

— Unde este Finnley? Fata din plasă?

Umerii i se încordează pe sub cămașa strălucitor de albă. În afară de asta, nu există niciun alt indiciu că m-a auzit.

— Mai… Este…

Se ridică atât de brusc și aproape de mine, că trebuie să fac un pas înapoi, și aruncă scara din frânghii.

— Coborâți, spune el către grup. Așteptați pe ponton până când revine nava de transport, ca să vă ducă la iaht. Ar trebui să ajungă din clipă-n clipă. Nu mă privește, face un efort să nu se uite la mine. Lonan, de ce nu o iei tu înainte?

Lonan mă privește direct în ochi și mă străduiesc din răsputeri să nu mă pierd cu firea. E prima dată când îl văd în lumină – când *mă uit* cu adevărat la el – de când ne-am sărutat în peșteră. Și acum, că îl văd, îmi e foarte greu să mă mai uit în altă parte. La fel și lui.

— Aries, poți verifica nivelul senzorial al lui Șaptezeci și Doi, te rog? întreabă Pellegrin, atingându-și dispozitivul din ureche. Pentru prima dată, totuși, luminița – cea care arată că este în legătură cu cineva – nu se mai aprinde. Pare că se mișcă puțin cam lent.

Lonan înțelege pontul și pornește spre margine. Phoenix și Cass îl urmează, apoi nu rămân decât eu și Pellegrin pe terasă.

— Genial, spun eu când îmi dau seama ce a făcut ca să ne separe de ceilalți.

El mă privește stăruitor, albul ochilor lui strălucind în contrast cu pielea închisă la culoare. Este din nou adevăratul Pellegrin, nu masca pe care a purtat-o de când am plecat din laborator.

— Nu avem mult timp la dispoziție, spune el. De îndată ce Cassowary ajunge la ponton, trebuie să te duci și tu, altfel Ava își va da seama că este ceva în neregulă când se va trezi.

Știam eu că am dreptate în privința ei, că este vicleană.

— Unde este Finnley? De ce nu este cu ei?

Mă privește cu blândețe, compasiune și remușcare, cât o mie de cuvinte.

— Era în viață când a căzut în plasă, spune el cu ochii sclipind. Dar de-abia mai respira.

— Mai…

El clatină din cap.

— Tatăl tău i-a dat instrucțiuni să îl atace pe Stark, care o ducea la departamentul medical… I-am explicat că suferă de psihoză, un efect secundar al halucinațiilor provocate de fragmentele de oase pe care tocmai le întâlniserăți.

Cass se află pe ponton acum. Ar trebui să încep să cobor și eu, dar nu pot. Nu până nu *aflu.*

— Îmi pare rău, Eden, continuă Pellegrin. Stark este impulsiv, iar concepția lui despre bine și rău a devenit foarte laxă de-a lungul anilor. I-a rupt gâtul în clipa în care a văzut-o că se repede la el.

Totul în jur devine neclar.

Scara de frânghie, frunzișul, nava de transport care sosește: toate sunt o ceață albicioasă, gri și verde.

Fețele din jurul meu: Lonan, Phoenix, Cass, Pellegrin – care nu va veni cu noi pe iaht, din câte se pare –, bronzate, pistruiate, palide, ca de abanos.

Închid ochii strâns, și, în loc să văd negru, o am în fața ochilor numai pe Finnley. Nu este vina mea, știu asta, dar nu mă pot gândi decât la podul de fire. La căderea ei. La faptul că eu sunt încă aici și ea nu mai este printre noi.

Bine, rău, puritate, poluare, bucurie, durere, doliu, bunătate: toate se distorsionează, se intersectează, fuzionează. Viața este plină de săbii cu două tăișuri. Viața *însăși* este o sabie cu două tăișuri.

Deschid ochii. Respir. Încerc să nu mă simt vinovată că eu *pot* respira: încerc să folosesc asta ca pe un combustibil, ca pe un foc. Finnley nu merita să moară. Tot ce pot face acum este să mă descurc în viața pe care încă o am, atât timp cât o mai am.

Pe canal, nava noastră virează la stânga în loc de dreapta. E straniu: mai devreme, când am vâslit în canoe și am intrat în peșteră, în stânga exista clar o barieră de junglă.

Acum e clar că nu mai există nimic.

Nu doar că suntem *aproape* de țărm – am ajuns pe el.

— Iarăși biosecuritate? murmur eu, și Pellegrin încuviințează discret. Incredibil. Când mă uit înapoi, nu se vede nicio urmă de canal, cabană sau deschizătura prin care am venit. Arată ca o junglă compactă care se revarsă peste o stâncă joasă – și nava noastră de transport se află pe ocean. Un iaht mare, alb și extrem de modern ne așteaptă la nici cincizeci de metri distanță, luminat de spoturi și de lămpile de la bord.

N-am visat niciodată la așa ceva: că iahtul ăsta ne va duce la omul care ne-a târât lumea în război. Că războiul s-ar putea termina datorită misiunii pe care trebuie s-o îndeplinesc – atât timp cât pot s-o duc la capăt. Că vinovăția pe care o simt din cauza lui Finnley este doar o picătură într-un ocean comparativ cu ce aș simți dacă ar muri tata.

Dacă nu reușesc. Dacă sunt descoperită.

Dacă îl ucid din cauza asta.

Nu mi-am dorit niciodată să trec prin așa ceva.

Șaptezeci și nouă

Nu am mai văzut niciodată o asemenea ambarcațiune: pe de o parte, este un iaht de lux, pe de altă parte, este galeria de artă de la MoMA[3]. Două dintre pânze încadrează o formă ușor sculptată, brăzdată de catarge cu striații care îl fac să semene cu burta unei balene uriașe. Prora se arcuiește elegant și se termină cu un vârf lung și ascuțit – fără îndoială, o combinație plină de măiestrie între formă și funcție – care pare că ar putea străpunge și cele mai violente valuri. În partea de sus este o sculptură ascuțită decorativă, care se înalță spre cer. Arată de parcă cele două elemente ar forma un cioc agresiv, care așteaptă să devoreze tot ce îi stă în cale.

Pellegrin ne conduce pe o punte deschisă de la nivelul de mijloc al iahtului, unde ferestrele formează un model neobișnuit, sinuos. E o zonă proiectată impecabil, mai mult geam decât zid, realizată cu meticulozitate. După ce ne îmbarcăm cu toții – Cass și Lonan, apoi eu și Pellegrin –, trage ușa în urma noastră. Este cel mai frumos iaht pe care am fost vreodată: interiorul este vopsit într-o nuanță de crem ca vanilia, cu margini închise la culoare, iar pardoseala este din scânduri înguste de culoarea nucșoarei.

— NPI, partea de vest? strigă unul dintre bărbații de la bordul iahtului, din capătul celălalt al punții.

— Da, răspunde Pellegrin.

— Faceți-vă comozi, spune bărbatul. O să mergem aproape toată noaptea, iar mâine va fi o zi lungă.

Mă uit la Pellegrin să văd dacă-mi dă vreun indiciu – când anume o să schimbăm cursul iahtului spre insula-habitat? –, dar fața lui nu trădează niciunul dintre secretele noastre. Ceea ce

pentru secrete este bine, dar nu la fel de bine pentru paranoia mea.

— Vrei să stai jos?

Lonan este lângă mine, în timp ce restul s-au așezat pe niște canapele de la tribord.

Dacă mă așez și eu, voi adormi. Dacă mă așez lângă Lonan, e posibil să nu vreau să mă mai trezesc. Ceea ce ar putea fi o problemă.

Dar sunt atât. De. Obosită.

Probabil că răspunsul mi se citește imediat pe față pentru că mă apucă de mână și mă duce la o bancă lungă, pe care se află perne cu decorațiuni nautice. De pe bancă se văd apa și insula pe care am lăsat-o în urmă, ceea ce ar fi un peisaj frumos pe timpul zilei.

Dar întunericul nu este atât de rău. Există lumina stelelor, aerul sărat și valurile oceanului. Și Lonan.

Mai întâi se așază el, apoi întinde brațul, semn că sunt bine-venită să stau lângă el. Mă așez și mă sprijin de el lăsându-mi capul chiar pe umărul lui, acolo unde mușchii sunt fermi și moi totodată. El mă strânge în brațe, până ne lipim cu totul.

Dar nu destul.

Suntem amândoi epuizați – o simt după felul în care mă strânge în brațe, după felul în care pare că ne topim unul în celălalt. Aveam dreptate. Nu mai vreau să mă ridic niciodată de aici.

Iahtul prinde viteză, aducând o pală de vânt rece. Îmi doresc să nu-mi fi lăsat puloverul în tunel. Lonan îmi mângâie brațul, alungând frisonul de frig.

— Mă bucur să te văd din nou, spun eu.

Sunt atâtea alte lucruri pe care vreau să i le spun, dar asta n-are ce rău să facă. *Sper* că nu are.

Zâmbetul lui este blând în lumina lunii.

— Și eu mă bucur că te văd, Eden. Privirea îi alunecă spre verigheta tatălui meu, care atârnă pe lanț. O ridică ușor și își trece degetul mare pe

suprafața ei fină și curbă de metal. Și mie mi-e dor de ai mei.

Mă crispez – Lonan mi-a povestit deja despre părinții lui, așa că nu înțeleg de ce mai vorbește de asta, decât dacă nu cumva vrea să-mi spună altceva. Acel „și mie” de la începutul propoziției îmi confirmă că știe.

Știe că verigheta este a tatălui meu. Știe că ghidul îi aparținea tatălui meu.

Războiul nu ar fi existat fără tata, dar asta nu înseamnă că el l-a *provocat* – știu asta, dar n-o spun niciodată, pentru că războiul m-a învățat un lucru: că nu poți porni de la premisa că și ceilalți oameni văd lumea în alb și negru. Unii oameni sunt porniți s-o vadă în roșu, indiferent cum ar fi. Mai ales dacă au suferit de-a lungul timpului.

Lonan știe, dar vine și mai aproape, nu se îndepărtează, iar asta înseamnă *totul* pentru mine.

Se întinde spre mine și ne sărutăm. E un sărut lent, atent, tandru, lipsit de frenezia fricii sau de iminența despărțirii sau de ușurarea că ai supraviețuit unei experiențe care putea fi mortală. Ne sărutăm pentru că între noi există o comunicare, chiar dacă e abia la început.

Pentru că, în sfârșit, avem destul curaj să iubim din nou, știind prea bine ce înseamnă despărțirea pentru totdeauna.

Nu știu cât durează.

Tot ce știu este că îl sărutam și că apoi alunecam, iar apoi mă trezeam brusc când capul mi se izbea de marginea tare a banchetei.

Glasuri.

Agitație.

Greața ametitoare pe care o ai când te trezești dintr-un somn profund. Senzația bolnăvicioasă, ametitoare pe care o ai când știi, *știi* că totul are un preț și că victoria nu va fi ușoară.

Iar pumnalul meu – pumnalul *lui Lonan* – lipsește.

Și nici Lonan nu se mai află aici.

Optzeci

„Asta e ultima dată când mai poți avea încredere în mine până vei găsi leacul”, mi-a zis Lonan. Asta mi-a spus înainte să ne despărțim, în peșteră.

Dar nu există niciun leac.

Adică, ce, nu voi mai putea avea niciodată încredere în el?

Optzeci și unu

Glasul lui Lonan răzbate dintre celelalte. Nici măcar nu se mai află pe punte – am rămas singură în tot luxul ăsta dar tot îl aud bine. Urc pe scara în spirală care duce pe puntea superioară, o încăpere de mici dimensiuni, cu ferestre colorate, lămpi și echipamente de navigație. Sunt prea mulți oameni înăuntru.

— O iei spre insula privată a lui Zhornov, spune Lonan când intru. Ne-am înțeles?

Este incredibil felul în care circumstanțele pot schimba vocea unui om. Cum o banchetă moale, o lumină caldă și o piele fină pot îndulci totul. Cum un cuțit la gâtul unui căpitan de iaht poate face exact invers.

Asta este o latură a lui Lonan pe care nu am mai văzut-o. O latură despre care știam – despre care *mi-a spus* chiar el –, dar pe care m-am prefăcut că nu o știu. Dar mă gândesc că orice diamant are o mulțime de fețe.

Cass ține un cuțit la gâtul ofițerului secund, *singurul* ofițer. Ceea ce îi lasă lui Phoenix libertatea de-a efectua orice manevră pe care nu o poate face căpitanul. Cred că Pellegrin sau tata au aranjat ca lucrurile să se desfășoare în felul acesta, ca noi să fim de două ori mai mulți decât ei.

— Am întrebat dacă *ne-am înțeles*?

Lonan are o față dură, ca în ziua în care ne-am întâlnit pentru prima dată, înainte să știe că poate avea încredere în mine și să lase garda jos.

— Mi s-a spus să merg spre NPI-vest, spune căpitanul, chinuindu-se să rostească fiecare cuvânt fără ca pumnalul lui Lonan să îi taie beregata.

— A fost aprobată schimbarea de destinație, spune Lonan. Avem documentele chiar aici, semnate de Will Andersen și însuși Zhornov.

— Nu se poate… trebuie să fie un fals! Căpitanul iahtului se uită la Pellegrin după ajutor. Când nu găsește niciun sprijin, cască ochii cât spoturile din fața ferestrelor colorate. O să vă ia capul pentru asta, să știți, zice el. Mai ales ție, Pell.

Bicepșii lui sunt acoperiți de tatuaje care îmi amintesc de săbiile samurailor, iar tonul pe care vorbește e îndrăzneală pură.

Dar Pellegrin nu este impresionat.

— Nu este niciun fals, Rex, doar o rară abatere de la regulă, pe care am primit ordine să o păstrez secretă. Dacă vrei să verifici, ești invitatul meu, dar știi că Zhornov o să te calce imediat în picioare dacă nu i te supui.

Nu mi se pare cel mai bun argument. Mai ales din moment ce Rex evident crede că ordinele noastre îl vor împiedica să se supună.

— Dacă *refuzi* să ne ajuți, promit că voi face tot posibilul să ai o moarte lentă și chinuitoare. Pellegrin își înclină capul, zâmbește ușor, implacabil, iar lui Rex îi vine să-i ia gâtul. Ce preferi?

Deși e un conflict atât de riscant, Rex este pe punctul de a exploda. Dar apoi spune:

— Nu vreau să fiu implicat în asta. Hai, fă ce ai de făcut.

Se uită la Pellegrin, deși cuțitul se află încă în mâna lui Lonan.

— Nu!

Toată lumea se întoarce spre mine.

Obrajii îmi ard. Nu am o propunere mai bună – pur și simplu nu pot asista la așa ceva. Nu pot suporta să-l văd pe Pellegrin, pe Lonan sau chiar pe Cass ori pe Phoenix torturând voit pe cineva. Nu vreau să cred că sunt în stare să facă asta.

— Doar… uitați-vă la pozele alea, adaug eu.

Există două fotografii mici, neînrămate, puse pe nișa de bambus a peretelui. Într-una dintre ele, în spate, recunosc Spaceship Earth, faimoasa sferă geodezică de la Epcot Center[4]: Rex stă lângă o

brunetă scundă și ține în brațe o fetiță îmbrăcată în costum de prințesă. Cealaltă fotografie este cu un nou-născut, așezat cu fața în jos pe un cântar, venit pe lume atât de curând, că nu a fost nici curățat încă.

Îmi fac curaj:

— Chiar dacă nu înțelegem de ce, apără și el ceea ce consideră că este corect… nu pentru asta luptăm și noi? Poate că nu vrea să ne ajute, dar sigur nu vrea să moară, în ciuda a ceea ce spune. Vocea îmi tremură, dar mă liniștesc. Deocamdată încă mă ascultă cu toții și e posibil să nu mai am șansa asta. Încearcă să facă ceea ce trebuie, adaug. Cred că ar trebui să-l lăsăm măcar să-și păstreze integritatea.

Fața lui Rex este indescifrabilă. Ai zice că, după ce un străin face tot posibilul să te apere, ai putea măcar să arăți recunoștință.

El însă n-are de gând.

Dar Lonan o face. Nu-și mișcă pumnalul de la gâtul lui Rex, dar văd în ochii lui un licăr de compasiune, când mă privește.

— Îți mai dau o șansă de-a răspunde, spune Lonan. Dacă refuzi să ne ajuți, nu vă vom ucide, dar vă vom ține înfometați până vă va descoperi cineva închiși pe puntea inferioară. Am experiență vastă în navigație… nu-ți cer decât coordonatele și orice informație utilă, legată de securitate. Lonan se uită în continuare fix la mine. Dacă ne ajuți – și dacă totul merge conform planului –, vom face tot ce ne stă în putință să rămâi în viață. În plus, vom face tot posibilul pentru a te duce înapoi la familie. Care este răspunsul tău, căpitane?

Lacrimile sunt ultimul lucru pe care mă aștept să-l văd la un bărbat cu bicepși ca săbiile de samurai, dar astăzi este o zi în care presupunerile sunt la fel de inutile ca toate conturile bancare în economia noastră prăbușită.

— Adu-mi hărțile maritime, spune căpitanul. O să fac cum spui tu.

•

Lonan și Cass stau cu căpitanul și cu ofițerul lui secund. Să nu fie niciodată mai mulți sau mai puțini de patru, în orice moment – aceștia sunt termenii înțelegerii.

Asta înseamnă că eu, Phoenix și Pellegrin rămânem pe puntea principală. Ne întindem pe banchetele cu perne groase și dormim, luăm cu asalt frigiderul pentru sticlele de apă îmbuteliată, mâncăm pe săturate mango și ananas tăiat bucăți și lăsăm să ne cadă firimituri din gură când mâncăm biscuiți.

Ne spălăm pe rând – e prima baie privată în care am intrat de la începutul războiului. Îmi frec pielea ca să dau jos straturile de sare, nisip și praf, mă pieptăn și îmi fac o coadă strânsă, cum își făcea mereu Emma.

Oglinda mă ține ostatică: nu pentru zgârieturile sau vânătăile de pe corpul meu sau din cauza umerilor mai osoși decât înainte, ci pentru că o văd pe mama uitându-se la mine. Semăn cu ea mai mult decât credeam. Mă holbez la trăsăturile mele – trăsăturile *ei* – atât de mult, că Pellegrin vine să vadă dacă sunt bine. De parcă, dacă m-aș uita destul de mult, aș putea s-o aduc înapoi. Să fim iarăși o familie întreagă, la sfârșitul acestui război. Să fie ca înainte.

Spiritul ei, amintirile mele: nu sunt destul.

Dar nici nu au fost vreodată.

•

Îmi adun gândurile și ies.

Phoenix doarme profund pe una dintre banchetele cu perne de pe puntea principală. Mă îndrept spre spatele iahtului, unde Pellegrin stă singur, în aceeași parte în care am adormit pe umărul lui Lonan.

— Mă gândeam, încep eu, așezându-mă pe perna de lângă el, că tu și tata ați fost atât de precauți cu povestea asta, iar… ce s-a întâmplat sus a fost exact pe dos.

În curând se vor ivi zorile. Cerul este luminat destul de mult acum și vedem urma albă pe care o lăsăm în timp ce iahtul taie valurile. Pellegrin se uită lung în urmă.

— Nu putem păstra secretele pentru totdeauna, spune el. Ava și Gray s-au trezit de câteva ore deja, sunt sigur. Eu și tatăl tău am așteptat special să înceapă tura lui ca să punem presiune pe echipaj și să schimbăm direcția.

— Dar, când va vedea imaginile pe camerele de supraveghere, n-o să observe ce s-a întâmplat acolo? Că l-ați mințit pe Rex?

— Următoarea ei tură începe de-abia peste câteva ore, spune el. Și, de fapt, nu a fost o minciună. Zhornov chiar ne așteaptă, dar, din motive de siguranță, rareori lasă pe altcineva, în afară de echipa lui de securitate, să pună piciorul pe insulă.

— Dar căpitanul de ce nu știa nimic despre asta? N-are niciun sens să-i fi ascuns așa ceva.

— Are sens, dacă te gândești cât de ușor pot fi mituiți căpitanii, spune el. Ai văzut cu ochii tăi… nu îl interesează decât pielea lui, nu vrea să sufere. Dacă nici măcar el nu știe când trebuie să facă un drum, nu poate da informații când e amenințat. De fapt, e spre binele lui.

Nu spun la ce mă gândesc: că cel mai nemilos îi poate lua gâtul oricum, dacă nu e convins că nu știe cu adevărat nimic.

— Deci… Ava și Gray? zic eu, într-o încercare de a trece la un subiect mai puțin sângeros. Ei știu toate astea?

Pellegrin răsuflă lung și zgomotos.

— Tatăl tău i-a spus adevărul Avei – nu întregul adevăr, doar versiunea pe care o știe Zhornov – pentru că e genul de om care vrea să știe totul, chiar dacă nu e treaba ei, și deseori trage concluzii pripite. Dar, oficial, nu ar trebui să știe nimic. Se uită în zare, de parcă ar vrea să mai spună ceva, dar se răzgândește.

— Ce e? întreb eu. Dacă mai e ceva ce trebuie să știu, spune-mi.

Își mușcă buza de jos, dar tot nu vorbește.

— Ava…, rostește el în cele din urmă, apoi se oprește. Ava este loială până în măduva oaselor și e unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care i-am întâlnit vreodată. A suspectat o vreme că punem ceva la cale și a avut dreptate, de-asta tatăl tău a fost așa de deschis cu ea și înțelept. Dar bănuiește că Ava știe că nu i-a spus tot adevărul – și asta poate fi o problemă.

Pentru că adevărul va arăta că tata este un lup dezertor și trădător, dar nu mai e nevoie să adauge și asta.

— Tata nu-i poate spune tot adevărul, zic eu, fără să se ducă pe apa sâmbetei tot planul.

Pellegrin dă din cap.

— Iar Ava nu se va duce la Zhornov cu suspiciunile ei, pentru că nu are nici măcar dreptul de-a ști că întâlnirea are loc, zice el. Ceea ce înseamnă că va încerca să rezolve singură situația, dacă va simți că are motive s-o facă.

— Adică… ce să facă? Ce *își închipuie* că vom face?

Dar, în timp ce-o spun, îmi dau seama. Este ceea ce am fi vrut noi toți să facem, ce categoric *am fi făcut* dacă ar fi avut un efect real și de durată, împotriva războiului, în afară de a reduce numărul șefilor de la cinci la patru.

O fâșie mică de foc apare la orizont, în stânga noastră. Este cel mai simplu răsărit pe care l-am văzut vreodată, fără nori, fără păsări, fără niciun fel de alai. Soarele urcă pur și simplu pe cer și se instalează la locul lui, devorând în tăcere toate rămășițele întunericului.

— Ceva mult mai rău decât ce avem de gând în realitate, răspunde el cu întârziere, și simt că mi se strânge stomacul.

Așa va fi când vom schimba soarta războiului: vom fi ca soarele.

Optzeci și doi

Phoenix se trezește tresărind și începe să își legene capul în mâini.

— Faceți-o *să se oprească,* geme el. Părul său roșu și ondulat este legat într-un nod la ceafă, în afară de niște șuvițe mai scurte care îi cad în jurul feței. E asurzitoare. Faceți-o. *Să. Se. Oprească.*

Pellegrin doarme, a adormit de aproape douăzeci de minute deja. S-a odihnit câte puțin pe tot parcursul nopții. Prefer să nu-l trezesc dacă nu este neapărat necesar.

Nu sunt sigură ce ar trebui să fac.

— Phoenix? Ești OK?

El nu răspunde, își apasă doar tâmplele cu degetele și strânge din ochi. Mă duc la el încet – încă nu m-a văzut – și îl ating pe umăr.

Se sperie oricum.

— Hei, spun eu. Ce se întâmplă?

— De-abia te pot auzi, îmi răspunde. Alexa… *Alexa.* Dacă mă poți auzi, te rog să nu mai vorbești.

— Sunt Eden, îi zic eu.

Dacă are impresia că este Alexa, atunci e mai dus cu pluta decât credeam.

Se uită la mine de parcă *eu sunt* nebună.

— E în capul meu, zice el. Alexa. Spune tot felul de lucruri nebunești și nu pot s-o fac să se oprească. Spune ceva despre tatăl tău.

Trec într-o clipită de la optimismul pe care mi l-a inspirat răsăritul de soare la o panică de parc-ar fi sfârșitul lumii.

— Ce? Ce s-a întâmplat? Phoenix a închis ochii din nou. Uită-te la mine, Phoenix… Alexa, poți să mă vezi? Sunt pe ecran?

În cele din urmă, se liniștește.

— A tăcut, spune el și așteaptă, ascultă. Te vede.

— Bine. Alexa, poți să vorbești mai încet și să-i explici lui Phoenix ce se întâmplă?

Phoenix ține ochii deschiși, dar privește în gol în timp ce ascultă. N-am văzut niciodată un chip care să spună o poveste atât de încâlcită.

— Ce? întreb, în speranța că-și va aminti totul. Ce-i cu fața asta?

— Tatăl tău a comunicat cu Hope, în capul ei, așa, când s-a trezit… într-o peșteră, repetă el. I-a spus unde s-o găsească pe Alexa și i-a explicat pașii pe care trebuie să îi urmeze printr-un labirint complicat, ca să deschidă ușa. Face o pauză. Orice ar fi paralizat-o pe Alexa, a avut doar un efect temporar. Acum a trecut și se simte bine.

Asta cel puțin este o ușurare. Dar, dacă e bine, atunci de ce este așa înnebunită?

Și, mai mult, dacă vorbește cu Phoenix în capul lui, asta înseamnă că tata nu este prin preajmă s-o facă el însuși. Și nici Ava, ceea ce devine îngrijorător.

Ochii lui Phoenix strălucesc în lumina soarelui de dimineață care trece prin ferestrele sculptate. Modelul lor elaborat lasă o umbră interesantă pe chipul lui. Da. Stai o secundă.

— Ce?

Sunt ca o placă stricată și mă sfărâm în tot mai multe bucăți cu cât aștept mai mult.

El clipește repede de câteva ori.

— Sunt mai multe chestii. Alexa spune că ea și Hope au auzit o ceartă când se aflau în drum spre biroul tatălui tău – au încercat să aștepte pe hol până s-a terminat, dar discuția devenea din ce în ce mai aprinsă. Au auzit o femeie care îi cerea socoteală tatălui tău în legătură cu faptul că tu apăreai în imagini, dar că nu exista un ecran cu perspectiva ta. Se încruntă, de parcă ar încerca să relateze informațiile corect. Și apoi a spus ceva despre un iaht care nu se mai află pe cursul prestabilit.

O, nu.

Astea sunt vești foarte, foarte proaste. Mi se pare că am fost prea optimiști când ne-am gândit că Ava nu-și va da seama că eu nu am fost activată. Am fost atât de precauți cu alte detalii, dar, până la urmă, o greșeală e tot ce contează.

— Și ce? Trimite pe cineva după noi?

Phoenix face o pauză și se uită în altă parte. Încep să recunosc fața asta pe care o are când ascultă.

— Nu amân, doar m-a întrebat. Bine. Phoenix se uită direct la mine. Eden, femeia aia l-a împușcat pe tatăl tău. Sunt sigur de asta, dar nu știu cât de gravă este rana. Alexa spune că orice armă ar fi folosit, nu a făcut zgomot. Ea și Hope s-au dus să vadă ce face când cearta s-a terminat brusc și l-au găsit într-o baltă de sânge.

Amuțesc.

Phoenix plânge. Eu nu am nicio lacrimă.

Ar trebui să plâng.

— Alexa mai spune că nu este sigură ce avea de gând femeia când au ajuns ele acolo – scormonea după ceva cu spatele la ele, vorbind la microfonul pe care îl folosesc acum.

Cuvintele lui par să fie numai zgomot, dar nu se compară cu gălăgia din mintea mea. Capul meu a devenit cel mai zgomotos tren de marfă, plin cu animale care urlă înnebunite, în mijlocul unei tornade de categoria a cincea. Propriul meu cap este atât de zgomotos, că devine o gaură neagră, lipsită de orice în afară de abisul oricărei găuri negre.

Phoenix îmi atinge încheietura. Nu are căldura lui Lonan, dar reușește să mă aducă la realitate.

— Tatăl tău n-a murit încă, Eden. Hope a găsit pe cineva care l-a dus să-i ofere îngrijiri medicale.

N-a murit încă.

El nu este mort – și nu a fost niciodată.

— Nu trebuie să-ți mai faci griji nici în privința femeii ăleia, adaugă el. Alexa s-a panicat când a văzut ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

— Ava a murit? întreb eu.

— Se pare că două săgeți odată sunt letale. Alexa spune că nu a vrut decât s-o tranchilizeze.

Mă gândesc la cum s-a întins tata după săgeată mai devreme, ca să-l anihileze pe Gray – probabil că avea o rezervă întreagă la dispoziție, prin toată camera, ca să-i fie la îndemână. Probabil că și Ava mai avea în corp urme ale primei săgeți cu care o tranchilizase tata mai devreme. Ceea ce sigur nu i-a făcut prea bine.

— Femeia a încetat să mai respire la scurt timp după ce medicul a plecat cu tatăl tău. Alexa s-a panicat din cauza asta.

Ochii lui Phoenix sunt verzi ca jadul și sclipesc în lumina soarelui. Cad în genunchi, ca să nu trebuiască să mai mijească ochii la mine, și mă uit direct în dispozitivele oculare pe care știu că le are implantate.

— Alexa, încep eu cu o convingere cu care n-am vorbit în viața mea, *îți mulțumesc.*

Optzeci și trei

Cass zboară în jos pe scara în spirală, dar se oprește la jumătate.

— Se vede pământ la orizont și este aproape, spune el, sprijinindu-se de balustradă. Pregătiți-vă.

Dispare înapoi pe puntea de navigație, fără vreun alt cuvânt.

Nu știe nimeni că am vorbit cu Phoenix, de unde trag concluzia că Alexa a folosit un canal privat. Dar a spus că Ava plănuia ceva la microfon când a sosit ea – de ce ar vorbi Ava în privat, doar cu Phoenix? Băiatul ăsta pare cel mai puțin amenințător dintre cei trei. Doar dacă i-a sunat pe fiecare în parte înainte să ajungă Alexa la ea, iar Phoenix a fost ultimul pe listă.

Pellegrin se trezește rapid, și prima lui misiune este să se ducă la scări. Îmi dau seama că Pellegrin habar n-are ce s-a întâmplat cu Ava sau cu tatăl meu. Îi povestesc, și el mormăie o înjurătură.

— Faptul că tata nu e acolo ca să le dea instrucțiuni în momentul acesta o să ne afecteze planul? întreb eu.

Mai devreme, când Pellegrin mi-a spus planul, a menționat că tata îi va îndruma pe băieți astfel încât să pară convingători, să pară că au simțurile alterate. De asemenea, fiind cu ochii pe monitoarele din biroul lui, va putea observa prin ecranele care prezintă perspectiva băieților tot felul de detalii legate de întâlnirea noastră cu doctorul Marieke și Zhornov – informații care ar putea fi cruciale pentru predarea eprubetei la momentul potrivit.

Pellegrin clatină din cap. E un pic agitat și îmi transmite și mie starea lui.

— Nu, nu, nu mai e cazul acum.

Îl văd gândindu-se îndelung la o soluție, gânduri care, fără îndoială, sunt mult mai complicate și mai

productive decât ale mele.

— Dar nu o să ne strice planurile, spune el, în cele din urmă. Însă ne va îngreuna treaba. Lonan nu-ți va mai putea da de veste când va veni momentul oportun, așa că va trebui să fii extrem de atentă… Dar subtilă, totuși. Vor avea impresia că ți-au fost alterate și ție simțurile, așa că n-o să poți să pari atentă, sau că studiezi camera din proprie voință.

Veștile devin din ce în ce mai bune.

Acum insula se vede bine pe fereastra dinspre babord. Este neobișnuit de lungă și îngustă, formată numai din plaje cu nisip alb și nu trădează în niciun fel structura enormă a habitatului despre care știu că se află dedesubt. Un perete amenințător de stânci negre și zimțate se înalță din ocean, o barieră care se află la treizeci și cinci, patruzeci de metri de țărm. Exact în vârf, există o spărtură, locul în care o structură stranie plutește pe apă.

— Ce-i aia? întreb.

— Sfera geodezică, răspunde Pellegrin. Este o cușcă uriașă folosită pentru a prinde pește. Peștii înoată înăuntru prin deschizăturile mici, triunghiulare, apoi se prind în cârligele cu momeală atașate de câțiva piloni din interior.

Îmi dau seama că cea mai mare parte din structură se află sub nivelul apei, ca un aisberg de oțel – ca habitatul. Captura lunară a lui Zhornov este probabil suficientă cât să hrănească un sector întreg, și, cu toate astea, noi supraviețuiam cu ovăz rece și tot felul de resturi mucegăite pe care ni le mai aruncau lupii. Câți pești morți ajung la gunoi și câți prizonieri mor de foame din cauză că o mână de oameni au asemenea sete de putere?

Spre deosebire de insula de pe care am plecat, aceasta este aproape complet lipsită de copaci. E ca și cum șefii ar fi comandat-o doar pentru ei: o grămadă de nisip azvârlit în mijlocul oceanului,

unde și-au creat propriul imperiu al castelului de nisip.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convinsă că nu sunt departe de adevăr. Este în mod clar o insulă creată de om, dar într-un mod diferit – și cu un scop diferit – față de insula de pe care tocmai am venit noi. Știu din planurile tatălui meu că la suprafață, insula a fost menită să devină destinație de vacanță pentru cei care, în cele din urmă, ar fi venit să locuiască aici permanent, dedesubt. Și, pe deasupra, pare o insulă obișnuită, ceea ce o face mult mai greu de găsit pentru intruși. Insula asta nu va apărea niciodată pe hărțile maritime dinaintea războiului – este locul perfect în care un șef poate duce o viață împărătească.

De la sfera geodezică pornesc două rânduri de palmieri, la distanțe perfect egale unul de celălalt, care se termină la o vilă imensă din sticlă. Chiar și de aici, îmi dau seama că peluza este tunsă perfect, și pernele de pe mobilierul de grădină sunt pufoase.

Trebuie să fie frumos să distrugi lumea ca să locuiești într-o astfel de oază și să nu ai remușcări nici cât negru sub unghie.

Mă izbește gândul că eu aș alege oricând capacitatea de a simți remușcări în locul bucuriei de a avea o oază proprie. Aș alege într-o clipită.

— Vom acosta aici, unde ne vor întâmpina Zhornov și doctorul Marieke, anunță Pellegrin.

Cât timp eu m-am gândit la sociopați și la casele visurilor lor, el a desenat o hartă detaliată pe un șervețel colorat. Nu e o vedere de sus, ci arată de parcă întregul aisberg Atlas ar fi fost tăiat pe jumătate de sus până jos.

— Cel mai probabil, pe-aici vom fi escortați când vom intra. Desenează cel mai mic și mai frumos asterisc pe care l-am văzut în viața mea, la capătul vilei, aproape de locul în care urmează să îndocăm. Intrarea în habitat este impunătoare și

extrem de sigură – mai desenează un asterisc –, așa că mă gândesc că Zhornov și Marieke vă vor însoți cel puțin până acolo, înainte să vă lase singuri.

Faptul că ne vor lăsa singuri nu e nicio surpriză. Singurul motiv pentru care ne aflăm la această întâlnire – din punctul de vedere al lui Zhornov, cel puțin – este să-i aducem doctorului Marieke o dovadă concretă a trăiniciei habitatului. Probabil că tata a fost extrem de convingător, dacă șefii sunt dispuși să-l trateze pe doctorul Marieke de parcă ar avea un cuvânt de spus în această privință. Dacă are, într-adevăr, vreun cuvânt de spus încă nu se știe. Dar sigur știu că un om de știință nerăbdător și entuziast este mult mai valoros decât unul care se zbate pentru viața lui? Oricum, întâlnirea asta are loc sub pretextul că doctorul Marieke trebuie convins să se alăture echipei, lucru care înseamnă că poate exista și un refuz.

Arunc o privire în spate, ca să mă asigur că suntem cu adevărat singuri aici. Chiar dacă Ava este moartă, nu putem lăsa garda jos. Dacă Stark sau Gray au auzit ceva, ne-ar putea distruge planul.

— Doctorul Marieke știe că am… știe de eprubetă?

Țin mâna pe eprubetă din buzunar, din instinct.

— Doctorul Marieke știe *totul,* răspunde Pellegrin. Va trebui să fii extrem de atentă și de rapidă –, să cauți de la-nceput un moment liber în care să-i poți da eprubetă. Nu încerca să-i atragi atenția mai întâi și nu te aștepta să recunoască ceva după ce i-o dai.

Oftează, de parcă greutatea întregii lumi ar cădea de pe umerii lui, doar că nu ajunge departe – acum e pe ai mei.

— Ai încredere în el, Eden. Tatăl tău are. O lumină strălucitoare i se aprinde în ochi. Știe prea bine ce este în joc aici.

El: sunt sigură că Pellegrin se referă la doctorul Marieke, nu la tatăl meu, dar eu nu pot auzi altceva

în afară de tata. Tata știe foarte bine ce este în joc aici.

Că eprubetă asta cu sânge – și mai mult decât atât – are puterea colosală de a vindeca lumea.

Că va muri, că voi muri și eu, probabil împreună cu toată lumea, dacă descoperă că suntem trădători.

Dar, chiar și în această lume care se scufundă, disperată, unde puterea se înalță pe ruinele iubirii, unde gâturile sângerează și lupii aleargă liberi, eu vreau să *trăiesc*.

Așa că nu îi pot lăsa să mă descopere și nu voi da greș.

Optzeci și patru

Sunt înconjurată de chipuri războinice: Lonan, cu privirea lui albastră ca gheața, rece și pătrunzătoare. Cass, a cărui hotărâre emană prin fiecare por al pielii sale așa cum iese căldura din asfalt, vara. Ca de obicei, relaxatul Phoenix își poartă concentrarea ca pe o armură, iar nonșalanța lui obișnuită este îngropată atât de adânc, că nicio vulnerabilitate nu iese la suprafață. Pellegrin arată mai mult sau mai puțin la fel – dar asta nu înseamnă că nu este intimidant.

Iahtul nostru se oprește la capătul unui chei lung. Aproximativ o sută de scânduri degradate de vreme ne separă de oamenii care vor scrie viitorul.

Fața lui Zhornov este ușor de recunoscut, cu toate că trebuie să fi făcut ceva propagandă ca să-l facă să pară mai înalt și mai elegant. Pare fericit, și de ce nu ar trebui să fie? Este un rege în castelul său, care întâmpină țăranii care îi vor prelungi minunata viață. Doar o tăietură subțire, cu sânge închegat, trădează această imagine. Mi-l închipui pe unul dintre servitorii lui apăsând prea mult pe lama aparatului de ras, lăsând-o să taie puțin prea mult. Destul de adânc cât să-i amintească acestui om că este uman, dar nu suficient cât să pară altceva decât un accident.

Celălalt bărbat pare că nu a îmbătrânit nici măcar o zi de la absolvirea colegiului. Tata nu a păstrat multe fotografii, nu până să mă nasc eu, motiv pentru care mi le amintesc în detaliu pe cele puține pe care le avea. Mi-l amintesc pe acest bărbat mai mult decât pe ceilalți, cu părul lui blond și ochii albaștri, luminoși, nas ascuțit – pielea lui măslinie, care pare în contradicție cu restul genelor care i-au creat înfățișarea. Are o combinație aparte de trăsături, e diferit de orice om pe care l-am văzut vreodată. „Reem este olandez-libanez”, mi-a

spus tata, când m-am uitat prima dată la fotografia lui. „Născut și crescut în Africa de Sud”.

Indiferent cât de mult timp i-a luat doctorului Marieke să vină din Cape Town până aici, arată perfect odihnit. Lumina soarelui îi subliniază toate nuanțele delicate din păr, fără să scoată la iveală vreo cută pe chipul sau pe cămașa lui roz pal cu nasturi la guler.

Tac și se uită lung, de parcă șirul nostru indian înaintând pe chei ar fi o procesiune mai formală decât în realitate. Ceea ce nu știu. Poate că este un eveniment mai formal decât îmi dau seama. Mergem ca niște hololupi cu mințile șterse, așa cum ar fi trebuit să fim, cu capul sus, văzând, dar nu și pricepând ceva, tăcuți în mijlocul valurilor care se sparg de chei. Pellegrin deschide calea, el e singurul dintre noi despre care se presupune că are mintea liberă.

— La țanc!

Fața lui Zhornov arată ciudat când zâmbește – și e un zâmbet adevărat, care îi luminează privirea. Ochii lui se opresc dincolo de mine, la capătul șirului, la Lonan. „Sunt obsedați de el”, mi-a spus tata, când ne aflam în biroul lui. „Vor să-și admire arma preferată cât mai curând posibil”. Înainte să ne aliniem și să pornim pe cheiul ăsta, Lonan m-a luat de mână doar cât să-mi șoptească „Fii tare” la ureche.

Ar fi trebuit să fac și eu la fel.

— Anton, îl salută Pellegrin, dând din cap. Îmi pare bine să te revăd.

Zhornov izbucnește într-un râs care se termină cu un acces de tuse.

— Sunt convins, sunt convins.

Întinde o mână, ajutându-l pe Pellegrin să urce de pe chei. De parcă acesta *ar avea nevoie* de ajutor. Este un gest care îmi lasă un gust amar în gură, gestul acesta mărunt care îl va ajuta pe Zhornov să doarmă mai bine la noapte, care îl va convinge că este un om bun.

Se întoarce fără să-i facă doctorului Marieke cunoștință cu Pellegrin, rotindu-și degetele prin aer de parcă ar vrea să spună „urmați-mă”.

Dar doctorul nu se întoarce.

— Dacă îmi permiți, începe el în aceeași manieră delicată, dar categorică în care vorbea și tata. Vă mulțumesc tuturor că ați venit.

Zhornov se întoarce și îl privește pieziș. Râde iarăși, ca un huruit.

— Vrei să ți-i prezint? Glasul lui emană suspiciune și provocare în același timp. Nu ai vrut să-ți fac cunoștință cu nimeni de pe insulă.

Doctorul Marieke este calm, nici măcar nu clipește.

— Ei au venit tocmai până aici pentru mine. Măcar să îi salut și eu.

Poate că aceasta este încercarea lui de a pune planul în aplicare mai devreme. O strângere de mână, un schimb de priviri. Tata ar fi trebuit să-i dea lui Pellegrin eprubeta. „Tu ești singura în care are încredere”, mi-a spus Pellegrin. Doar dacă asta nu cumva era o jumătate de adevăr și el pur și simplu n-a vrut să se implice în ceva cu adevărat riscant.

În fine, Zhornov face niște prezentări de formă, limitându-se numai la doctor și la Pellegrin, și îl întoarce, bătându-l pe spate pe doctorul Marieke, de parcă s-ar cunoaște de când lumea, înainte să aibă loc o strângere de mâini. Evident, este precaut. Iar aceasta este o întâlnire *prietenească,* una pe care a acceptat-o cu nerăbdare, după cum au spus tata și Pellegrin.

O să fie chiar mai dificil decât mi-am imaginat.

O luăm pe o alee din dale perfect dreptunghiulare de ardezie. Număr cincizeci și patru înainte să le pierd șirul. Aleea duce direct la ușa pe care Pellegrin ne-a arătat-o pe șervețel, intrarea spre destinația noastră finală. Fără îndoială că arhitectura asta simplă din sticlă are o structură mai complexă decât pare.

Zhornov flutură o mână. Ușile se deschid automat, conformându-se instantaneu, și sunt răbdătoare cu noi, lăsându-ne să trecem fără să ne grăbească.

De-a lungul peretelui alb din interior se află aparatură strălucitoare de oțel, iar în mijlocul camerei e un pupitru de comandă. Fructe exotice, kaki și rodii sunt așezate pe un platou rotund de bambus. Într-un vas roșu de ceramică se află niște ouă proaspete, și văd mai mulți servitori care mânuiesc tigăi și cuțite ascuțite. În următoarea cameră, văd o masă de bambus pentru douăsprezece persoane, dar care este goală, cu excepția unui singur scaun din capătul celălalt. Incredibil de multă *singurătate,* numai la asta mă pot gândi.

Zhornov ne conduce din bucătăria luminoasă într-un labirint de coridoare șerpuitoare ca materia cenușie din creierul uman. E mai simplu decât mă așteptam să te ascunzi în casa asta de sticlă, dacă e nevoie.

În primul rând, există locuri mai puțin luminate acolo unde nu bate soarele, adică în colțurile mari din aceste coridoare-labirint. O lumină slabă, violetă ne salvează de întunericul complet, dar drumul nu este deloc bine luminat. E evident că e făcut înadins să pară greoi pentru oricine nu îl cunoaște pe de rost.

Pe de altă parte, pereții sunt din sticlă dintr-un motiv – ce se află în afară este mult mai interesant decât ce se petrece în interior.

În cele din urmă, această casă stranie este aproape la fel de pustie ca un mausoleu. Se pare că fantomele care nu cutreieră proprietatea sunt legate de anumite locuri: sala de mese, spălătoria, curtea. Își văd de treburile lor, iar Zhornov ne împiedică să intrăm peste tot. Aici, în semiîntuneric, ar fi locul perfect pentru a-i da doctorului eprubeta. Dar Zhornov îl ține pe după umeri, și, de câte ori Pellegrin se apropie la mai mult de un metru, strigă

„Spațiu”! de parcă Pellegrin ar fi un câine care face tot felul de trucuri.

Lumina grandioasă a zilei ne inundă când ieșim, în sfârșit, din adâncurile acestui loc și pătrundem într-o sală enormă. Camera asta imensă ar putea găzdui mai mult de o sută de oameni, dar este folosită doar pentru bucuria unuia. Tavanul se întinde până la ultimul etaj, iar camera este, practic, cât toată insula.

Priveliștea panoramică este incredibilă: văd până la barierele de stânci ascuțite de pe ambele laturi ale insulei: valurile și nisipul, șirurile paralele de palmieri și flori tropicale care se întind până în mijlocul insulei, până când nu se mai observă decât oceanul.

Aici totul este modern, luminos și curat, cu excepția unui pian clasic vechi, aflat în colțul camerei. Lemnul poartă amprenta vremii și e decolorat, iar clapele sunt îngălbenite. Nu are însă niciun fir de praf.

În sfârșit, Zhornov își ia brațul de după umerii doctorului. O dungă de transpirație îi pătează cămașa roz altfel perfectă.

— Stop!

Nu rostește ordinul spre cineva anume, dar ne oprim toți locului, chiar și doctorul Marieke. Zhornov nu se deranjează să rectifice sau să-l invite mai departe. Pur și simplu merge mai departe singur, până ajunge la pian.

A stat cu spatele spre noi în tot acest timp, și, cu toate astea, acum pare a fi prima dată când nu-i simt ochii ațintiți la mine. Pulsul îmi crește, gâtul mi se usucă, dar, până apuc să-mi dau seama că *asta este șansa mea, asta ar putea fi singura mea șansă,* el se și întoarce cu fața spre noi.

Cântă la pian și se aud șase note curate, lente și obsedante, o melodie care mi se strecoară pe sub piele din prima clipă. Știu că n-o s-o mai uit niciodată. Sună de parcă o pasăre cântătoare s-ar împăca cu propria moarte.

Nota de final, cea mai joasă, încă răsună între pereți când se deschide podeaua. Nu toată – doar o gaură uriașă care nu exista înainte, cu o scară lată care coboară mai adânc decât se vede de-aici.

— Mergem?

Zhornov, cu toată paranoia lui, n-ar putea arăta mai încântat de atât. Bineînțeles că este. Această întâlnire îl duce cu un pas mai aproape de un viitor sigur, un pas mai aproape de a câștiga pentru totdeauna protecția celorlalți patru șefi.

— Lonan, du-ne jos.

Lonan pornește spre scări la nicio clipită după ce aude ordinul, iar eu sunt următoarea și mă duc după el.

Îl urmez de parcă nu aș observa victoria din privirea lui Zhornov. Adoratul căpitan al Rezistenței este la cheremul lui, adoratul căpitan al Rezistenței este al *lui* acum, adoratul căpitan al Rezistenței nu mai lucrează împotriva lui! Îl urmez, pentru că el trebuie să creadă toate astea cât mai mult timp posibil. Va fi atât de bine când îi voi lua de sub nas gloria asta – le-o voi lua, de fapt. Șefii vor cădea, la fel și ceilalți lupi, dacă totul merge conform planului.

Trebuie doar să aștept momentul potrivit. Dar timpul trece și oricum nu avem mult timp la dispoziție.

Optzeci și cinci

După ce ajungem dedesubt, îmi țin respirația din instinct: oceanul ne apasă din ambele părți cât e tunelul de lung, fiind ținut departe de niște pereți atât de transparenți, că, practic, par invizibili. Spațiul este cel puțin la fel de înalt ca în salonul din care am venit și – după câte îmi dau seama – la fel de întins ca insula. Cu excepția rândului de candelabre negre care marchează tavanul, e ca și cum ne-am afla într-un acvariu imens. Îmi imaginez tot felul de forme de viață marină venind la noi ca să ne studieze, rechini, meduze și alte ființe care înțeapă și mușcă, mulțumite să se afle de cealaltă parte a peretelui de sticlă, în siguranță față de umanitate.

Doctorul Marieke nu-și poate ascunde uimirea. Se îndepărtează și pune mâna pe geam. Nu suntem la o adâncime atât de mare încât să fie întuneric – între lumina soarelui de deasupra și luminile structurii care se întinde mult sub noi, apa din afara acestor pereți strălucește ca într-o carte poștală perfectă.

— Impresionant, nu-i așa? Zhornov abia dacă se uită la un banc de pești lucioși, galbeni, care trece pe lângă el. Dacă vă hotărâți să lucrați cu noi, veți avea dreptul la un apartament de la nivelul superior, lângă reciful de corali pe care îl cultivă echipa lui Will. *Aia* chiar este o priveliște pentru care să vrei să te trezești.

Mă străduiesc din răsputeri să nu tresar la auzul numelui tatălui meu. Pot doar să sper că se simte mai bine, că nu a pierdut prea mult sânge. Eprubeta cu sângele lui parcă îmi arde buzunarul pantalonilor. Totul ar fi mult mai simplu dacă aș putea înfige în Zhornov una dintre seringile cu tranchilizante pe care mi le-a dat Pellegrin, dar nici nu se pune problema. La finalul acestei întâlniri, Zhornov trebuie să aibă foarte multă încredere – și

nimic nu periclitează încrederea mai mult decât un ac înfipt în gât.

— Pe-aici, spune el, dirijându-ne ca pe niște oi fără minte și ascultătoare spre partea din spate a scărilor pe care tocmai am coborât. Este atent să nu se întoarcă niciodată cu spatele. Uitați-vă bine, doctore… vom vedea restul demonstrației de la mine din sufragerie.

Ajungem la capăt, unde se află un set de uși duble. Sunt niște porți înșelător de delicate, făcute manual din bare de fier ca niște panglici. Raze de lumină albastră-turcoaz pătrund prin crăpături.

Îmi simt inima bătându-mi în gât. Doctorul Marieke este la puțin peste un metru de mine, atât de aproape, că îmi vine să râd că nu pot ajunge la el. Va pleca în curând, Zhornov este pe cale să-l grăbească – aceasta poate fi ultima mea șansă și nu pot da greș, *nu pot*…

Zhornov se întoarce. Nu are încotro, pentru că la această intrare există un scaner de retină.

Degetele mi se încleștează pe eprubetă. O scot din buzunar cu grijă, fără să mă grăbesc. Acum sau niciodată: mă întind spre doctorul Marieke, care deja își ține mâinile la spate. Încerc să i-o dau – degetele lui ating husa de neopren –, dar Zhornov se depărtează de scaner și face o mișcare de parcă ar vrea să se întoarcă.

Eprubeta alunecă din husă când tresărim amândoi – *de ce* nu i-am întins-o cu deschizătura în sus? Dacă va cădea pe podeaua de ciment, totul s-a terminat, și se va termina și dacă mă aplec după ea. N-am fost destul de atentă.

Din reflex, nu pot sta locului. Pipăi frenetic și orbește neoprenul și mă rog să fie liniște.

Este *atât* de liniște în timp ce apuc eprubeta, că nu aud decât sângele vuindu-mi prin cap. Mai bine o eprubetă spartă și o pată de sânge, dacă stau să mă gândesc. E mai bine să se verse secretele.

Bag eprubeta fără husă înapoi în buzunar, nu am niciun moment de pierdut. Doctorul Marieke

mototolește husa de neopren până când nu se mai vede că o ține în mână, cu mișcări atât de line, că până și eu mă întreb dacă am văzut bine. Zhornov se întoarce tocmai când ușile se deschid în spatele lui. Ăsta nu e sfârșitul, nu poate fi sfârșitul. Mi se adună lacrimi în ochi; fac tot posibilul să nu plâng. Cei cu simțurile alterate nu plâng.

— Ține-i dincolo de aceste uși pentru următoarele patru minute, îi spune el lui Pellegrin. Până atunci vom avea pregătite ecranele de supraveghere.

— Mie nu mi s-a făcut procedura – nu sunt autorizat să merg până unde pot ei.

Pellegrin trebuia să fie responsabil cu ecranele de supraveghere, ca să poată controla tot timpul ce perspectivă e pe ecran. Adică, niciodată pe a mea, pentru că nu e o opțiune, iar absența perspectivei mele va ridica suspiciuni.

— Cine are mai multă autoritate ca mine? Zhornov zâmbește cu toți dinții lui galbeni în timp ce îl apucă de umăr pe Pellegrin. Vreau să te trimit jos fără să te fi alterat, *trebuie* să te trimit jos, să-i arăt doctorului cât de departe a ajuns proiectul de când l-am readus la viață.

Doctorul Marieke își drege glasul.

— Este OK dacă nu se poate, zice el. Dacă nu e pregătit sistemul, nu forțați lucrurile din cauza mea. Văd deja că este o realizare științifică fără precedent – nu mai trebuie să mă convingi ca să mă atragi în proiect.

Zâmbește calm și sigur pe sine. Pot vedea părți din tata în el, mă întreb cine a copiat pe cine.

— Lăsați-mă totuși să încerc.

Ochii lui Zhornov scânteiază ca ai unui jucător de pocher care știe că are chintă roială. Nu este o întrebare, este finalul discuției, și toată lumea o știe.

Ăsta este momentul în care totul pare pierdut. Momentul în care șansa noastră la o lume mai bună mi se scurge printre degete.

Momentul în care lucrurile se complică.

Optzeci și șase

Odată ca niciodată, litera mea preferată era „Z”.

Însemna zumzetul unei albine care te înțeapă în ziua în care te îndrăgostești prima oară.

Însemna tigri, păsări flamingo și expoziții de fluturi.

Însemna vata de zahăr din zilele de vară.

Însemna zebrele din parcul Serengeti și mult prea multe fete pe nume Zoe, pentru că grecii spuneau că acest cuvânt înseamnă „viață”.

Acum, Z este opusul vieții, înseamnă zelul dus prea departe.

Înseamnă Ziua Zero, viețile pierdute și bucuria pierdută de a trăi.

Îi reprezintă pe Zhornov și pe ceilalți patru șefi care au uitat că sunt făcuți din carne și oase și că țărâna se întoarce în țărână.

Ce va însemna mâine?

Optzeci și șapte

Cu simțurile alterate sau nu, tata nu ne-ar fi trimis într-o misiune sinucigașă. Nu sunt îngrijorată pentru Pellegrin – sau pentru mine însămi – că vom pătrunde și mai adânc în habitat, ci sunt îngrijorată că voi fi descoperită pe ecrane ca un om nealterat. O astfel de greșeală ar distruge șansele pe care le avem să ducem la bun sfârșit predarea eprubetei; sper că vor alege perspectiva lui Lonan și se vor mulțumi cu ea.

Pellegrin se uită la ceas.

— Mai sunt trei minute. Șaizeci de secunde maximum, apoi reveniți în formație.

Phoenix se odihnește cu brațele îndoite pe genunchi și capul pe brațe, în timp ce Cass se plimbă prin tubul îngust de dincolo de ușile de fier. Suntem cu toții tăcuți, chiar dacă nu e nevoie să fim, nu cât timp nu suntem urmăriți. De-abia când Lonan mă ia în brațe îmi dau seama cât de încordată sunt. Sunt foc înghețat.

Îmi întoarce fața spre el, iar lacrimile pe care m-am chinuit să le țin își pierd echilibrul și câteva îmi alunecă pe obraji.

— N-ai reușit?

Vocea lui este aproape o șoaptă.

Clatin din cap și clipesc până scap de lacrimi.

El mă strânge mai tare și mă sărută în creștet dându-mi după urechi șuvițele de păr răvășite.

— O să reușești, mă încurajează el. Nu s-a terminat. O să reușești.

Vreau să-l cred. Dar știu mai bine decât oricine că speranța și realitatea nu se pupă mereu doar pentru că așa vrem noi.

Ceasul lui Pellegrin sună. Ar trebui să mă îndepărtez din brațele lui, să mă concentrez să nu par concentrată – dacă încep să se uite acum prin perspectiva lui Lonan, nu vor vedea decât părul

meu. Dar îmi e atât de greu să îi dau drumul. Cea mai bună șansă de a preda eprubeta a trecut, și asta face ca viitorul să nu pară foarte luminos.

Lonan este primul care îmi dă drumul. Faptul că Pellegrin i-a pus mâna pe spate mă face să mă simt puțin mai bine, știind că Lonan a vrut să mă țină în brațe cât mai mult posibil. Dar acum ne jucăm iarăși rolurile, așteptăm iarăși ordine și păstrăm o distanță egală între noi. Ne-am întors la realitatea crudă.

— Haideți, spune Pellegrin, cu răsuflarea tăiată. Urmați dungile galbene – cele verzi, roșii, albastre și violete sunt ramuri identice, dar nu sunt la fel de finisate ca cele galbene. E doar o demonstrație de patruzeci de minute, suficient pentru a vedea un model de mediu de locuit, camerele acvaponice și cele cu lumi virtuale. Chiar dacă nu știți încotro s-o luați, pur și simplu mergeți cu încredere… Zhornov nu a mai fost aici, pentru că nu a primit procedura. O să-i placă indiferent ce-i arătăm, dar să sperăm că n-o să fie nevoie.

Acum ar fi un moment excelent ca tata să fie la el în birou, oferindu-ne instrucțiuni pentru fiecare mișcare. Toată tensiunea de care scăpaserăm amenință să revină și mă gândesc la Ava, la ce i-a făcut, la cum a stricat totul. Ar fi trebuit să fie simplu: intrăm, ieșim, ne întoarcem la doctorul Marieke.

Poate ar trebui să mă simt mai bine că, după atâția ani de lucruri complicate, încă nu am căzut pradă disperării. În momentul acesta, mă simt doar nepregătită.

Du-te.

Este mai mult o suflare decât niște cuvinte, o flacără pentru un fitil. Lonan se află în frunte, urmează Cass și Phoenix, Pellegrin și apoi eu. Pozițiile noastre sunt strategice. Dacă sunt în spate, poate că vor alege perspectivele lui Phoenix și Cass, dacă a lui Lonan nu le va fi de ajuns.

Trecem din tubul în care ne aflam într-o zonă relativ întunecată, cu pereții ușor luminați de raze violete. Această porțiune a pasarelei este la fel de lată ca prima, și totuși este apăsătoare, inspiră claustrofobie fără iluzia de spațiu pe care ne-o ofereau pereții cu vedere la ocean. Benzile fosforescente în toate culorile, pe care le-a menționat Pellegrin, sunt lipite de podea și de tavan, în paralel. Ne conduc în jos și pe după o cotitură abruptă, până sunt sigură că am luat-o în direcția opusă. Când drumul devine iarăși drept, pătrundem într-un fel de vestibul, o cameră circulară unde pereții sunt iarăși transparenți și mai puțin impunători.

Cinci tuneluri diferit de abrupte pornesc de aici drept înainte – un „V" întors, cu pasarela noastră galbenă în vârf. Cea violetă și cea verde trebuie să fie ramurile de mijloc ale habitatului, cea albastră și cea roșie ajungând cel mai adânc. De la această adâncime, pot distinge mai multe aripi și tuneluri în apa care ne înconjoară.

Lonan merge direct pe drumul galben, fără nicio ezitare. Panta lejeră devine mai întunecată cu fiecare pas, pe măsură ce ne îndepărtăm de apa luminată de soare. Mă trezesc că-mi țin respirația mai mult decât ar trebui, până când amețesc. Este instinctul, pe de o parte, pentru că ne aflăm sub apă, dar și calitatea aerului ar putea fi o problemă.

Sau poate că așa începe următorul meu atac de panică.

Curând, tunelul se deschide într-un spațiu enorm, și trag adânc în piept aerul proaspăt cu bucurie. Totul este galben-deschis, o sferă ca un fagure cu hexagoane supradimensionate pe pereți, care înconjoară un atrium plin de vegetație. Apa strălucitoare sclipește deasupra cupolei. Totul este mult mai mare decât orice m-aș fi așteptat să găsesc aici, jos. Și există *cinci* astfel de habitate sub insulă? „Planurile au o singură dimensiune"

este tot ce pot gândi. Munca tatălui meu e o capodoperă.

— Acesta este cel mai mare și mai avansat proiect acvaponic de pe planetă.

Pellegrin spune asta cu voce tare, de parcă ar fi o explicație pentru doctorul Marieke, și nu indiciul pe care îl bănuiesc eu. Lonan pricepe și se îndreaptă spre straturile de plante. Kale, mangold, un curcubeu întreg de legume, care cresc direct din acvarii din cel puțin o sută de acvarii. Mi se face foarte poftă când mă uit la ele.

Facem un tur complet al etajului înainte ca Pellegrin să anunțe că ne vom îndrepta spre pereții fagurelui.

— După ce vor veni oameni să locuiască aici, un sistem de biosecuritate în trei pași le va permite accesul în spațiile individuale de locuit, spune el. Dacă Zhornov are o problemă cu faptul că Pellegrin face pe ghidul turistic, deocamdată nu l-a redus la tăcere. Pentru moment, folosiți-vă doar imaginația și considerați că senzorul ne lasă să intrăm doar pentru că suntem la ușă.

Din nou, Lonan înțelege indiciul. De data aceasta, însă, nu-i este la fel de clar unde ar trebui să meargă – nu se vede nicio ușă, doar panouri opace și hexagonale de trei metri făcute din sticlă securizată. Hexagoane de culoare galben-deschis sunt încastrate în podea, câte unul pe fiecare panou. Lonan, Phoenix și Cass par fie să nu le observe, fie se îndepărtează înadins. Mă apropii încet de unul, și se aude un fâsâit: o porțiune a panoului se lasă în jos și se dă într-o parte, un geam atât de subțire și de alunecos, că pare să nu fie prins de nimic când dispare în podea.

Phoenix pornește spre mine, dar face cale întoarsă atunci când Pellegrin îi face semn aproape imperceptibil să se oprească. Desigur – nimeni nu se uită prin perspectiva dispozitivului meu ocular, așa că doctorul nu ar fi văzut cum se deschide ușa. Lonan își dă și el seama imediat și o ia înainte,

spre hexagonul cel mai apropiat de picioarele lui. Alt fâsâit, și Lonan dispare înăuntru.

Probabil că suntem cel puțin la jumătatea demonstrației. Camerele de locuit, apoi încă un loc? Asta a spus Pellegrin mai înainte? Oricât de uimitor ar fi să văd opera tatălui meu, abia aștept să terminăm. Toată tehnologia, planurile, cercetările, testările, greșelile inevitabile – toate detaliile care ar putea face diferența între viață și viața de apoi –, tot ce pot face informațiile astea dacă ar fi pentru toată lumea, nu doar pentru lupi, se află în eprubeta pe care o am în buzunar.

Știu că fiecare secundă pe care o petrecem aici este necesară, dar mă simt de parcă am fi fost puși la grea încercare. Și încep să obosesc din cauza asta.

Camerele de locuit, spre deosebire de atriumul în sine, sunt destul de mici. E ca în showroomurile care erau la Ikea, curate și eficiente, doar că aici ai ferestre uriașe care dau spre ocean. Terase de corali se ridică pe pereții clădirii și în apă, ca balconul de vis al unei sirene, un detaliu care încântă privirea.

Băieții se împrăștie prin camere – două dormitoare, un colț de servit masa care nu prea e separat de camera de zi, o baie –, dar privirea mea surprinde un singur detaliu, ceva ce numai eu aș putea observa. Este ca o scrisoare de dragoste de la tatăl meu.

L-am făcut pentru el în vacanța din clasa a șaptea, un desen doar din linii. Este amintirea mea preferată, transformată într-un afiș care acoperă mai mult de jumătate din peretele principal: mama, tata și eu, când aveam cinci ani – siluetele noastre, adică – din vara dinainte să rămânem doar doi. Un dig, un pescăruș. Apă, valuri. Un răsărit de soare care sigur avea să dea naștere unui apus nesfârșit, liniștitor, așa cum se întâmpla întotdeauna.

Liniile clare se estompează. Nu pot să-l pierd pe tata, nu după ce tocmai l-am recuperat din morți.

Și nu pot suporta gândul că lupii vor trăi în habitatele astea și că desenul meu le va înfrumusețea viața. Ei au *ucis* pacea mea și a întregii lumi.

O bufnitură puternică mă scoate din încremenirea sufletească.

Sunt singură în camera asta și este liniște. A fost liniște în mare parte din timpul pe care l-am petrecut pe insulă – nu că am fi vrut noi să fie așa –, dar liniștea asta nu e la fel.

Ceva nu e în regulă.

Nu strig, în caz că instinctele mele sunt distorsionate, și fug spre camera alăturată. Un val de panică îmi inundă corpul și se revarsă în clipa următoare spre extremități, când văd ce s-a întâmplat.

— Cass… *nu,* lasă-l *jos*!

Cass l-a ridicat pe Pellegrin și îl strânge de gât, după ce l-a izbit atât de tare de peretele de sticlă, că un firicel de sânge se prelinge pe el.

Dar Cass nu se oprește – unde sunt ceilalți? –, și Pellegrin leșină în câteva clipe. Scot cutia argintie de la spate și scotocesc după o seringă tranchilizantă. Am grijă s-o aleg pe cea de culoarea chihlimbarului, în niciun caz pe cea albastră-deschis.

Dar grija se întoarce împotriva mea.

Cass mă vede, îmi vede reflexia în geam, tocmai când sunt pe cale să-i înfig acul în spate. Pellegrin se prăbușește din strânsoarea lui, încă în viață, deși aproape mort, iar Cass se întoarce și începe să-mi facă și mie la fel. O iau la goană înainte ca pumnul lui de fier să mă zdrobească, arunc cutia argintie departe, ca să nu putem ajunge niciunul la ea. Mă trage tare de coadă, atât de tare, că mă tem să nu-mi smulgă părul din cap. În schimb, mi-o înfășoară strâns în jurul gâtului, și încep să văd stele verzi.

Îmi adun puterile, dau cu coatele în spate, încercând să-l lovesc în coaste, inspir cât pot de adânc în timp ce mă eliberez și profit de șansa pe

care o am, înfigându-i repede seringa în coapsă. Cass se prăbușește la pământ.

Gâfâi și sunt ametită.

— Lonan? strig eu. Lonan!

Dacă l-a doborât Phoenix în cealaltă cameră? Trebuie să-l găsesc. Pe de altă parte, dacă l-a doborât *el* pe *Phoenix*? Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să-i fi strigat numele. Gândește limpede, Eden. Fii inteligentă.

Lonan își bagă capul în cameră și… ușurare: se sperie când îl vede pe Pellegrin întins pe jos, când vede sângele care încă se prelinge pe geam. Vine repede la mine și mă ia de mână înainte să-l pot opri. Atingerea lui este caldă, moale. O alinare în locul zidurilor de apărare pe care ar fi trebuit să le ridic în jurul meu.

Pellegrin șuieră, de parcă ar încerca să vorbească. Reușește să rostească doar câteva cuvinte, cu o convingere reală: „Formula. Leacul. Dacă eu nu scap. În laborator”. Mă aplec și mai mult deasupra lui și văd că este mai mult sânge decât am crezut.

— Ava, începe el, mai clar de data asta. Nu e moartă, adaugă și trage adânc aer în piept. Nu are cum să fie moartă.

Nu, nu, nu. E tot ce ne mai lipsește.

Dacă Ava este în viață, s-a zis cu planul nostru. S-a terminat. Probabil că m-a mințit prin intermediul lui Phoenix, când ne aflam pe iaht – a folosit-o pe *Alexa* ca să mintă –, ceea ce înseamnă că și Alexa este compromisă. Ce altceva în afară de asta nu mai merge conform planului? „Va încerca să rezolve singură situația, dacă va simți că are motive s-o facă”, a prezis Pellegrin, și se pare că avea dreptate. Consecințele acestui lucru – ce ar putea însemna pentru tata, care se află în sediul central de pe insulă, ce înseamnă deja aici. Nu este bine. Absolut *deloc*.

Iar Pellegrin are nevoie de un doctor, nu de un om de știință. Pleoapele i se zbat și închide ochii,

deși se străduia din răsputeri să îi țină deschiși.

— Eden, spune el, folosindu-se de puțina putere pe care o mai are ca să mă strângă de braț. *Fugi.*

Dar nu am unde să mă duc.

Strânsoarea lui Lonan devine ca o menghină, aproape că îmi rupe oasele, iar privirea lui îmi spune tot ce trebuie să știu.

Așa începe moartea: întâi moare speranța.

Optzeci și opt

Are ochii goi, iar glasul lui nu este firesc când îmi rostește numele. E gol pe dinăuntru, gol.

Gol.

Îi găsesc un punct slab și îmi răsucesc brațul, eliberându-mă din strânsoare. Cutia argintie nu este departe și încă e deschisă, au mai rămas două seringi, una de culoarea chihlimbarului și una albastră-deschis. Acum a venit și Phoenix – ajunge la cutie înaintea mea și ia fiecare seringă în câte o mână. Lonan mă apucă de coate și mă ține bine locului, deși mă zbat foarte tare.

N-am nicio șansă. Doi hololupi, două ace, toate împotriva mea. Ava trebuie să fie mai convinsă ca niciodată că am venit aici ca să-l asasinăm pe Zhornov, mai ales acum, că seringa albastră a ieșit la iveală. Ce modalitate mai bună de-a te asigura că nu o să moară, decât să folosești serul pe altcineva – și se pare că eu voi fi norocoasa.

— Tatăl tău mi-a zis să-ți spun „adio” din partea lui, spune Phoenix, întorcând seringile în mâini, chiar înainte să-i curm suferința.

Nu este altceva decât un mesager acum. O marionetă devenită armă. Nu poate fi adevărat – dacă nu văd o dovadă concretă, refuz să cred că tatăl meu e mort. Fiecare cuvânt care a ieșit din gura Avei a fost o minciună, de ce aș începe s-o cred acum? Probabil că șefii i-au promis luna de pe cer.

O forță ia naștere în interiorul meu, o forță mai puternică decât am știut vreodată că pot avea. Mă smulg din strânsoarea lui Lonan și mă năpustesc spre Phoenix. Grija și atenția nu mi-au făcut decât probleme astăzi. Mă reped la mâna lui mai slabă, cea în care ține seringa cu ser chihlimbariu, și o întorc spre el până i se înfige în burtă. Îi smulg seringa albastră din cealaltă mână, încă încleștată

când aceasta cade pe podea. Dacă e la mine, atunci Lonan nu poate ajunge la ea.

Gestul ăsta îl face să vrea seringa și mai mult. Mă împinge într-un colț, sunt cu spatele la geam și mă lovește atât de tare, că sunt surprinsă că nimic – craniul, geamul, universul – nu se crapă. Este un miracol că nu s-a spart eprubeta, dar e numai o chestiune de timp, sunt sigură. Mă mișc destul de repede și mă smulg din brațele lui – se pare că am deja antrenament. Dar nici el nu e mai prejos și mă prinde din nou.

Toată puterea lui: împotriva mea.

Toată pasiunea lui: ca să mă omoare.

Toată răzbunarea lui: mânie care se revarsă asupra mea.

Țin acum seringa cât mai departe de mine și de el. Nu vreau să îl înțep – omul ăsta nu este *el.* Nu vreau să omor marioneta asta, când știu că sufletul lui e încă înăuntru.

Această hotărâre îmi va aduce moartea.

O știu când îmi smulge seringa din mâna încleștată.

O știu când cădem la pământ și reușesc să mă feresc ca să nu-mi sparg capul.

O știu când se urcă peste mine și agită seringa.

Dau din picioare, implor, caut ceva – orice – în ochii lui care să îi mai aparțină lui Lonan, în care am atâta încredere. Dar el nu este acolo. Zâmbetul lui gol este ultimul lucru pe care îl voi vedea, cred, pentru că îndreaptă acul în jos, jos, jos…

Și în pielea neagră ca abanosul care se bagă între noi. Lonan îl aruncă pe Pellegrin de parcă n-ar fi nimic, iar acesta se izbește de fereastră, și, în cele din urmă, cedează: o fisură ca o plasă de păianjen apare în locul impactului. Mă răsucesc și scap, eliberată momentan de sacrificiul lui Pellegrin. Câtă putere a avut, mai ales în starea lui, ca să facă asta numai pentru mine? Sunt încă în viață. Și nu ar fi trebuit.

Efectul serului din seringa lui Lonan este imediat. Nu m-aș fi gândit că Alexa este moartă înainte să văd *asta*: ochi sticloși ca bilele de sticlă, plămâni din care iese aerul ca dintr-un acordeon stricat, membre înțepenite ca niște copaci fără frunze.

Seringa asta a devenit deodată viața mea, în timp ce Lonan ar putea să-mi fie moartea.

— Închiderea de urgență se activează în zece secunde, spune o voce foarte calmă. Pentru siguranța voastră, stați departe de linia galbenă.

Phoenix și Cass sunt de partea sigură a liniei galbene, deși inconștienți, dar ușile se vor închide direct prin mine dacă nu mă mișc de-aici, în vreme ce Pellegrin e exact unde n-ar trebui să fie.

Dar e prea târziu să-l salvez. E prea târziu.

— Cinci, patru, trei, numără vocea.

Picături de apă ca niște mărgele se strecoară prin crăpătura ca o pânză de păianjen – întregul ocean încearcă să intre aici și va învinge peretele de geam în orice moment. Fug spre ușă și Lonan mă urmează. Cu chiu, cu vai reușim să ieșim exact în clipa în care ușile se închid în spatele nostru, lăsându-i pe Pellegrin și oceanul însetat de sânge de cealaltă parte pentru totdeauna.

Optzeci și nouă

Pellegrin a murit.

Pellegrin a *murit.*

Ar trebui să mă concentrez la cum să-i dau doctorului eprubeta, să pun capăt demonstrației ca un roboțel fără creier, dar eu fug ca să scap cu viață pentru că Lonan e chitit să mă omoare.

Fug din camerele de locuit. Alerg spre platformă. Frunzele mă plesnesc peste față când trec în grabă pe lângă ele, cât de repede pot, spre *ieșire.* Cât de sigură poate fi metoda cu închiderea de urgență a ușilor, dacă nu a mai existat un incident ca acesta? Dacă nu funcționează, camera asta ar putea fi inundată în câteva minute.

Lonan mă urmărește și este destul de aproape. Alerg de-a lungul liniei galbene și ajung înapoi în vestibul, o iau în sus pe drumul spiralat, cotesc și mă rog ca ușile de fier să se deschidă automat și să nu mă trag singură în țeapă din cauza designului lor delicat, dar mortal.

Ușile se deschid, dar nu destul de repede, lăsându-mi destul spațiu să mă strecor printre ele. Lonan este forțat să aștepte din cauza singurului său dezavantaj – umerii lați și corpul bine făcut.

Fug din ce în ce mai repede, urcând câte două trepte odată, până ajung la salonul lui Zhornov. Dar acum mă întâmpină numai pianul: sigur că șeful se va ține cât mai departe posibil de haos, la fel și invitatul său. Mă învârt prin încăpere, căutând cu disperare o cale de ieșire, dar nu există niciuna. În camera asta nu există uși, doar gura întunecată și abisală a labirintului de coridoare. Voi muri în câteva secunde dacă încerc să mă întorc pe acolo de una singură.

Lonan apare de la etajul inferior, urcând treptele la fel de repede ca mine. Mișcă-te, Eden – mișcă-te sau o să mori. Cercetez camera căutând ceva după

care să mă ascund când îl văd: un hexagon pe podea, lângă peretele enorm de ferestre care dau spre fâșia de insulă și cele două șiruri de palmieri. Pellegrin a proiectat sistemul de securitate de-aici – e logic că nu va exista nicio intrare vizibilă în camera asta, nu când aici se află intrarea în habitat.

Dacă nu reușesc, va fi un eșec spectaculos.

Hexagonul îmi inspiră încredere. Până acum, am văzut de trei ori că sistemele de securitate ale lui Pellegrin maschează realitatea creând iluzii. Un fascicul de lumină se revarsă la baza peretelui de sticlă, direct în fața mea, o lumină atât de diafană, că ar putea fi lumina soarelui – dacă soarele ar străluci în direcția asta, lucru care nu se întâmplă. Mă năpustesc spre perete cu atâta forță, că îl voi sparge dacă va fi nevoie.

Dar nu este.

O pală de aer sărat, cald și umed mă izbește când aud o ușă automată deschizându-se. Ies, și totul în jur arată exact ca înainte.

Lonan este rapid, dar eu sunt mai rapidă. Nu cu mult. Nu am crezut niciodată că viteza este punctul meu forte, dar nu am mai fost atât de aproape de moarte până acum. Mă doare pieptul și abia respir; picioarele mă ard atât de tare, că, practic, mi-au amorțit. Fug pe aleea pavată care se întinde de-a lungul insulei, palmierilor și florilor pe care le văd încețoșate cu coada ochiului.

Cad lată în nisip, mă întind și mă las grea, mult prea grea ca să fiu cărată.

Nu este greu.

Fac asta pentru Birch. Pentru Emma. Pentru ce-a fost cândva acasă.

Pentru anii în care am fost orfană, când sigura familie care îmi rămăsese erau sângele, dinții și niște pagini zdrențuite.

Pentru Pellegrin. Pentru Pellegrin care *a murit* pentru mine.

Pentru Lonan. Cât de rău o să-i pară și cât de trist o să fie când toate astea se vor termina.

Am ajuns prea departe pentru ca lucrurile să se încheie astfel.

Așa că, mă afund în nisip și lupt. El mă apucă de șolduri, eu mă încordez în nisip. El mă trage de claviculă, eu îl lovesc cât pot de tare cu cotul în coaste. Împing cu toate puterile care mi-au mai rămas, îmi înfig călcâiele în nisip și trag cu degetele până sunt sigură că sfâșii.

Părăsim insula.

El nu se oprește.

Înot în larg, cât de departe pot, spre sfera geodezică parțial scufundată, care de pe vas arăta ca o capcană pentru pești. Dacă aș putea pătrunde înăuntru – dacă l-aș putea ține pe el *afară* –, aș putea să mă agăț de barele de deasupra cât să-mi trag sufletul, apoi să mă scufund adânc și să stau acolo până când va renunța el sau până când cineva va veni, în cele din urmă, să mă ajute. Sper că unul dintre aceste lucruri se va întâmpla înainte ca valul să se facă atât de mare, încât să nu mai pot ajunge la suprafață. Planul ăsta merită o șansă. Este *singura* mea șansă.

Brațele lungi ale lui Lonan reduc spațiul dintre noi – nu am mai înotat niciodată în viața mea cu atâta ardoare. Cușca este aproape, atât de aproape.

Dar ușa este închisă cu un lacăt mare cât inima mea.

Sunt atât de obosită, încolțită, dar mă străduiesc din răsputeri să rezist. El vine din spate și mă apucă de coate, mă împinge în barele neiertătoare ale cuștii. Mă agăț de oțel cu toată puterea și mă cațăr pe el ca pe o scară, câte o treaptă dureroasă după alta. Mai am puțin de urcat până să pot lua o gură de aer. El e greu și mă trage în jos, după care renunță.

Dar tot nu sunt liberă.

Lonan mă trage de lanțul de la gât, îl trage tare din spate. Verigheta groasă a tatălui meu – îmi intră adânc în piele, mă să mă țină sub apă până rămân fără aer.

Lonan trage și mai tare, dar apoi lanțul se rupe: libertate. Ies la suprafață, gâfâind.

Este nevoie doar de o secundă pentru ca Lonan – sau Ava din Lonan – să își dea seama ce s-a petrecut. Respir profund și pornesc înapoi spre țărm, înotând și mai frenetic decât înainte.

Apa nu mai este acum atât de adâncă, dar îmi pierd avansul.

Apa sărată îmi face ochii să mă usture, iar gâtul să-mi ardă. Mâinile lui Lonan mă țin sub apă mult mai ușor decât a făcut-o Hope. Îl lovesc cu genunchiul acolo unde știu că durerea lui îmi va da timp – respirații – *viață.* El se retrage din cauza durerii.

Îl prind de păr cu o mână și îmi înfig unghiile în gâtul lui până îi dă sângele.

— De ce ești atât de pornită să mă omori? strig eu, privindu-l fix în ochi, acolo unde știu că mă vede. Ce am făcut, Ava? Ce a făcut *tatăl* meu… ce ai putea avea de câștigat? Ai distrus întâlnirea de afaceri a lui Zhornov! Ce crezi, c-o să te premieze?

Mă scufundă din nou, mă ține acolo atât de mult, că sclipirile razelor de soare din apă se transformă în punctulețe de lumină. Îi zgârii încheieturile mâinilor, lăsând apa sărată să le facă să îl usture în timp ce sângele se împrăștie în rotocoale în jurul capului meu și mi se amestecă prin păr.

— Oprește-te, Lonan! strig eu când ies la suprafață și trag suficient aer în piept, deși știu că este inutil. *Te rog,* dacă mă iubești, oprește-te!

Apă, lumină sclipitoare, punctulețe de lumină, întuneric.

Nu mai există *iubire.* Nu există *oprire.*

Și apoi, o minune.

O secundă, mâinile lui sunt ca o menghină. În următoarea, sunt iarăși *ale lui* – îmi dau seama imediat, după tandrețea și blândețea felului în care mă atinge. Mă abandonez în brațele sale, părul îmi

plutește pe apă. Îmi las toate lacrimile în ocean. Nu mai am lacrimi ca să plâng.

— Eden, Eden! Nu… nu!

El este panica întruchipată, durerea întruchipată.

Este el. În corpul lui se află Lonan din nou.

Mă trage pe plajă, mă strânge în brațe.

— Rămâi cu mine, spune, mă imploră el.

Mă sărută cu buzele lui moi pe gât, pe tâmple, pe încheieturi.

Sau poate doar îmi caută pulsul.

— Îmi pare rău, îmi pare rău… îmi pare atât, atât de rău! strigă în părul meu, iar și iar.

Dar aerul de care am nevoie ca să articulez ceva, aerul pe care el mi l-a scos din corp, nu se grăbește să se întoarcă. Mă gândesc că nu vrea să mai fie închis într-un corp uman, acum, că și-a găsit libertatea.

Zboară departe, și eu odată cu el.

Nouăzeci

Mă trezesc învăluită într-o lumină slabă, turcoaz, singură într-o cameră care arată exact ca cea în care a început haosul, dar aici totul este pe dos. O meduză violetă vine pulsând chiar lângă peretele de sticlă, tentaculele sale târându-se în urma corpului în timp ce se plimbă pe terasa de coral. Altă copie după un desen al meu mă privește de parcă ar vrea să spună „*Mâine*”. „*Pace*”. Este o speranță, nu o promisiune. Mâine nu înseamnă pace, și pacea nu garantează ziua de mâine.

Dar dacă eu mă aflu în camera asta – ca să mă recuperez? – înseamnă că încă nu am fost descoperiți. Cineva m-a învelit cu o pătură; există o sticlă Havenwater cu apă și o farfurie cu mâncare, neatinsă, pe masă. De cât timp sunt aici? Unde sunt ceilalți? Încă nu am fost uciși și încă ne aflăm pe insulă.

La urma urmelor, poate că nu l-am dezamăgit pe tata.

Mâinile și picioarele îmi sunt amorțite de somn – tot corpul, de altfel –, dar degetele găsesc eprubeta în buzunar, încă intactă, în mod miraculos. Mă gândesc că nu ar trebui să fie atât de surprinzător. Am ținut la mine de doi ani prima eprubetă înainte să se spargă în fața cabanei; fără îndoială că sticla care conține sângele criptat este mai rezistentă și mai avansată din punct de vedere tehnologic decât cealaltă.

Sânge și sticlă – amintirile mă năpădesc.

Nu există niciun semn că închiderea ușilor nu a funcționat în camera aceea în care s-a declanșat haosul – probabil și-a făcut bine treaba; nu suntem inundați. Pe podeaua asta nu e nicio urmă de sânge, dar pe cealaltă? Sau Pellegrin va rămâne doar în mintea mea, ca o imagine pe care n-o voi mai putea șterge niciodată? Mă tem că nu voi mai

scăpa niciodată de imaginile astea cumplite care dansează în capul meu.

Mă dezvelesc. Îmi e prea cald și sunt leoarcă de transpirație. Când, în sfârșit, adorm, coșmarurile dansează până dimineața.

Nouăzeci și unu

Când mă trezesc din nou, intru în panică imediat.

Deschid larg ochii când aud zgomotul unei uși glisante care se deschide. Nu se grăbește nimeni să vină la mine, nu îmi rostește nimeni numele. Nu se aud decât pașii din camera principală, ușori și la intervale regulate. Și apoi apare o față pe care nu o cunosc, una pentru care am nevoie de timp ca s-o plasez în spațiu și timp. Această femeie, care este cu o treime mai mică decât mine din toate punctele de vedere, dar care are o *prestanță,* este unul dintre oamenii care muncesc în bucătăria lui Zhornov. Am văzut-o tăind fructe când am trecut prin bucătărie.

— Ești așteptată la etaj, spune ea. „S A B A" este tatuat pe degetul ei mic: a fost una de-a noastră. Mă întreb dacă și ea este un hololup – nu-mi închipui că Zhornov ar permite cuiva căruia nu i s-a făcut procedura să trăiască pe insula lui. Șeful dorește să vorbească cu tine.

Mi se strânge stomacul. Am nevoie… de mai mult decât mâncare, sincer, dar acum nu am decât mâncare. Iau un biscuit de pe farfuria cu fructe care stă pe masă de cine știe cât timp.

— Ați adus astea pentru mine?

Ea nu zâmbește, dar îmi dau seama după ochi că se bucură să vadă că-i sunt recunoscătoare.

— Ar fi trebuit să mănânci până acum. Nu avem timp… urmează-mă, te rog.

Culeg o mână de struguri de pe ciorchine, îndes în gură cât de multe felii de banană pot și mă duc după ea. Nu are rost să opun rezistență. Dacă este hololup, știu prea bine că poate fi folosită împotriva mea. În plus, dacă există chiar și cea mai mică șansă ca doctorul Marieke să fie încă pe

insulă, ar fi bine să ies din habitat și să mă întorc la suprafață.

Ea nu scoate o vorbă tot drumul. Eu îmi mănânc fructele, ea merge cu privirea ațintită înainte. La fiecare pas mă doare inima când mă gândesc la cât de *repede* am fugit pe-aici ultima dată. Mă întreb dacă și Lonan și ceilalți au fost chemați se vorbească cu Zhornov. Sper că au reușit să scape.

— Saba?

Tresare când își aude numele. Mă gândesc că nu e obișnuită s-o strige nimeni pe nume aici.

— Ce fel de întâlnire e asta?

Zhornov știe, sigur știe despre eprubetă – în rest, nu am făcut nimic, nimic din ce-mi pot aminti.

Așteptăm să se deschidă ușile de fier și intrăm în uriașa cameră-acvariu imediat ce se face suficient loc. Apa din afara zidurilor este deosebit de luminoasă și sclipește de la razele soarelui de dimineață, cred.

O întreb din nou, dar ea mă întrerupe.

— Orice ai face, nu-l privi în ochi decât dacă îți pune o întrebare directă. E foarte strict în privința asta.

Și asta e tot. Asta e tot ce îmi spune. Aș putea să insist, dar nu o fac. E mai bine să-mi păstrez energia, în caz că va fi o întâlnire care va necesita răspunsuri peste răspunsuri.

Dar eu nu am răspunsuri. Am doar întrebări.

Nouăzeci și doi

Saba mă conduce într-o cameră vastă de la etajul al doilea, compusă numai din pereți albi și o priveliște panoramică a oceanului. Este o cameră mult prea frumoasă pentru un om care a jucat un rol atât de important în distrugerea lumii.

Mult prea curată.

Mult prea diafană.

Mult prea multe obiecte personale ale unuia dintre șefi, unul dintre bărbații care le-au furat tuturor totul și care pot avea orice își doresc. Deasupra biroului său alb și simplu nu este niciun tablou, deși ar fi putut avea întreaga Capelă Sixtină. Singurul obiect remarcabil din cameră este candelabrul enorm, care atârnă nu foarte sus – o capodoperă a geometriei care te lasă fără suflare, făcută din mii de diamante albe și negre. Atârnă în nenumărate șiraguri, strălucind în lumina care pătrunde prin peretele de sticlă.

— Nu avem apă? o întâmpină Zhornov pe Saba.

În mod evident, se referă la el și la doctorul Marieke, eu nu mă pun la socoteală. Amândoi stau pe partea greșită a biroului, cu spatele la el, în fotolii realizate după principiul formei înaintea funcționalității, care seamănă mai mult cu niște tronuri moderne decât cu niște scaune.

Saba mă așază bine – practic, își pune mâinile pe umerii mei și mă conduce într-un loc aflat la trei metri distanță de amândoi bărbații, de unde nu voi avea încotro și va trebui să-i privesc în față –, după care iese din cameră. Ca să aducă apă, presupun. E tăcută ca o șoaptă, ieșind și intrând fără zgomot în timp ce aduce două pahare cu apă rece ca gheața și pline până la buză. Zhornov soarbe cu paiul în loc să-i mulțumească. Măcar doctorul zâmbește, dând din cap.

Niciodată în viața mea nu am văzut pe nimeni stând mai incomod pe un scaun ca doctorul Marieke. Este un disconfort subtil, care îl face să bâțâie întruna dintr-un picior, genul pe care Zhornov nu îl va observa. Inima mea și piciorul lui bat în același ritm. Cel puțin nu sunt singura care nu-și dorește să fie aici.

— Eden.

Numele meu pe limba lui Zhornov vine ca un șoc: iată omul care nu s-a sinchisit de prezentări când am sosit, omul care pare să le spună pe nume celorlalți numai dacă sunt doctori olandezo-libanezi care au puterea de-a construi un viitor indestructibil în folosul lui.

Și asta nu era o întrebare – ar trebui să mă uit în ochii lui sau să-i evit? Se pare că momentul în care va obține tot ce-și dorește este aproape. Îmi dau seama că, în realitate, nu îmi pasă ce preferă, așa că mă uit în ochii lui. Este numai oțel și beton, nori de furtună dincolo de care nu se poate vedea lumina soarelui.

— Am fost la înmormântarea mamei tale, știai asta?

Este imperturbabil, nici nu clipește. Urmează să-mi dea lovitura de grație, îmi dau seama. Fii tare, Eden, nu-l lăsa să intre în mintea ta.

— I-am adus tatălui tău niște scotch în ziua aceea, continuă el. Am fost în relații strânse mai bine de un deceniu… Este una dintre puținele persoane în care am putut să am deplină încredere vreodată.

Tatăl meu nu a băut niciodată sticla aia de scotch. A stat ani buni pe raftul de sus din bucătărie, ca s-o ștergem de praf. Probabil că și *acum* zace acolo.

— Motiv pentru care, spune el la fel de rar, trebuie să-mi spui adevărul, Eden. Strânge atât de tare brațul fotoliului, că încheieturile i se albesc. O să trebuiască să-mi răspunzi la câteva întrebări.

Asta nu este o simplă conversație.

Ăsta e un proces.

Dintr-odată, pare foarte evident că am eprubeta în buzunar, chiar dacă știu că nu se vede; m-am asigurat că nu se vede. Iar doctorul Marieke – el *este* de partea tatii în povestea asta, nu-i așa? Sigur nu i-a trădat planul doar ca să intre în grațiile șefului, nu?

— Mi-a fost adus la cunoștință că tatăl tău a fost atacat de unul dintre colegii săi. Se referă la Ava, evident că la ea; doar că el habar nu are cine este Ava. Lucru care este alarmant în sine, continuă el, însă am vorbit cu respectiva colegă și mi-a spus că e pe deplin convinsă că acțiunile ei au fost justificate întru totul.

Mă simt de două ori ușurată: dacă tata ar fi fost mort, ar fi spus altfel. „Tatăl tău a fost ucis”, de exemplu, nu „tatăl tău a fost atacat”. Și dacă este vorba despre ceea ce suspecta Ava, o încercare de asasinare, atunci nu are nimic de-a face cu eprubeta – ceea ce înseamnă că doctorul Marieke nu i-a înșelat tatii încrederea. Încă nu am scăpat basma curată, dar sunt atentă, pentru că aș putea scăpa cu tot cu secretele noastre.

— Ai venit pe insula mea cu o seringă cu ser albastru. Ochii lui feroce vor parcă să mă topească. De ce?

Țin capul sus, privindu-l fix în ochi.

— Mi s-a spus că aș putea avea nevoie de el, ca să mă apăr, răspund eu.

Și așa s-a și întâmplat.

Răspunsul pare să-l liniștească, cel puțin un pic.

— Apropo de asta, spune el. Mi s-a spus că ați primit toți procedura înainte de plecare, și, cu toate astea, tu – și nu poate fi o coincidență, fiind fiica lui Will – ai sosit cu mintea intactă. Tatăl tău a mințit când a spus că ai fost supusă procedurii lui Pellegrin?

— Tatăl meu nu minte, răspund eu, deși asta poate nu e așa de adevărat cum credeam mai demult. A păstra secrete vitale nu înseamnă a

spune minciuni, dar secretele, prin natura lor, sunt foarte diferite de adevăr. Pellegrin a efectuat procedura chiar în fața tatii, dar mi-a spus mai târziu că mi-a făcut, în schimb, un vaccin. Am o hologramă, dovadă că a lucrat pe mine, dacă vreți dovezi.

— Vrei să-mi spui că tatăl tău nu știa că Pellegrin luase hotărârea să-ți facă vaccinul?

Ușurel, ușurel.

— Sunt sigură că tata știe foarte multe lucruri, dar habar n-am ce se petrece în capul lui. Credeam că este mort până să fiu trimisă aici, pe insula dumneavoastră… Nu-mi spune chiar totul.

Zhornov este momentan descumpănit de tonul meu, de acuzația mea voalată. Încearcă să ascundă asta cu o tuse seacă, care durează puțin prea mult. „Te-oi fi dus tu la înmormântarea mamei mele, dar aproape că m-ai lăsat orfană", îmi vine să-i urlu în față.

Dar nu urlu. Las trecutul să vorbească de la sine.

Mai tare decât replica logică pe care i-am dat-o, sper că în cap îi răsună: „Will și-a abandonat fiica în lagăre, Will a lăsat-o să îl creadă mort, Will mi-a construit un paradis. Will e demn de încrederea mea, și nu o voi trimite pe fiica lui să îl asasineze."

Amestecă cuburile de gheață din pahar cu paiul și mijește ochii spre mine. Mă studiază cum studiam eu ghidul tatii, aproape o eternitate, cercetând fiecare indiciu pentru a vedea ce se ascunde în spate.

Dar, la fel cum am pățit și eu cu ghidul, el nu vede decât ce vrea să vadă.

Fața încremenită i se relaxează de ușurare și râde șuierător cu dinții lui galbeni.

— Ce noroc pentru noi că nu te-au omorât acolo! Teribilă armă, băieții ăia, cu adevărat o armă teribilă.

Ce noroc pentru noi toți, da, sunt de acord. Deși sunt sigură că prin, „noi", se referă, în cea mai

mare parte, la sine și la parteneriatul pe care l-ar fi pierdut cu tata dacă nu aș fi supraviețuit.

— Sunt impresionat de tine, domnișoară, spune el, arătând cu paiul spre mine.

„De ce?" mă întreb în sinea mea. Pentru că nu am cedat în fața lui, pentru că am avut îndrăzneala să-l *provoc*? Pentru că am rămas în viață, când încă nu sunt sigură ce l-a făcut pe Lonan să nu mă omoare?

— Am nevoie urgentă de un înlocuitor la sediul central, continuă el. Deja ne-am ocupat de Ava, cu toate daunele și distrugerile pe care le-a provocat. *Tu* ești noua mea Ava.

Cuvintele sale sunt poleială și strălucire, dar eu nu aud decât lucrurile pe care nu le spune: știu prea multe ca să fiu trimisă înapoi la barăci și, pentru că am vaccinul, nu mă pot folosi ca hololup. Fie că este cu adevărat impresionat, fie că e pur și simplu o situație în care trebuie să își țină dușmanii aproape, eu nu am de gând să mă opun. Mai ales că voi ajunge pe aceeași insulă pe care se află și tata.

Zhornov se ridică primul; doctorul îl urmează. Asta este, asta ar putea fi *șansa* mea. Mă chinui să mă liniștesc, deși sunt un pachet de nervi. Zhornov se întoarce destul de mult cu spatele ca să pună pe birou paharul în care au mai rămas doar câteva cuburi de gheață.

Scot eprubeta din buzunar, având grijă s-o ascund în spatele încheieturii, și doctorul Marieke mă vede. Se apropie primul de mine, de parcă ar avea intenția să-mi strângă mâna, tocmai când se întoarce Zhornov.

Doctorul îmi zâmbește.

— Mulțumesc pentru ajutor. Mâinile noastre se întâlnesc, eprubeta ajungând ascunsă bine între palmele noastre. Și pentru toate lucrurile prin care a trebuit să treci ca eu să pot vedea cu ochii mei ce e aici. Se retrage și ascunde eprubeta în buzunar atât de repede, că parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am încredere în oricine are încredere Will. Aș fi bucuros să mă alătur proiectului.

Deslușesc mesajul adevărat al cuvintelor sale – o promisiune de solidaritate pentru *noi,* nu pentru șefi, deși o spune clar ca să pară că le este loial lupilor. Radiez de bucurie în sufletul meu și îmi e greu să mă abțin, să ascund speranța care mă copleșește. Speranță – mă îndepărtez de marginea prăpastiei.

Zhornov nu bagă de seamă nimic care nu are legătură cu propriile speranțe. O cheamă pe Saba și-i cere scotch cu gheață. Este atât de ușurat că nimeni nu încearcă să-l omoare, că nu simte pământul tremurându-i sub picioare. Nu de moarte ar trebui să fie însă îngrijorat, ci de restul vieții, care e pe cale să devină mizerabilă.

Aproape că mi se face milă de el. Aproape.

Dar apoi îmi amintesc de Pellegrin.

De Finnley.

De Birch.

De atâția, de atâtea vieți care au fost curmate în suferință – și de altele, care se ofilesc în lagăre –, de toți lupii care au devenit prădători doar ca să nu devină pradă. Șefii au apucat să jubileze cât pentru o viață întreagă, cât pentru mai multe vieți, în detrimentul altora.

Zhornov ridică paharul, bucurându-se de acest moment.

— Pentru viață! spune el și-l dă peste cap.

Pentru viață.

Nouăzeci și trei

Iahtul alb, cu pânzele sale ca burta unei balene, mă așteaptă la capătul cheiului.

Lonan, Cass și Phoenix sunt deja la bord – au urcat ieri-noapte, târziu, îmi spune Saba în timp ce mergem, pentru ca iahtul să poată porni din loc imediat ce interogatoriul meu avea să ia sfârșit. Eu am fost singura chemată să răspundă la întrebări – eu am fost singura ființă conștientă, care a funcționat autonom în tot haosul ăla, prin urmare, singura asupra căreia au planat suspiciunile.

— Aici ne despărțim, spune Saba când aleea cu dale de ardezie se continuă cu scândurile de lemn ale cheiului. Accentul ei subtil este ca un cântec de leagăn. Mult noroc.

A fost mult mai deschisă cu mine acum, că întâlnirea s-a terminat. Poate pentru c-am fost lăsată să plec întreagă.

Dau din cap, singurul mod în care îi pot spune „mulțumesc” în momentul de față. Dacă deschid gura, mă dau de gol. E mai bine să păstrez secretul până sunt absolut convinsă că e OK să-l dezvălui. Deși e posibil să treacă ceva timp până atunci.

Cheiul este lung și pustiu. Înaintez alături de fantome, pentru că aici ar fi trebuit să se afle și Pellegrin. Speranța asta este un amestec de sentimente extrem de ciudat – speranță venită cu un *preț.* Nimic nu este gratis, cu atât mai puțin libertatea. Mai mult decât orice, sunt istovită. Aș putea dormi ani întregi.

La bord mă preia căpitanul Rex. Cass și Phoenix sunt întinși pe băncile lungi de pe puntea principală, nelăsându-se câtuși de puțin molipsiți de entuziasmul cu care mă întâmpină el. Căpitanul îmi dă fructe și pește și multe alte lucruri pe care nu mi le-a oferit în prima călătorie. Probabil că a auzit ce s-a întâmplat.

— Acela a întrebat mereu de tine, îmi spune căpitanul, arătând cu mărul pe care îl are în mână spre capătul iahtului.

Mă întorc să mă uit, și acolo se află Lonan, care se holbează la mine de parcă eu aș fi fantoma de aici.

— Du-te. Voi lăsa farfuria aici pentru când o să fii pregătită. Vorbește în timp ce devorează ce i-a mai rămas din măr dintr-o singură înghițitură. Oricum, cineva trebuie să conducă și nava asta.

Cuvintele i se aud din ce în ce mai încet, pe măsură ce se îndepărtează în sus, pe scara spre puntea superioară.

Și apoi rămân doar cu Lonan. *Adevăratul* Lonan.

— Te-nțeleg dacă nu vrei să vii mai aproape.

Pare că se simte vulnerabil, o senzație pe care o cunosc prea bine. Și eu mă simt vulnerabilă după ce am trecut prin atâtea.

— Ava a murit, așa mi-a spus tatăl tău. Mi-a povestit tot, tot ce s-a întâmplat. N-o să… nu-ți…

Se oprește și înghite în sec.

Nu o să-mi facă rău. Nu o să mă omoare.

— Nu face asta, spun eu și fac un pas spre el. Nu te las să mă alungi.

Recunosc: nu este ușor să faci diferența între coșmaruri și fapte – mâinile lui încleștate în jurul gâtului meu, privirea lui goală –, dar refuz să las coșmarurile să învingă. Vom trece peste ce s-a întâmplat; trebuie doar să distrugem imaginile alea și să le înlocuim cu altele. Cu unele adevărate.

Mă duc spre el și mă așez pe banca din spate. El nu se așază până nu îl invit eu, până nu e convins că vreau să stea lângă mine. Ne uităm cum insula se micșorează și se pierde în zare pe măsură ce o lăsăm în urmă.

— Nici măcar nu știu cum să-ți explic cât de rău îmi pare, Eden.

Simt că îmi caută privirea, și, în cele din urmă, îmi iau ochii de la oceanul gol.

— Nu tu ai făcut chestiile alea, spun eu. N-ai fi fost în stare.

— Dar le-am făcut.

— *Ava* le-a făcut.

Pe chipul lui se văd durerea și sentimentul de vinovăție.

— Ar fi trebuit să mă țin tare și să lupt, spune el. Ar fi trebuit să am mai mult control.

— N-aveai ce face.

— Dacă nu ar fi fost Hope și tatăl tău… Glasul i se stinge, îmi pare atât de rău. N-aș fi vrut în ruptul capului să se întâmple asta.

Îl ascult și îmi dau lacrimile. Și lui la fel.

Îmi povestește cum Hope m-a auzit țipând prin camerele de supraveghere, cum a fugit după ajutor, cum Gray a tras în Ava cu o săgeată când a văzut pe ecrane ce se întâmplă cu Pellegrin. Dar Gray nu a putut anula niciuna dintre instrucțiunile pe care le dăduse ea, nu fără codul de acces de la Aries. Când l-a bipăit pe tata, a descoperit că era închis în celula în care ar fi trebuit să se afle Alexa.

Îmi povestește că tata nu a murit, că nu a fost nici măcar rănit, nici pe departe. Atâtea minciuni răspândite atât de convingător. Când Alexa, care este cât se poate de vie, a fost auzită strigând după ajutor, Ava l-a păcălit pe tata s-o scoată de-acolo, după care l-a închis pe el înăuntru, imediat după ce s-a întors cu spatele. Apoi a dus-o pe Alexa la laborator și a modificat-o de capul ei, folosind-o ca să mă păcălească prin intermediul lui Phoenix. Nimeni nu poate înțelege de ce a așteptat atât de mult ca să îi întoarcă pe băieți împotriva mea și a lui Pellegrin – de ce nu ne-a anihilat, pur și simplu, înainte ca iahtul să ajungă pe insulă – și nu vom ști niciodată cu siguranță. Se pare că „ne-am ocupat de Ava” a fost un mod delicat de-a spune că nu va mai fi niciodată o problemă pentru noi, nici aici, nici în altă parte.

Îmi povestește că schimbările pe care le-a suferit ei au fost uriașe – că tata a trebuit să le

reseteze pe toate, una câte una, până a redevenit el însuși. Ava s-a străduit atât de mult, că era să nici nu termine la timp ca să mă salveze.

— Pentru mine nu contează nimic din ce-ai făcut, îi spun eu.

Pentru că este adevărat. Nu era el. În cele din urmă, recunoaște și el și nu mai încearcă să mă contrazică.

— Dar tot îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea. Era să mori aproape. Ai vânătăi pe gât, erai deshidratată… Ai fost inconștientă peste o zi. Urăsc ce s-a întâmplat, Eden, *urăsc* că eu ți-am făcut asta. Ești singurul lucru bun pe care l-am găsit în războiul ăsta, și aproape că te-am *omorât.*

Se pierde din ce în ce mai mult în tristețea care îl copleșește. Deci, așa arată tristețea din afară.

— Hei, îl opresc eu. Pare atât de departe, departe în toate felurile în care poate fi un om. *Hei.*

Se uită la mine, cu ochii lui atât de albaștri.

— Ai încredere în mine? îl întreb eu.

Are, o văd pe chipul lui.

— Din clipa în care te-am văzut alergând în apă după Alexa, îmi răspunde el. Și am avut în fiecare clipă care a trecut de-atunci.

— Atunci, crede-mă când îți spun că și eu am încredere în *tine.* Dacă am reușit să trecem peste asta, putem trece peste orice. Nu a fost vina ta… Nu erai tu.

Între noi e mai puțin de un metru, dar distanța pare brusc cât un ocean întreg. Vreau să fiu mai aproape, mai aproape decât am fost vreodată de cineva – mai aproape chiar decât de Birch. Aproape că simt că nu se cuvine, din cauza coșmarurilor pe care încă le am din cauza morții lui, atârnând undeva, la marginea conștientului. Dar, la fel ca ridurile de pe chipul tatălui meu, războiul a lăsat urme adânci și în mine. Nu mai sunt cum eram când l-am cunoscut pe Birch. Într-un fel, moartea lui m-a aruncat într-un loc în care nu mai pot fi aceeași Eden.

Și Lonan are cicatrici, la fel ca mine. Am fost răniți și sfârtecați, tăiați și sfâșiați, distruși și ținuți cu mintea întreagă de credință, de speranță.

Cad, simt cum mă rostogolesc pe un deal alunecos, lăsându-mă, în sfârșit, să merg mai departe, spre locul în care mă aflu deja de ceva timp.

Bat cu palma ușor pe banca rămasă liberă între noi.

— Vrei să vii mai aproape?

Se mișcă încet, cu atenție. Știu că vrea să știu că n-o să-mi facă rău niciodată.

— Mai mult decât orice pe lume.

Nouăzeci și patru

Abia se crapă de ziuă, iar cerul sângerează în nuanțe de roz, de portocaliu și de auriu deasupra oceanului nesfârșit și abisal din spatele nostru. În față, nisipuri albe ca laptele și valuri care se sparg de țărm.

Patru oameni ne așteaptă acolo, pe plajă, în picioare. Mă aplec cât pot peste balustradă, ca să văd mai bine.

Gray.

Alexa, Hope. Hope poartă puloverul meu galben și are o urnă mică în mână, în care mă gândesc că este cenușa lui Finnley.

Tata.

— Ăla e…, întreabă Lonan, venind lângă mine.

— Da, spun eu.

„Da” e un cuvânt prea mic. E mult prea slab – extraordinar, dar niciodată îndeajuns.

Să știu că tata e în viață și să îl văd în carne și oase par două lucruri complet diferite. Mi-a fost frică să cred, într-un fel, până n-am văzut cu ochii mei. Pe chip are un zâmbet mai orbitor decât lumina soarelui, și știu că eu sunt motivul. M-a văzut.

După ce aruncăm ancora, devenim o încâlceală de corpuri și lacrimi. Tata, eu. Alexa, care se îngroapă în îmbrățișarea lui Cass. El își trece mâna prin părul ei și o strânge în brațe. A te întoarce din morți: o stare care are puterea de a șterge trecutul așa cum nimic altceva n-o poate face. Rămân îmbrățișați chiar și după ce toată lumea pornește spre cabană, unde o să stăm până o să primim vești.

Mai avem foarte mult de lucru, ne spune tata mie și lui Lonan când ne întoarcem în laboratorul lui. Doctorul Marieke va sparge eprubeta imediat ce va ajunge în Cape Town – colegul tatălui meu

din Noua Zeelandă, un alt om de încredere, a fost unul dintre cei care au lucrat la tehnologia eprubetei și a creat o bază de date care va ajuta la trierea informației în funcție de priorități.

Stéphane Monroe a fost de acord să îl lase pe doctorul Marieke să conducă Proiectul Atlas pentru Forțele Aliate și va începe imediat construcția a optsprezece habitate noi. Nu vor fi suficiente pentru toată lumea, nu la început, dar ar trebui să fie suficiente pentru a schimba soarta războiului.

Lucrurile ar trebui să înceapă să se prăbușească dintr-o clipă-n alta. Tata a tăiat accesul la ecranele de securitate conectate la dispozitivele oculare ale hololupilor – pentru toți șefii, nu doar pentru Zhornov – imediat după ce doctorul Marieke s-a suit în elicopter. Iar Alianța nu are de gând să-și irosească timpul distrugând sistemele de propagandă ale lupilor, ci să ofere cazare gratuită în habitate primilor o mie de lupi care dezertează.

Cea mai bună veste dintre toate este că șefii nu vor mai avea acces niciodată la propriile insule. Rex este singurul marinar care știe coordonatele, și nimeni nu îl va putea cumpăra cu un preț mai mare decât i-a oferit tata – i-a găsit familia și deja a început să îi adune din toate colțurile lumii, ca să îi reunească.

Sunt atâtea lucruri, atâtea detalii care nu par cine știe ce, dar despre care tata spune că sunt. „Gândește-te că sunt ca grăunții de nisip”, mi-a spus el. „Dacă îi pui laolaltă, ai să vezi ce mult înseamnă.”

Tata are mult de lucru – cu toții avem –, dar va fi munca *lui.* A noastră. Vom munci pentru lucrurile în care credem și pentru ce este corect. O să deschidem toate cuștile când castelele șefilor se vor nărui și o să lăsăm păsările să zboare, să zboare, să zboare.

Când a început războiul, credeam că am pierdut totul.

Credeam că o să mor din cauza rănilor.
Credeam că am rămas fără casă, fără familie.
Fără nimic. Fără nimic pentru totdeauna.
Acesta este începutul sfârșitului.

virtual-project.eu

[1] Federal Emergency Management Agency, în traducere „Agenția Federală a Managementului Urgențelor”. (n.tr.).

[2] Trimitere la poemul *The Road Not Taken* de Robert Frost.

[3] Museum of Modern Art, Muzeul de Artă Modernă din New York. (n.tr.).

[4] Parc tematic Walt Disney din Florida. (n.tr.).

Table of Contents

Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Șase
Șapte
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Șaisprezece
Șaptesprezece
Optsprezece
Nouăsprezece
Douăzeci
Douăzeci și unu
Douăzeci și doi
Douăzeci și trei
Douăzeci și patru
Douăzeci și cinci
Douăzeci și șase
Douăzeci și șapte
Douăzeci și opt
Douăzeci și nouă
Treizeci
Treizeci și unu
Treizeci și doi
Treizeci și trei
Treizeci și patru
Treizeci și cinci
Treizeci și șase
Treizeci și șapte

Treizeci și opt
Treizeci și nouă
Patruzeci
Patruzeci și unu
Patruzeci și doi
Patruzeci și trei
Patruzeci și patru
Patruzeci și cinci
Patruzeci și șase
Patruzeci și șapte
Patruzeci și opt
Patruzeci și nouă
Cincizeci
Cincizeci și unu
Cincizeci și doi
Cincizeci și trei
Cincizeci și patru
Cincizeci și cinci
Cincizeci și șase
Cincizeci și șapte
Cincizeci și opt
Cincizeci și nouă
Șaizeci
Șaizeci și unu
Șaizeci și doi
Șaizeci și trei
Șaizeci și patru
Șaizeci și cinci
Șaizeci și șase
Șaizeci și șapte
Șaizeci și opt
Șaizeci și nouă
Șaptezeci
Șaptezeci și unu
Șaptezeci și doi
Șaptezeci și trei
Șaptezeci și patru
Șaptezeci și cinci
Șaptezeci și șase
Șaptezeci și șapte

Șaptezeci și opt
Șaptezeci și nouă
Optzeci
Optzeci și unu
Optzeci și doi
Optzeci și trei
Optzeci și patru
Optzeci și cinci
Optzeci și șase
Optzeci și șapte
Optzeci și opt
Optzeci și nouă
Nouăzeci
Nouăzeci și unu
Nouăzeci și doi
Nouăzeci și trei
Nouăzeci și patru

Table of Contents

Unu	3
Doi	12
Trei	18
Patru	25
Cinci	30
Șase	34
Șapte	39
Opt	45
Nouă	46
Zece	49
Unsprezece	53
Doisprezece	59
Treisprezece	66
Paisprezece	67
Cincisprezece	72
Șaisprezece	77
Șaptesprezece	84
Optsprezece	89
Nouăsprezece	93
Douăzeci	95
Douăzeci și unu	101
Douăzeci și doi	102
Douăzeci și trei	108
Douăzeci și patru	112
Douăzeci și cinci	117
Douăzeci și șase	120
Douăzeci și șapte	123

Douăzeci și opt 129
Douăzeci și nouă 131
Treizeci 133
Treizeci și unu 138
Treizeci și doi 142
Treizeci și trei 145
Treizeci și patru 151
Treizeci și cinci 154
Treizeci și șase 161
Treizeci și șapte 162
Treizeci și opt 170
Treizeci și nouă 173
Patruzeci 178
Patruzeci și unu 185
Patruzeci și doi 190
Patruzeci și trei 193
Patruzeci și patru 198
Patruzeci și cinci 199
Patruzeci și șase 206
Patruzeci și șapte 208
Patruzeci și opt 209
Patruzeci și nouă 216
Cincizeci 220
Cincizeci și unu 221
Cincizeci și doi 222
Cincizeci și trei 226
Cincizeci și patru 232
Cincizeci și cinci 233
Cincizeci și șase 238
Cincizeci și șapte 246

Cincizeci și opt	250
Cincizeci și nouă	260
Șaizeci	263
Șaizeci și unu	267
Șaizeci și doi	268
Șaizeci și trei	271
Șaizeci și patru	276
Șaizeci și cinci	280
Șaizeci și șase	282
Șaizeci și șapte	286
Șaizeci și opt	289
Șaizeci și nouă	293
Șaptezeci	301
Șaptezeci și unu	303
Șaptezeci și doi	309
Șaptezeci și trei	314
Șaptezeci și patru	319
Șaptezeci și cinci	327
Șaptezeci și șase	329
Șaptezeci și șapte	332
Șaptezeci și opt	334
Șaptezeci și nouă	338
Optzeci	341
Optzeci și unu	342
Optzeci și doi	348
Optzeci și trei	352
Optzeci și patru	357
Optzeci și cinci	363
Optzeci și șase	367
Optzeci și șapte	368

Optzeci și opt 376
Optzeci și nouă 379
Nouăzeci 384
Nouăzeci și unu 386
Nouăzeci și doi 388
Nouăzeci și trei 394
Nouăzeci și patru 399